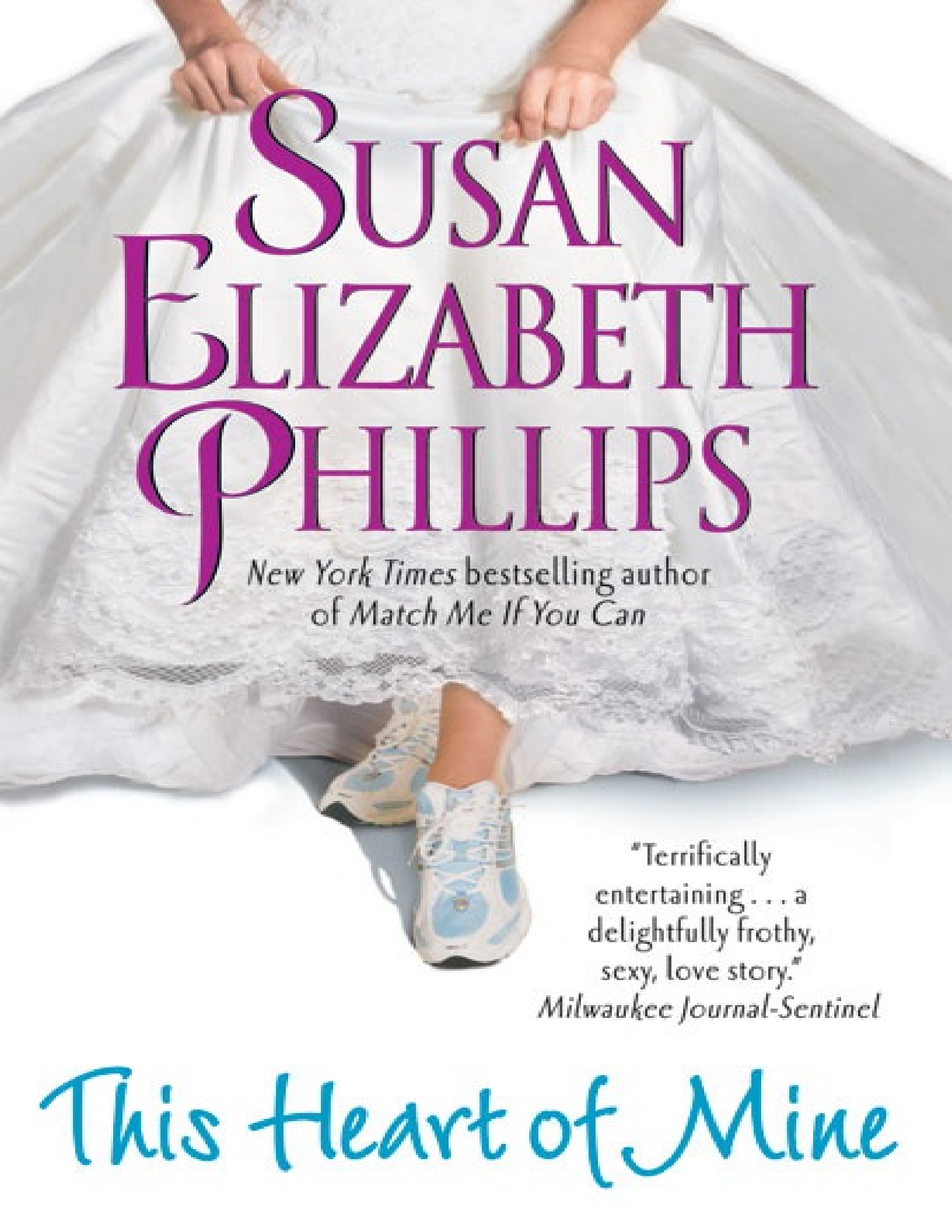




SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

New York Times bestselling author
of *Match Me If You Can*

"Terrifically
entertaining . . . a
delightfully frothy,
sexy, love story."

Milwaukee Journal-Sentinel

This Heart of Mine

Trái tim này thuộc về em

Susan Elizabeth Phillips

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Giới thiệu	
Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
Chương 23	
Chương 24	
Chương 25	
Chương 26	
Chú thích	

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	

[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)

Giới thiệu

Đã 12 năm kể từ cái ngày chúng ta thấy Molly Somerville trong *It had to be you*. Giờ đây cô sống trong một điều kiện khác khổ, và viết truyện Cô thỏ Daphne dành cho thiếu nhi, với một vài cột trong tờ *Chik*, một tạp chí dành cho teen. Ít người biết rằng cô đã cho đi khoản tiền thừa kế 15 triệu đô từ cha mình, chủ sở hữu đội bóng bầu dục Ngôi sao Chicago. Chẳng hạn, Kevin Tucker, tiền vệ thủ quân ngôi sao của đội Stars, luôn cho rằng cô cũng chỉ là một cô nàng thừa kế đồng danh khác mà thôi. Tệ hơn, anh ta còn chẳng nhớ được tên cô, và tội nghiệp Molly, vốn say mê Kevin trong nhiều năm trời, không thể tin được rằng một người tốt nghiệp loại xuất sắc như cô lại thích một tên dở hơi rỗng ruột như Kevin. Nhưng sự thật thì vẫn là sự thật.

Thỉnh thoảng, Molly cảm thấy bồn chồn, và khi đó cô lại có những hành động hoàn toàn không thể lường trước được, với triệu chứng đầu tiên là làm cái gì đó thật kỳ cục với bộ tóc của mình. Lần này, cô quyết định sẽ không làm điều gì ngu ngốc nữa, bằng cách ẩn mình ở nhà nghỉ dưỡng của gia đình cô ở Wisconsin. Nhưng cô không biết là Kevin cũng bị Dan, chồng Phoebe, tổng vào đó vài ngày cho tới khi thẩm thía án phạt mười nghìn đô la vì tội cư xử không phải lỗi.

Lần này, hành động không lường trước được của Molly đã gây cho cô nhiều rắc rối hơn tất cả những gì cô có thể tưởng tượng ra. Và từ đó, cuộc đời của cô và Kevin đã rẽ ngoặt sang một hướng khác.

Chương 1

Cô thỏ Daphne đang ngắm nghía bộ móng sơn tím lóng lánh của mình thì cậu lửng Benny phóng đến vù vù trên chiếc xe đạp leo núi màu đỏ và đá văng vào chân cô.

"Ôi trời, cậu đúng là một con lửng phiền phức!" cô kêu lên. "Phải có ai đó xì hơi cái lốp xe của cậu ra mới được."

Daphne Ngã Nhào

Cái ngày Kevin Tucker suýt thì giết chết cô, Molly Somerville đã thề sẽ không bao giờ yêu đơn phương anh ta nữa.

Cô đang cố tránh những chỗ có băng trên bãi đỗ xe của trụ sở đội Ngôi sao Chicago thì Kevin không biết từ đâu tới, phi ầm ầm trên chiếc Ferrari 355 Spider đỏ với động cơ tên lửa mới có giá 140,000 đô la. Chiếc xe gầm thấp lướt qua góc phố, lốp xe rít lên và động cơ gầm vang, bắn ra đầy tuyết bắn. Khi đuôi xe bay về phía Molly, cô liền nhảy bổ ra đằng sau, va mạnh vào cái hãm xung của chiếc Lexus vốn thuộc về ông anh rể, mất đà và ngã trong cảm giác kiệt quệ dữ dội.

Kevin Tucker thậm chí không hề giảm tốc.

Nhìn chằm chằm vào những chiếc đèn hậu đang nhạt dần, Molly nghiêng chặt răng, rồi gượng đứng lên. Tuyết bắn và rác rưởi dính đầy một bên ống quần cô – chiếc *Comme des Garçons* đắt tiền đến mức nhối, cái túi Prada của cô trở thành một mớ hỗn độn, và đôi boots Ý thì xước cả một mảng. "Ôi trời, anh đúng là một thủ quân phiền phức," cô lầm bầm. "Phải có ai đó thiến anh đi mới đúng".

Anh ta thậm chí còn không *nhìn* thấy cô, chưa nói gì đến chuyện ý thức được việc mình gần như đã giết cô! Tất nhiên, điều này chẳng có gì mới mẻ cả. Kevin đã dành trọn sự nghiệp của mình với đội Ngôi sao Chicago mà không hề để ý gì tới cô.

Daphne phủ bụi trên chiếc đuôi bông trắng mượt mà của mình, lau chỗ đất cát ở đôi giày xanh dương lóng lánh, và quyết định phải mua ngay cho mình một đôi Rollerblade ^[1] nhanh nhất hành tinh. Như vậy cô có thể nhanh chóng đuổi kịp Benny và cái xe đạp leo núi của cậu ta...

Molly dành chút thời gian cân nhắc xem có nên đuổi theo Kevin bằng chiếc Volkswagen Beetle cũ màu lục nhạt cô đã mua sau khi bán đi chiếc Mercedes hay không, nhưng thậm chí những tưởng tượng phong phú nhất của cô cũng không thể nào dựng được một cái kết thỏa mãn cho cảnh tượng đó. Vừa đi về hướng cửa chính của trụ sở đội Ngôi sao Chicago, cô vừa lắc đầu, tự cảm thấy ghê tởm. Người đàn ông đó quá liều lĩnh và nông cạn, thứ duy nhất mà anh ta quan tâm là bóng bầu dục. Thế là đủ rồi. Cô phải chấm dứt tình yêu đơn phương này.

Thật ra nó cũng không hẳn là tình yêu. Thay vào đó, có thể nói rằng, cô đã mê đắm một cách đáng thương cái con người ngu ngốc đó; điều này hẳn có thể tha thứ được nếu như cô mười sáu tuổi, nhưng đối với một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có chỉ số IQ gần như thiên tài thì nó quả là lỗi bịch.

Một vài loại thiên tài nào đó.

Một luồng không khí ấm nóng phả vào người cô khi cô bước vào hành lang, đi qua hàng cửa kính được trang trí bằng biểu tượng của đội bóng, gồm ba ngôi sao đan vào nhau trong một hình ô-van màu xanh da trời. Khác với hồi học phổ thông, giờ đây cô không còn dành nhiều thời gian tại trụ sở đội Ngôi sao Chicago nữa. Thậm chí ngay cả hồi đó, cô cũng cảm thấy mình như một người xa lạ. Là một người lãng mạn thâm căn cố đế, cô thích đọc một cuốn tiểu thuyết thú vị hoặc đắm mình trong bảo tàng hơn là xem bất cứ môn thể thao nào. Tất nhiên cô là một người hâm mộ trung thành của đội Ngôi sao, nhưng sự trung thành đó là kết quả của nguồn gốc xuất thân hơn là thiên hướng tự nhiên. Mồ hôi, máu me và cú va chạm thô bạo giữa những miếng đệm vai, cũng như... Kevin Tucker, tất cả đều xa lạ với bản chất của cô.

"Dì Molly!"

"Chúng cháu đợi dì mãi!"

"Dì không đoán được chuyện gì đã xảy ra đâu!"

Cô mỉm cười với hai đứa cháu gái mười một tuổi đang chạy như bay vào hành lang, đằng sau chúng là suối tóc vàng bay phất phơ.

Tess và Julie trông như những bản sao thu nhỏ của Phoebe, mẹ chúng, đồng thời là chị gái của Molly. Hai đứa trẻ là một cặp sinh đôi cùng trứng, nhưng Tess thì mặc quần bò và áo ngắn tay rộng thùng thình của đội Ngôi sao, trong khi Julie diện quần ngố đen với áo len hồng. Cả hai đều có vóc dáng thể thao, nhưng Julie chỉ thích ballet còn Tess thì chơi giỏi những môn thể thao đồng đội. Bản tính vui vẻ và lạc quan của cặp sinh đôi nhà Calebaw khiến chúng rất hòa đồng với các bạn cùng lớp, nhưng lại là nỗi vất vả đối với cha mẹ chúng, bởi cả hai chưa từng từ chối bất kỳ thách thức nào.

Cặp sinh đôi chột phanh kít lại. Chúng quên hết những gì đang định nói khi nhìn chăm chăm vào mái tóc của cô.

"Ôi Chúa ơi, nó màu đỏ!"

"Đỏ thực sự!"

"Tuyệt quá đi mất! Sao dì không kể cho chúng cháu?"

"Đó là một ý định bốc đồng mà," Molly đáp.

"Cháu cũng sẽ nhuộm tóc mình giống thế này!" Julie tuyên bố.

"Ý tưởng đó không hay đâu," Molly đáp nhanh. "Thế các cháu định kể gì cho dì đây?"

"Bố đang giận dữ lắm," Tess thông báo, đôi mắt mở lớn.

Mắt của Julie thậm chí còn mở lớn hơn. "Bố với chú Ron lại đang cãi nhau với chú Kevin."

Tai của Molly lập tức vênh lên, cho dù cô đã mãi mãi quay lưng lại với tình yêu đơn phương. "Anh ta đã làm gì? Ngoại trừ việc anh ta gần như đã chết chết dì vậy."

"Chú ấy đã làm thế á?"

"Đừng để ý đến chuyện đó. Kể cho dì đi nào."

Julie hít một ngụm không khí. "Chú ấy đã đi nhảy dù ở Denver trước hôm diễn ra trận với đội Broncos."

"Ôi trời..." Trái tim Molly chùng xuống.

"Bố vừa mới biết, và bố đã phạt chú ấy mười nghìn đô la!"

"Wow." Theo như những gì Molly biết, đây là lần đầu tiên Kevin phải nộp phạt.

Tính liều lĩnh không hề nằm trong bản chất của chàng cầu tiền vệ này bắt đầu xuất hiện từ trước khi trại hè huấn luyện vào tháng Bảy diễn ra, khi một cuộc đua xe mô tô đường trường khiến cho anh ta bị bong gân cổ tay. Thường thì anh ta không bao giờ làm bất kỳ điều gì có thể gây tổn hại đến thành tích của mình trên sân cỏ, thế nên khi đó mọi người đều rất thông cảm, đặc biệt là Dan, người vốn coi Kevin là một vận động viên chuyên nghiệp tuyệt vời.

Tuy nhiên, thái độ của Dan bắt đầu thay đổi, sau khi anh nghe nói rằng Kevin đã đi nhảy dù ở Thung lũng Monument trong suốt mùa giải. Không lâu sau đó, cậu chàng thủ quân này lại mua một chiếc Ferrari Spider công suất lớn, chính là chiếc đã đón ngã Molly ở bãi đỗ xe. Rồi đến tháng trước, tờ Sun-Times lại đưa tin Kevin đã rời Chicago khi kết thúc cuộc họp sau trận đấu hôm thứ Hai, bay tới Idaho và dành nguyên một ngày cho môn trượt băng có sử dụng trực thăng ở sau một lòng chảo hẻo lánh tại Thung lũng Sun. Do Kevin chưa hề bị thương tích gì nên Dan chỉ đưa ra vài lời cảnh cáo. Nhưng việc xảy ra gần đây với cái trò nhảy dù đó hẳn đã khiến ông anh rể của cô thực sự tức giận.

"Bố suốt ngày quát thét, nhưng cháu chưa bao giờ thấy bố quát lên với chú Kevin cho đến tận hôm nay," Tess báo cáo. "Và chú Kevin cũng hét lên với bố nữa. Chú ấy bảo chú ấy biết mình đang làm gì, và chú ấy không hề bị thương, và Bố đừng nên xen vào việc riêng của chú ấy nữa."

Molly rút cổ. "Dì cá là bố cháu không thích như thế đâu."

"Sau đó bố cháu đã thực sự hét lên," Julie nói. "Chú Ron cố làm cho họ bình tĩnh lại, nhưng rồi Huấn luyện viên lại đi vào, và ông ấy cũng bắt đầu quát thét."

Molly biết chị gái Phoebe của cô luôn ác cảm với mấy trò quát thét. "Thế mẹ cháu đã làm gì?"

"Mẹ về văn phòng và bật nhạc của Alanis Morissette lên nghe ạ."

Có vẻ là một việc hợp lý.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn bởi tiếng giày thể thao uỳnh ục khi Andrew, đứa cháu trai năm tuổi của cô, chạy như bay tới, hét như chiếc Ferrari của Kevin. "Dì Molly! Đoán xem?" Cậu bé lao như tên bắn vào đầu gối cô. "Mọi người đều la hét, làm cho tai cháu đau quá."

Do Andrew không chỉ thừa hưởng vẻ ngoài đẹp trai của ông bố mà còn cả chất giọng oang oang của Dan Calebaw, thế nên Molly thực sự nghi ngờ những gì cậu bé nói. Dù vậy, cô vẫn xoa đầu cậu bé. “Dì rất tiếc về điều đó”.

Cậu bé ngẩng lên nhìn cô với con mắt buồn khổ. "Và chú Kevin quá điên lên với Bố và chú Ron và cả Huấn luyện viên tới mức chú ấy đã vắng tục."

"Anh ta lẽ ra không nên làm vậy chứ."

"Hai lần liền!"

"Ôi trời." Molly cố nhin cười. Đám trẻ nhà Calebaw đã dành quá nhiều thời gian trong trụ sở của một đội bóng thuộc Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia, thế nên điều không thể tránh khỏi là chúng đã nghe quá nhiều lời lẽ tục tĩu hơn là chúng có thể chia sẻ; tuy nhiên những nguyên tắc trong gia đình vẫn rất rõ ràng. Ngôn từ không phù hợp trong nhà Calebaw luôn đồng nghĩa với những mức phạt rất nặng, cho dù vẫn không nặng bằng án phạt mười nghìn đô la của Kevin.

Cô không thể hiểu nổi. Một trong những điều cô ghét nhất về việc cô phải lòng – đã từng phải lòng - Kevin là cái sự thực rằng cô đã phải lòng Kevin, người đàn ông nông cạn nhất thế giới. Bóng bầu dục là tất cả những gì quan trọng đối với anh ta. Bóng bầu dục và một hàng dài không bao giờ hết những cô nàng người mẫu quốc tế với gương mặt trống rỗng, vô hồn. Anh ta đã tìm thấy họ ở đâu chứ? KhongTinhCach.com chẳng?

"Chào dì Molly."

Không giống như các anh chị em của mình, cô bé Hannah tám tuổi bước về phía Molly chứ không chạy. Mặc dù Molly yêu cả bốn đứa trẻ như nhau, nhưng trái tim cô luôn giữ một vị trí đặc biệt cho đứa cháu dễ bị tổn thương này. Cô bé không có nhiều năng lực thể thao hay sự tự tin vô biên như các anh chị em khác của mình. Thay vào đó, cô bé rất lẳng mạn, hay mơ mộng, nhạy cảm quá mức, là một con mọt sách chính hiệu với khả năng vẽ kỳ tài, hết như dì cô bé.

"Cháu thích tóc của dì."

"Cảm ơn cháu."

Đôi mắt xám sâu sắc của cô bé nhận ra những gì các chị mình đã bỏ lỡ, đó là vết bụi bẩn trên quần Molly.

"Có chuyện gì thế ạ?"

"Dì trượt chân ở trong bãi đỗ xe thôi. Không có gì nghiêm trọng đâu."

Hannah cắn môi dưới. “Mọi người đã kể với cô chuyện chú Kevin và Bố cãi nhau chưa?”

Trông cô bé có vẻ bối rối, và Molly biết rõ tại sao. Kevin thường xuyên đến nhà Calebaw, và cũng như người dì gốc ghêch của mình, cô bé tám tuổi này cũng phải lòng anh ta. Nhưng tình cảm của cô bé hoàn toàn trong sáng, chứ không như Molly.

Vì Andrew vẫn quần quanh chân Molly, cô liền đưa tay ra phía Hannah, cô bé đến ôm cô. “Người ta luôn phải chịu hậu quả từ những gì họ đã gây ra, cháu yêu ạ, và Kevin không phải ngoại lệ.”

"Dì nghĩ chú ấy sẽ làm gì?" Hannah thì thầm.

Molly khá chắc rằng anh ta sẽ tự giải khuây cho mình bằng một cô người mẫu khác có vốn tiếng Anh ở mức tối thiểu nhưng kỹ nghệ tình dục lại ở mức tối đa. “Dì chắc là sau khi hết giận thì anh ta sẽ

ồn thôi.”

"Cháu sợ chú ấy sẽ làm điều gì đó ngu ngốc."

Molly khẽ đẩy một món tóc màu nâu sáng của Hannah ra phía sau. "Như là nhảy dù trước hôm diễn ra trận đấu với đội Broncos à?"

"Chắc lúc đó chú ấy đã không suy nghĩ kỹ."

Cô nghi ngờ việc bộ não bé tí của Kevin liệu có khả năng suy nghĩ về bất kỳ vấn đề gì ngoài bóng bầu dục hay không, nhưng cô đã không chia sẻ quan điểm đó với Hannah. "Dì muốn nói chuyện với mẹ cháu một lúc, sau đó dì cháu mình có thể đi."

"Sau chị Hannah là đến lượt cháu đây," Andrew nhắc cô khi cậu bé cuối cùng cũng thả chân cô ra.

"Dì không quên đâu." Đám trẻ lần lượt ngủ đêm tại căn hộ nhỏ xinh của cô ở North Shore. Thông thường, chúng ở với cô vào cuối tuần chứ không phải một buổi tối thứ Ba, nhưng ngày mai các giáo viên sẽ có một buổi đào tạo tại chức, và Molly nghĩ rằng Hannah cần một chút quan tâm hơn nữa.

"Cháu xếp đồ đi nhé. Dì sẽ không đi lâu đâu."

Cô để bọn trẻ lại đằng sau và đi xuống một hành lang treo đầy những bức ảnh ghi lại lịch sử của đội Ngôi sao Chicago. Chân dung của cha cô xuất hiện đầu tiên, và cô nhận thấy chị mình đã làm mới lại cặp sừng dài màu đen mà cô vẽ lên đầu ông ta cách đây đã lâu. Bert Somerville, nhà sáng lập đội Ngôi sao Chicago, đã mất cách đây nhiều năm, nhưng sự tàn nhẫn của ông ta luôn sống mãi trong ký ức của cả hai cô con gái.

Sau đó là bức chân dung trang trọng của Phoebe Somerville Calebow, bà chủ hiện thời của đội Ngôi sao, và tiếp nữa là bức ảnh của Dan Calebow, chồng cô, được chụp từ những ngày anh còn làm huấn luyện viên trưởng của đội bóng, thay vì vị trí chủ tịch hiện nay. Molly nghĩ tới ông anh rể tính khí thất thường của mình và nở một nụ cười triu mến. Dan và Phoebe đã nuôi nấng cô từ khi cô mới mười lăm tuổi, và kể cả trong những tháng ngày tồi tệ nhất, hai người họ vẫn là những bậc cha mẹ tuyệt vời hơn nhiều so với Bert Somerville ở thời kỳ đỉnh cao.

Ngoài ra còn có một bức ảnh của Ron McDermitt, tổng giám đốc lâu đời của đội Ngôi sao, và ảnh của Chú Ron chụp với bọn trẻ. Phoebe, Dan và Ron đã làm việc vô cùng vất vả để cân bằng giữa cuộc sống gia đình riêng với công việc điều hành một đội bóng của Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia (NFL) ngốn quá nhiều thời gian. Trải qua nhiều năm tháng, đã có một số cải tổ diễn ra, một trong số đó đã đưa Dan trở lại với đội Ngôi sao sau một thời gian vắng bóng.

Molly đi nhanh vào phòng vệ sinh. Sau khi vắt áo khoác lên bồn rửa, cô nhìn chằm chằm vào mái tóc của mình một cách đầy phê phán. Cho dù mái tóc tỉa không đều đã làm tôn đôi mắt của cô lên, cô vẫn không chịu để yên. Thay vào đó, cô đã nhuộm mái tóc nâu tối của mình thành màu đỏ chói. Cô giờ trong như một hồng y giáo chủ.

Ít nhất màu tóc này đã điểm thêm một chút sinh động bù đắp cho những đặc điểm khác khá bình thường ở cô. Không hẳn là cô đang than thở về ngoại hình của mình. Cô có một cái mũi tạm ổn và một cái miệng tạm ổn. Chúng cân xứng với một vóc dáng tạm ổn, không quá gầy mà cũng không quá béo, nếu không nói là rất khỏe mạnh và hữu dụng, và cô cảm thấy thực sự biết ơn điều đó. Cô liếc nhìn đường cong của vòng ngực và xác nhận một sự thực mà cô đã chấp nhận từ lâu – với tư cách là con gái của một vũ nữ, rõ ràng là cô đã bị đánh tráo.

Dù vậy, cô có đôi mắt rất đẹp, và cô thích tin rằng tia nhìn nghiêng nghiêng nhẹ nhàng khiến cho cô có một vẻ ngoài bí ẩn. Khi còn nhỏ, cô từng tròng một cái áo choàng lên nửa dưới của khuôn mặt, giả vờ đó là một tấm mạng che và rằng cô là một cô nàng gián điệp người Ả Rập xinh đẹp.

Thở dài một tiếng, cô chúi mạnh vào chỗ đất cát bám trên cái quần Comme des Garçons già cỗi, sau đó tiến hành lau cái túi xách Prada yêu dấu đã mòn vẹt. Sau một hồi cố gắng hết sức, cô nhặt cái áo khoác nâu chần mua được trọng dịp hạ giá ở Target và bước về phía văn phòng của chị gái.

Lúc ấy là tuần đầu tiên của tháng Mười hai, thế nên một vài nhân viên đã bắt đầu treo lên những vật trang trí cho Giáng sinh. Cánh cửa vào văn phòng của Phoebe có dán một bức tranh hoạt hình mà Molly đã vẽ, đó là hình ông già Santa mặc đồng phục của đội Ngôi sao. Cô ló đầu vào trong. "Dì Molly đến đây."

Có tiếng vòng vàng kêu leng keng khi một quả bom tóc vàng dưới hình dạng người chị gái của cô buông bút. "Ồn Chúa. Một giọng nói sáng suốt chính là những gì chị... Ôi Chúa ơi! Em đã làm gì với tóc của mình thế?"

Với mái tóc vàng nhạt, đôi mắt màu hổ phách và một cơ thể chết người, Phoebe nhìn khá giống với Marilyn Monroe nếu như cô ta sống đến tuổi bốn mươi, cho dù Molly không thể tưởng tượng được Marilyn sẽ trông như thế nào nếu có một vết bầm do thạch nho ở đằng trước cái choàng lụa, như chị cô hiện giờ. Cho dù Molly có làm gì thì cô cũng không bao giờ có thể trở nên xinh đẹp như chị mình, nhưng cô cũng chẳng lấy đó làm phiền. Rất ít người biết được thân hình mơn mớn và vẻ đẹp quyến rũ đó đã từng gây đau đớn cho Phoebe như thế nào.

"Ôi Molly... không phải nữa chứ." Cảm xúc thất kinh trong đôi mắt của bà chị khiến Molly ước gì mình đã đội một cái mũ.

"Thoải mái đi, được không chị? Chẳng có chuyện gì sẽ xảy ra nữa đâu."

"Làm sao mà chị thoải mái được chứ? Mỗi lần em làm gì đó nghiêm trọng với tóc của mình là chúng ta lại có thêm một *rắc rối*."

"Em đã không còn gây ra những chuyện *rắc rối* từ lâu rồi." Molly khịt mũi. "Đây hoàn toàn là làm đẹp thôi."

"Chị không tin. Em lại đang có ý định làm điều điên khùng gì đó phải không?"

"Không mà!" Nếu cô không thốt lên cái câu đó quá thường xuyên, chắc cô đã có thể tự thuyết phục được chính mình.

"Khi em mới mười tuổi," Phoebe lẩm bẩm. "Là học sinh sáng giá và đạo đức nhất của trường nội trú. Sau đó, chẳng hiểu tại sao em cắt tóc ngang trán và gài một quả bom thối trong phòng ăn."

"Đó chỉ là thí nghiệm hóa học của một đứa trẻ tài năng thôi."

"Rồi thì em mười ba tuổi. Trầm tính. Chăm chỉ. Không hề có một bước đi sai lầm nào kể từ cái vụ bom thối đó. Cho tới khi em bắt đầu chải bột rau câu nho Jell-O vào tóc của mình. Và dùng một cái! Em nhặt hết tất cả các cúp giải thưởng của Bert hội đại học, gọi cho công ty dọn rác và bảo họ chở đi."

"Khi em kể cho chị về vụ đó, chị đã thích mà. Thừa nhận đi."

Nhưng Phoebe vẫn đang ở trên một con lăn, nên cô không thừa nhận gì cả. "Bốn năm trôi qua. Bốn năm với tám gương đạo đức kiểu mẫu và thành tích học tập cao ngất ngưởng. Chị và anh Dan đã

chào đón em vào gia đình chị, em đã thực sự ở trong trái tim anh chị. Em đang là học sinh năm cuối, sắp trở thành đại biểu của đám học sinh. Em có một gia đình yên ấm và em được mọi người thương yêu... Em là phó chủ tịch của Hội đồng Học sinh, thế nên tại sao chị phải lo lắng khi em tự dung highlight tóc mình bằng màu cam với màu xanh dương chứ?"

"Đây là màu biểu tượng của trường mà," Molly đáp một cách yếu ớt.

"Chị nhận được điện từ phía cảnh sát, thông báo rằng em gái chị - đưa em gái chăm chỉ, thông minh, là Công dân của Tháng – đã cố ý rung chuông báo cháy trong bữa trưa tiết thứ năm! Molly của chúng ta đã không còn gây ra những trò tình quái nhỏ nhỏ nữa! Ôi, không... Cô ấy đã thẳng tiến thực hiện một hành vi vi phạm *trọng tội* cấp độ hai!"

Đó là vụ việc thảm hại nhất mà Molly từng làm. Cô đã phản bội những người yêu thương mình, và thậm chí sau một năm bị tòa án quản thúc cùng với rất nhiều giờ lao động công ích, cô vẫn không thể nào giải thích được lý do cho chuyện đó. Đến khi học năm thứ hai ở trường Northwestern, cô mới hiểu ra được.

Lúc đó là mùa xuân, ngay trước đợt thi cuối kỳ. Molly không thể ngủ được và cũng không tập trung được. Thay vì học bài, cô ngồi đọc một đồng tiểu thuyết tình cảm, vẽ vời, hoặc nhìn chăm chăm vào mái tóc của mình trong gương và mong mỗi một cái gì đó giống như ở thời kỳ tiền Raphael^[2]. Cho dù đã tiêu hết tiền tiêu vặt của mình vào việc duỗi tóc, cô vẫn không bớt bồn chồn đi tí nào. Sau đó ít lâu, khi bước ra khỏi cửa hàng sách của trường đại học, cô thấy một cái máy tính bỏ túi nhét trong túi xách của mình, mà cô thì vẫn chưa hề trả tiền cho nó.

Lần này cô đã khôn ngoan hơn so với thời phổ thông. Cô vội vã quay lại cửa hàng, trả lại nó và tới thẳng văn phòng tư vấn của trường Northwestern.

Phoebe cắt ngang suy nghĩ của Molly, làm cô bừng tỉnh. "Và lần cuối cùng..."

Molly co rúm lại, dù cô biết rõ Phoebe cuối cùng sẽ dẫn động tới chuyện này.

"... *Lần cuối cùng* em làm điều gì đó nghiêm trọng với mái tóc của mình... hai năm trước, cái mái tóc tém khủng khiếp đó..."

"Đây là một chứ không phải cái gì khủng khiếp cả."

Phoebe nghiêng rằng. "Lần cuối cùng em làm một việc nghiêm trọng thế này, em đã cho đi *mười lăm triệu đô la!*"

"À, phải... Cái mái tóc tém đó hoàn toàn chỉ là trùng hợp thôi."

"Ha!"

Molly giải thích có lẽ đến lần thứ mười lăm triệu lý do tại sao cô đã hành động như vậy. "Tiền của bố khiến cho em cảm thấy bị bóp nghẹt. Em cần phải cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với quá khứ để có thể trở về với chính con người mình."

"Một kẻ nghèo kiết xác!"

Molly mỉm cười. Phoebe không bao giờ thừa nhận, nhưng rõ ràng cô hiểu chính xác tại sao Molly đã từ bỏ quyền thừa kế. "Hãy nhìn vào mặt tốt của vấn đề đi chị. Hầu như chẳng ai biết em đã đem cho đi tiền của mình. Họ chỉ nghĩ rằng em thật kỳ cục khi lái chiếc Beetle đã qua sử dụng và sống ở nơi có kích cỡ bằng một tủ quần áo."

"Em thích chỗ đó à."

Molly thậm chí không cố phủ nhận điều đó. Cái gác xép của cô là tài sản đáng giá nhất, và cô

thích cái thực tế là hàng tháng cô phải kiểm tiền để trả tiền thuê chỗ ở cho nó. Chỉ những ai đã lớn lên mà không có lấy một mái nhà thực sự của riêng mình thì mới hiểu được nó có ý nghĩa với cô như thế nào.

Cô quyết định thay đổi chủ đề trước khi Phoebe bắt đầu thuyết giáo cô lần nữa. “Bọn trẻ nói với em là anh Dan vừa nện cho Quý ông Nông cạn một khoản tiền phạt mười nghìn đô la.”

"Chị ước em đừng gọi cậu ta như thế. Kevin không phải là người nông cạn, chỉ là cậu ta..."

"Có vấn đề về sở thích?"

"Molly à, thành thật mà nói, chị không hiểu sao em lại ghét cậu ta đến vậy. Trong suốt những năm qua em và cậu ta thậm chí còn không nói được với nhau nổi chục từ nữa."

"Em cố ý đấy. Em luôn muốn tránh xa những người chỉ nói chuyện về Sân bóng."

"Nếu em biết cậu ta rõ hơn, em sẽ thích cậu ta nhiều như chị thôi."

"Việc anh ta chủ yếu chỉ hẹn hò với phụ nữ có vốn tiếng Anh hạn hẹp không hay ho sao? Nhưng em đoán là như vậy sẽ tránh được những điều ngớ ngẩn làm cản trở tình dục, ví dụ như một cuộc đối thoại chẳng hạn."

Phoebe không thể nhịn được cười.

Mặc dù Molly chia sẻ hầu như mọi chuyện với chị gái, nhưng cô chưa hề đã động tới cảm giác cuồng dại của mình đối với chàng cầu thủ tiền vệ của đội Ngôi sao. Điều đó không chỉ làm cô bẽ mặt, vì Phoebe sẽ giải bày với Dan, và anh chắc chắn sẽ biến thành một quả tên lửa đạn đạo ngay sau đó. Anh rề cô phòng vệ hơi quá mức đối với mọi mối quan tâm của Molly, và anh không muốn Molly ở gần bất kỳ vận động viên nào, trừ khi hắn ta đang có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, hoặc là hắn ta bị đồng tính.

Vừa lúc đó, đối tượng mà cô đang nghĩ đến xộc ngay vào phòng. Dan Calebow có một dáng người cao lớn, tóc vàng, và rất đẹp trai. Tuổi tác đối xử với anh khá tử tế, vì trong suốt mười hai năm quen biết Dan, Molly thấy những nếp nhăn hằn thêm trên khuôn mặt rắn rỏi đó chỉ càng khiến anh trông cá tính hơn. Sự hiện diện của anh luôn lấp đầy bất kỳ căn phòng nào, phản ánh sự tự tin tuyệt đối của một con người luôn hiểu rõ mình đang bảo vệ cho cái gì.

Khi Phoebe bắt đầu thừa kế đội Ngôi sao, Dan đang là huấn luyện viên trưởng. Thật không may, chị gái cô không có chút kiến thức nào về môn bóng bầu dục, và Dan ngay lập tức đã tuyên chiến với Phoebe. Những cuộc chiến ban đầu giữa hai người họ ác liệt đến nỗi Ron McDermitt một lần phải đình chỉ Dan vì hành động lăng mạ Phoebe, nhưng không lâu sau đó nỗi tức giận của họ đã chuyển biến thành một thứ gì đó hoàn toàn khác.

Molly coi chuyện tình của Dan và Phoebe như một huyền thoại, và từ lâu rồi cô đã quyết định rằng nếu như cô không thể có được một tình yêu như chị gái và anh rề mình thì cô cũng chẳng cần thứ gì khác. Chỉ có một Câu chuyện tình Vĩ đại mới có thể làm Molly hài lòng, mà khả năng chuyện đó xảy ra cũng tương đương với việc Dan sẽ hủy bỏ án phạt của Kevin.

Anh rề cô tự động vòng tay ôm lấy vai Molly. Khi Dan ở bên gia đình mình, lúc nào anh cũng vòng tay che chở ai đó. Molly chợt cảm thấy trái tim mình đau nhói. Trong suốt những năm qua, cô đã hẹn hò với rất nhiều chàng trai đứng đắn, và thậm chí cô đã tự thuyết phục mình yêu một hay hai người trong số đó, nhưng rồi chính khoảnh khắc cô nhận ra rằng họ không thể lấp đầy cái bóng khổng lồ mà anh rề cô đã đổ khuôn, tình yêu trong cô lập tức cạn kiệt. Cô bắt đầu ngờ rằng sẽ chẳng ai làm nổi điều

đó.

"Phoebe này, anh biết em thích Kevin, nhưng lần này cậu ta đã đi quá xa." Thứ âm sắc kéo dài vùng Alabama của anh luôn trở nên lớn hơn khi anh cảm thấy lo ngại, và giờ thì anh đang làm đông mặt đường chảy nhỏ giọt.

"Lần trước anh cũng nói thế," Phoebe đáp. "Mà anh cũng thích cậu ta còn gì."

"Anh chẳng hiểu nổi nữa! Chơi cho đội Ngôi sao là việc quan trọng nhất trong cuộc đời cậu ta. Sao tự dưng cậu ta lại cố làm rối tinh hết mọi thứ lên không biết? "

Phoebe nở một nụ cười ngọt ngào. "Có lẽ chính anh lại có thể trả lời câu hỏi đó tốt hơn bất kỳ ai trong số chúng ta, vì anh luôn là một kẻ phá đám chuyên nghiệp cho tới khi em xuất hiện đó thôi."

"Chắc chắn là em nhảm anh với ai đó rồi."

Phoebe cười vang, và cái quắc mắt của Dan đành phải nhường chỗ cho nụ cười thân mật mà Molly đã chứng kiến hàng ngàn lần, và lần nào cô cũng cảm thấy ghen tị. Nhưng rồi nụ cười của anh nhạt dần. "Nếu anh không hiểu rõ cậu ta đến thế, chắc anh đã cho rằng cậu ta đang bị một con quỷ đi theo ám."

"Nhiều con quỷ chứ," Molly xen vào. "Tất cả đều có ngực to và âm giọng nước ngoài."

"Nó gắn liền với việc trở thành một cầu thủ bóng bầu dục, và anh không bao giờ muốn em quên điều đó."

Cô không muốn nghe thêm chút gì về Kevin, thế nên cô hôn vội vào má Dan. "Hannah đang đợi em. Em sẽ đưa con bé về chiều tối mai."

"Đừng có cho con bé đọc mấy tờ báo buổi sáng đấy."

"Vâng." Hannah luôn trở nên ủ ê khi mấy tờ báo tỏ ra không tử tế với đội Ngôi sao, và án phạt của Kevin chắc chắn sẽ là tin tức gây nhiều tranh cãi.

Molly vẫy tay chào tạm biệt, tới đón Hannah, hôn các anh chị em của cô bé, rồi lên đường về nhà. Đoạn đường cao tốc Đông-Tây lại đang chịu cảnh tắc đường giờ cao điểm, và Molly biết là sẽ phải mất khoảng hơn một tiếng đồng hồ mới tới được Evanston, một thị trấn lâu đời ở North Shore, là nơi cô đã từng theo học trung học và cũng là nơi cô đang ở hiện giờ.

"Slytherin!" Cô gọi với theo một gã dở hơi vừa chặn đầu xe mình.

"Đúng là một gã Slytherin bản thủ đáng ghét!" Hannah bắt chước.

Molly mỉm cười một mình. Slytherin là những đứa trẻ hư trong câu chuyện về Harry Potter, và Molly đã biến nó thành một câu chữ thẻ hữu dụng có độ tục tĩu ở mức độ vừa phải. Cô thấy rất vui khi Phoebe, và rồi Dan, cũng bắt đầu sử dụng cái từ đó. Khi Hannah bắt đầu lú lo kể về những gì đã xảy ra trong ngày, Molly thấy mình lại đang nghĩ ngợi về cuộc nói chuyện với Phoebe, và cả về những năm tháng ngay sau khi cô bắt đầu được thừa hưởng khoản thừa kế.

Bản di chúc của Bert để lại đội Ngôi sao Chicago cho Phoebe. Những tài sản mà ông ta còn lại sau một loạt vụ đầu tư tệ hại được chuyển giao cho Molly. Vì lúc ấy Molly đang còn ở tuổi vị thành niên nên Phoebe đã giữ chỗ tiền đó cho tới khi nó nở ra thành một khoản lên tới mười lăm triệu đô la. Cuối cùng, khi đến tuổi hai mươi một, cùng với tấm bằng mới toanh về du lịch, Molly được kiểm soát hoàn toàn khoản thừa kế đó, và bắt đầu cuộc sống vương giả trong một căn hộ đắt tiền tại Gold Coast ở Chicago.

Đó là một nơi thật khô khan với hàng xóm toàn là người già, nhưng phải qua một thời gian dài cô mới nhận ra rằng mình đang phạm sai lầm. Thay vào đó, cô nuông chiều bản thân bằng những bộ quần áo thiết kế ưa thích, mua rất nhiều quà cáp cho bạn bè và một chiếc xe hơi đắt tiền cho chính mình. Tuy nhiên, cuối cùng sau một năm, cô đã phải thừa nhận rằng cuộc sống vô công rồi nghề của một kẻ giàu có không dành cho cô. Trước đây cô đã từng làm việc rất chăm chỉ, kể cả ở trường cũng như với những công việc mùa hè mà Dan cứ nhất định bắt cô phải nhận, thế nên cô đồng ý vào làm ở một tờ báo.

Công việc giữ cho cô luôn bận rộn, nhưng nó vẫn không có đủ tính sáng tạo như cô muốn, và cô bắt đầu cảm thấy như thể mình đang chơi đùa với cuộc đời chứ không phải là đang sống nữa. Cuối cùng cô quyết định từ bỏ tất cả để quay về với những quyển tiểu thuyết lãng mạn lâm ly dài tập mà cô vẫn luôn mơ mộng tới mỗi khi viết văn. Cô thấy mình chấp vá chúng với những câu chuyện cô viết cho đám trẻ nhà Calebow, như truyện ngắn về một con thỏ nhỏ, dũng cảm, luôn diện những bộ cánh thời thượng nhất, sống trong một ngôi nhà tranh bên rìa Rừng Nightingale, và không lúc nào tránh khỏi những rắc rối.

Cô bắt đầu đưa những câu chuyện đó lên trang giấy, và minh họa bằng những bức hoạt hình vui nhộn mà trước nay cô vẫn luôn vẽ nhưng chẳng bao giờ coi chúng là nghiêm túc. Cô dùng bút và mực, rồi lấp đầy những bức phác họa bằng màu acrylic sáng, để ngắm nhìn nàng thỏ Daphne và bạn bè cuối cùng đã thực sự tồn tại.

Cô cảm thấy rất hãnh diện khi Birdcage Press, một nhà xuất bản nhỏ ở Chicago, đã mua bản quyền cuốn sách đầu tiên của cô, *Daphne Nói Xin Chào*, cho dù số tiền ứng trước chỉ vừa đủ để bao phí tem thư. Cuối cùng cô đã tìm thấy hướng đi cho mình. Nhưng sự giàu có khiếp đảm của cô khiến cho công việc đó có vẻ giống một sở thích hơn là nghề nghiệp thực sự, nên cô vẫn tiếp tục cảm thấy không thỏa mãn. Nỗi bòn chòn trong cô cứ lớn dần lên. Cô ghét căn hộ của mình, ghét tủ quần áo của mình, và thậm chí cả tóc mình... một cái đầu tém nho nhỏ tức cười chẳng thể nào giải quyết được vấn đề đó.

Cô cần phải rung một cái chuông báo cháy.

Vì những năm tháng đó của cô đã qua rồi, nên một ngày kia, cô thấy mình ngồi trong văn phòng luật sư, bảo với ông ta rằng cô muốn đem tất cả chỗ tiền của mình cho một quỹ từ thiện giúp trẻ em nghèo. Ông ta đã lặng đi kinh ngạc, nhưng đối với Molly, đó lại là lần đầu tiên cô cảm thấy hoàn toàn hài lòng kể từ khi bước sang tuổi hai mươi một. Phoebe đã có cơ hội tự khẳng định mình khi cô thừa kế đội Ngôi sao, nhưng Molly thì chẳng bao giờ có được cơ hội như thế. Giờ thì cô sẽ có. Khi ký chỗ giấy tờ, cô cảm thấy mình tự do và nhẹ tựa lông hồng.

"Cháu yêu nơi này." Hannah thở dài khi Molly mở cánh cửa dẫn vào căn hộ tầng hai bé nhỏ của cô, cách xa chỉ vài phút đi bộ từ khu buôn bán Evanston. Molly thở dài mãn nguyện. Dù mới ra khỏi nhà chưa lâu, nhưng cô luôn yêu thích cái khoảnh khắc mỗi khi bước vào ngôi nhà của chính mình.

Tất cả đám trẻ nhà Calebow đều coi căn hộ của Dì Molly là nơi tuyệt vời nhất thế giới. Tòa nhà này được xây vào năm 1910 cho một đại lý xe hơi của hãng Studebaker, sau đó được dùng làm văn phòng và cuối cùng là một nhà kho trước khi được cải tạo lại vài năm trước. Những cửa sổ công nghiệp trong căn hộ của cô kéo dài từ chân tường cho đến tận trần nhà, phơi bày tất cả hệ thống ống dẫn và bức tường gạch cũ kỹ, nơi có treo một vài bức vẽ và tác phẩm hội họa của cô. Trong tòa nhà này, nó vừa rẻ nhất vừa nhỏ nhất, nhưng cái trần cao mười bốn feet đã gợi nên một cảm giác khá rộng

rãi. Mỗi tháng, khi trả khoản tiền thế chấp cho căn nhà, cô đều hôn lên cái phong bì trước khi nhét nó vào hòm thư. Một nghi lễ ngớ ngẩn, nhưng lần nào cô cũng không bỏ qua.

Hầu hết mọi người đều tưởng rằng Molly có tiền góp vốn trong đội Ngôi sao. Chỉ một số rất ít bạn bè thân thiết với cô biết rằng Molly không còn là một nữ thừa kế giàu có nữa. Cô bỏ sung vào chỗ thu nhập ít ỏi từ cuốn truyện về Daphne bằng việc viết báo cho *Chik*, một tạp chí tuổi teen, với tư cách là một nhà báo tự do. Mỗi cuối tháng, cô không còn nhiều tiền để mua những bộ cánh sang trọng yêu thích hay những cuốn sách bìa cứng, nhưng cô chẳng lấy đó làm phiền. Cô mua sắm ở những nơi có thể mặc cả, và sử dụng thư viện.

Cuộc sống trôi qua thật êm ả. Có thể cô sẽ không bao giờ tìm được một Tình Yêu Vĩ Đại như Phoebe, nhưng ít nhất cô cũng có một khả năng sáng tạo tuyệt vời và đời sống tưởng tượng sinh động. Cô không thấy có gì đáng phàn nàn và chắc chắn là cũng không nhận thấy bất kỳ lý do gì để phải e ngại rằng thứ cảm giác bồn chồn khi xưa có thể đang dần dựng nên một ngòi nổ không thể đoán trước được. Kiểu tóc mới của cô chỉ là một tuyên ngôn thời trang không hơn không kém.

Hannah cởi bỏ áo khoác và cúi xuống hỏi thăm Roo, con chó xù lông xám của Molly, khi nó chạy vụt ra cửa đón họ. Cả Roo và Kanga, con chó xù nhà Calebow, đều là con của Pooh, con chó xù yêu dấu của Phoebe.

"Này đồ hôi hám, mày có nhớ tao không?" Molly quăng bức thư của mình xuống và đặt một nụ hôn lên cái đầu màu tro mềm mại của Roo. Roo đáp lại bằng cách thè lưỡi liếm mạnh vào cằm Molly, rồi thu mình và gặm gù một cách hung dữ nhất có thể.

"Phải rồi, chúng tao bị ấn tượng đấy, đúng không Hannah?"

Hannah cười khúc khích và ngược nhìn Molly. "Nó vẫn thích giả vờ là một con chó cảnh sát, phải không dì? "

"Con chó cảnh sát kém nhất trong lịch sử. Đừng bảo nó chỉ là một con chó xù nhé, điều đó sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của nó mất."

Hannah ôm chặt con Roo thêm lần nữa, rồi bỏ nó lại và hướng về nơi làm việc của Molly, nơi chiếm nguyên một đầu khu vực sinh hoạt mở của cô. "Dì đã viết thêm bài báo nào chưa? Cháu rất thích bài 'Đam mê trong Đêm Dạ hội Tốt nghiệp'."

Molly mỉm cười. "Sớm thôi."

Để đáp ứng nhu cầu thị trường, những bài báo cô viết cho tờ *Chik* hầu như lúc nào cũng được ra lò với những cái tựa kêu gọi, cho dù nội dung của chúng cực kỳ buồn tẻ. Bài "Đam mê trong Đêm dạ hội Tốt nghiệp" thực ra nhấn mạnh về hậu quả của việc quan hệ tình dục trên ghế sau ô tô. "Từ Trinh Nữ thành Người Đàn bà Lãng loạn" là bài viết về mỹ phẩm, còn "Gái Ngoan Hoang Đại" kể về cuộc cắm trại của ba cô bé mười bốn tuổi.

"Cháu có thể xem những bức vẽ mới của dì không?"

Molly treo áo khoác lên. "Dì không có ở đây. Dì chỉ mới có ý tưởng thôi." Đôi khi những cuốn sách của cô khởi đầu bằng những bản phác họa vu vơ, hay có khi lại là một đoạn văn nào đó. Hôm nay, khởi đầu đó đến từ một cảm hứng của đời thực.

"Kể cho cháu đi! Đi mà!"

Thông thường trước khi làm bất kỳ việc gì, hai dì cháu đều uống vài cốc trà Constant Comment, thế nên Molly liền bước vào khu bếp nhỏ xinh nằm đối diện chỗ làm việc và bắt đầu đun nước. Cái

gác xếp bé xíu cô dùng làm chỗ ngủ nằm ngay phía trên, và ở đó cô có thể bao quát được toàn bộ khu sinh hoạt phía dưới. Vài cái giá sách kim loại đóng trên tường chỗ cầu thang chật ních những tác phẩm cô ưa thích: bộ tiểu thuyết yêu dấu của Jane Austen, những bản copy rách nát các tác phẩm của Daphne Du Maurier và Anya Seton, tất cả các tác phẩm hồi đầu của Mary Stewart, cùng với Victoria Holt, Phyllis Whitney, và Danielle Steel.

Mấy cái kệ hẹp hơn chứa hàng dãy double-deep^[3] sách bìa mềm - tiểu thuyết lịch sử dài tập, tiểu thuyết lãng mạn, tiểu thuyết kỳ bí, sách hướng dẫn du lịch và sách tham khảo. Các tác giả yêu thích của cô cũng rất tiêu biểu, cùng với tiêu sử của những người phụ nữ nổi tiếng và một vài câu lạc bộ sách ít gây thất vọng do Oprah chọn lựa, hầu hết trong số đó đã được Molly biết tới trước khi Oprah chia sẻ với cả thế giới.

Cô giữ những quyển sách thiếu nhi yêu thích trên giá sách ở gác xếp. Bộ sưu tập của cô bao gồm tất cả truyện về Eloise, Harry Potter, *Phù thủy Hồ Blackbird*, một số truyện của Judy Blume, truyện *Đám trẻ trên Toa chở hàng* của Gertrude Chandler Warner, *Anne tóc đỏ dưới Chái nhà xanh*, một quyển Valley High Ngọt Ngào dùng để giải trí, và những quyển sách rách nát của Barbara Cartland mà cô đã biết đến từ khi mới mười tuổi. Đó là bộ sưu tập của một con mọt sách hoàn hảo, và tất cả lũ trẻ nhà Calebow đều thích nằm cuộn trên giường cô với đồng sách chất đầy quanh chúng, cố nghĩ xem nên đọc cuốn nào tiếp theo.

Molly lôi ra một cặp cốc uống trà Trung Quốc có cái miệng màu vàng tinh xảo và một ít hoa bướm màu tía. "Hôm nay dì đã quyết định sẽ đặt tên cho cuốn sách của mình là *Daphne Ngã Nhào*."

"Kể cho cháu đi!"

"À... Cô thử Daphne đang đi dạo trong khu Rừng Nightingale ngâm ngợi chuyện riêng tư của mình thì bụp một cái, cậu lửng Benny không biết từ đâu hiện ra trên chiếc xe đạp leo núi của cậu ta, rồi đá văng vào chân cô."

Hannah lắc đầu tỏ ý không tán thành. "Thật là một con lửng phiền phức."

"Chính xác."

Hannah xem xét cô một cách kín đáo. "Cháu nghĩ phải có ai đó lấy trộm đi cái xe đạp leo núi của Benny. Có vậy thì cậu ấy mới tránh khỏi rắc rối được."

Molly mỉm cười. "Trong Rừng Nightingale không có chuyện trộm cắp đâu. Dì cháu mình chẳng đã nói về chuyện đó khi cháu muốn ai đó trộm cái mô tô nước của Benny đi đó thôi?"

"Cháu đoán thế." Cái miệng cô bé xuất hiện một đường nét ương bướng rõ ràng thừa hưởng từ ông bố. "Nhưng nếu trong Rừng Nightingale có xe đạp leo núi và mô tô nước thì cháu không hiểu tại sao lại không thể có ăn trộm chứ. Mà Benny thì không cố tình làm điều xấu đâu. Cậu ấy chỉ hơi tinh quái thôi."

Molly nghĩ tới Kevin. "Có một ranh giới rất mong manh giữa cái được gọi là trò tinh quái với sự ngu ngốc đấy."

"Benny không ngu ngốc!"

Hannah trông có vẻ buồn, và Molly ước gì cô đã không thốt lên những lời đó. "Tất nhiên là không rồi. Cậu ta là con lửng thông minh nhất ở Rừng Nightingale mà." Cô xoa đầu đứa cháu gái. "Chúng ta dùng trà thôi, rồi sau đó sẽ dắt con Roo đi dạo quanh hồ nhé."

Molly không có thời gian kiểm tra đồng thư từ cho tới tận tối muộn hôm đó, sau khi Hannah đã

ngủ thiếp đi bên cạnh một bản copy rách nát cuốn *Điều ước của Jennifer*. Cô kẹp lại hóa đơn điện thoại, rồi lơ đãng mở một cái phong bì cỡ chuẩn. Cô ước mình đã không cảm thấy khó chịu đến thế khi ngó thấy tiêu đề của nó.

Trẻ em Khỏe mạnh cho một nước Mỹ Giàu mạnh.

Một chương trình nghị sự về tình dục đồng giới cấp tiến hướng đến con cái bạn! Những công dân trong trắng nhất của chúng ta đang bị cám dỗ bởi những tội ác đồi bại từ sách báo khiêu dâm và chương trình truyền hình thiếu tinh thần trách nhiệm, tất cả đều tô điểm thêm cho cách cư xử lệch lạc và đáng ghê tởm về mặt đạo đức...

Trẻ em Khỏe mạnh cho một nước Mỹ Giàu mạnh (Straight Kids for a Straight America – SKIFSA) là tên một tổ chức có trụ sở tại Chicago, ngôi nhà của những thành viên với đôi mắt điên cuồng luôn xuất hiện trên các buổi nói chuyện tại địa phương và mửa ra tình trạng hoang tưởng cá nhân của họ. Giá mà những người đó có thể sử dụng nguồn năng lượng đó để làm gì đó mang tính xây dựng hơn, như là giữ cho mấy khẩu súng luôn tránh xa đám trẻ con chẳng hạn, vừa nghĩ, cô vừa quảng bức thư vào sọt rác.

Cuối buổi chiều hôm sau, cô thấy mình đang ngồi trên xe, một tay khẽ buông ra khỏi vô lăng và ve vuốt cái đầu đầy lông của con Roo. Trước đó, cô đã trả Hannah về cho bố mẹ cô bé, và giờ đây cô đang trên đường tới Door County, bang Wisconsin, ngôi nhà nghỉ dưỡng của gia đình Calebaw. Khi cô tới được nơi thì chắc cũng đã muộn, nhưng quãng đường cũng không xa lắm, mà Molly cũng không ngại lái xe khi trời tối.

Cô đã quyết định thẳng tiến về hướng bắc một cách bốc đồng. Cuộc đối thoại với Phoebe ngày hôm qua đã phơi bày một thứ gì đó mà trước nay cô luôn cố hết sức để phủ nhận. Chị gái cô nói đúng. Việc nhuộm tóc thành màu đỏ là triệu chứng của một rắc rối còn lớn hơn. Cảm giác bồn chồn ngày xưa cô từng trải qua, nay đã trở lại.

Đúng, cô không cảm thấy bị ép buộc khi rung chuông báo cháy, và việc cô đã cho đi đồng tiền của mình cũng không còn là một lựa chọn đúng đắn. Nhưng điều đó không có nghĩa là tiềm thức của cô không thể tìm ra cách nào đó tự hủy hoại mình. Cô thấy trào lên một cảm giác không mấy dễ chịu rằng cô đang bị kéo lại về một nơi mà cô tưởng chừng đã có thể bỏ lại phía sau.

Cô vẫn nhớ những gì nhà tư vấn đã nói nhiều năm trước đây khi còn ở đại học Northwestern.

“Khi còn nhỏ, cô đã tin rằng nếu cô làm theo tất cả những gì được yêu cầu thì bố cô sẽ yêu cô. Nếu cô đạt điểm số tối đa, luôn quan tâm đến cách cư xử của bản thân, tuân thủ tất cả các nguyên tắc, thì ông ấy sẽ chấp thuận cô theo cái cách mà tất cả bọn trẻ con đều muốn. Nhưng bố cô lại không thể yêu thương cô kiểu đó. Cuối cùng một thứ gì đó sâu trong cô đã vỡ vụn, thế nên cô làm bất kỳ điều gì tồi tệ nhất mà cô có thể nghĩ ra. Sự nổi loạn của cô hoàn toàn lành mạnh. Nó giúp cơ thể cô không ngừng hoạt động.”

“Điều đó không thể giải thích được những gì tôi đã làm ở trường phổ thông,” cô bảo với ông ta. “Lúc đó Bert đã mất rồi, còn tôi thì đang sống với Dan và Phoebe. Họ đều yêu thương tôi. Rồi còn chuyện ăn trộm trong cửa hàng thì sao?”

“Có lẽ cô đã muốn sử dụng một phép thử đối với tình cảm của Dan và Phoebe.”

Một điều gì đó kỳ quặc dấy lên khiến bên trong cô run rẩy vì kích động. “Ý ông là sao?”

“Cách duy nhất khiến cô có thể chắc chắn rằng họ yêu cô vô điều kiện là phải làm một điều gì đó

kinh khủng và xem xem họ có còn ở bên cô nữa hay không.”

Và họ quả thật đã ở bên cô.

Vậy thì tại sao những rắc rối xưa cũ của cô lại quay về ám ảnh cô thế này?

Cô không muốn tự phá hoại cuộc sống của mình thêm nữa. Cô muốn viết sách, vui vẻ với bạn bè, dắt chó đi dạo, và chơi đùa với những đứa cháu. Nhưng suốt những tuần qua cô luôn cảm thấy bồn chồn, và một khi đã nhìn vào mái tóc đỏ của cô, một mái tóc cực kỳ kinh khủng, thì có thể nói lên rằng cô lại sắp sửa làm điều gì đó liều lĩnh.

Từ giờ cho tới khi cảm giác bồn chồn đó biến đi, cô sẽ chỉ làm những việc đúng đắn và ẩn mình ở Door County trong khoảng một tuần hoặc hơn. Sau tất cả những gì đã xảy ra, liệu cô có thể gặp rắc rối nào ở một nơi như vậy được cơ chứ?

Kevin Tucker đang mơ về Red Jack Express, một gã hèn hạ có nhiệm vụ đánh chặn cầu thủ tiền vệ, thì có gì đó đánh thức anh. Anh lặn mình, rên rỉ, và cố xác định xem mình đang ở đâu, nhưng chai Scotch mà anh đã bầu bạn trước khi đi ngủ khiến cho việc đó thật khó khăn. Thông thường anh sử dụng adrenalin như một thứ thuốc giải, nhưng tối nay chất còn dường như là một giải pháp thay thế hoàn hảo.

Anh lại nghe thấy tiếng động lặn nữa, một âm thanh sột soạt ở cánh cửa, và anh trở về với hiện thực. Anh đang ở Door County, bang Wisconsin, đội Ngôi sao không phải đấu trận nào trong tuần này, và Dan thì vừa đập vào mặt anh một án phạt mười nghìn đô. Sau khi tung ra tuyên bố đó, anh ta lại yêu cầu anh đi đến ngôi nhà nghỉ dưỡng của gia đình mình và ở nguyên đó cho tới khi đầu óc tỉnh táo lại.

Đầu anh chẳng sao hết, nhưng rõ ràng đã có vấn đề với hệ thống an ninh công nghệ cao của nhà Calebow – bởi vì có ai đó đang cố đột nhập vào trong căn nhà.

Chương 2

Cho dù cậu ta là chàng trai nổi tiếng nhất trường bạn thì sao chứ? Cái cách cậu ta đối xử với bạn mới là quan trọng.

"Anh Ấy Có Nổi Tiếng Đến Mức Không Thể Tiếp Cận?"

Tác giả Molly Somerville, viết cho tờ Chik

Kevin chợt nhớ ra anh đã bận bịu với chai Scotch đến nỗi quên cả kích hoạt hệ thống an ninh của ngôi nhà. Một dịp may đây. Giờ anh muốn thử tiêu khiển một chút.

Căn nhà tối om và lạnh lẽo một cách tội lỗi. Anh vung đôi chân trần qua gờ chiếc đi văng và dẫm sầm vào bàn cà phê. Vừa chửi thề, anh vừa xoa xoa cẳng chân, rồi nhảy lò cò về phía cánh cửa. Vụ lộn xộn với một tên trộm chẳng phải sẽ là điểm sáng của tuần này trong đời anh hay sao? Anh chỉ hy vọng cái gã chết tiệt đó có trang bị vũ khí.

Anh tránh một cái gì đó có hình dạng thấp mà anh nghĩ có thể là cái ghế, và dẫm lên một thứ sắc nhỏ, có thể là một mảnh đồ chơi Lego anh đã thấy rải rác khắp nhà. Ngôi nhà rất rộng và sang trọng, ở sâu trong rừng Wisconsin, với ba bề là cây cối và phía sau là hồ Michigan đang đóng băng.

Chết tiệt, tồi tệ. Anh đi về hướng có tiếng sột soạt, và vừa tới nơi thì nghe thấy tiếng click của ổ khóa. Cánh cửa bắt đầu mở.

Anh cảm thấy sự trào lên đột ngột của adrenalin, điều luôn khiến anh vô cùng thích thú, và bằng

một chuyển động khéo léo, anh đẩy cánh cửa dựa vào tường, rồi túm lấy cái người đang ở phía bên kia.

Hắn ta có vẻ nhẹ, và hắn ta lập tức bắn lên không.

Hắn ta cũng có vẻ là một gã ẻo lả, dựa vào thứ âm thanh hét lên khi hắn tiếp đất.

Thật không may, hắn ta có một con chó. Một con chó rất to.

Tóc gáy Kevin dựng đứng lên khi anh nghe thấy tiếng gầm gừ khe khẽ có thể khiến cho máu đông lại của một con chó đang tấn công. Anh không còn đủ thời gian dốc hết sức lực trước khi con vật đó ngoạm chặt mắt cá chân anh.

Bằng phản xạ tuyệt vời đã giúp anh trở thành huyền thoại, anh lao về phía cầu dao, và cùng lúc gồng mình lên chống lại âm thanh răng rắc phát ra từ xương ở chỗ mắt cá chân. Ánh sáng ngập tràn căn phòng, và anh nhận ra hai việc.

Anh đã không bị một con Rottweiler^[4] tấn công. Và cái âm thanh sợ hãi đó không phải phát ra từ một gã nào cả.

"Aw, cú thật..."

Đang nằm trên sàn đá dưới chân anh là một người phụ nữ nhỏ bé, và cô ta đang la hét. Tóc cô ta có màu giống như đồng phục của đội 49ers Jersey. Và đang ngoạm chặt mắt cá chân anh, làm rách lỗ chỗ cái quần bò yêu thích của anh, là một con vật nhỏ màu tro...

Não anh lập tức chặn cái tên con vật đó lại.

Những thứ mà cô ta đang cầm khi anh thúc ngã cô ta bây giờ đang vương vãi khắp nơi. Khi cô giữ con chó ra khỏi người, anh nhận thấy có rất nhiều sách, một kho các bức vẽ hoạt hình, hai hộp bánh quy Nutter Butter, và đôi dép ngủ có hình những cái đầu thỏ màu hồng to tướng ở mũi.

Cuối cùng thì anh cũng giữ được con chó đang gầm gừ đó ra khỏi người. Người phụ nữ gượng trườn lên và lập tức bắt đầu đứng ở thế thủ của một môn võ nào đó. Anh mở miệng định giải thích, nhưng chân cô ta đã giơ lên và đá trúng phía sau đầu gối anh. Điều tiếp theo mà anh biết là anh đã bị đo ván.

"Chết tiệt – Phải có ba gã sừng sỏ của đội Giants mới làm được điều đó đấy."

Khi bị quật xuống sàn nhà, cô đang mặc một cái áo khoác, nhưng lúc này thứ duy nhất đang ngăn cản anh tiếp xúc trực tiếp với lớp gạch bằng đá phiến chỉ là một cái quần bò. Anh rút người lại và lăn ngửa ra. Con vật đó đập lên ngực anh, hơi thở của nó phả vào mặt anh, quệt vào mũi anh phần đuôi của cái khăn rằn màu xanh dương đang quấn chặt quanh cổ nó.

"Anh đã cố giết tôi!" cô hét lên, những cuộn tóc nhỏ nhỏ bốc lửa trên cái đầu màu 49er^[5] đó rục lên quanh khuôn mặt.

"Không phải cô ý." Anh biết mình đã gặp cô ta trước đây, nhưng lại không thể nhớ được ra cô ta là ai. "Cô bảo con chó của cô thôi đi được không?"

Vẻ sợ hãi của cô nhường chỗ cho sự điên tiết, và cô nhe răng ra trông giống hệt con chó của mình. "Lại đây nào Roo."

Con vật vẫn còn gầm gừ, rồi trườn ra khỏi ngực Kevin. Cuối cùng anh chợt nhận ra. *Chết tiệt thật...* "Cô là, uhm, em gái của Phoebe. Cô không sao chứ." – Anh lục lại trong trí nhớ. – "hả cô Somerville?" Vì anh mới là người đang nằm trên sàn gạch đá với một cái hông thâm tím và mấy vết

thương lỗ chỗ ở mắt cá chân, anh cho rằng câu hỏi đó chỉ là phép lịch sự.

"Đây là lần thứ hai trong vòng hai ngày đây!" cô hét lên.

"Tôi không nhớ là..."

"*Lần thứ hai đây!* Anh có điên không, đồ con lửng ngu ngốc? Có phải đó là vấn đề của anh không? Hay chỉ do anh quá *đần độn* thôi! "

"Về chuyện đó, tôi – Mà cô vừa gọi tôi là con lửng^[6] à?"

Cô chớp mắt. "Một kẻ khốn nạn^[7]. Tôi vừa gọi anh là một kẻ khốn nạn."

"Thế thì được." Thật xui xẻo, nỗ lực trở nên hài hước không ra đâu vào đâu của anh không làm cho cô cười được.

Con chó rút về phía cô chủ của nó. Kevin đẩy mình lên khỏi lớp đá phiến và xoa xoa mắt cá chân, cố hồi tưởng lại những gì anh biết về em gái của sếp anh, nhưng anh chỉ nhớ được rằng cô ta là một trí thức thực sự. Anh đã nhìn thấy cô ta vài lần ở trụ sở của đội Ngôi sao với cái đầu chúi vào một quyển sách nào đó, nhưng chắc chắn lúc đó tóc cô ta không có màu như thế này.

Thật khó để tin được cô gái này và Phoebe lại có mối liên hệ với nhau, vì cô ta thậm chí trông chẳng hề giống như một phụ nữ quý quyết. Mà cô cũng không giống một người độc ác. Cô nhìn có vẻ tầm thường – những chỗ trên cơ thể Phoebe cong lên thì trên người cô lại bằng phẳng, còn những chỗ nhỏ nhắn của Phoebe lại to uỳnh trên cơ thể cô. Khác với chị gái mình, cái miệng của cô nàng này không được sinh ra để thì thầm những lời lẽ bẩn thỉu dưới tấm khăn trải giường. Thay vào đó, Cô em gái Bé bỏng có một cái miệng trông như thể đã dành toàn bộ thời gian của mình trong thư viện bắt người khác giữ im lặng.

Chẳng cần đến những cuốn sách vương vãi khắp nơi kia, anh cũng biết rằng cô ta là loại phụ nữ mà anh ít ưa nhất – thông minh và quá nghiêm túc. Chắc hẳn cô ta cũng là một kẻ lảm chuyện, một đặc điểm thậm chí còn tệ hơn. Dù vậy, công bằng mà nói, anh chấm điểm rất cao cho sức mạnh tỏa ra từ đôi mắt kia của Cô em gái Bé bỏng. Chúng có màu thật bất thường, có lẽ đâu đó giữa màu xanh dương và màu tro, và chúng có tia nhìn nghiêng nghiêng thật gợi cảm, hết như đôi lông mày của cô, thứ mà theo anh nhận ra thì đang gần như giao nhau giữa trán khi cô cau có với anh. Chết tiệt. Em gái của Phoebe! Thế mà anh đã tưởng tuần này không thể tệ hại hơn được nữa.

"Cô ổn chưa?" Anh hỏi.

Tròng mắt xanh xám đó đã chuyển thành một màu giống hết buổi chiều mùa hè ở Illinois trước khi tiếng còi báo bão nổ ra. Đến thời điểm này, bằng cách nào đó anh đã khiến cho tất cả những thành viên trong gia đình điều hành của đội Ngôi sao điên lên, có lẽ chỉ trừ bọn trẻ. Đó chắc hẳn là một tài năng thiên bẩm.

Tốt hơn là anh nên cải thiện lại thái độ phòng thủ của mình, và bởi vì anh rất giỏi khiến người khác bị mê hoặc, nên anh nở một nụ cười. "Tôi không có ý làm cô sợ. Tôi tưởng cô là một tên trộm nào đó."

"*Anh đang làm cái quái gì ở đây?*"

Thậm chí trước khi nghe cô ta rít lên, anh cũng biết là cái trò tỏ ra quyền rũ này không hiệu quả.

Anh cảnh giác trông chừng cái chân kung fu đó của cô. "Dan nói tôi nên tới đây một vài ngày, để ngấm kỹ lại mọi việc..." Anh ngừng lại một lúc. "Một việc chẳng cần thiết chút nào."

Cô bật cầu dao, và hai bộ đèn tường làm bằng sắt lóe lên, khiến cho những xó xỉnh xa xôi nhất cũng tràn đầy ánh sáng.

Căn nhà được làm bằng gỗ xẻ, nhưng có tới sáu phòng ngủ và trần nhà thì vút lên đến tầng hai, để lộ chỗ xà trên mái, nơi đây không hề trông giống một căn nhà gỗ nhỏ ở gần biên giới. Những cửa sổ vĩ đại khiến cho khu rừng trông thật tầm thường, với một cái lò sưởi rất lớn làm bằng đá chiếm nguyên một đầu phòng đủ để nướng cả một con trâu mộng. Tất cả đồ đạc đều khổng lồ, nhồi quá cỡ và cực kỳ tiện nghi, được thiết kế cho một gia đình lớn sử dụng. Phía xa là một cầu thang rộng rãi dẫn lên tầng hai, kết thúc với cái gác lửng nhỏ ở một đầu căn nhà.

Kevin cúi nhặt đồ đạc của cô. Anh xem xét đôi dép thỏ. “Cô không sợ khi đi cái thứ này trong mùa săn bắn à?”

Cô giật lấy nó từ trong tay anh. “Đưa đây cho tôi.”

"Tôi có định đi nó đâu. Như thế thì khó mà giữ thể diện đàn ông lắm."

Cô không hề cười khi anh đưa lại chúng cho cô. “Có một nhà nghỉ ở cách đây không xa lắm,” cô mở miệng. “Tôi chắc là anh có thể tìm được phòng để qua đêm ở đó.”

"Giờ thì quá muộn để ném tôi ra ngoài rồi. Thêm nữa, tôi đã được mời tới đây."

"Đây là nhà tôi. Và anh không hề được mời." Cô quàng áo khoác lên một trong những cái đi vắng và hướng về nhà bếp. Con chó nhỏ liếm môi, dựng đứng cái đuôi lên, như thể nó đang giơ ngón giữa ra với Kevin. Khi chắc chắn rằng thông điệp của nó đã được gửi đi, nó mới lon ton chạy theo cô.

Kevin đi theo họ. Nhà bếp khá rộng rãi và tiện nghi, với tủ bếp của hãng Craftman và từ các cửa sổ có thể trông ra hồ Michigan rõ như ban ngày. Cô đặt gói đồ xuống một cái bàn nằm cạnh ở chính giữa phòng, xung quanh là sáu cái ghế đầu.

Anh thấy cô cũng có vẻ có con mắt thời trang. Cô mặc một cái quần tím than vừa vặn với người, và một cái áo len có màu xám của kim loại, rộng quá cỡ trông thật khiếp đảm, khiến anh liên tưởng đến một bộ áo giáp. Với mái tóc ngắn bốc lửa đó, cô có thể là Joan of Arc^[8] ngay sau khi trận chiến nổ ra. Quần áo của cô trông có vẻ đắt tiền, nhưng không mới, điều này thật kỳ lạ, vì anh nhớ là cô đã được thừa kế cả một gia sản từ Bert. Mặc dù Kevin cũng rất giàu, nhưng tích cách của anh đến sau chỗ tiền của anh một khoảng thời gian rất dài. Theo kinh nghiệm của anh, những người lớn lên trong cảnh giàu sang không thể hiểu được làm việc chăm chỉ là thế nào, và không có nhiều người giàu có mà anh biết có thể chiêm được cảm tình của anh. Cô nàng đua đòi giàu có này cũng không phải ngoại lệ.

"Uhm, cô Somerville này? Trước khi cô đá tôi ra khỏi nhà... Tôi cá là cô đã không nói cho nhà Calebow biết là cô đến đây, nếu không thì họ đã báo cho cô biết là chỗ này đã có người rồi."

"Tôi đương nhiên có quyền. Mọi người đều hiểu." Cô ném mấy hộp bánh quy vào trong ngăn kéo rồi đóng sầm lại. Rồi cô nghiên cứu anh một cách dữ dội và điên tiết. “Anh không nhớ tên tôi đúng không?”

"Tất nhiên là tôi biết tên cô rồi." Anh lục lọi trong trí nhớ nhưng chẳng thu được gì.

"Chúng ta đã được giới thiệu với nhau ít nhất ba lần."

"Điều hoàn toàn không cần thiết tí nào, vì tôi là người nhớ tên rất giỏi."

"Không phải tên tôi. Anh đã quên rồi."

"Tất nhiên là không."

Cô nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, nhưng anh đã quen với chuyện làm việc dưới sức ép,

nên anh chẳng gặp khó khăn nào khi chờ đợi cô.

"Tôi là Daphne," Cô nói.

"Sao cô lại nói với tôi một thứ mà tôi đã biết rồi? Với ai cô cũng hoang tưởng thế này à, Daphne?"

Cô mím môi lại và lăm bắm một cái gì đó. Anh thề là anh lại nghe được cái từ “con lửng” lần nữa.

Kevin Tucker thậm chí còn không biết tên cô! *Hãy để đây là một bài học*, Molly nghĩ khi cô nhìn chăm chăm vào cái vẽ quyền rũ chết người kia.

Ngay lúc đó, cô biết rằng mình sẽ phải nghĩ ra một cách nào đó để tự bảo vệ mình trước anh ta. Anh ta cực kỳ đẹp trai, tốt thôi. Có cả đồng đàn ông cũng thế. Đó là một thứ trời ban, nhưng không phải ai cũng có một sự kết hợp đặc biệt giữa đôi mắt xanh lá rục rỡ và mái tóc màu vàng tối. Và cũng không nhiều người có được một cơ thể như anh ta, nó gọn gàng và trông như được tạc ra chứ không hề kềnh càng. Dù thế, cô cũng sẽ không ngu ngốc đến mức bị lừa gạt bởi một người đàn ông không sở hữu gì khác ngoài một cơ thể hoàn hảo, một khuôn mặt ưa nhìn, và một vẻ quyền rũ có thể trưng ra/giấu đi bất kỳ lúc nào.

Thành thật mà nói thì, đúng là cô đã ngu ngốc đến mức đó – dựa vào cái cảm giác say mê không hề tiếc nuối gần đây của cô dành cho anh ta – nhưng ít nhất cô cũng nhận thức được là mình ngu ngốc.

Có một việc mà cô chắc chắn sẽ không làm, đó là tìm cách gặp anh ta như một kẻ hâm mộ cuồng nhiệt xun xoe. Anh ta sẽ chỉ thấy cô trong trạng thái cáu kỉnh tuyệt đối! Hình ảnh Goldie Hawn trong phim *Overboard* gợi lên trong đầu cô, truyền cảm hứng cho cô. "Anh phải rời khỏi đây ngay, Ken ạ. Ồ tôi xin lỗi, ý tôi là *Kevin*. Tên anh là Kevin đúng không nhỉ?"

Hắn là cô đã đi quá xa, vì mép anh ta đang giật giật. “Chúng ta đã được giới thiệu với nhau ít nhất ba lần. Tôi tưởng là cô phải nhớ chứ.”

"Có quá nhiều cầu thủ bóng bầu dục, mà mấy anh thì trông giống nhau hết cả lũ."

Một bên lông mày của anh ta nhướn lên.

Cô đã quyết rồi, và lúc đó thì đã muộn, nên cô cố gắng tỏ ra tử tế, nhưng bằng một vẻ hạ cố nhất có thể. “Anh có thể ở lại đây đêm nay, nhưng tôi đến đây để làm việc, thế nên anh sẽ phải rời đi vào sáng mai.” Cô liếc nhanh ra cửa sổ phía sau, và thấy cái Ferrari của anh ta đang đỗ gần ga-ra, điều này giải thích tại sao cô đã không thấy nó khi dừng lại ở cửa trước.

Anh ta chậm rãi ngồi yên vị trên cái ghế đầu, như thể chứng minh cho cô thấy anh ta sẽ không đi đâu hết. “Cô làm công việc kiểu gì?” Giọng anh ta có vẻ kẻ cả, thể hiện với cô rằng anh ta chẳng tin công việc đó sẽ khó nhọc tí nào.

"*Je suis auteur*^[9]."

"Một nhà văn?"

"*Soy autora*^[10]," cô nói thêm bằng tiếng Tây Ban Nha.

"Có lí do nào giải thích việc tự xưng cô không nói tiếng Anh nữa không?"

"Tôi nghĩ anh có thể sẽ thoải mái hơn khi nghe tiếng nước ngoài." Cô khẽ phẩy tay. “Những gì tôi đã đọc được...”

Kevin có thể nông cạn, nhưng rõ ràng anh ta không ngu ngốc, và cô tự hỏi có phải mình đã vượt

quá giới hạn hay không. Thật không may, cô lại đang ở trên một con lăn. “Tôi gần như chắc chắn là con Roo đã khỏi bệnh đại rồi, nhưng tôi nghĩ anh vẫn cần một vài mũi tiêm, chỉ để đề phòng thôi.”

"Cô vẫn bực mình về cái vụ trộm kia phải không?"

"Xin lỗi, tôi không nghe thấy anh. Chắc là do cơn chấn động từ cú ngã đó."

"Tôi nói là tôi xin lỗi."

"Ừ thì anh đã xin lỗi." Cô gạt đồng bút chì màu mà bọn trẻ đã bỏ lại trên bàn bếp sang một bên.

"Tôi nghĩ mình phải lên gác đi ngủ bây giờ." Anh ta đứng lên và đi về phía cánh cửa, sau đó dừng lại và ngó lẩn nữa vào mái tóc khủng khiếp của cô. “Nói thật đi. Đây có phải hậu quả của một trận cá cược bóng đá không?"

"Ngủ ngon nhé, Kirk."

Đến khi bước vào phòng ngủ, Molly mới nhận ra là cô đang thở một cách khó nhọc. Chỉ có một bức tường mỏng manh ngăn cách giữa cô và căn phòng dành cho khách, nơi Kevin chắc là đang ngủ. Da cô như có kiến bò, và cô cảm nhận được một sự thôi thúc gần như không thể kiểm soát muốn cô đưa cái kéo lên mái tóc mà cắt bết nó đi, cho dù thật ra cũng chẳng còn nhiều tóc nữa để mà cắt. Có lẽ ngày mai cô sẽ nhuộm nó trở về màu tự nhiên của mình, chỉ có điều cô không thể để cho anh ta thỏa mãn được.

Cô tới đây để ẩn mình, chứ không phải để nằm ngủ cạnh hang của một con sư tử, và cô bắt đầu túm lấy đồ đạc của mình. Cô vội vã bước ra khỏi phòng ăn, hướng về căn phòng ở góc có kiểu bài trí giống như ở ký túc, nơi ba đứa cháu gái của cô thường ở chung với nhau, rồi chốt cửa lại.

Cô tựa vào thanh cửa, cố gắng tĩnh tâm bằng cách quan sát phía trần nhà nghiêng nghiêng và cửa sổ âm cúng ở mái nhà được thiết kế để tha hồ mơ mộng. Hai trong số những bức tường phô bày bức tranh tường Rừng Nightingale rất lớn mà cô đã vẽ trong khi mọi người trong gia đình đều cố ngăn cản. Cô sẽ ổn thôi, và sáng mai anh ta sẽ đi.

Tuy nhiên, cô không thể ngủ được. Sao cô không báo cho Phoebe biết rằng cô sắp sửa đến đây, như cô vẫn thường làm chứ? Bởi cô không muốn nghe bất kỳ bài giáo huấn nào về mái tóc của mình, hay những cảnh báo về “mấy chuyện rắc rối” nữa.

Cô lẩn qua lẩn lại, nhìn đồng hồ, rồi cuối cùng bật sáng đèn để phác ra vài ý tưởng cho cuốn sách mới. Vẫn không hiệu quả. Thường thì âm thanh của cơn gió đông đập liên hồi vào căn nhà gỗ vững chãi sẽ xoa dịu cô, nhưng tối nay cơn gió đó lại thôi thúc cô cởi hết quần áo ra và nhảy nhót, bỏ mặc cái phần chăm chỉ và ngoan ngoãn trong con người đi và trở nên hoang dại.

Cô tung chăn ra và nhảy khỏi giường. Căn phòng rất lạnh, nhưng cô lại cảm thấy hưng hực như phát sốt. Cô ước mình đang ở nhà. Con Roo mở một bên mắt đang buồn ngủ rũ rượi, rồi lại nhắm tịt lại, khi thấy cô đi về phía cái ghế đệm cạnh cửa sổ gần nhất.

Ồ cửa được trang trí bằng những cái lông vũ đầy sương giá, tuyệt cuộn lại thành những dải mỏng manh, nhảy nhót trong những nhánh cây. Cô cố tập trung vào vẻ đẹp của màn đêm, nhưng Kevin Tucker cứ hiện ra trong óc cô. Da cô có cảm giác như bị kim châm. Thế này thì thật quá hạ mình! Cô là một người phụ nữ sáng giá - thậm chí là cực kỳ thông minh – thế nhưng, cho dù cô có cố đến mấy thì cũng không thể phủ nhận một điều, đó là cô đang bị chứng ám ảnh như một kẻ hâm mộ khát tình thực sự.

Có lẽ đây chỉ là một dạng tính khí khi người ta lớn lên. Ít nhất thì chứng ám ảnh của cô là về tình dục chứ không phải cái thứ Chuyện Tình Vĩ Đại mà cô sẽ chẳng bao giờ có được.

Cô quyết định rằng sẽ an toàn hơn nhiều nếu như chuyển nỗi ám ảnh đó sang Chuyện Tình Vĩ Đại. Dan đã cứu cuộc đời Phoebe! Đó là điều lãng mạn nhất Molly có thể tưởng tượng được, nhưng cô cho rằng việc đó cũng khiến cô mang những kỳ vọng không thực tế.

Cô từ bỏ cái Chuyện Tình Vĩ Đại và lại quay trở về nỗi ám ảnh thêm tình dục. Liệu khi Kevin làm chuyện đó thì anh ta có nói tiếng Anh không, hay lúc đó liệu anh ta có nhớ được vài cụm từ nước ngoài hay ho nào để nói không? Cô vui mặt mình xuống gối và rên rỉ.

Chỉ sau một vài giờ chợp mắt ngắn ngủi, cô bị buổi rạng đông lạnh lẽo và xám xịt đánh thức. Khi nhìn ra bên ngoài, cô thấy chiếc Ferrari của Kevin không còn ở đó nữa. Tuyệt! Cô cho con Roo ra ngoài, rồi đi tắm. Vừa lau mình, cô vừa ngâm nga một bài hát về chú gấu Pooh, nhưng khi mặc vào cái quần xám cũ rách với một cái áo len Dolce & Gabbana cô mua sau khi đã cho hết đồng tiền, việc cô làm ra vẻ như đang giả vờ hạnh phúc đã biến mất.

Cô làm sao thế này? Cô có một cuộc sống tuyệt vời. Cô khỏe mạnh. Cô có nhiều bạn bè tốt, một gia đình hạnh phúc, và cả một con chó để chơi đùa cùng. Cho dù luôn ở trong trạng thái gần như nhẩn tui, cô cũng chẳng thấy phiền, vì căn gác xép của cô đáng giá từng xu mà cô phải trả. Cô yêu công việc của mình. Cô có một cuộc sống hoàn hảo. Thậm chí còn trên cả hoàn hảo, vì lúc này Kevin Tucker đã cuốn gói.

Cảm thấy ghê tởm trạng thái ỉ ỉ của chính mình, cô nhét chân vào đôi dép ngủ màu hồng mà cặp sinh đôi đã tặng cô hôm sinh nhật và xuống nhà bếp, những cái đầu thỏ trên mũi dép cứ lúc lắc liên tục. Chỉ cần một bữa sáng nhanh, sau đó cô sẽ bắt đầu làm việc.

Đêm qua cô đã tới nơi quá muộn nên không kịp mua mấy đồ tạp phẩm, thế nên cô kéo ra một hộp Pop-Tarts của Dan nằm trong tủ buýp-phê. Cô vừa bỏ một miếng vào trong lò nướng thì con Roo bắt đầu sữa nặng lên. Cánh cửa hậu bật mở, và Kevin đi vào, tay đầy những túi nhựa thức ăn. Trái tim ngu ngốc của cô ngừng đập mất một nhịp.

Roo gầm gừ. Kevin lờ nó đi. “Chào buổi sáng, Daphne.”

Nỗ lực để cảm thấy thoải mái một cách thực sự nhường chỗ cho sự khó chịu. *Slytherin!*

Anh ta thả rơi những cái túi xuống bàn ăn. “Mấy người chờ hàng dự trữ đến hơi chậm.”

"Có khác gì nhau? Anh sẽ đi hôm nay, không nhớ à? *Vous partez. Saiga*^[1]." Cô phát âm thêm vài từ nước ngoài và cảm thấy hài lòng khi trông anh ta có vẻ khó chịu.

"Rời đi không phải là ý hay." Anh ta vặn mạnh cái nắp hộp sữa. “Thời điểm này tôi không muốn một chú ý nào từ Dan thêm nữa, nên thay vào đó cô sẽ phải đi khỏi đây.”

Chính xác là những gì cô nên làm, nhưng cô không thích thái độ đó của anh ta, nên cô để cho phần hư hỏng của mình lên tiếng. “Điều đó không xảy ra đâu. Với tư cách là một vận động viên, anh không thể hiểu được điều này, nhưng tôi cần sự bình yên và tĩnh lặng vì *tôi* thực sự phải *suy nghĩ* khi làm việc.”

Anh ta rõ ràng đã để ý thấy sự xúc phạm nhưng vẫn lờ đi. "Tôi sẽ ở đây. "

"Tôi cũng thế," cô đáp, cứng đầu không kém.

Cô có thể thấy rằng anh ta chỉ muốn quăng cô ra ngoài, nhưng lại không thể vì cô là em gái của sếp anh ta. Anh ta từ tốn rót đầy cốc sữa, rồi dựa hông vào bàn bếp. “Căn nhà này rất rộng. Chúng ta có thể chia sẻ.”

Cô định bảo với anh ta hãy quên chuyện đó đi, rằng cô sẽ rời đi, nhưng rồi chợt dừng lại. Có lẽ ý tưởng chia sẻ đó cũng không điên rồ lắm. Cách nhanh nhất để cô vượt qua cảm giác ám ảnh này là nhìn vào con người thật ẩn dưới gã Slytherin đó. Cô chưa bao giờ bị hấp dẫn bởi một Kevin-con-người-thật vì cô không biết thực sự anh ta là ai. Thay vào đó, cô chỉ say mê cái ảo tưởng về con người Kevin – cơ thể quyến rũ, đôi mắt gợi cảm, thủ lĩnh can đảm của đám đàn ông.

Cô nhìn anh ta uống cốc sữa. Một tiếng ợ. Chỉ cần thế thôi. Không gì làm cô ghê tởm hơn một người đàn ông ợ hơi... hoặc gãi móng... hoặc có những hành vi gớm guộc trên bàn ăn. Hoặc là mấy kẻ thua cuộc lúc nào cũng cố gây ấn tượng với phụ nữ bằng cách lôi ra một cuộn những tờ giấy bạc được kẹp với nhau bằng một trong những cái kẹp tiền lờ lợc.

Có thể anh ta đeo một sợi dây chuyền vàng. Molly rung mình. Dễ thế lắm. Hoặc là một kẻ đam mê súng đạn. Hoặc lúc nào cũng nói, “*Sao mà anh ngu thế nhỉ*”. Hoặc thử đủ mọi cách cũng không thể đáp ứng nổi tiêu chuẩn do Dan Calebrow đặt ra.

Phải rồi, thật vậy, có đến một triệu thứ cạm bẫy đang rình rập Quý ngài Kevin gợi-cảm-quá-mức-với-cặp-mắt-xanh lá-lung linh Tucker. Một cái ợ hơi... một cú gãi móng... thậm chí là một tia sáng lóe lên mong manh nhất của thứ kim loại vàng nằm quanh cái cổ quyến rũ đó...

Cô nhận ra mình đang mỉm cười. “Thôi được. Anh có thể ở lại.”

"Cảm ơn, Daphne." Anh ta đã xong việc với cốc sữa nhưng không hề ợ.

Cô nheo mắt và tự bảo mình rằng cô đã đi được nửa đường về nhà rồi, chỉ cần anh ta cứ tiếp tục gọi cô là Daphne.

Cô tìm thấy cái máy tính xách tay của mình và đem nó lên gác xép, đặt lên bàn cùng với tập bản thảo. Cô có thể viết một trong hai thứ: truyện *Daphne Ngã Nhào* hoặc bài báo “Quan hệ Tình dục – Còn bao lâu nữa?”

Rất lâu.

Sẽ là một sai lầm trong khoảng thời gian này nếu viết một bài báo về bất kỳ thể loại tình dục nào, kể cả những thứ muôn màu muôn vẻ của tuổi vị thành niên.

Cô nghe thấy âm thanh của đoạn băng quay lại trận đấu phát ra từ dưới nhà và nhận ra Kevin đã mang nó theo để làm bài tập về nhà. Cô tự hỏi có bao giờ anh ta mở một quyển sách ra không, hoặc xem một bộ phim nghệ thuật, hoặc làm bất kỳ cái gì không liên quan đến bóng bầu dục.

Giờ là lúc quay trở lại làm việc. Cô tựa một chân lên con Roo và nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ tới những con sóng bạc đầu dữ dội cuộn lên mặt nước xám xịt và hung dữ của hồ Michigan. Có lẽ Daphne nên quay về ngôi nhà tranh của mình vào buổi tối muộn chỉ để thấy mọi thứ đều đen ngòm. Và khi cô đi vào, Benny có thể nhảy bổ ra -

Cô phải chấm dứt ngay việc khiến cho những cuốn sách của mình giống hệt như một quyển tự truyện.

Được rồi... Cô lật giở tập bản thảo. Daphne có thể quyết định đeo một cái mặt nạ Halloween và dọa – Không được, cô đã làm thế trong quyển *Daphne Trồng Vườn Bí Ngô* mất rồi.

Chắc chắn là thời điểm phải gọi điện cho một người bạn. Molly nhắc cái điện thoại nằm bên cạnh và bấm số của Janine Stevens, một trong những cô bạn viết văn thân nhất. Dù Janine viết cho thị trường những người trưởng thành trẻ tuổi, họ vẫn có cùng triết lý về sách và thường xuyên khởi tạo ý tưởng với nhau.

"Ôn Chúa là cậu đã gọi!" Janine òa khóc. "Tớ đã cố liên lạc với cậu suốt sáng nay."

"Có gì không ổn sao?"

"Mọi thứ! Một mụ đàn bà đầu xù của SKIFSA sáng nay trên đài địa phương cứ huênh hoang và kể lể về chuyện sách thiếu nhi đang trở thành công cụ tuyển mộ cho tình dục đồng giới."

"Sao bọn họ không sống bình thường được nhỉ?"

"Molly, mụ ta đã đưa ra một bản copy của quyển *Em Nhớ Anh Nhiều* và bảo đây là một điển hình cho thể loại rác rưởi đang cám dỗ đám trẻ con làm những chuyện đồi bại!"

"Ôi, Janine... thật là kinh khủng!" *Em Nhớ Anh Nhiều* là câu chuyện kể về một cô bé mười ba tuổi cố gắng giảng hòa sự ngược đãi đối với người anh trai làm nghề thuật luôn bị những đứa trẻ khác gán cho cái mác đồng tính. Câu chuyện được viết rất hay, nhạy cảm và rung động lòng người.

Janine hỉ mũi. "Biên tập viên của tờ gọi điện đến sáng nay. Cô ta bảo họ đã quyết định đợi cho đến khi vụ lùm xùm này hạ nhiệt, và họ sẽ hoãn phát hành cuốn sách tiếp theo của tớ trong *một năm!*"

"Cậu đã viết xong nó từ gần một năm trước rồi mà!"

"Họ chẳng thêm quan tâm. Tớ không thể tin được. Doanh số bán ra của tớ đang bắt đầu giảm đi. Giờ thì tớ sẽ mất hết động lực."

Molly an ủi cô bạn nhiều nhất có thể. Khi dập máy, cô đã đi đến quyết định rằng SKIFSA là mối đe dọa với xã hội lớn hơn bất kỳ cuốn sách nào.

Cô nghe tiếng bước chân dưới nhà và nhận ra rằng cuốn băng quay lại trận đấu đã không còn bật từ lúc nào. Điều tốt đẹp duy nhất về cuộc trò chuyện với Janine là nó đã khiến cô xao lãng khỏi những ý nghĩ về Kevin.

Một giọng trầm trầm đàn ông gọi với lên chỗ cô. "Này Daphne! Cô có biết sân bay nào quanh đây không?"

"Sân bay? Có. Có một cái ở Vịnh Sturgeon. Nó –" Đầu cô giật bắn lên. "*Sân bay!*"

Cô nhảy tót ra khỏi ghế và xông đến cái lan can. "Anh lại đi nhảy dù!"

Anh ta nghiêng đầu nhìn chằm chằm lên mặt cô. Kể cả khi đút tay vào túi quần, anh ta trông vẫn cao ráo và chói lọi như một vị thần mặt trời.

Anh có ợ đi không thì bảo!

"Sao tôi lại muốn đi nhảy dù chứ?" Giọng anh ta êm dịu. "Dan đã yêu cầu tôi không được làm vậy."

"Nói như thể việc đó sẽ ngăn anh lại ấy."

Benny lái chiếc xe đạp leo núi của cậu ta càng ngày càng nhanh. Cậu ta không để ý là nước mưa đang trút xuống con đường xuyên qua Rừng Nightingale, và kể cả vũng nước đang ở ngay trước mặt.

Cô phóng xuống cầu thang, dù biết rằng mình nên ở cách anh ta càng xa càng tốt. "Đừng đi. Có một trận bão tuyết đêm qua. Trời gió lắm."

"Giờ thì cô đang trêu ngươi tôi."

"Tôi chỉ đang cố giải thích rằng nó rất nguy hiểm thôi!"

"Chẳng phải đó là điều khiến cho nó đáng để làm hay sao?"

"Không có máy bay nào sẽ đưa anh lên vào một ngày như hôm nay đâu." Ngoại trừ việc những người nổi tiếng như Kevin có thể khiến cho người khác làm bất kỳ điều gì.

"Tôi không nghĩ tôi sẽ gặp quá nhiều khó khăn để tìm được một phi công. Một khi tôi đã thực sự lên kế hoạch nhảy dù."

"Tôi sẽ gọi cho Dan," cô đe dọa. "Tôi chắc rằng anh ấy sẽ rất quan tâm khi nghe tới việc anh đã có một khoảng thời gian sáng sủa thể nào khi bị đình chỉ."

"Giờ thì cô đang làm tôi sợ đấy," Anh ta dài giọng. "Tôi bảo đảm cô là một trong số mấy đứa con gái trẻ con chuyên đi ba hoa với giáo viên khi bọn con trai cư xử bậy bạ."

"Tôi không học cùng trường với đám con trai cho tới tận khi tôi mười lăm tuổi, thế nên tôi chẳng có cơ hội làm việc đó."

"Phải rồi. Cô là một đứa trẻ giàu có mà, đúng không?"

"Giàu có và được nuông chiều," cô nói dối. "Anh thì sao?" Có thể nếu cô làm anh ta xao lãng bằng một cuộc trò chuyện, anh ta sẽ quên chuyện đi nhảy dù.

"Trung lưu và không hề được nuông chiều. "

Anh ta trông vẫn có vẻ bồn chồn, và khi cô đang cố nghĩ ra cái gì đó để nói thì chợt ngó thấy hai quyển sách trên bàn cà phê mà lúc trước không hề tồn tại. Cô lại gần hơn và thấy một quyển là tác phẩm mới của Scott Turow, quyển kia là một tập sách khá uyên bác về vũ trụ mà cô đã cố tiếp thu nhưng rồi lại đặt sang một bên để đọc một cái gì đó nhẹ nhàng hơn. "Anh đọc sách à?"

Miệng anh ta giật giật khi ngồi thông xuống đoạn ghế sofa. "Chỉ khi nào tôi không tìm được ai đó đọc hộ cho tôi thôi."

"Hài hước đấy." Cô ngồi xuống đầu bên kia của đi văng, không mấy vui vẻ trước khám phá mới là anh ta lại thích sách. Con Roo lại gần hơn, sẵn sàng bảo vệ cô trong trường hợp Kevin lại có ý định túm lấy cô lần nữa.

Cứ mơ đi.

"Thôi được, tôi sẽ thừa nhận rằng anh không hẳn là... có vấn đề về trí não như vẻ bề ngoài."

"Tôi sẽ đưa nó vào bộ tài liệu dành cho đám báo chí^[12]."

Cô té nhị dựng một cái bẫy. "Vậy cho nên, tại sao anh cứ liên tục làm những điều ngu ngốc thế?"

"Chẳng hạn như cái gì?"

"Như là nhảy dù, trượt tuyết từ trên máy bay trực thăng. Rồi cả cuộc đua đường trường mà anh đã tham gia ngay sau đợt tập huấn nữa."

"Cô có vẻ biết nhiều chuyện về tôi nhỉ."

"Chỉ bởi anh là một phần của công việc trong gia đình tôi thôi, đừng nghĩ đó là lý do cá nhân. Ngoài ra, tất cả người dân Chicago đều biết những gì anh đã làm."

"Đám truyền thông đã có món hời lớn mà chẳng dựa trên cái gì cả."

"Đó không hẳn là không dựa trên cái gì." Cô đá bật đôi dép đầu thỏ và nhét chân dưới người. "Tôi không hiểu. Anh luôn là thần tượng của các vận động viên chuyên nghiệp. Anh không lái xe say bí tỉ hay bạo hành phụ nữ. Anh đi sớm về muộn trong các buổi tập. Không bê bối cờ bạc, không làm những việc thu hút sự chú ý, thậm chí không có cả tin đồn. Rồi dùng một cái, anh khùng lên. "

"Tôi không khùng lên."

"Vậy anh gọi đó là gì?"

Anh ngẩng đầu lên. "Họ cử cô tới đây để do thám tôi đúng không?"

Cô bật cười, cho dù việc đó làm tổn hại tới vai trò của cô với tư cách là một đứa hư hỏng giàu có. "Tôi là người cuối cùng họ sẽ tin tưởng khi giao công việc về đội bóng. Tôi gần như là một kẻ lập dị." Cô đánh một dấu X lên trái tim. "Thôi nào, Kevin. Tôi chẳng kể gì đâu, thật đấy. Nói cho tôi xem chuyện gì đang xảy ra đi."

"Tôi thích một chút kích thích, và tôi sẽ không xin lỗi về việc đó."

Cô muốn nhiều thông tin hơn, nên cô tiếp tục sứ mạng khám phá. "Mấy cô bạn anh không lo lắng à? "

"Nếu cô muốn biết về đời sống tình cảm của tôi thì cứ hỏi. Như thế tôi sẽ có hân hạnh mà bảo cô rằng hãy đi mà lo lấy chuyện của mình."

"Sao tôi lại muốn biết về đời sống tình cảm của anh chứ?"

"Sao cô không nói cho tôi biết lý do?"

Cô kín đáo xem xét anh. "Tôi chỉ đang tự hỏi có phải anh tìm thấy những người phụ nữ đó trên mấy cuốn catalog quốc tế không? Hay là trên mạng? Tôi biết có một vài nhóm người chuyên giúp đỡ đàn ông Mỹ tìm phụ nữ nước ngoài, vì tôi đã thấy những tấm ảnh. Về đẹp Nga hai mươi một tuổi. Khả năng chơi piano cổ điển, viết tiểu thuyết khiêu dâm trong thời gian rảnh, muốn chia sẻ những điều tuyệt nhất của mình với một gã Yankee."

Thật không may, anh ta lại cười phá lên thay vì trở nên phòng thủ. "Tôi cũng hẹn hò với phụ nữ Mỹ nữa."

"Không nhiều, tôi cược đấy."

"Có ai từng đề cập đến chuyện cô quá tọc mạch chưa?"

"Tôi là nhà văn. Điều đó luôn đi đôi với nghề nghiệp." Có lẽ chỉ là do cô tưởng tượng ra, nhưng anh ta không còn có vẻ bồn chồn như khi mới ngồi xuống nữa, nên cô quyết định tiếp tục tìm tòi. "Kể cho tôi về gia đình anh đi."

"Không có gì nhiều. Tôi là một PK."

Người hôn đoạt giải^[13] (*Prize kisser*)? "Một kẻ đàn độn thảm hại?" (Pathetic klutz)

Anh ta cười toe toét và gác chân lên gờ bàn cà phê. "Con của nhà thuyết giáo (Preacher's kid). Thế hệ thứ tư, phụ thuộc vào cách đếm của cô."

"À phải. Tôi nhớ đã đọc về việc đó. Thế hệ thứ tư à?"

"Cha tôi là mục sư của Hội Giám lý, ông là con trai của mục sư Hội Giám lý, người vốn là cháu trai của một trong những thành viên cưới ngựa đi tuyển mộ cho Hội Giám lý ngày xưa, họ là nhóm người đã mang quyền phúc âm đến với những vùng đất hoang vu."

"Chắc dòng máu liều lĩnh của anh cũng bắt đầu từ đó. Một thành viên cưới ngựa đi tuyển mộ."

"Chắc chắn nó không bắt nguồn từ cha tôi. Một người đàn ông vĩ đại, nhưng nếu gọi là một kẻ thích mạo hiểm thì cũng không chính xác. Ông là một nhà trí thức nhiều hơn." Anh ta mỉm cười. "Giống như cô. Nhưng lịch thiệp hơn."

Cô lơ đi. “Ông mất rồi sao? ”

"Ông ấy mất khoảng sáu năm trước. Khi tôi được sinh ra thì ông đã năm mươi một tuổi."

"Còn mẹ anh thì sao?"

"Tôi mất bà mười tám tháng trước. Bà cũng gần tuổi cha tôi. Một người cực kì mê sách, đứng đầu về phần phả hệ của lịch sử xã hội. Mùa hè luôn là khoảng thời gian tuyệt vời trong cuộc đời cha mẹ tôi."

"Họ tắm nắng ở Bahamas à?"

Anh ta cười phá lên. “Không hẳn thế. Chúng tôi đến khu cắm trại của nhà thờ Hội Giám lý ở phía Bắc Michigan. Truyền thống từ những thế hệ trước."

"Gia đình anh sở hữu một khu cắm trại sao?"

"Toàn là cabin với một Nhà Tạm^[14] lớn làm bằng gỗ phục vụ cho nhà thờ. Hè nào tôi cũng phải đến đó với họ cho tới tận khi mười lăm tuổi, sau đó tôi đã chống đối."

"Chắc hẳn họ từng tự hỏi là sao họ lại sinh ra anh được."

Mắt anh ta nheo lại. “Ngày nào cũng vậy. Cô thì sao?"

"Tôi mò côi." Cô thốt ra những từ đó một cách nhẹ nhàng, đó là cái cách cô luôn nói khi có ai đó hỏi, cho dù cô luôn cảm thấy như ghen lại.

"Tôi tưởng Bert chỉ cưới mấy vũ nữ Vegas." Cái cách mắt anh ta lướt từ mái tóc đỏ thẫm rồi nán nã trên bộ ngực khiêm tốn của cô đã mách bảo cô rằng anh ta không tin trong cấu trúc gene của cô có bộ sequins^[15] nào cả.

"Mẹ tôi ở trong đội hợp xướng của The Sands^[16]. Bà là người vợ thứ ba của Bert. Bà mất khi tôi hai tuổi. Lúc đó bà đang bay tới Aspen để ăn mừng vụ li hôn."

"Cô và Phoebe không cùng mẹ sao?"

"Không. Mẹ Phoebe là người vợ đầu tiên của ông ấy. Bà ở trong đội hợp xướng của The Flamingo^[17]."

"Tôi chưa bao giờ gặp Bert Somerville, nhưng theo những gì tôi nghe được thì sống cùng ông ta không dễ dàng."

"Thật may là ông ấy đã gửi tôi đến trường nội trú khi tôi lên năm tuổi. Trước đó, tôi nhớ được cả một hàng dài những cô bảo mẫu rất hấp dẫn."

"Hay đây. " Anh ta thả chân mình khỏi bàn cà phê và nhặt lên cặp kính râm Revo gọng bạc đã bỏ lại khi này. Molly nhìn chăm chăm vào nó với vẻ thèm khát. Hai trăm bảy mươi đô la, mua tại Marshall Field's.

Daphne đeo thử cặp kính râm rơi ra từ túi Benny và cúi xuống ngắm bóng mình trong hồ. *Parfait*^[18]! (Cô tin rằng tiếng Pháp là ngôn ngữ tốt nhất nên sử dụng khi ngắm diện mạo cá nhân.)

"Này!" Benny gọi từ phía sau cô.

Plop! Cặp kính trượt từ mũi cô nàng rớt xuống cái hồ.

Kevin đứng lên, và cô cảm nhận được nguồn năng lượng của anh ta đang lấp đầy căn phòng. "Anh đi đâu đấy?" cô hỏi.

"Ra ngoài một lúc. Tôi cần chút không khí."

"Ngoài đâu? "

Anh ta thông thả gập hai gọng kính lại. "Nói chuyện với cô rất thú vị, nhưng tôi nghĩ tôi đã bị ban quản lý hỏi đủ rồi."

"Tôi nói rồi. Tôi không phải quản lý."

"Cô có tiền góp vốn trong đội Ngôi sao. Trong từ điển của tôi, điều đó có nghĩa cô là quản lý."

"Thôi được. Vậy thì vị quản lý này muốn biết anh đang định đi đâu."

"Trượt tuyết^[19]. Cô có vấn đề với việc đó không?"

Không, nhưng cô khá chắc là Dan thì có. "Quanh đây có duy nhất một khu trượt tuyết trên núi, độ dốc chỉ là một trăm hai mươi foot. Không đủ thách thức với anh đâu."

"Chết tiệt. "

Cô cố giấu sự vui mừng.

"Thế thì tôi sẽ đi dạo một vòng^[20]," anh ta nói. "Tôi nghe nói có vài con đường mòn đẳng cấp thế giới ở đây."

"Không nhiều tuyết đủ đâu."

"Thế thì tôi sẽ đi tìm cái *sân bay* đó vậy?" Anh ta xông về phía tú áo khoác.

"Không! Chúng ta... chúng ta sẽ đi bộ."

"Đi bộ?" Anh nhìn cô như thể cô vừa đề xuất đi ngắm chim bay.

Cô nghĩ nhanh. "Có một con đường thực sự không thể tin tưởng được dọc theo mấy con dốc. Nó nguy hiểm đến nỗi chỉ cần trời có vẻ gió hoặc có một chút xiu tuyết nào là người ta lập tức cảm đi, nhưng tôi biết có một đường khác dẫn tới đó. Ngoại trừ một việc, đó là anh phải thực sự chắc chắn muốn đi. Nó rất hẹp và nhiều băng, chỉ cần bước sai một chút thôi là đủ để anh lao vào chỗ chết."

"Cô đang bịa đặt."

"Tôi không có nhiều trí tưởng tượng đến thế."

"Cô là nhà văn."

"Viết sách thiếu nhi. Chúng không hề hung tợn. Bây giờ, nếu anh muốn đứng đây và nói chuyện suốt cả buổi sáng thì tùy anh thôi. Nhưng tôi thích một chút phiêu lưu."

Cuối cùng cô cũng thấy anh ta có chút hứng thú.

"Được thôi, đi nào."

Họ đã có khoảng thời gian thú vị trong chuyến đi bộ, cho dù Molly đã không hoàn toàn xác định đúng vị trí của con đường mòn không chắc chắn mà cô đã hứa với Kevin trước đó – có lẽ bởi vì nó được cô sáng tác ra. Tuy nhiên, đoạn dốc mà họ đi qua lạnh lẽo và lộng gió một cách khốc liệt, nên anh cũng không phàn nàn nhiều lắm. Anh thậm chí còn đưa tay ra cho cô khi tới một quãng có đầy băng, nhưng cô không ngốc nghếch đến mức đó. Thay vì vậy, cô nhìn anh ta một cách kiêu kỳ và bảo anh ta hãy tự lo lấy mình, bởi vì cô sẽ không đời nào đỡ anh ta lên mỗi khi anh ta thấy một tẹo tuyết và cảm thấy sợ hãi.

Anh ta cười vang, rồi trèo lên chỗ có một đồng đá trơn nhẵn. Hình ảnh anh ta đối mặt với dòng nước mùa đông xám xịt, đầu ngoảnh lại, mái tóc vàng tối bị cơn gió thổi tung, tất cả khiến cho cô

ngừng thở.

Trong suốt cuộc hành trình còn lại, cô đã quên mất phải tỏ ra khó chịu, và họ đã có quá nhiều sự vui vẻ. Tới khi quay về nhà, răng cô va vào nhau lập cập vì lạnh, nhưng từng phân cơ thể người đàn bà trong cô cháy lên.

Anh ta cởi bỏ áo khác và xoa xoa hai tay. “Tôi không ngại dùng bồn tắm nóng của cô đâu. ”

Còn cô không ngại sử dụng cơ thể nóng bỏng của anh ta đâu. “Cứ tự nhiên. Tôi phải quay trở lại làm việc.” Lúc vội vã xông lên gác, cô thấy mình đang nhớ lại một điều mà Phoebe đã từng nói với cô.

Moll ạ, khi được nuôi nấng theo cách chúng ta đã được dạy bảo, em cần hiểu rằng việc quan hệ tình dục ngẫu hứng giống như một cái bẫy rắn. Chúng ta cần một tình yêu xuất phát từ sâu trong tâm hồn, và chỉ ở đây để chứng thực rằng em sẽ không tìm nó bằng cách thử lên giường với nhiều đối tác.

Cho dù Molly chưa bao giờ làm vậy, cô biết Phoebe đã đúng. Ngoại trừ một việc, đó là một phụ nữ hai mươi bảy tuổi sẽ phải làm gì, khi cô ta có một cơ thể khỏe mạnh, nhưng không có tình yêu nào xuất phát từ sâu trong tâm hồn? Giá như Kevin hành động một cách nồng nàn và ngu ngốc trong cuộc dạo chơi đó... nhưng anh ta thậm chí không lần nào nhắc tới bóng bầu dục. Thay vào đó, họ nói về sách, về cuộc sống ở Chicago, và niềm đam mê chung đối với bộ phim *This is Spinal Tap*.

Vì không thể tập trung cho câu chuyện về Daphne, cô bật chiếc máy tính xách tay lên để làm việc với bài báo “Quan Hệ Tình Dục – Còn Bao Lâu Nữa?” Cái tựa của bài báo càng khiến cô chán nản hơn.

Khi chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp Northwestern, cô đã phát ốm lên vì chờ đợi Chuyện Tình Vĩ Đại của mình xuất hiện, và cô quyết định quên đi cái thứ tình yêu xuất phát từ sâu trong tâm hồn, chấp nhận một sự quan tâm xuất phát từ sâu trong tâm hồn với một chàng trai mà cô đã hẹn hò được một tháng. Nhưng vụ đánh mất sự trong trắng đó của cô là một sai lầm. Mọi tình đó đã bỏ lại cô trong sự thất vọng nặng nề, và cô biết Phoebe đã đúng. Cô không được sinh ra để quan hệ tình dục ngẫu hứng.

Ít năm sau, cô đã tự thuyết phục được mình rằng cô cuối cùng đã quan tâm đến một người đàn ông đủ nhiều để thử lại lần nữa. Anh ta thông minh và quyến rũ, nhưng nỗi buồn chia ly theo sau mỗi tình đó đã mất hàng tháng trời mới phai mờ.

Kể từ khi đó, cô có thêm một vài người bạn trai, nhưng không ai là người yêu, và cô đã cố hết sức chế ngự bản năng tình dục của mình bằng cách chăm chỉ làm việc và đi chơi với nhiều bạn bè. Sự trong trắng có thể đã lỗi thời, nhưng tình dục là một trạng thái sa lầy về tình cảm đối với một người phụ nữ đã không hề biết đến tình yêu cho tới tận năm mười lăm tuổi. Vậy thì sao cô không thể ngừng nghĩ về chuyện đó, đặc biệt là với Kevin Tucker đang ở trong ngôi nhà?

Vì cô chỉ là một con người, còn chàng tiền vệ của đội Ngôi sao là một cái kẹo ngon lành, một loại thuốc kích dục biết đi, một gã trai bao trưởng thành. Cô rên rỉ, nhìn trùng trùng vào bàn phím, ép mình tập trung.

Năm giờ chiều, cô nghe tiếng anh ta rời ngôi nhà. Đến bảy giờ, “Quan Hệ Tình Dục – Còn Bao Lâu Nữa?” đã gần như xong. Thật không may, chủ đề của nó khiến cô trở nên cáu kỉnh và bị kích thích không phải chỉ chút ít. Cô gọi Janine, nhưng bạn cô không có nhà, nên cô xuống nhà và nhìn chòng

chọc vào mình trong tấm gương nhỏ ở phòng bếp. Giờ này thì đã quá muộn để cửa hiệu nào còn mở cửa, nếu không cô đã đặt dầu chấm hết cho màu tóc này. Có lẽ cô chỉ cần cắt nó đi. Mái tóc tém mấy năm trước cũng không đến nỗi nào.

Cô đang tự dối mình. Mái tóc ấy thật kinh khủng.

Cô tóm lấy một hộp Lean Cuisine thay vì cái kéo và ăn ngay tại bàn bếp. Sau đó cô bới chỗ kẹo dẻo ra từ một hộp kem Rocky Road. Cuối cùng cô tóm lấy tập giấy vẽ và yên vị trước lò sưởi, bắt đầu phác thảo. Nhưng trước đó cô đã chẳng ngủ được nhiều, và không lâu sau đó mi mắt cô nặng trĩu. Chuyến viếng thăm của Kevin vào khoảng sau nửa đêm đã khiến cô bật dậy.

"Chào Daphne."

Cô dụi mắt. "Chào Karl."

Anh ta treo áo khoác lên lưng ghế. Nó nồng nặc mùi nước hoa. "Cái này cần phơi ra ngoài một chút."

"Hắn rồi." Nỗi ghen tỵ giằng vò cô. Khi đang chảy dãi ra trước cơ thể Kevin và bị ám ảnh bởi những cảm giác khó chịu của riêng mình, cô đã bỏ qua một sự thật: Anh ta không hề tỏ ra có chút xíu hứng thú nào với cô. "Chắc hẳn anh đã rất bận," cô nói. "Nó có mùi như thể của nhiều hãng khác nhau. Tất cả đều sản xuất trong nước à, hay anh đã tìm được một cô *au pair*^[21] ở đâu đó?"

"Tôi không may mắn đến thế. Mấy phụ nữ đó là người Mỹ, thật xui xẻo, và tất cả bọn họ đều nói quá nhiều." Cái nhìn chằm chọc của anh ta ám chỉ rằng cô cũng nằm trong số đó.

"Và tôi cá là họ đã nói rất nhiều từ có nhiều hơn một âm tiết, nên chắc hẳn anh đang bị đau đầu." Cô phải dừng chuyện này lại. Anh ta thậm chí không có chút gì gần với khái niệm đàn độn mà cô đã gán cho, và anh ta sẽ phát hiện ra cô quan tâm đến cuộc sống riêng tư của anh ta nhiều đến mức nào.

Anh ta trông như đang bị chằm chọc hơn là tức giận. "Tôi tình cờ thích được thoải mái khi hẹn hò. Tôi không muốn tranh luận về nền chính trị thế giới, hay bàn về sự âm lên của địa cầu, hay bị ép phải nghe những người không thể đoán trước được đang làm vệ sinh cá nhân và trích dẫn những bài thơ dở tệ."

"Lạy Chúa, tất cả đều là chủ đề yêu thích của tôi."

Anh ta lắc đầu, rồi đứng lên và vươn người, kéo dài từng đốt sống một trên cơ thể săn chắc. Anh ta đã thấy chán ngán cô rồi. Có lẽ bởi cô không nói chuyện với anh ta bằng cách đọc thuộc lòng những chỉ số thống kê trong sự nghiệp của anh ta.

"Tốt hơn là tôi nên đi ngủ," anh ta nói. "Tôi sẽ khởi hành sáng sớm ngày mai, thế nên cảm ơn sự hiếu khách của cô, trong trường hợp tôi không gặp được cô."

Cô cố ngáp một cái. "*Ciao*^[22], miếng bánh nhỏ." Cô biết anh sẽ phải quay lại luyện tập, nhưng điều đó cũng không khiến cho cảm giác thất vọng của cô vơi đi chút nào.

Anh ta mỉm cười. "Ngủ ngon, Daphne."

Cô nhìn anh ta leo lên cầu thang, cái quần bò ôm chặt lấy đôi chân không hề có chút mỡ thừa, đúc quanh bộ hông hẹp, cơ bắp gợn lên dưới cái áo bun.

Chúa ơi, cô đang chảy dãi! Mà cô là một thành viên của hội Phi Beta Kappa!^[23]

Cô cũng cảm thấy nhức nhối và bồn chồn, hiển nhiên là đang bất mãn với mọi thứ trong cuộc đời mình.

"Chết tiệt!" Cô ném tập bản thảo xuống sàn nhà, đứng lên đi thẳng vào phòng tắm và nhìn chòng chọc vào mái tóc của mình. Cô sẽ cạo đầu!

Không! Cô không muốn bị hói, và lần này cô sẽ không để mình hành động một cách điên cuồng.

Cô hướng một cách có chủ định về phía tủ video và lôi ra bản sản xuất lại của bộ phim *The Parent Trap*. Phần trẻ con sâu trong cô rất thích xem cảnh cặp sinh đôi làm bố mẹ chúng quay về với nhau, phần con trẻ bên ngoài lại yêu nụ cười của Dennis Quaid.

Kevin có nụ cười cong cong y như vậy.

Với vẻ cương quyết, cô lấy cái băng quay trần đầu của anh ta ra từ trong đầu đĩa, rồi cho vào đó cuộn băng phim *The Parent Trap*, và bắt đầu ngồi xem.

Đến hai giờ sáng, Hallie và Annie đã được đoàn tụ với cha mẹ chúng, còn Molly cảm thấy bồn chồn hơn bao giờ hết. Cô bắt đầu chuyển kênh liên tục giữa những bộ phim cũ và các kênh thông tin quảng cáo, chỉ ngừng lại khi nghe thấy bài hát nền quen thuộc của một show truyền hình cũ, *Lace, Inc.*

"*Lace* tới đây, thưa các bạn... *Lace* có thể giải quyết bất kỳ vụ gì, thưa các bạn..." Hai người phụ nữ xinh đẹp chạy qua màn hình, hai người thám tử gọi găm, Sable Drake and Ginger Hill.

Lace, Inc. là chương trình yêu thích của Molly khi còn nhỏ. Cô muốn trở thành Sable, người phụ nữ thông minh da ngăm đen, do nữ diễn viên Mallory McCoy thủ vai. Ginger là một võ sư karate gọi tình với mái tóc đỏ. *Lace, Inc* chỉ là một chương trình kiểu đưa đẩy, nhưng Molly lúc ấy chẳng quan tâm. Đơn giản là cô thích xem những người phụ nữ hạ đo ván những gã đàn ông xấu xa để trả đũa.

Phần đầu của chương trình giới thiệu Mallory McCoy trước, sau đó là Lilly Sherman, thủ vai Ginger Hill. Molly ngồi thẳng lên khi cô chợt nghĩ đến mẩu đối thoại cô đã nghe được một lần trong trụ sở của đội Ngôi sao, tỏ ý rằng Lilly Sherman có mối liên hệ nào đó với Kevin. Cô không muốn ai biết mình quan tâm tới vấn đề đó, nên cô đã không hỏi gì cả. Cô nghiên cứu người nữ diễn viên kỹ hơn.

Bà ta mặc một cái quần bó trông rất đặc biệt, áo ống, và mang giày cao gót. Mái tóc đỏ dài ôm quanh vai, đôi mắt nhấp nháy một cách quyến rũ về hướng màn hình. Kể cả với kiểu tóc hện hò và đôi hoa tai vòng tròn to tướng, bà ta vẫn là một nhân vật lỗi lạc.

Giờ Sherman có lẽ đang ở độ tuổi bốn mươi, chắc chắn bà ấy hơi già để có thể là một trong những người phụ nữ của Kevin, vậy mối liên hệ giữa họ là gì? Một bức ảnh của nữ diễn viên này mà cô thấy vài năm trước khiến cô nhận ra bà ta đã tăng cân kể từ khi show truyền hình được chiếu. Dù vậy, bà ta vẫn là một phụ nữ đẹp, nên rất có thể họ đã có một cuộc tình chớp nhoáng.

Molly nhấn điều khiển, và một chương trình quảng cáo mỹ phẩm hiện lên. Có lẽ đó là những gì cô cần. Một cuộc đại tu hoàn chỉnh.

Cô tắt TV và đi lên gác. Không hiểu sao cô không cho rằng một cuộc đại tu sẽ giải quyết được trạng thái không ổn này.

Sau một màn tắm nước nóng, cô tuột mình vào một trong những bộ áo ngủ bằng len Ireland cô đã mua khi còn giàu có. Nó vẫn làm cho cô cảm thấy mình như một nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết của Georgette Heyer. Cô đem cuốn sổ tay của mình lên giường để suy nghĩ thêm về Daphne, nhưng sức sáng tạo trào lên mà cô nhận thấy lúc chiều giờ đã cạn sạch.

Con Roo êm đềm ngáy phía cuối giường. Molly tự nhủ cô đang cảm thấy buồn ngủ. Nhưng cô không hề.

Có lẽ cô có thể hoàn thành nốt việc đánh bóng lại bài báo, nhưng khi đang đi về phía góc xếp để lấy chiếc máy tính xách tay, cô liếc vào bên trong căn phòng dành cho khách. Nó có hai cánh cửa – một cái đang ở trước mặt cô, và cái thứ hai ở phía đối diện hướng thẳng đến phòng ngủ nơi anh ta đang say giấc. Cánh cửa đó đang khép hờ.

Đôi chân bồn chồn, giậm giậm của cô hướng cô bước về chỗ đá lát.

Cô thấy một bộ đồ nghề cạo râu hiệu Louis Vuitton nằm trên kệ. Cô không thể tưởng tượng được việc anh ta đã tự mình mua nó, nên chắc hẳn đó là quà tặng từ một trong những cô người đẹp quốc tế của anh ta. Cô lại gần hơn và thấy một cái bàn chải đánh răng đỏ với những cái lông trắng quần tít. Anh ta đã vặn lại nắp của tuýp Aquafresh.

Cô lướt đầu ngón tay lên nắp chai khử mùi, rồi cầm lên chai thủy tinh mờ chứa dung dịch dùng sau khi cạo râu rất đắt tiền. Cô mở nút và đưa lên mũi ngửi. Nó có mùi giống như Kevin không? Anh ta không phải là kiểu đàn ông ngập lụt trong mùi cologne, còn cô vẫn chưa tới gần anh ta đủ để chứng thực, nhưng một thứ gì đó quen thuộc trong mùi hương khiến cô nhắm mắt và hít vào sâu hơn. Cô rung mình và đặt nó xuống, rồi nhìn vào bên trong túi đồ lễ cạo râu đang mở.

Nằm cạnh chai Ibuprofen^[24] và tuýp Neosporin^[25] là chiếc nhẫn Siêu Cúp của Kevin. Cô biết anh ta đã giành được nó trong những ngày đầu sự nghiệp với tư cách là cầu thủ thay thế cho Cal Bonner. Cô ngạc nhiên khi thấy một chiếc nhẫn vô địch lại bị quăng quật bất cẩn như vậy dưới đáy của một túi đồ lễ cạo râu, nhưng tất cả những gì cô biết về Kevin đã nhắc nhở rằng anh ta không bao giờ muốn đeo một chiếc nhẫn giành được khi một ai đó khác đang phụ trách.

Cô bắt đầu đi ra, nhưng chợt dừng lại khi nhìn thấy một thứ gì đó khác đang nằm trong túi đồ lễ cạo râu.

Một cái bao cao su.

Không phải chuyện gì to tát. Tất nhiên anh ta phải mang bao cao su theo người. Có khi anh ta sở hữu cả một thùng. Cô nhặt nó lên và nghiên cứu. Có vẻ là một cái bao cao su bình thường. Vậy sao cô cứ nhìn chòng chọc vào nó?

Điều này đúng là mất trí! Cả ngày hôm nay cô đã cư xử như một mục đàn bà bị ám ảnh. Nếu không tự kìm mình lại, cô sẽ nấu sôi cả một con thỏ hết như Glenn Close^[26] điên rồ.

Cô rúm người lại. *Xin lỗi nhé, Daphne.*

Một cái hé nhìn. Chỉ thế thôi. Cô sẽ chỉ hé nhìn anh ta ngủ và sau đó sẽ rời đi ngay.

Cô hướng về phía cánh cửa phòng ngủ và chậm chậm đẩy nó ra.

Chương 3

Đêm hôm đó, Daphne lên vào hang lũng của Benny với một cái mặt nạ Halloween đáng sợ buộc chặt quanh đầu...

Daphne Trông Vườn Bí Ngô

Một góc ánh sáng mờ mờ từ hành lang đổ trên tấm thảm. Molly có thể nhận ra một hình thù rất lớn đang nằm dưới tấm vải trải giường. Trái tim cô nện thình thình với cảm giác kích thích vì bị cấm đoán. Cô ngập ngừng bước vào trong.

Một nguồn năng lượng nguy hiểm lóe lên trong cô, y hệt những gì cô cảm thấy khi mười bảy tuổi, ngay trước thời điểm kéo chuông báo cháy. Cô bước lại gần hơn. Chỉ nhìn một cái thôi, và cô sẽ đi.

Anh ta đang nằm nghiêng, quay lưng lại phía cô. Tiếng thở của anh ta sâu và chậm. Cô nhớ tới những ngày xưa cũ ở miền Tây nơi những tay súng luôn bùng tỉnh từ những âm thanh khê khàng nhất, và mừng tượng cảnh Kevin với mái tóc rối bù nã một khẩu Colt 45 li vào giữa bụng cô.

Cô sẽ giả vờ là mình đang mộng du.

Anh ta để giày của mình trên sàn, và cô lấy chân gạt một chiếc sang bên cạnh. Nó tạo ra thứ âm thanh sột soạt khi quét trên mặt thảm, nhưng anh ta vẫn không xê dịch. Cô gạt chiếc còn lại, anh ta cũng không phản ứng gì. Quá nhiều cho một khẩu Colt 45 li.

Lòng bàn tay cô càng trở nên ẩm ướt. Cô chùi tay vào bộ áo ngủ. Rồi cô va nhẹ vào cuối giường.

Anh ta vẫn ngủ say như chết.

Giờ thì cô đã biết khi ngủ anh ta trông ra sao rồi, cô nên đi thôi.

Cô đã cố, nhưng đôi chân lại đưa cô đến phía bên kia cái giường, nơi cô có thể nhìn thấy mặt anh ta.

Andrew ngủ cũng như thế này. Pháo hoa có nổ ngay bên cạnh, cậu bé cũng chẳng thèm nhúc nhích. Nhưng Kevin Tucker trông không giống Andrew chút nào. Cô ghi nhận khuôn mặt đáng sợ sốt của anh ta – vàng trán mạnh mẽ, xương gò má góc cạnh, cái mũi thẳng và cân đối một cách hoàn hảo. Là một cầu thủ bóng bầu dục, anh ta hẳn phải làm vỡ mũi mình ít nhất vài lần, nhưng không có vụ nào nghiêm trọng.

Đây là một sự xâm phạm kinh khủng đối với quyền riêng tư của anh ta. Không thể tha thứ được. Nhưng khi cúi nhìn chằm chằm vào mái tóc vàng sẫm rối bù đó, cô gần như không thể kháng cự lại việc gạt nó ra sau trán anh ta.

Một bên vai hoàn hảo như tạc đang nhô lên dưới tấm chăn. Cô muốn liếm nó.

Thế đấy! Cô mất trí rồi. Và cô chẳng thèm quan tâm.

Cái bao cao su vẫn ở trong tay cô, còn Kevin Tucker đang trùm mình dưới tấm chăn – hoàn toàn khỏa thân, nếu như đôi vai trần đó là một dấu hiệu. Nếu cô trườn vào với anh ta thì sao nhỉ?

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng liệu ai sẽ biết được? Có thể anh ta còn chẳng bị đánh thức. Và nếu có thì sao? Anh ta sẽ là người cuối cùng dám tuyên bố với thế giới rằng anh ta đã ngủ với cô em gái có khát khao tình dục

vô độ của bà chủ mình.

Trái tim cô đập nhanh đến nỗi cô cảm thấy váng vất. Cô thực sự đang nghĩ về việc sẽ hành động như thế này sao?

Sẽ không có hậu quả nào về mặt cảm xúc. Làm sao có được khi cô thậm chí không thêm che giấu ảo tưởng về một tình yêu xuất phát từ sâu trong tâm hồn? Còn về những gì anh ta sẽ nghĩ về cô... Anh ta đã quen với việc phụ nữ lao vào mình như những con thiêu thân, nên anh ta hầu như sẽ chẳng ngạc nhiên.

Lúc này cô có thể nhìn thấy cái chuông báo cháy treo trên tường ngay trước mặt, và cô tự nhủ không được chạm vào. Nhưng tay cô ngứa ran, hơi thở của cô nhanh và nông hơn. Cô đã mất hết sức mạnh lý trí. Cô quá mệt mỏi với cảm giác bồn chồn này, và cả đôi chân giậm giật. Mệt mỏi với việc cắt xén mái tóc của mình chỉ vì không thể tìm ra cách nào xoa dịu bản thân. Da cô nhom nhóp cảm giác ham muốn và sợ hãi ngày càng tăng khi cô thấy mình trượt đôi dép con thỏ ra.

Xỏ chân lại vào ngay!

Nhưng cô đã không làm vậy. Tiếng chuông báo cháy lạnh lạnh vang lên trong óc cô.

Cô lần tay xuống viền váy ngủ... kéo qua đầu... khóa thân đứng đó và run rẩy. Với một cảm giác kinh hoàng, cô thấy ngón tay mình cuộn quanh tấm chắn và kéo mạnh. Kể cả khi tấm chắn đã rơi ra, cô vẫn tự nhủ rằng không phải mình đang làm điều đó. Nhưng ngực cô ngứa ran, cơ thể cô khóc than thêm muốn.

Cô ngồi lên tấm nệm, rồi chậm chạp trượt đôi chân vào dưới tấm chắn. Chúa ơi, cô đang thực sự làm điều này. Cô đang khóa thân, và trèo vào giường với Kevin Tucker. Sinh vật vừa thở ra một tiếng ngáy khe khẽ và lặn người, quán theo gần hết cái chắn.

Cô nhìn chằm chằm vào lưng anh ta và biết mình vừa được trao một dấu hiệu thần thánh, nhắc nhở cô hãy rời đi. Cô phải ra khỏi giường anh ta ngay giây phút này!

Thay vào đó, cô uốn người quanh anh ta, ép ngực vào lưng anh ta, hít ngửi mùi anh ta. Đây rồi... cái mùi xạ của thứ nước dùng sau khi cạo râu đó. Lâu lắm rồi cô mới chạm vào một người đàn ông như thế này.

Anh ta động đây, chuyển động một chút, lẩm bầm gì đó như thể đang mơ.

Tiếng rít của chuông báo cháy càng ngày càng lớn. Cô trượt tay ôm lấy anh ta và vuốt ve ngực anh ta.

Chỉ một phút thôi, cô tự nhủ. Rồi cô sẽ đi.

Kevin cảm thấy tay của cô bạn gái cũ Katya đang nằm trên ngực anh. Anh đang đứng trong ga-ra nhà mình với chiếc ô tô đầu tiên anh từng sở hữu, bên cạnh là Eric Clapton. Eric đã dạy anh chơi guitar, nhưng thay vì chiếc guitar, anh thấy mình đang cố gắng chơi đàn bằng một cái cào lá.

Rồi anh ngẩng lên, và Eric biến mất. Anh đang ở trong căn phòng gỗ kỳ quái này với Katya.

Cô ấy không ngừng vuốt ve ngực anh, và anh nhận ra cô đang khóa thân. Máu dồn về háng anh, và anh quên luôn bài học guitar với Eric.

Anh đã cắt đứt với Katya hàng tháng trước, nhưng giờ anh phải có cô. Trước đây cô luôn sử dụng những loại nước hoa tẻ hại. Quá nồng. Đó là một lý do ngu ngốc để chia tay một người phụ nữ, vì bây giờ cô có mùi như một thanh bánh quế.

Một thứ mùi rất tuyệt. Rất gợi cảm. Làm anh chảy mồ hôi. Anh không thể nhớ có khi nào lại bị cô kích thích đến mức này khi họ còn ở bên nhau. Không có chút hài hước nào. Quá nhiều thời gian cho chuyện trang điểm. Nhưng giờ anh phải có cô ngay lập tức. Ngay khoảnh khắc này.

Anh lặn người về phía cô. Vòng tay ôm lấy hông cô. Anh cảm thấy nó hơi khác. Nhiều thịt hơn. Nhiều hơn để nắm bóp.

Anh đang căng tức, và cô có mùi thật hấp dẫn. Giờ thì như những trái cam. Và ngực cô đang tựa hẳn vào ngực anh – những trái cam ấm nóng, mềm mại và mọng nước – và miệng cô đang ở gần miệng anh, tay cô lướt khắp cơ thể anh. Chơi đùa. Vuốt ve. Tìm đường đến chỗ đó của anh.

Anh rên rỉ khi cô bắt đầu môn trớn. Anh ngửi thấy hương thơm đàn bà của cô và biết mình sẽ không trụ được lâu. Tay anh không muốn chuyển động, nhưng anh phải cảm nhận được cô.

Cô trơn mượt, ẩm ướt một cách ngọt ngào.

Anh rên lên, và lặn người lại. Lặn trên cô. Đẩy vào trong cô. Dường như không dễ. Lạ thật.

Giấc mơ nhạt dần, nhưng nỗi thèm khát của anh thì không. Anh sốt lên với cảm giác đó. Mùi hương của xà phòng, dầu gội, và của đàn bà, tất cả làm anh cháy rực. Anh đẩy vào liên tục, kéo đôi mắt mở ra, và... không thể tin được những gì đang nhìn thấy.

Anh đang vui mình trong Daphne Somerville.

Anh cố nói gì đó, nhưng thời điểm nói được đã trôi quá xa. Máu anh chảy rần rật trong huyết quản, tim anh như đang chạy đua. Một tiếng gầm vang lên trong óc anh. Anh nổ tung.

Chính khoảnh khắc đó, mọi thứ bên trong Molly trở nên lạnh cóng. *Không! Chưa được!*

Cô cảm thấy anh rung mình. Trọng lượng của anh đè bẹp cô, làm cô lún xuống tám nệm. Sự minh mẫn của cô trở lại, nhưng đã quá muộn.

Anh trở nên uể oải. Cả cơ thể tê liệt trên người cô. Tê liệt một cách vô dụng.

Kết thúc rồi. *Chưa gì đã kết thúc!* Và cô thậm chí không thể đổ lỗi cho anh về việc anh là một người tình tệ hại nhất trong lịch sử, bởi cô đã có chính xác những gì cô xứng đáng được nhận. Không gì cả.

Anh giật mạnh đầu để xác định rõ mọi chuyện, lôi mình khỏi người cô và bùng nổ từ trong tấm chăn. "*Cô đang làm cái quái gì thế?*"

Cô muốn hét vào mặt anh vì nỗi thất vọng lớn lao mà anh đã mang lại, nhưng cô còn muốn hét vào mặt mình nhiều hơn. Lại một lần nữa cô bị bắt gặp đang kéo chuông báo cháy, nhưng cô không còn mười bảy tuổi nữa. Cô cảm thấy già cỗi và thảm bại.

Nỗi bẽ bàng bùng lên trong cô. "M-m-mộng du?"

"Mộng du cái hông tôi ấy!" Anh nhảy tót ra khỏi giường và hiên ngang đi vào nhà tắm. "Cô dám nhúc nhích thử xem!"

Cô chợt nhớ ra một cách muộn màng rằng Kevin nổi tiếng thâm thù dai dẳng. Năm ngoái trận đấu lượt về với đội Steelers đã trở thành trận tắm máu, và năm trước đó anh đã săn đuổi một gã hậu vệ cản^[27] ba trăm năm mươi pound của đội Viking. Cô trườn khỏi giường và điên cuồng tìm kiếm bộ đồ ngủ.

Một dòng thác những từ tục tĩu bùng lên từ trong nhà tắm.

Váy ngủ của cô đâu rồi?

Anh quay vọt ra ngoài, khóa thân và điên tiết. “Cô đã lấy cái bao cao su đó ở chỗ quái nào?”

“Từ cái – cái túi đồ nghề cạo râu của anh.” Cô đã tìm ra cái váy ngủ bằng lanh, vò lấy nó và giữ chặt trên ngực.

“Túi đồ nghề cạo râu của tôi?” Anh lao vào nhà tắm lần nữa. “Cô lấy nó từ – cắt thật!”

“Đó là... một cơn bốc đồng thôi. Một – một tai nạn đáng tiếc trong lúc mộng du.” Cô dịch dần về phía cánh cửa ngoài hành lang, nhưng anh lại hiện ra trước khi cô tới được đó, xông qua tấm thảm và túm lấy tay cô mà lay mạnh.

“Cô có biết nó đã ở trong đó bao lâu rồi không?”

Gần như không đủ lâu! Sau đó cô nhận ra anh đang nói về cái bao cao su. “Anh đang nói gì vậy?”

Anh bỏ tay cô ra và chỉ về phía nhà tắm. “Tôi nói là nó đã ở trong đó từ hàng thế kỷ rồi, và cái thứ chết dẫm đó đã bị thủng!”

Đúng ba giây trôi qua. Rồi đầu gối cô quỵ xuống. Cô ngồi thông xuống cái ghế cạnh giường.

“Thế nào?” Anh hét ra.

Bộ não mơ hồ của cô bắt đầu làm việc trở lại. “Đừng lo về chuyện đó.” Một cách muộn màng, cô dần ý thức về tình trạng ẩm ướt giữa hai bắp đùi. “Giờ không phải đúng thời điểm trong tháng.”

“Chẳng có cái gì được gọi là đúng thời điểm trong tháng hết.” Anh bật công tắc đèn, phơi bày ra nhiều hơn những gì cô muốn anh thấy về hình dáng cơ thể tầm thường và hoàn toàn khóa thân của mình.

“Vớ với tôi thì có. Chu kỳ của tôi đều đặn như một cái đồng hồ.” Cô không muốn nói với anh về chu kỳ kinh nguyệt của mình. Cô áp chặt chiếc áo ngủ vào người và cố gắng nghĩ cách mặc lại nó mà không phải phô ra cơ thể nhiều hơn những gì cô đang để lộ.

Anh dường như không hề quan tâm chút xíu gì về tình trạng khóa thân của cô, hay của chính anh. “Cô mò mẫm cái quái gì trong túi đồ nghề cạo râu của tôi?”

“Nó, uhm, đang mở, và tôi chỉ tình cờ ngó vào, và...” Cô hắng giọng. “Nếu nó cũ quá rồi, tại sao anh vẫn đem theo người như vậy?”

“Tôi quên mất! ”

“Lý do đó thật ngớ ngẩn.”

Đôi mắt xanh màu lá lung linh đó ánh lên vẻ giết người. “Cô đang đổ lỗi cho tôi đây à?”

Cô gắng gượng hít sâu. “Không. Tôi không định thế.” Giờ là lúc phải chấm dứt kiểu cư xử như một kẻ hèn nhát và dũng cảm chống chọi với mọi khó khăn. Cô đứng lên và kéo áo ngủ qua đầu. “Tôi xin lỗi, Kevin. Thực sự xin lỗi. Suốt khoảng thời gian vừa rồi tôi đã hành động điên khùng.”

“Cô vẫn chưa nói gì với tôi hết.”

“Tôi xin lỗi. Tôi thấy rất xấu hổ.” Giọng cô run run, “Nói đúng hơn, nó còn kinh khủng hơn cả xấu hổ. Tôi hoàn toàn cảm thấy bẽ bàng. Tôi–tôi mong là anh có thể quên chuyện này đi.”

“Có vẻ như không được,” Anh nhặt cái quần đùi trên sàn nhà và nhét chân vào.

“Tôi rất tiếc.” Cô đáng phải quỳ phục xuống đất, nhưng vì việc đó có vẻ như không hiệu quả, nên cô quay trở lại làm một nữ thừa kế hư hỏng chán đời. “Sự thực là, tôi thấy cô đơn mà anh thì đang sẵn ở đó. Anh – nổi danh là một kẻ ăn chơi. Tôi đã không nghĩ là anh thấy phiền.”

"Tôi thì đang sẵn ở đó?" Bầu không khí nứt toác ra. "Hãy xem xét vấn đề này. Thử nghĩ xem nó sẽ được gọi là gì nếu hoàn cảnh bị đảo ngược?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Tình huống này sẽ được gọi tên là gì, chẳng hạn như, nếu tôi quyết định mò vào giường cô – một phụ nữ trong trạng thái không hề hợp tác!"

"Nó –" Ngón tay cô cựa quậy liên hồi trên vạt áo của bộ đồ ngủ. "Phải, tôi hiểu ý anh rồi."

Mắt anh nheo lại, giọng anh trở lên trầm và nguy hiểm. "Người ta gọi đó là cưỡng hiếp."

"Anh không có ý nói rằng tôi – tôi đã cưỡng hiếp anh đấy chứ?"

Anh lạnh lùng nhìn cô. "Đúng vậy. Tôi cho rằng mình đã bị cưỡng hiếp."

Điều này còn tệ hơn nhiều so với những gì cô đã tưởng. "Thật lố bịch. Anh – anh lúc đó đâu có ở trong trạng thái không hợp tác!"

"Chỉ vì tôi đang ngủ và tôi tưởng cô là một người khác."

Câu nói đó làm cô nhói đau. "Tôi hiểu."

Anh vẫn chưa chịu thôi. Nếu không nói là quái hàm anh càng rắn lại. "Ngược lại với những gì cô nghĩ, tôi muốn có một mối quan hệ tình cảm trước khi tiến đến quan hệ tình dục. Và tôi không cho phép ai lợi dụng mình."

Chính xác là điều mà cô vừa làm. Cô muốn khóc. "Tôi xin lỗi, Kevin. Cả hai chúng ta đều biết cách cư xử của tôi thật kỳ quặc. Chúng ta có thể quên chuyện này đi không?"

"Tôi không có nhiều lựa chọn." Từ ngữ của anh rời rạc. "Đó là điều tôi không muốn đọc trên mấy tờ báo."

Cô bước về phía cánh cửa. "Tôi hy vọng anh cũng nhận ra là tôi sẽ không bao giờ nói một lời nào."

Anh nhìn cô với vẻ ghê tởm.

Khuôn mặt cô suy sụp. "Tôi rất tiếc. Thực sự rất tiếc."

Chương 4

Daphne nhảy khỏi cái ván trượt và thu mình dưới đám cỏ dại để ngó vào cái tổ.

Daphne Thấy Thỏ Con

(ghi chép phần mào đầu)

Kevin di chuyển vào khu vực pocket^[28]. Sáu mươi lăm nghìn cổ động viên đều đang đứng gào thét, nhưng một sự tĩnh mịch tuyệt đối đang bao trùm trong anh. Anh không mảy may suy nghĩ về đám cổ động viên, về máy quay, hay về bè lũ *Bóng bầu dục Tối Thứ Hai*^[29] phía trong lều. Anh không nghĩ về điều gì trừ một thứ anh được sinh ra để làm – chơi trận đấu được tạo ra cho riêng anh.

Leon Tippet, cầu thủ nhận bóng^[30] yêu thích của anh, chạy một đường hoàn hảo và không hề bị ai kèm, sẵn sàng cho thời khắc ngọt ngào khi Kevin gieo bóng vào tay anh ta.

Sau đó, trong một khoảnh khắc, hồi chơi trở nên hỗn loạn. Sự an toàn của họ tan đi, cú gieo bóng sắp sửa bị tước đoạt.

Adrenaline chảy rần rật trong cơ thể Kevin. Anh đang ở quá sâu phía sau vạch xuất phát, và anh

cần một cầu thủ nhận bóng nữa, nhưng Jamal đang bị down^[31], còn Stubs đang bị hai cầu thủ kèm.

Briggs và Washington thâm nhập vào đường biên của đội Ngôi sao, rồi xông tới. Những quái vật phun ra lửa giống hệt nhau kia, ngụy trang dưới lớp vỏ là hai cầu thủ phòng ngự của đội Tampa Bay, đã làm anh trật khớp vai năm ngoái, nhưng Kevin vẫn không định sẽ ném bóng đi. Với sự liều lĩnh đã gây cho anh quá nhiều rắc rối trong thời gian gần đây, anh nhìn sang bên trái... rồi cắt ngang sang phải một đường sắc nhọn, mù quáng và điên rồ. Anh cần một lỗ hổng trong bức tường những chiếc áo trắng đó. Anh muốn nó phải ở đó. Và anh đã tìm thấy.

Với sự lạnh lẽo đã trở thành thương hiệu, anh lách qua, bỏ lại Briggs và Washington tóm lấy không khí. Anh xoay người, tổng khứ một gã cầu thủ phòng ngự nặng hơn anh đến tám mươi pound.

Một cú cắt ngang nữa. Một điệu nhảy giật gân. Rồi anh đánh cược với nỗ lực của mình.

Ngoài sân bóng, anh là một người đàn ông cao lớn, 6 feet 2 (~ 1,9m) với 193 pound (~ 87,54 kg) cơ bắp, nhưng ở đây giữa Vùng đất những Người Không lờ Đột biến, anh trở nên nhỏ bé, duyên dáng và vô cùng nhanh nhẹn. Đôi chân anh xâm chiếm toàn bộ mặt cỏ nhân tạo. Ánh sáng từ mái vòm biến chiếc mũ bảo hiểm màu vàng của anh trở thành sao băng, chiếc áo đấu màu xanh dương của anh trở thành loại vải dệt hạng nhất trên bầu trời. Một sự thi vị rất người. Được Chúa phù hộ. Được ban phúc lành trong số những người đàn ông. Anh mang bóng xuyên qua đường cấm địa vào trong khu cấm địa.

Và khi trọng tài ra dấu ăn điểm trực tiếp^[32], Kevin vẫn còn đứng sừng sững.

Bữa tiệc sau trận đấu được tổ chức ở nhà Kinney. Ngay từ lúc Kevin bước vào cửa, đám phụ nữ bắt đầu vỗ lấy anh.

"Trận đấu quá đỉnh, Kevin."

"Kevin, querido^[33], ở đây này!"

"Anh tuyệt quá! Em hét đến khản cả giọng!"

"Anh có thấy kích thích khi đưa bóng vào không? Chúa ơi, em biết anh cảm thấy bị kích thích, nhưng thực sự cảm giác đó thế nào?"

"Felicitación!"^[34]

"Kevin, chéri!"^[35]

Sự quyến rũ đến với Kevin một cách dễ dàng, miệng anh lóe sáng một nụ cười khi anh gỡ mình ra khỏi tất cả đám phụ nữ, chỉ trừ hai người dai dẳng nhất.

"Cậu thích một phụ nữ xinh đẹp và và trầm lặng," Lần gần nhất gặp Kevin, vợ người bạn thân thiết nhất của anh đã nói vậy. "Nhưng hầu hết phụ nữ đều không chịu giữ im lặng, nên cậu chỉ chú tâm vào mấy cô nàng ngoại quốc có vốn tiếng Anh hạn chế. Một trường hợp điển hình cho việc tránh thân mật."

Kevin nhớ anh đã lười biếng quét mắt khắp người cô. "Thế à? Nghe đây, Tiến sĩ Jane Darlington Bonner. Tôi sẽ thân mật với chị bất cứ lúc nào chị muốn."

"Bước qua xác tôi đã," Cal, chồng cô, đáp lại từ phía đối diện bàn ăn.

Dù Cal là người bạn thân thiết nhất của Kevin, anh luôn thích châm chọc anh ta. Việc đó diễn ra ngay từ những ngày anh còn là cầu thủ thay thế đầy phần uất cho ông bạn già kia. Tuy nhiên, giờ đây Cal đã gĩa từ sự nghiệp bóng bầu dục và bắt đầu ổn định với vai trò bác sĩ chuyên khoa về các loại thuốc dùng bên trong cơ thể tại một bệnh viện ở Bắc Carolina.

Kevin không thể nhìn chộc tức anh ta. "Chỉ là vấn đề về nguyên tắc thôi mà, ông bạn già. Tôi muốn chứng minh cho một quan điểm."

"Phải rồi, đi mà chứng tỏ với người phụ nữ của cậu ấy, để cho người của tôi được yên."

Jane cười vang, đặt một cái hôn lên chồng cô, đưa khăn ăn cho Rosie, con gái họ, và bé Tyler, bé trai mới của họ, vào lòng. Kevin mỉm cười khi nhớ tới phản ứng của Cal khi anh hỏi về đồng giấy ghi nhớ nhỏ anh lúc nào cũng nhìn thấy trên bím bé Ty.

"Là vì tôi không cho cô ấy viết lên chân thằng bé nữa."

"Cô ấy vẫn vậy nhỉ?"

"Tay, chân – thằng bé tội nghiệp biến thành quyển sổ khoa học biết đi. Nhưng từ khi tôi bắt đầu nhét đồng giấy ghi nhớ vào tất cả các túi của cô ấy thì mọi việc có vẻ chuyển biến tốt hơn."

Thói quen nổi tiếng của Jane là ghi ngay một cách lơ đãng những phương trình toán học phức tạp lên những bề mặt không chính thống, và Rosie Bonner chột nói leo.

"Một lần mẹ viết cả vào chân cháu. Đúng không Mẹ? Và một lần khác..."

Tiến sĩ Jane nhét một cái cẳng gà vào miệng cô con gái.

Kevin mỉm cười khi nhớ lại ký ức đó, rồi chợt bị gián đoạn bởi cô nàng xinh đẹp người Pháp phía bên phải đang hét lên át tiếng nhạc. "*Tu es fatigué*^[36], *chéri*?"

Kevin khá giỏi ngoại ngữ, nhưng anh đã học cách giấu khả năng đó. "Cảm ơn, nhưng giờ tôi không muốn ăn gì cả. Nay, để tôi giới thiệu Stubs Brady cho cô em. Tôi nghĩ hai người có rất nhiều điểm chung. Và – Heather này, phải không nhỉ? – cậu bạn Leo của tôi đã nhìn cô với ý định đâm dăng^[37] suốt cả tối nay đây."

"Loại lều^[38] nào?"

Chắc chắn giờ là lúc phải bỏ rơi vài cô nàng.

Anh chưa từng thừa nhận với Jane rằng cô đã nói đúng về kiểu phụ nữ anh ưa thích. Một vài đồng đội của anh, những người mà muốn được trả bằng việc hôn hít cho quan điểm công hiến tất cả những gì họ có cho các trận đấu, nhưng Kevin thì khác. Không chỉ cơ thể và tâm hồn, mà cả trái tim anh nữa; và bạn không thể làm vậy với một phụ nữ nhiều đòi hỏi trong cuộc sống của bạn. Xinh đẹp và không đòi hỏi, đó là những gì anh cần, và đám phụ nữ ngoại quốc đáp ứng được các điều kiện ấy.

Chơi cho đội Ngôi sao là tất cả những gì quan trọng đối với anh, và anh không cho phép ai ngăn trở con đường đó. Anh thích mặc lên người bộ đồng phục vàng xanh, thích chiếm lĩnh sân cỏ ở Midwest Sports Dome^[39], và hơn hết, anh thích làm việc cho Phoebe và Dan Calebaw. Có lẽ đó là hệ quả của thời thơ ấu với tư cách là con của một nhà thuyết giáo; song việc trở thành một cầu thủ của đội Ngôi sao Chicago luôn có gì đó thật đáng tự hào, một điều anh không thể khẳng định đối với mọi đội bóng khác trong Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia Mỹ - NFL.

Khi chơi cho nhà Calebaw, sự tôn trọng dành cho trận đấu là điều cốt yếu nhất. Đội Ngôi sao không phải là đội bóng của những gã côn đồ hay những kẻ thích giận dữ. Trong sự nghiệp của mình, Kevin đã thấy một số tài năng sáng chói bị bán đi vì họ không đáp ứng được những tiêu chuẩn về tính cách do Phoebe và Dan đặt ra. Kevin không thể tưởng tượng nổi anh có thể chơi cho bất kỳ đội nào khác, và khi không còn hoàn thành tốt nhiệm vụ cho đội Ngôi sao trên sân bóng nữa, anh sẽ rút lui và trở thành huấn luyện viên.

Huấn luyện đội Ngôi sao.

Nhưng ở mùa giải này, có hai việc xảy ra đã gây nguy hại cho giấc mơ của anh. Một việc hoàn

toàn do lỗi của anh – đó là cảm giác bồn chồn điên rồ nhằm vào anh ngay khi kết thúc trại huấn luyện. Anh luôn có những thời kỳ bồn chồn như vậy, song, cho tới tận bây giờ, anh vẫn hạn chế nó trong khoảng thời gian không phải mùa giải. Việc thứ hai là chuyến viếng thăm của Daphne Somerville tới phòng ngủ của anh vào nửa đêm. Nó làm tổn hại tới sự nghiệp của anh còn nhiều hơn tất cả các trò nhảy dù hay đua xe đường trường trên thế giới cộng lại.

Bình thường anh luôn ngủ rất ngon, và đó không phải lần đầu tiên anh tỉnh giấc trong khi đang làm tình, nhưng từ trước tới nay, hay chính xác là tới đêm hôm đó, anh luôn chủ động chọn đối tác. Mỉa mai thay, nếu không vì mối liên hệ gia đình của Daphne, anh có thể đã nghĩ tới chuyện chọn cô. Có lẽ đó là sự hấp dẫn của trái cấm, nhưng quả thật khoảng thời gian anh ở bên cô đã rất tuyệt vời. Cô liên tục thu hút sự chú ý của anh và làm cho anh cười. Dù đã cẩn trọng không để cô nhận ra chuyện đó, anh thấy mình cứ luôn dõi theo cô. Bước chân của cô có sự tự tin của một cô gái giàu có, điều khiến anh cảm thấy thật gợi cảm. Cơ thể cô không hào nhoáng, nhưng mọi thứ đều được đặt đúng chỗ, và anh chắc chắn đã để ý tới điều đó.

Dù vậy, anh vẫn giữ khoảng cách. Cô là em gái của sếp anh, mà anh không bao giờ kết thân với những người phụ nữ có liên hệ với đội bóng – như con gái huấn luyện viên, thư ký văn phòng, hay thậm chí các chị em họ của đồng đội. Bất chấp tất cả những việc đó, hãy nhìn xem điều gì đã xảy ra.

Chỉ cần nghĩ tới việc đó cũng khiến anh trở nên sôi máu. Đối với nhà Calebow, kể cả một tiền vệ thủ quân tài năng cũng không thể quan trọng hơn thành viên gia đình. Nếu họ biết được những chuyện đã xảy ra, anh sẽ là người bị họ đi theo đòi giải thích.

Lương tâm sẽ buộc anh gọi cho cô sớm. Chỉ một lần thôi, để đảm bảo rằng không có hậu quả đáng tiếc nào. Sẽ không thể có được, anh tự nhủ, và anh không cần phải lo lắng về chuyện này, đặc biệt là bây giờ, khi mà anh không được phép xao lãng vào bất kỳ vấn đề gì. Chủ nhật này đội anh sẽ chơi trận tranh giải vô địch Cúp AFC^[40], nên anh phải đấu một trận hoàn mỹ. Rồi ước mơ lớn nhất của anh sẽ thành hiện thực. Anh sẽ đưa đội Ngôi sao đoạt Siêu Cúp.

Nhưng sáu ngày sau, ước mơ của anh đã bị tước đoạt. Và anh không thể đổ lỗi cho ai ngoại trừ chính mình.

Molly làm việc suốt ngày đêm, hoàn thành cuốn *Daphne Ngã Nhào* và gửi đi đúng vào tuần lễ đội Ngôi sao thua trận tranh giải vô địch Cúp AFC. Còn đúng mười lăm giây trên bảng đồng hồ, nhưng Kevin Tucker đã không muốn chơi kiểu an toàn và bị đưa vào thế double coverage^[41]. Cú gieo bóng của anh rơi vào tay đối thủ, và đội Ngôi sao đã thua với cách biệt một bàn field^[42].

Molly tự pha cho mình một cốc trà ấm để làm dịu đi cái giá lạnh của buổi tối tháng Giêng, rồi đặt nó lên bàn làm việc. Cô có một bài báo sắp phải nộp cho tờ *Chik*, nhưng thay vì bật cái máy tính xách tay, cô lại nhặt quyển sổ ghi chép trên đi văng để phác ra vài ý tưởng cho cuốn sách mới, *Daphne Thấy Thở Con*.

Cô vừa ngồi xuống thì có tiếng điện thoại kêu. “Xin chào.”

"Daphne? Tôi Kevin Tucker đây."

Trà bắn tung tóe ra đĩa lót, và hơi thở rút hết khỏi cơ thể cô. Trước đây cô đã từng phải lòng người đàn ông này. Giờ thì nghe giọng anh cũng đủ làm cô chết khiếp.

Cô cố hớp không khí. Anh vẫn gọi cô là Daphne, nên chắc chắn anh vẫn chưa kể với ai về cô. Cô không muốn anh nói chuyện về cô, hay thậm chí nghĩ tới cô. "Sao anh lại có số của tôi?"

"Tôi đã bảo cô đưa cho tôi."

Cô đã cố quên đi việc đó. “Tôi, uhm – Tôi có thể giúp gì anh?”

"Mùa giải kết thúc rồi, tôi chuẩn bị đi vắng một thời gian. Tôi muốn chắc chắn rằng không có bất kỳ... hậu quả không may nào từ... những gì đã xảy ra."

"Không! Không có hậu quả nào hết. Tất nhiên là không."

"Thế thì tốt."

Cô nhận thấy một cảm giác nhẹ nhõm đằng sau phản ứng lạnh nhạt của anh. Cũng vào lúc đó, cô nghĩ ra một cách khiến cho mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn, và cô quyết định thực hiện luôn. "Em đến đây, anh yêu!" Cô gọi to một nhân vật tưởng tượng.

"Tôi có thể thấy cô không ở một mình."

"Vâng, đúng thế." Cô lớn tiếng lần nữa. "Em đang nói chuyện điện thoại, Benny à! Em ra ngay đây, anh yêu." Cô rúm người. Cô không thể nghĩ ra cái tên nào hay ho hơn được hay sao?

Con Roo lon ton chạy ra từ nhà bếp để xem chuyện gì đang xảy ra. Cô nắm ống nghe chặt hơn. "Tôi rất cảm kích vì anh đã gọi, Kevin ạ, nhưng không cần thiết đâu."

"Miễn là mọi thứ –"

"Mọi thứ đều ổn, tôi phải đi đây. Rất tiếc về trận đấu. Và cảm ơn vì đã gọi." Gác máy rồi mà tay cô vẫn còn run.

Cô vừa nói chuyện với cha của đứa bé trong bụng mình.

Cô đặt bàn tay lên cái bụng vẫn còn phẳng lì. Cô vẫn chưa hoàn toàn hấp thụ được thực tế là cô đang có thai. Khi kỳ kinh của cô không tới đúng ngày, cô tự thuyết phục mình rằng đó là do trạng thái căng thẳng. Nhưng ngực cô ngày càng trở nên nhạy cảm, cô bắt đầu cảm thấy buồn nôn, nên cuối cùng, hai ngày trước cô đã mua một que thử thai tại nhà. Kết quả thử thai khiến cô kinh sợ đến nỗi cô lại vội vàng đi mua một que thử khác.

Không có nhầm lẫn nào hết. Cô đang mang trong mình đứa con của Kevin.

Nhưng suy nghĩ đầu tiên của cô không phải về anh, mà là về Dan và Phoebe. Đối với họ, gia đình là trung tâm cuộc sống, không ai trong số hai người họ có thể tưởng tượng được việc nuôi dạy một đứa trẻ mà không có người kia. Chuyện này sẽ hủy hoại họ.

Khi nghĩ tới Kevin, cô biết mình phải hành động làm sao để chắc rằng anh sẽ không bao giờ biết được. Anh là nạn nhân bắt đắ dĩ của cô, và cô sẽ một mình gánh chịu hậu quả.

Sẽ không quá khó khăn để giấu anh. Khi mùa giải kết thúc, gần như không có cơ hội nào để cô tình cờ gặp anh, và cô chỉ cần tránh xa trụ sở đội Ngôi sao khi họ bắt đầu tập luyện vào mùa hè. Ngoại trừ một vài bữa tiệc Dan và Phoebe tổ chức cho đội bóng, cô chưa bao giờ giao thiệp nhiều với các cầu thủ. Cuối cùng Kevin có thể sẽ nghe nói cô có con, nhưng cuộc gọi sáng nay sẽ khiến anh tin rằng đã có một người đàn ông khác trong cuộc đời cô.

Cô nhìn lên bầu trời đông qua ô cửa sổ của căn gác xép. Trời bắt đầu tối, dù chưa tới sáu giờ. Cô vươn người trên đi vắng.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm mẹ độc thân cho tới hai ngày trước. Từ trước tới nay cô không nghĩ nhiều đến việc làm mẹ. Giờ thì cô không thể nghĩ về điều gì khác. Sự bồn chồn dường như luôn gõ nhịp đều đều trong cuộc sống của cô đã biến mất, bỏ lại cô với một cảm giác xa lạ rằng mọi thứ lại trở về với vẻ bình thường. Cuối cùng cô đã có một gia đình của riêng mình.

Con Roo liếm bàn tay đang đu đưa của cô trên cạnh ghế. Cô nhắm mắt và thêu dệt những ảo mộng đã thao túng trí tưởng tượng của cô khi cơn sốc ban đầu qua đi. Một cậu bé? Hay một cô bé? Không quan trọng. Cô đã dành đủ nhiều thời gian cho các cháu trai và cháu gái của mình để biết rằng dù đứa bé là con trai hay con gái, cô vẫn sẽ là một bà mẹ tốt. Cô sẽ yêu đứa bé đủ cho cả phần người cha của nó.

Con của cô. Gia đình của cô.

Cuối cùng thì cô đã có.

Cô vươn người, cảm thấy mẫn ngứa đến từng đầu ngón chân. Một gia đình của riêng cô, đây là điều cô đã kiếm tìm suốt những năm qua. Cô không nhớ được có khi nào cô cảm thấy bình yên như thế này không. Thậm chí mái tóc của cô cũng trở nên yên ổn, không còn ngắn một cách tàn bạo nữa và đã trở lại với màu nâu tối ban đầu. Hoàn toàn phù hợp với cô.

Cái mũi ẩm ướt của con Roo thúc vào tay cô.

"Đói hả, anh bạn?" Cô đứng lên và định đi về phía nhà bếp để cho con Roo ăn thì điện thoại lại reo lần nữa. Nhịp tim cô tăng vọt, nhưng lần này chỉ là Phoebe.

"Chị và Dan có một buổi họp tại Lake Forest. Giờ bọn chị đang ở Edens, anh Dan thì đang đói. Em muốn đến nhà hàng Yoshi's ăn tối cùng anh chị không?"

"Nghe hay đấy."

"Tốt. Nửa tiếng nữa gặp em nhé."

Khi cúp máy, cô nghĩ tới việc mình sắp khiến anh chị đau lòng thế nào, và càng cảm thấy chán nản hơn. Họ muốn cô có được chính xác những gì họ đã có – một tình yêu sâu sắc, vô điều kiện, tạo nên một nền tảng vững chắc cho cuộc sống của cả hai người. Nhưng hầu hết mọi người không may mắn như vậy.

Cô trượt vào trong chiếc áo len Dolce & Gabbana cũ rách và một cái váy màu than nhỏ nhắn dài đến mắt cá chân mà cô đã mua vào mùa xuân năm ngoái với mức giá giảm chỉ còn một nửa tại tiệm Field's. Cuộc gọi của Kevin đã làm cô rối trí, nên cô bật TV lên ngồi xem. Gần đây cô bắt đầu có thói quen xem những buổi phát lại chương trình *Lace, Inc.* Nó khiến cô luyến tiếc quá khứ, là sợi dây vô hình nối với một trong số ít những phút giây dễ chịu trong suốt thời thơ ấu của cô.

Cô vẫn thắc mắc về mối liên hệ giữa Kevin và Lilly Sherman. Có lẽ Phoebe biết, nhưng Molly e ngại phải đề cập đến tên anh, dù Phoebe không biết Molly đã ở cùng anh trong căn nhà ở Door County.

"Lace tới đây, thưa các bạn... Lace có thể giải quyết bất kỳ vụ gì, thưa các bạn..."

Ngay sau dòng giới thiệu là chương trình quảng cáo, và rồi Lilly Sherman trong vai Ginger Hill bất chợt nhảy vào màn hình với một cái quần soóc ôm khít người màu trắng, bộ ngực tràn ra phía sau mảnh trên của bộ bikini xanh lá cây sáng. Mái tóc nâu đỏ của bà ta cuộn lên quanh khuôn mặt, những chiếc hoa tai hình vòng vàng quét qua xương gò má, và nụ cười quyến rũ hứa hẹn những khoái cảm tình dục không nói thành lời.

Góc máy quay mở rộng ra, cho thấy cả hai thám tử đang ở trên một bãi biển. Đối nghịch với trang phục thiếu vải của Ginger, Sable mặc quần ống bó cắt cao. Molly nhớ là ở ngoài đời, hai nữ diễn viên này cũng khá thân thiết.

Tiếng chuông ngoài hành lang chợt vang lên. Cô tắt TV, rồi vài phút sau, cô mở cửa cho chị gái

và anh rể.

Phoebe hôn phớt vào má cô. “Em trông nhợt nhạt quá. Em không sao chứ?”

"Giờ đang là tháng Giêng ở Chicago mà chị. Ai mà chẳng nhợt nhạt." Molly ôm chặt chị gái lâu hơn mức cần thiết. Gà mái Celia, một cư dân của Rừng Nightingale với đầy đủ những đức tính của một người mẹ, là nhân vật được Molly tạo ra dựa trên chị gái mình. Trong truyện, Gà mái Celia lúc nào cũng cục tác gọi Daphne.

"Chào, Cô Molly. Bọn anh nhớ em quá." Như thường lệ, Dan tặng cô cái ôm của một con gấu muốn gãy cả xương sườn.

Khi ôm lại anh, cô chợt nghĩ mình thật may mắn biết bao vì có họ. “Mới hai tuần kể từ kỳ nghỉ năm mới thôi mà.”

"Và hai tuần rồi kể từ khi em về nhà lần cuối cùng. Phoebe trở nên cáu kỉnh rồi đây." Anh ném áo khoác lên lưng ghế.

Molly mỉm cười khi cầm lấy áo khoác của Phoebe. Dan vẫn coi nhà anh là ngôi nhà thực sự của Molly. Anh không hiểu được cảm giác của cô dành cho căn hộ này. “Dan, anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Em đã cố thuyết phục anh là chị Phoebe đã đánh em.”

"Khó mà quên nổi một chuyện như thế. Anh vẫn nhớ những gì em bảo anh. Em nói cô ấy không hẳn là xấu xa mà chỉ hơi xảo trá thôi.”

Phoebe cười vang. “Những ngày xưa cũ.”

Molly tròng mền nhìn chị gái. “Khi ấy em đúng là một đứa trẻ hợm hĩnh, thật ngạc nhiên là chị đã không đánh em vì chuyện đó. ”

"Phụ nữ nhà Somerville phải tự tìm lấy con đường tồn tại theo cách của riêng mình thôi."

Một người trong số chúng ta vẫn còn đang kiếm tìm, Molly nghĩ.

Con Roo rất yêu quý Phoebe, nó lao vào lòng cô ngay khi cô ngồi xuống. “Chị rất vui vì đã được xem bản thảo cuốn *Daphne Ngã Nhào* trước khi em gửi nó đi. Về mặt của Benny khi cái xe đạp leo núi của cậu ta bị trượt vào vũng nước mưa trông thật khôi hài. Em có ý tưởng nào cho cuốn sách mới chưa?"

Cô ngập ngừng. “Em vẫn đang nghĩ.”

"Hannah cứ cuồng lên lúc Daphne quán băng chân cho Benny. Chị không nghĩ con bé muốn Daphne tha thứ cho cậu ta."

"Daphne là một cô thỏ rất vị tha. Dù là cô nàng đã sử dụng một cái dây màu hồng để băng bó cho cậu ta."

Phoebe cười. “Benny cần phải liên hệ nhiều hơn với bản năng nữ tính trong người cậu ta. Cuốn truyện rất tuyệt, Moll ạ. Em luôn gắn vào đó một trong những bài học cuộc sống quan trọng mà không mất đi tính vui nhộn. Chị rất vui vì giờ em đang viết sách.”

"Đó chính xác là những gì em luôn muốn làm. Trước đây em chỉ không nhận ra thôi."

"Nhân nói đến chuyện đó... Dan, anh có nhớ —" Phoebe ngừng nói khi nhận ra Dan không ở đó. "Chắc anh ấy vào phòng tắm."

"Mấy ngày rồi em chưa dọn phòng đó. Em hy vọng nó không quá —" Hơi thở của Molly bị rút

lại, rồi cô lao đi như gió.

Nhưng đã quá muộn. Dan đang quay lại với hai cái hộp rỗng anh nhìn thấy trong thùng rác. Bộ dụng cụ thử thai trông như những quả lựu đạn sắp nổ trên đôi tay to lớn của anh.

Molly cắn môi. Cô chưa muốn nói chuyện này với họ bây giờ. Họ vẫn đang đối mặt với cảm giác thua trận trong Cúp Vô địch AFC, và họ không cần thêm bất cứ thất vọng nào.

Phoebe không nhìn thấy chồng cô đang cầm cái gì cho tới khi anh thả một trong hai cái hộp vào lòng cô. Cô chậm chạp nhặt nó lên. Một tay cô ôm má. "Molly?"

"Anh biết em đã hai mươi bảy tuổi," Dan mở miệng, "và hai anh chị đều cố gắng tôn trọng quyền riêng tư của em, nhưng anh phải hỏi em về việc này."

Anh trông lo lắng đến mức Molly không thể chịu đựng nổi. Anh thích được làm cha, và anh sẽ chấp nhận chuyện này một cách khó khăn hơn nhiều so với Phoebe.

Molly cầm lấy mấy cái hộp và đặt chúng sang một bên. "Sao anh không ngồi xuống đã?"

Anh chậm rãi gập cơ thể to lớn của mình lên cái đi văng, ngồi cạnh vợ. Tay Phoebe luồn vào tay anh một cách bản năng. Hai người họ đồng hành với nhau, đối mặt với cả thế giới. Đôi khi nhìn thấy tình cảm của họ dành cho nhau khiến Molly cảm thấy cô đơn tới tận đáy lòng.

Cô ngồi xuống cái ghế đối diện họ và cố nở một nụ cười run run. "Thật không dễ để nói với anh chị điều này. Em sắp có một đứa con."

Dan trông lưỡng lự, còn Phoebe dựa người vào anh.

"Em biết đây là một cú sốc, và em xin lỗi. Nhưng em không cảm thấy tiếc về chuyện đứa bé."

"Nói với anh là sẽ có một đám cưới trước đi."

Môi Dan hầu như không cử động, và Molly một lần nữa nhớ lại chính xác anh có thể cứng rắn đến mức nào. Nếu cô không giữ vững quan điểm của mình ngay bây giờ, anh sẽ không để cô yên. "Không có đám cưới. Và không có cha đứa bé. Điều đó sẽ không thay đổi, nên anh cần phải làm quen với nó."

Phoebe trông thậm chí còn đau buồn hơn. "Chị – chị không biết là em đang gặp gỡ ai đó đặc biệt. Bình thường em luôn kể với chị mà."

Molly không thể để chị cô thăm dò quá sâu. "Em chia sẻ rất nhiều chuyện với chị, Phoebe ạ, nhưng không phải tất cả."

Một thứ cơ bắt đầu giật giật trên quai hàm Dan, hiển nhiên là một dấu hiệu xấu. "Hắn ta là ai?"

"Em sẽ không nói với anh," Cô lặng lẽ đáp. "Đây là việc của em, không phải của anh ta. Em không muốn có anh ta trong cuộc đời em."

"Rõ ràng em đã chết tiệt muốn có hắn ta trong cuộc đời đủ lâu để mà mang bầu!"

"Dan, dừng." Phoebe chưa từng bị tính khí nóng nảy của Dan dọa dẫm, và nỗi lo lắng của cô về Molly trông còn lớn hơn nhiều. "Đừng quyết định quá sớm như vậy, Moll. Cái thai được bao lâu rồi?"

"Mới được sáu tuần. Em sẽ không thay đổi quyết định đâu. Sẽ chỉ có em và đứa bé. Và cả hai anh chị nữa, em hy vọng thế."

Dan đứng lên và bắt đầu đi đi lại lại. "Em không biết mình đang dính vào chuyện gì đâu."

Cô có thể chỉ ra rằng mỗi năm có hàng ngàn phụ nữ độc thân sinh con, và rằng anh có quan điểm

hơi cổ hủ, nhưng cô hiểu anh quá rõ đến mức cô không muốn phí lời. Thay vào đó, cô tập trung vào những vấn đề thực tế.

"Em không thể bảo anh chị ngừng lo lắng được, nhưng anh chị cũng cần nhớ là em được chuẩn bị tốt hơn hầu hết các phụ nữ độc thân nuôi con khác. Em đã gần ba mươi tuổi, em yêu trẻ con, tình cảm của em lại ổn định." Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy như thể những gì cô nói đều là sự thật.

"Hầu như lúc nào em cũng túng quẫn." Môi Dan kín bưng.

"Doanh số bán ra của Thỏ Daphne đang dần tăng."

"Rất chậm," anh nói.

"Em cũng làm việc tự do nhiều hơn nữa. Em thậm chí sẽ không cần trả tiền cho dịch vụ trông trẻ, vì em làm việc ở nhà."

Anh xem xét cô một cách ngoan cố. "Trẻ con cần có cha."

Cô đứng lên và bước về phía anh. "Chúng cần một người đàn ông tốt trong cuộc đời chúng, và em hy vọng anh sẽ ở bên đứa trẻ này, vì anh là người đàn ông tuyệt vời nhất."

Điều cô nói khiến anh động lòng, và anh ôm cô. "Anh chị chỉ muốn em hạnh phúc."

"Em biết. Thế nên em yêu anh chị rất nhiều."

"Anh chỉ muốn con bé hạnh phúc," Dan nhắc lại với Phoebe tối hôm đó, khi hai người lái xe về nhà sau một bữa tối căng thẳng.

"Cả hai ta đều muốn. Nhưng con bé là một phụ nữ độc lập, và nó đã quyết định rồi." Lòng mảy cô nhúu lại về lo lắng. "Em nghĩ tất cả những gì chúng ta có thể làm được bây giờ là ủng hộ con bé thôi."

"Chuyện đó xảy ra vào khoảng đầu tháng Mười hai." Mắt Dan nheo lại. "Anh đảm bảo với em một điều, Phoebe ạ, anh sẽ tìm ra cái gã chết dẫm đã gây ra việc này cho con bé, và anh sẽ vặn cổ hắn ta."

Nhưng nói thì dễ hơn làm, và cứ tuần này đến tuần khác trôi qua, Dan không có thêm tiến triển gì trong việc điều tra sự thật. Anh tìm có gọi điện cho bạn bè Molly và moi tin từ họ một cách trơ tráo, nhưng chẳng người nào nhớ được cô có hẹn hò với bất kỳ ai khi đó không. Anh moi móc tin tức từ chính mấy đứa con mình, nhưng cũng không thành công. Cảm thấy vô vọng, anh cuối cùng quyết định thuê một thám tử, một việc mà anh bỏ qua không đề cập với vợ, vì cô chắc chắn sẽ yêu cầu anh đừng nhúng mũi vào chuyện của người khác. Kết quả là anh phải trả một hóa đơn lớn để đổi lấy những thông tin mà anh đều đã biết cả.

Vào giữa tháng hai, Dan và Phoebe đưa đám trẻ tới ngôi nhà ở Door County thưởng thức một kỳ nghỉ cuối tuần dài với trò đi xe trượt tuyết. Họ mời Molly đi cùng, nhưng cô nói cô sắp phải nộp bài cho tờ *Chik* nên không thể ngừng làm việc. Anh biết lý do thực sự là vì cô không muốn nghe thêm bất cứ bài giáo huấn nào từ anh.

Chiều thứ Bảy, sau chuyến đi xe trượt tuyết cùng Andrew, anh đưa cậu bé vào nhà cho ấm người. Hai bố con đang cời giầy ở phòng khách thì Phoebe xuất hiện.

"Hai bố con đi chơi vui chứ?"

"Tất nhiên!"

Dan cười toe toét khi Andrew, vẫn còn đi tất, chạy như bay qua sàn nhà ướt nhẹp và ném mình

vào vòng tay cô, điều anh vẫn thường làm mỗi khi phải xa gia đình nhiều hơn một giờ đồng hồ.

"Mẹ rất vui." Cô hôn lên tóc con trai, rồi thúc cậu bé về hướng nhà bếp. "Đi lấy gói snack của con đi. Món nước táo nóng đây, để Tess rót cho."

Khi Andrew đã đi rồi, Dan nhìn Phoebe và quyết định rằng cô trông đặc biệt ngon lành trong cái quần bò vàng và áo len nâu mềm mại đó. Anh vừa mới chạm vào cô thì thấy cô giơ ra một tờ hóa đơn thẻ tín dụng màu vàng. "Em tìm thấy cái này trên gác."

Anh liếc nhìn và thấy tên Molly trên đó.

"Đây là hóa đơn của hiệu thuốc nhỏ trong thị trấn," Phoebe nói. "Anh nhìn ngày tháng phía trên đi."

Anh đã thấy, nhưng anh vẫn không hiểu tại sao cô có vẻ lo ngại đến vậy. "Thì sao?"

Cô dựa vào bồn rửa. "Dan, đây là lúc Kevin đang ở đây."

Kevin rời quán cà phê vỉa hè và bắt đầu dạo bước dọc theo khu Cairns Esplanade hướng về phía khách sạn nơi anh ở. Những cành cọ đu đưa trong làn gió nhẹ tháng Hai, và thuyền bè đang nhấp nhô bên bên cảng. Sau năm ngày lặn ở Bờ Biển San Hô với đàn cá mập bơi tung tăng gần Vịnh Cực Bắc của Vía San hô Không lồ^[43], thật tuyệt khi được trở lại với nền văn minh.

Thành phố Cairns nằm trên bờ biển phía đông bắc Queensland, là nhà của môn thể thao lặn thám hiểm. Thị trấn cũng có một vài nhà hàng nổi tiếng và khách sạn năm sao, nên Kevin quyết định ở lại một thời gian. Thành phố này đủ xa Chicago nên sẽ không có nhiều khả năng anh bị một người hâm mộ của đội Ngôi sao bắt gặp và muốn biết tại sao anh lại ném mình vào thể bị hai người kèm ngay trong hiệp thứ tư của Cúp vô địch AFC. Thay vì tặng đội Ngôi sao một chiến thắng để đưa họ đoạt Siêu Cúp, anh đã khiến đồng đội thất vọng, và ngay cả việc bơi với một bầy cá mập đầu búa cũng không thể làm anh quên đi việc đó.

Một cô nàng người Úc nóng bỏng mặc áo dây và quần soóc trắng bó sát ngó anh không chỉ một mà tới tận hai lần, sau đó nở một nụ cười mời mọc. "Cần hướng dẫn viên không, anh chàng Yank^[44]?"

"Cảm ơn, nhưng hôm nay thì không."

Cô nàng có vẻ thất vọng. Lẽ ra anh nên chấp nhận lời đề nghị của cô ta, nhưng anh không đủ hứng thú. Anh cũng đã lờ đi lời mời đầy cảm dỗ của một cô gái tóc vàng gợi cảm đang chuẩn bị làm luận án tiến sĩ và là đầu bếp trên con thuyền lặn, nhưng điều đó dễ hiểu hơn. Cô ta là một trong những phụ nữ thông minh và khó chiều.

Giờ đang là chính giữa mùa mưa ở Queensland, và vài giọt mưa vừa rơi lộp độp vào người anh. Anh quyết định sẽ rẽ qua câu lạc bộ thể chất của khách sạn một lát, sau đó thẳng tiến tới sòng bạc để làm vài ván blackjack.^[45]

Anh vừa mặc vào người bộ quần áo tập thì một tiếng gõ sắc nhọn vang lên bên ngoài. Anh bước tới và mở cửa. "Dan? Anh đang làm gì –"

Anh mới chỉ nói tới đó thì đã bị nắm đấm của Dan đã giơ lên táng thẳng vào mặt.

Kevin loạng choạng lùi lại, túm lấy cạnh của chiếc đi văng, rồi ngã lăn ra.

Adrenaline vọt lên trong cơ thể anh, bức bối và nhanh chóng. Anh đứng lên, sẵn sàng đánh bại Dan. Rồi anh do dự, không phải bởi Dan là sếp anh, mà bởi biểu hiện thịnh nộ nguyên thủy của anh ta báo hiệu một vấn đề gì đó cực kỳ không ổn. Vì mức độ thông cảm của Dan về trận đấu còn nhiều hơn những gì Kevin xứng đáng được nhận, nên Kevin biết điều này không có liên quan gì tới quả gieo bóng

ngu ngốc đó.

Anh ép mình hạ nắm đấm xuống và không đánh trả, cho dù việc đó đi ngược với bản chất của anh. "Anh nên có một lý do hợp lý cho cú đấm đó."

"Thằng khốn. Mày thực sự cho là mày có thể bỏ đi như thế à?"

Ruột gan anh như bị thít chặt khi nhìn thấy sự khinh miệt trên khuôn mặt của người đàn ông mà anh luôn kính trọng. "Bỏ đi khỏi cái gì?"

"Việc đó chẳng có ý nghĩa gì với mày đúng không?" Giọng Dan đầy khinh bỉ.

Kevin đợi anh ta tiếp tục nói.

Dan bước tới trước, môi xoắn lại. "Sao mày không nói với tao là mày không ở một mình trong nhà tao đợt tháng Mười hai vừa rồi?"

Tóc gáy Kevin chột gây cảm giác đau nhói như kim châm. Anh chọn lựa từ ngữ thật cẩn thận. "Tôi không nghĩ mình có thể quyết định điều này. Tôi cho rằng Daphne mới là người nên báo với anh việc cô ấy đã tới đó."

"Daphne?"

Thế là quá đủ rồi, và cơn giận của chính Kevin bùng nổ. "Việc cô em vợ điên khùng của anh tự dưng xuất hiện ở đó không phải lỗi của tôi!"

"Ngay đến cả *tên* con bé mà mày cũng không biết à?"

Dan trông như thể sắp sửa lồng lên lần nữa, còn Kevin thì tức giận đến mức anh hy vọng là anh ta sẽ làm vậy. "Dừng lại! Cô ta bảo tôi tên cô ta là Daphne."

"Phải rồi," Dan giễu cợt. "Nghe đây, thằng khốn, tên con bé là Molly, và giờ thì con bé đang mang bầu đứa con của mày!"

Kevin cảm thấy như thể anh đã bị rút hết sức sống. "Anh đang nói gì vậy?"

"Tao đang nói tới cái thực tế là tao có đầy một đạ dày những vận động viên cao giá, những kẻ cho rằng mình được Chúa ban cho cái quyền vương vãi con rơi ở khắp nơi như thể chúng là rác rưởi."

Kevin cảm thấy muốn bệnh. Khi anh gọi, cô ta đã nói là không có hậu quả nào cả. Lúc đó cô ta còn đang ở với gã bạn trai nữa.

"Ít nhất mày cũng nên lịch sự mà sử dụng một cái bao cao su chết tiệt chứ hả!"

Não anh bắt đầu hoạt động trở lại, và không đời nào anh chịu nhận lỗi về việc này. "Tôi đã nói chuyện với Daph – ý tôi là với em vợ anh trước khi rời Chicago, và cô ấy nói mọi thứ đều ổn. Có lẽ anh nên thảo luận chuyện này với bạn trai của cô ấy."

"Con bé không rảnh rang để mà có bạn trai vào lúc này."

"Cô ấy đang giấu giếm anh," anh nói một cách thận trọng. "Việc anh tới đây thật vô nghĩa. Cô ấy đang hẹn hò với một gã tên Benny."

"Benny?"

"Tôi không biết họ đã yêu nhau bao lâu, nhưng tôi cho rằng anh ta mới là người phải chịu trách nhiệm đối với tình trạng hiện tại của cô ấy."

"Benny không phải là bạn trai con bé, đồ khốn ngạo mạn! Nó là một con lửng chết dẫm!"

Kevin nhìn Dan chăm chăm, rồi bước tới quỳ rượt. "Có lẽ tốt hơn hết chúng ta nên nói chuyện lại từ đầu."

Molly đỗ chiếc Beetle của cô phía sau cái BMW của Phoebe. Vừa bước ra khỏi xe, cô tránh một ụ tuyết xám xịt với lớp vỏ ngoài đóng băng. Khu vực Bắc Illinois đang phải hứng chịu một cơn bão lạnh lẽo với biểu hiện nán nã rõ rệt, nhưng cô không hề thấy phiền. Tháng Hai là thời điểm thích hợp nhất trong năm để cuộn tròn người bên cái máy tính âm áp với một quyển sổ nháp, hoặc chỉ cần ngồi mơ mộng cũng được.

Daphne rất háo hức chờ tới khi thỏ con đủ lớn để cùng chơi đùa. Chúng sẽ mặc những chiếc váy đính hạt lánh lánh và nói, "Oo-la-la! Cậu trông thật tuyệt diệu!" Rồi chúng sẽ ném bóng nước vào Benny và bạn bè của cậu ta.

Molly thấy vui vì bài diễn thuyết của cô ở buổi tiệc trưa về đề tài văn học đã kết thúc, và vì Phoebe cũng đã đến đông viên tinh thần. Cô luôn thích tới các trường học để đọc sách cho bọn trẻ, nhưng diễn thuyết với những người trưởng thành lại khiến cô lo lắng, đặc biệt là khi có một cái dạ dày không thể đoán trước được.

Đã một tháng kể từ khi cô biết mình có thai, và mỗi ngày trôi qua, đứa bé lại trở nên thực hơn đối với cô. Không kìm nén được, cô đã mua một chiếc quần bò yếm nhỏ xíu có thể dùng được cho cả hai giới, và cô rất háo hức được mặc đồ bầu, cho dù việc đó chưa cần thiết, vì cô mới mang thai hai tháng rưỡi.

Cô đi theo chị gái vào trong căn nhà kiểu nông trại làm bằng đá được coi nói một cách bừa bãi. Nó từng thuộc về Dan trước khi anh và Phoebe kết hôn, và Dan đã không hề thốt ra lời phàn nàn nào khi Molly chuyển tới cùng với cô dâu mới của anh.

Con Roo phóng ra ngoài gầm gừ chào hỏi, trong khi Kanga, chị nó, thì lễ độ hơn, chỉ lon ton đằng sau. Molly đã để con Roo lại đây khi cô tham dự bữa tiệc trưa, và ngay sau khi treo áo khoác, cô cúi xuống nói chuyện với cả hai con chó. "Chào, Roo. Chào, Kanga yêu quý."

Hai con chó xù cứ lăn qua lăn lại đòi cô gãi bụng.

Molly đồng ý làm theo thỉnh cầu của chúng. Cô nhìn lên và thấy Phoebe đang nhét cái khăn quàng cổ hiệu Hermes vào trong túi áo khoác của Andrew.

"Chị sao thế?" Molly hỏi. "Cả buổi chiều trông chị xao lãng lắm."

"Xao lãng? Ý em là sao?"

Molly lấy cái khăn ra và đưa cho chị gái. "Andrew không còn ăn mặc như con gái nữa kể từ khi thăng bé lên bốn tuổi."

"Ồ, em yêu. Chị cho là –" Cô bỏ lửng câu nói khi thấy Dan xuất hiện từ phía sau nhà.

"Anh làm gì ở đây vậy?" Molly hỏi. "Chị Phoebe nói anh đang đi du lịch mà."

"Anh đi rồi." Anh hôn vợ. "Vừa về xong."

"Anh ngủ trong bộ đồ đó đấy à? Trông anh kinh khủng quá."

"Chuyến bay hơi dài. Molly, em vào phòng gia đình chút nhé?"

"Chắc chắn rồi."

Cô bước về phía sau ngôi nhà, hai con chó tụt lại đằng sau. Phòng gia đình là một trong số những phần được xây thêm khi gia đình Calebow tăng quân số. Nó có rất nhiều đồ thủy tinh với các

chỗ ngồi thoải mái, một vài nơi là ghế có tay tựa để đọc sách, một nơi khác có bàn để làm bài tập hoặc chơi trò chơi. Một dàn âm thanh hiện đại có đủ loại nhạc từ Raffi cho tới Rachmanioff.

"Mà anh đã đi đâu thế? Em tưởng anh đang –" Từ ngữ của Molly tắt ngấm khi cô trông thấy một người đàn ông cao lớn với mái tóc vàng sẫm đứng ở góc phòng. Đôi mắt xanh lục mà cô từng thấy lỗi cuốn giờ đang xem xét cô bằng một vẻ thù địch đặc quánh.

Trái tim cô bắt đầu nện thình thịch. Quần áo của anh cũng nhàu nhĩ như của Dan, và râu lởm chớm phủ kín quai hàm anh. Anh sở hữu một vẻ rậm nắng tươi mới, nhưng trông anh không giống với người vừa trải qua một kỳ nghỉ thư giãn. Thay vào đó, anh có vẻ căng thẳng một cách nguy hiểm và sẵn sàng nổ tung bất kỳ lúc nào.

Molly nhớ lại vẻ xao lãng của Phoebe lúc chiều, biểu hiện bí mật của chị cô khi lén về phía cuối phòng ngay sau bài phát biểu của Molly để nhận một cuộc điện thoại. Cuộc gặp mặt này không phải tình cờ. Bằng cách nào đó Phoebe và Dan đã phát hiện ra sự thật.

Phoebe lên tiếng với một sự quả quyết lạnh lẽ. "Tất cả hãy ngồi xuống."

"Tôi sẽ đứng," Kevin nói, môi anh hầu như không nhúc nhích.

Molly cảm thấy hoang mang, giận dữ và muốn bệnh. "Em không biết đang có chuyện gì ở đây, nhưng em sẽ không tham gia bất kỳ phần nào trong đó hết." Cô quay người, song Kevin đã bước tới trước và chặn cô lại.

"Đừng có nghĩ tới chuyện đó."

"Chuyện này không liên quan tới anh."

"Đó không phải là những gì tôi đã nghe." Đôi mắt lạnh lùng của anh đâm vào cô như những mảnh băng vỡ màu xanh lục.

"Anh nghe nhầm rồi."

"Molly, ngồi xuống đi để chúng ta có thể thảo luận chuyện này," Phoebe nói. "Dan đã bay sang tận Australia để tìm Kevin, nên ít nhất em –"

Molly xông tới chỗ anh rẽ cô. "Anh bay sang tận Australia?"

Anh nhìn cô một cách ngoan cố, giống hệt như cái lần anh từ chối cho phép cô tới một buổi tiệc ngủ lại có cả nam lẫn nữ sau đêm dạ hội cuối cấp. Đó cũng là cái nhìn cô đã thấy khi anh không cho cô hoãn học đại học để du lịch châu Âu. Nhưng cô đã không còn là một đứa trẻ vị thành niên từ nhiều năm nay, và thứ gì đó trong cô chột nổ tung.

"Anh không có quyền!" Không hề định trước, cô thấy mình ầm ầm bước ngang qua căn phòng về phía anh.

Cô không phải là một người ưa bạo lực. Thậm chí cô vốn không hề nóng tính. Cô yêu cỏ và những khu rừng trong truyện cổ tích, mấy cốc trà trung quốc và áo ngủ bằng len. Cô chưa bao giờ đánh ai, chứ đừng nói gì tới việc đánh một ai đó mà cô thương yêu. Bất chấp tất cả những chuyện đó, cô cảm thấy bàn tay mình đang cuộn lại thành nắm đấm và bay thẳng vào anh rẽ cô.

"Sao anh dám?" Cô đánh vào ngực Dan.

"Molly!" chị cô bắt đầu khóc.

Mắt Dan mở lớn kinh ngạc. Con Roo bắt đầu sủa.

Cảm giác tội lỗi, tức giận và sợ hãi kết lại thành một khối cầu đáng sợ trong Molly. Dan lùi ra xa, nhưng cô đuổi theo anh và đâm thêm một cú. "Đây không phải việc của anh!"

"Molly, dừng lại!" Phoebe la lên.

"Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh." Cô lại vung tay.

"Molly!"

"Đây là cuộc sống của tôi!" Cô nức nở át đi tiếng sủa điên cuồng của con Roo và những lời phản đối của chị cô. "Sao anh không thể tránh xa ra!"

Một cánh tay mạnh mẽ ôm ngang thắt lưng cô trước khi cô có thể giáng thêm một quả đấm nữa. Con Roo tru lên. Kevin kéo cô lại, để lưng cô tỳ vào ngực anh. "Có lẽ tốt hơn hết cô nên bình tĩnh lại."

"Thả tôi ra!" Cô thúc mạnh khuỷu tay vào anh.

Anh càu nhàu nhưng vẫn giữ chặt cô.

Con Roo ngậm chặt mắt cá chân anh.

Kevin kêu lên ăng ẳng, và Molly thúc mạnh vào anh lần nữa.

Kevin bắt đầu chửi thề.

Dan xông vào.

"Ôi, vì thánh Pete!" Một tiếng ồn chói tai khiến cho bầu không khí vỡ toác ra.

Chương 5

Đôi khi người ta thật sự rất rất cần một người bạn, nhưng tất cả mọi người đều đã đi xa trong một ngày.

Một ngày cô đơn của Daphne

Màng nhĩ của Molly rung lên bởi tiếng kèn phát ra từ chiếc còi đồ chơi Phoebe ngậm trên mồm.

"Thế là đủ rồi!" Chị cô xông tới trước. "Molly, em như vậy là sai! Roo, tránh ra! Kevin, bỏ tay cậu ra khỏi người Molly. Bây giờ tất cả ngồi xuống."

Kevin buông tay. Dan xoa xoa ngực của mình. Roo đã nhả ống quần của Kevin.

Molly cảm thấy như mình sắp bệnh. Chính xác thì cô đã hy vọng mình sẽ đạt được cái gì? Cô không dám nhìn vào bất cứ ai. Không gì xấu hổ hơn khi nghĩ rằng đến giờ chị gái và anh rể cô chắc hẳn đã biết cô tấn công Kevin trong khi anh ta đang ngủ.

Nhưng cô là người chịu trách nhiệm cho những gì đã xảy ra, và cô không thể bỏ chạy. Nhận ám hiệu từ đội hâm mộ Daphne, cô ôm lấy cục cưng của mình và bế nó ra một chiếc ghế bành nằm cách xa những người còn lại hết mức có thể. Con chó liếm cằm cô đầy cảm thông.

Dan ngồi xuống chiếc trường kỷ. Trên mặt anh vẫn còn nguyên cái biểu hiện cứng đầu đã khiến cô mất bình tĩnh. Phoebe ngồi kế xuống bên cạnh anh, trông chị như một cô đào Vegas trong trang phục của bà mẹ với vẻ đầy lo lắng. Còn Kevin....

Đó cũng là lúc cô nhận ra thực tế của mình. Phoebe, Dan, Kevin... và cô. Tác giả của Cô thờ Daphne đang phải một mình chống lại cả NFL.

Chiến thuật duy nhất của cô là tập trung hoàn toàn phòng thủ. Việc này sẽ biến cô thành một con

bé chẳng ra gì, nhưng đó là thứ tốt nhất mà cô có thể làm cho Kevin. “Vậy hãy giải quyết việc này ngắn gọn thôi. Tôi còn có nhiều thứ khác để làm, và chuyện ở đây thì quá ư nhàm chán.”

Một bên lông mày vàng sẫm của anh rướn lên giữa trán.

Phoebe thở dài. “Molly, làm như vậy không có tác dụng gì đâu. Cậu ta quá cứng rắn để bị dọa đi như vậy. Bọn chị biết Kevin là cha của đứa bé trong bụng em, và cậu ta ở đây để thảo luận về chuyện tương lai.”

Cô quay ngoắt về phía Kevin. Anh ta vẫn chưa nói gì với họ! Phoebe sẽ chẳng khi nào nói chuyện kiểu này nếu chị biết những gì Molly đã làm.

Ánh mắt anh ta không để lộ điều gì.

Tại sao anh ta giữ im lặng? Chỉ cần Phoebe và Dan biết sự thật, anh ta sẽ không còn trách nhiệm gì trong vụ này.

Cô quay sang chị gái mình. “Tương lai của em chẳng liên quan gì đến anh ta cả. Thật ra là chính em—”

Kevin nhảy ra từ phía chiếc lò sưởi. “Lấy áo khoác của cô đi,” anh ngắt lời. “Chúng ta sẽ đi dạo.”

“Tôi không—”

“Ngay bây giờ!”

Mặc dù cô ghét phải đối mặt với anh, nhưng nói chuyện riêng với Kevin sẽ dễ dàng hơn đối diện với anh ta trước băng đảng nhà Calebow. Cô đặt cục cụng của mình xuống thảm và đứng dậy. “Ồ yên đây, Roo.”

Phoebe bế con chó xù lên khi nó bắt đầu rên ư ừ.

Molly rào bước ra khỏi căn phòng, lưng thẳng đứng. Kevin bắt kịp cô ở nhà bếp, túm lấy tay và lôi cô vào phòng giặt đồ. Ở đó anh ấn vào tay cô chiếc áo khoác trượt tuyết màu hồng và xanh nhạt của Julie, rồi giật lấy chiếc áo khoác len nâu của Dan từ trên móc cho mình. Anh mở tung cửa sau rồi đẩy cô ra ngoài không chút nhẹ nhàng.

Molly mặc áo vào người và cố kéo khóa, nhưng không thể khép hai vạt áo lại gần nhau và cơn gió lạnh cắt qua lớp áo sơ mi lụa của cô. Kevin còn chẳng thèm kéo khóa chiếc áo khoác của Dan, dù anh ta chỉ mặc mỗi áo sơ mi dệt mùa hè và quần khakis. Sức nóng từ cơn giận đang giữ ấm cho anh ta.

Cô lo lắng thò tay vào túi áo của Julie và tìm thấy một chiếc mũ dệt cũ với một miếng dán hình Barbie đã bạc màu. Phần còn lại của một quả cầu len được treo bằng một vài sợi chỉ trên đỉnh mũ. Cô kéo sụp cái mũ qua tóc mình. Anh lôi cô đến một lối đi lát đá dẫn vào rừng. Cô có thể cảm thấy sự giận giữ đang cuộn cuộn trong người anh.

“Cô đã không định nói cho tôi biết” anh nói.

“Đó là việc không cần thiết. Nhưng tôi đang định nói cho *họ* biết. Lẽ ra anh phải làm như vậy khi Dan xuất hiện và tránh cho mình một chuyến đi dài.”

“Tôi có thể tưởng tượng ngay phản ứng của anh ta. Đây không phải là lỗi của tôi, Dan. Cô em dâu hoàn hảo của anh đã cưỡng bức tôi. Tôi chắc chắn anh ta sẽ tin điều đó.”

“Giờ anh ấy sẽ tin. Xin lỗi vì anh đã bịlàm phiền như thế này.”

“Làm phiền?” Hai chữ được nói ra như một sợi roi quất vào cô. “Cái chuyện quái quỷ này còn hơn một sự phiền toái nhiều.”

“Tôi biết. Tôi –”

“Đây có thể là một *sự phiền toái* đối với một cô nàng sống trong sang giàu như cô, nhưng trong thế giới thực –”

“Tôi hiểu! Anh là một nạn nhân.” Cô so vai lại trước cái lạnh và cố gắng nhét vừa hai tay vào túi áo. “Đây là vấn đề tôi cần giải quyết, không phải của anh.”

“Tôi chả phải nạn nhân của ai cả,” anh hăm hè.

“Anh là nạn nhân của tôi, do vậy tôi phải có trách nhiệm với những hậu quả xảy ra.”

“Những hậu quả, theo như cô gọi, cộng lại là sinh linh một con người.”

Cô dừng lại và ngược nhìn anh. Con gió đã cuốn theo một lọn tóc rồi tấp nó vào trán anh. Khuôn mặt anh cứng nhắc, các đường nét quá đẹp trai của anh không có dấu hiệu nhượng bộ.

“Tôi biết điều đó,” cô nói. “Và anh phải tin rằng toàn bộ chuyện này không hề trong dự tính của tôi. Nhưng hiện giờ khi tôi đã có mang, tôi rất muốn có đứa bé này.”

“Tôi thì không.”

Cô nhăn mặt. Một cách logic, cô hiểu điều này. Đương nhiên anh không muốn có một đứa con. Nhưng sự tức giận của anh dữ dội đến nỗi cô bắt chéo tay trước bụng mình một cách tự vệ. “Vậy thì chúng ta chẳng có vấn đề gì cả. Tôi không cần anh Kevin ạ. Thật sự là như vậy. Và tôi cũng rất cảm kích nếu anh có thể quên hết chuyện này đi.”

“Cô thực sự nghĩ rằng tôi sẽ làm như vậy à?”

Đối với cô, đây là một việc riêng tư, nhưng cô phải nhớ rằng đây là một vấn đề nghiêm trọng đối với Kevin. Ai cũng biết tới niềm đam mê mà Kevin dành cho đội Stars. Phoebe và Dan là cấp trên của anh và cũng là hai người quyền lực nhất trong NFL.

“Ngay khi tôi kể với Phoebe và Dan những gì tôi đã làm, anh sẽ không còn trách nhiệm gì nữa. Việc này sẽ không ảnh hưởng gì đến sự nghiệp của anh.”

Kevin nheo mắt lại. “Cô sẽ không kể gì với họ cả.”

“Đương nhiên tôi sẽ kể!”

“Cô phải im miệng.”

“Đây là lòng tự kiêu của anh đang nói chuyện sao? Anh không muốn ai biết anh là một nạn nhân? Hay anh sợ họ đến mức đẩy cơ à?”

Hai môi anh hầu như không cử động. “Cô không biết gì về tôi cả.”

“Tôi biết sự khác biệt giữa đúng và sai. Những gì tôi đã làm là sai, và tôi sẽ không dàn xếp chúng bằng cách lôi anh vào chuyện này thêm nữa. Tôi sẽ quay vào trong nhà và–”

Tóm lấy cánh tay Molly, anh lắc cô thật mạnh. “Nghe cho rõ đây, vì tôi rất mệt mỏi sau chuyến bay và tôi không muốn phải nói điều này nhiều hơn một lần. Tôi đã từng làm rất nhiều điều có lỗi trong cuộc đời mình, nhưng tôi chưa bao giờ bỏ lại sau lưng một đứa con hoang, và tôi không định bắt đầu làm việc đó bây giờ.”

Cô lùi xa khỏi anh và ôm chặt lấy bản thân. “Tôi sẽ không bỏ đứa bé này đi, vì thế đừng có dù

chỉ là gợi ý chuyện đó.”

“Không.” Hai môi anh mím chặt thành một đường thẳng cay đắng. “Chúng ta sẽ kết hôn.”

Cô lặng người đi vì kinh ngạc. “Tôi không muốn kết hôn.”

“Cả hai chúng ta đều thế, nhưng chúng ta sẽ không phải kết hôn lâu.”

“Tôi sẽ không –”

“Đừng phí lời nữa. Chính cô đã chơi tôi thế này, thừa cô, và giờ đến lượt tôi quyết định mọi chuyện.”

Thông thường Kevin rất thích các câu lạc bộ dance, nhưng giờ anh chỉ ước mình đã không tới đây. Mặc dù vụ đối chất của anh với hội nhà Calebrow đã xảy ra từ chiều qua, anh vẫn chưa thể ở xung quanh người khác.

“Kevin! Đằng này!”

Một cô gái với mí mắt lấp lánh trong một bộ váy trong suốt gọi anh giữa những tiếng ồn. Họ đã hẹn hò nhau một vài tuần vào mùa hè trước. Nina? Hay Nita? Anh không còn nhớ mà cũng chẳng quan tâm.

“Kevin! Đây, anh bạn, qua đây và để tôi mua cho anh cái gì uống nào!”

Anh vờ như không nghe thấy cả hai bọn họ và len lỏi qua đám đông về phía anh vừa mới tới. Đây là một sai lầm. Hiện tại, anh còn không thể nói chuyện với bạn bè chứ đừng nói tới các fan hâm mộ hào hứng nói về trận vô địch anh đã thua.

Anh lấy áo khoác của mình nhưng không cài áo mà để không khí lạnh ở đường Dearborn đập vào người như một nắm đấm. Trong khi lái xe vào thành phố, radio trên xe thông báo nhiệt kế đã hạ xuống âm 3 độ. Mùa đông về Chicago. Một người phục vụ nhìn thấy Kevin và quay đi lấy xe cho anh, chiếc xe được đậu ở một vị trí nổi bật cách đó không quá 20 feet. (~ 6 m)

Trong một tuần nữa anh sẽ trở thành đàn ông có vợ. Vậy mà cứ nói chuyện giữ sự nghiệp và đời tư riêng rẽ. Anh đưa cho người phục vụ một tờ 50 đô, rồi ngồi vào sau tay lái chiếc Spider của mình và chuyển bánh.

Con phải làm một hình mẫu Kevin ạ. Người ta mong đợi con cái của linh mục làm những việc đúng đắn.

Anh rũ bỏ giọng nói của vị Linh mục đáng kính John Tucker. Kevin đang làm việc này để bảo vệ sự nghiệp của mình. Ừ thì ý nghĩ có một đứa con ngoài giá thú khiến anh rung mình, nhưng bất cứ ai cũng thấy phiền vì điều đó. Đây chắc chắn không phải vì anh là con của một mục sư. Đây chỉ là vì trận đấu mà thôi.

Phoebe và Dan không mong đợi một đám cưới vì tình yêu, và thực tế rằng cuộc hôn nhân sẽ không kéo dài cũng chẳng khiến họ ngạc nhiên. Cùng lúc đó, anh có thể ngẩng cao đầu trước mặt họ. Còn về phần Molly Somerville, với các mối quan hệ quan trọng và phẩm hạnh bất cần của cô ta, anh chưa từng ghét ai nhiều hơn thế. Rõ hợp với việc cưới một người phụ nữ trầm lặng và không đòi hỏi mà Jane Bonner luôn thích chọc ghẹo anh. Thay vào đó, anh có một cô nàng nhiều chữ và khinh khỉnh có thể làm phiền anh rất nhiều nếu anh cho cô ta cơ hội. Thật may mắn, anh không định cho cô ta dù chỉ một cơ hội.

Kevin à, cuộc sống có cái sai và có cái đúng. Con có thể hoặc sống cuộc đời của mình trong

bóng tối hoặc đứng ngoài ánh sáng.

Anh lờ John Tucker đi và tăng ga về Lake Shore Drive. Chuyện này chả liên quan gì đến đúng và sai cả. Đây là bảo vệ sự nghiệp.

Không hẳn vậy, một giọng nói nhỏ xíu thì thầm trong anh. Anh phóng sang làn đường bên trái, rồi bên phải, rồi lại bên trái. Anh cần tốc độ và sự mạo hiểm, nhưng anh sẽ chẳng tìm thấy cái nào ở Lake Shore Drive.

Vài ngày sau cuộc phục kích của Phoebe và Dan, Molly gặp Kevin để hoàn thành đăng ký kết hôn. Sau đó, họ lái xe riêng rẽ vào thành phố tới tòa nhà Hancock nơi họ sẽ ký các giấy tờ pháp lý để tách bạch tài chính của hai người.

Kevin không biết rằng Molly không có khoản tài chính nào để tách bạch cả, và cô cũng không cho anh ta biết. Điều đó chỉ khiến cô càng trở lên điên rồ hơn những gì anh ta đã nghĩ về cô.

Molly lơ đãng khi nghe vị luật sư giải thích về các giấy tờ. Cô và Kevin chưa nói một lời về vai trò của anh trong cuộc sống của đứa bé, và cô cũng không có tinh thần để đề cập đến chuyện đó. Thêm một việc họ cần bàn bạc thỏa thuận.

Khi rời khỏi văn phòng, Molly thu gom lòng can đảm của mình và một lần nữa cố nói chuyện với Kevin. “Kevin, việc này thật điên rồ. Ít nhất anh cũng phải để tôi nói với Dan và Phoebe sự thật.”

“Cô đã thề với tôi là cô sẽ im miệng.”

“Tôi biết, nhưng –”

Đôi mắt xanh lục của anh khiến cô lạnh thấu xương. “Tôi muốn tin rằng cô có thể cư xử có danh dự trong một việc gì đó.”

Cô nhìn đi chỗ khác, ước rằng cô đã không hứa với anh. “Bây giờ không còn là những năm 1950. Tôi không cần kết hôn để nuôi dưỡng đứa bé này. Phụ nữ độc thân làm như thế suốt.”

“Kết hôn sẽ chẳng là gì ngoài một phiền phức nhỏ cho cả hai chúng ta. Chẳng lẽ cô lại ích kỷ đến mức không thể bỏ ra một vài tuần trong cuộc sống của mình để làm việc này cho đúng sao?”

Molly không thích sự khinh bỉ trong giọng nói của anh ta, cô cũng không thích bị gọi là ích kỷ, đặc biệt khi cô biết Kevin làm việc này chỉ để giữ hòa khí với Dan và Phoebe; nhưng anh ta đã bỏ đi trước khi cô có thể đáp lại. Cuối cùng cô đành bỏ cuộc. Cô có thể chống lại một người trong bọn họ, nhưng không thể cùng lúc cả ba.

Lễ cưới diễn ra một vài ngày sau đó tại phòng khách nhà Calebaw. Molly mặc một chiếc váy trắng tới ngang bắp chân mà chị gái đã mua cho cô. Kevin mặc một bộ vest màu than chì đậm cùng với cà vạt cùng tông. Molly nghĩ nó khiến anh trông giống một người làm dịch vụ lễ tang cực kỳ đẹp trai.

Cả hai đều từ chối mời bất cứ người bạn nào đến tham dự, vì vậy chỉ có Dan, Phoebe, lũ trẻ và hai chú chó tham gia buổi lễ. Máy cô bé đã trang trí phòng khách với băng rôn bằng giấy kẻ trắng và buộc nơ cho lũ chó. Nơ của Roo được đeo quanh vòng cổ, còn của Kanga nằm quanh túm lông trên đầu. Cô nàng cứ ve vãn Kevin một cách trơ trẽn, lúc lắc cái túm lông trên đỉnh đầu để gây sự chú ý và vẫy vẫy cái đuôi. Kevin phớt lờ Kanga cũng như anh ta phớt lờ tiếng gầm gừ của Roo, vì vậy Molly biết anh ta là loại đàn ông tin rằng một chú chó xù có thể đe dọa đến vẻ nam tính của mình. Sao cô lại không cân nhắc điều này lúc ở Door County thay vì cứ tìm kiếm hành động ợ hơi, dây chuyền vàng và “Cô là đồ ngu ngốc”?

Hai mắt Hannah sáng rực, và con bé nhìn Kevin với Molly như thể họ là nhân vật chính trong một câu chuyện cổ tích. Vì con bé, Molly phải vờ hạnh phúc trong khi tất cả những gì cô muốn làm là nôn thốc nôn tháo.

“Đì đẹp quá.” Hannah thở dài. Rồi con bé quay sang Kevin, cả trái tim hiện ra trong đôi mắt nó. “Chú cũng đẹp nữa. Giống như một hoàng tử vậy.”

Tess và Julie tuôn ra hàng tràng cười lớn. Hannah đỏ lựng mặt.

Nhưng Kevin không cười to. Thay vào đó anh mỉm cười và nắm nhẹ vai con bé. “Cảm ơn nhóc.”

Molly chớp mắt và nhìn đi chỗ khác.

Vị mục sư tiến hành buổi lễ bước tới trước. “Chúng ta bắt đầu.”

Molly và Kevin đi về phía ông như thể họ đang đi qua một trận địa vũ trang.

“Thân mến...”

Andrew ngo ngoáy ra khỏi phía mẹ, lao về phía trước chen vào giữa cô dâu và chú rể.

“Andrew, quay lại đây.” Dan nhoài ra để với lấy thằng bé, nhưng Kevin và Molly cùng túm lấy bàn tay nhỏ nhóp nhép của thằng bé và giữ nó lại chỗ đang đứng.

Và họ đã kết hôn như thế – dưới một căn buồng tạm thời trang trí những băng rôn chiếu lệ với một thằng bé năm tuổi đứng giữa hai người và một con chó lông xám hàm hè nhìn chú rể.

Molly và Kevin không nhìn nhau lấy một lần, ngay cả khi hôn nhau – một nụ hôn khô cứng, chóng vánh và câm lặng.

Andrew nhìn hai người rồi làm bộ nhăn nhó. “Eo ơi, ghê quá, ghê quá.”

“Cô dâu chú rể cần phải hôn nhau, đồ trẻ con ạ.” Tess nói từ phía sau.

“Em không phải là trẻ con.”

Molly cúi xuống ôm lấy thằng bé trước khi nó nổi nóng. Từ khoé mắt cô thấy Dan bắt tay Kevin và Phoebe trao cho anh ta một cái ôm nhanh. Mọi thứ thật gượng ép và tồi tệ, cô chỉ mong nhanh chóng rời khỏi đây. Ngoại trừ bản thân chuyện đó cũng là một vấn đề.

Họ làm ra vẻ uống một vài ngụm sâm panh, nhưng không ai trong hai người có thể cắn nhiều hơn một miếng từ chiếc bánh cưới nhỏ màu trắng. “Ra khỏi đây thôi,” cuối cùng Kevin cũng làu bàu nói vào tai cô.

Molly còn chẳng phải bịa ra một cơn đau đầu. Cả buổi chiều cô càng lúc càng cảm thấy bệnh. “Được rồi.”

Kevin làm bầm gi đó về việc khởi hành trước khi tuyết rơi.

“Đó là một ý hay,” Phoebe nói. “Chị mừng vì hai đứa đã đồng ý với đề nghị của bọn chị.”

Molly cố ra vẻ như thể sống một vài ngày ở Door County với Kevin không phải là cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô.

“Làm việc đó là hay nhất,” Dan đồng ý. “Ngôi nhà nằm đủ tách biệt để hai đứa tránh được sự kích động từ giới truyền thông khi chúng ta thông báo tin này.”

“Bên cạnh đó,” Phoebe nói với sự vui vẻ giả tạo, “việc này sẽ cho hai đứa cơ hội để tìm hiểu về nhau hơn.”

“Không thể chờ được điều đó,” Kevin lầu bầu.

Họ còn không thèm thay quần áo, và 10 phút sau Molly đang hôn tạm biệt Roo. Trong hoàn cảnh này, cô nghĩ tốt nhất là để chú chó của mình lại nhà chị gái.

Khi Molly và Kevin lên đường trong chiếc Ferrari của anh ta, Tess và Julie đang quần các băng rôn bằng giấy xếp xung quanh người Andrew còn Hannah thì ngồi trong lòng Dan.

“Xe của tôi đậu ở trạm Exxon cách đây một vài dặm. Khi ra đến đường cao tốc thì rẽ trái.” Thần kinh cô không thể chịu được khi nghĩ đến việc hai người phải ở gần nhau trong suốt 7 giờ rưỡi đồng hồ lái xe tới bắc Wisconsin.

Kevin đeo nhanh cặp kính Revos gọng bạc của anh ta. “Tôi nghĩ chúng ta đồng ý với kế hoạch đến Door County.”

“Tôi sẽ tự lái xe của mình.”

“Hợp với ý tôi.”

Kevin đi theo chỉ dẫn của cô và sau một vài phút tạt xe vào trạm dịch vụ. Cánh tay anh ấn vào eo cô khi anh nhào người sang mở cửa xe cho cô. Molly lấy chìa khoá từ trong ví của mình và trèo ra ngoài.

Anh ta rô ga phóng đi không nói một lời.

Cô khóc suốt dọc đường tới đường biên bang Wisconsin.

Kevin rẽ qua căn hộ của mình tại cộng đồng Oak Brook, thay quần jeans và áo sơ mi flanel. Anh lấy một vài đĩa nhạc của một nhóm Jazz Chicago mà anh thích cùng một cuốn sách về chinh phục đỉnh Everest anh đã quên bỏ vào vali. Anh cân nhắc việc tự làm món gì để ăn vì anh cũng chẳng vội vàng gì lên đường trở lại, nhưng cùng với việc mất đi tự do anh cũng không còn muốn ăn uống gì.

Trong khi lái xe tới Wisconsin trên đường I-94, anh cố nhớ lại cảm giác của mình khi bơi cùng cá mập xám mới chỉ cách đây hơn một tuần nhưng anh không thể tìm lại cảm giác ấy. Các vận động viên giàu có luôn là mục tiêu cho những phụ nữ thực dụng, và ý nghĩ rằng cô cố tình để mang thai đã thoáng qua đầu anh. Nhưng Molly không cần tiền. Không, thay vào đó cái cô ta đã theo đuổi là sự hưng phấn và cô ta cũng chả thèm suy nghĩ tới hậu quả.

Tới Bắc Sheboygan, chuông điện thoại của anh rung. Khi trả lời, anh nhận ra giọng của Charlotte Long, người phụ nữ đã làm bạn với bố mẹ anh từ khi anh bắt đầu có trí nhớ. Giống như cha mẹ anh, bà trải qua những mùa hè tại khu cắm trại của gia đình anh ở Bắc Michigan và vào mỗi tháng 6 bà vẫn quay lại. Kể từ khi mẹ anh mất, anh đã không còn liên lạc với Charlotte.

“Kevin, luật sư của Cô Judith của cháu lại gọi cho cô lần nữa.”

“Tuyệt vời,” anh lầm bầm. Anh vẫn còn nhớ những câu chuyện giữa Charlotte và cha mẹ anh sau mỗi ngày làm lễ ở Tabernacle. Ngay từ khi còn bé xíu anh nhớ họ đã luôn là những người cổ hủ.

Khi anh được sinh ra, cuộc sống ngăn nắp của cha mẹ anh đã luôn xoay quanh nhà thờ Grand Rapids – nơi cha anh là một mục sư, những cuốn sách mà họ yêu thích cũng như sở thích đầy học thuật của họ. Hai người họ chỉ có mỗi mình anh là con, và họ cũng không biết phải làm gì với một thằng nhóc nghịch ngợm họ luôn yêu thương hơn tất cả nhưng lại không hiểu được nó.

Hãy cố ngồi yên một chỗ nào con yêu.

Con làm gì mà bắn hét người thế này?

Con làm gì mà mồ hôi nhễ nhại thế kia?

Đừng chạy nhanh như thế.

Đừng ồn ào như vậy.

Đừng hung dữ thế.

Bóng bầu dục ư con trai? Cha nghĩ cái vợt tennis cũ vẫn ở trên tầng gác mái. Hãy chơi trò đó nhé?

Mặc dù vậy, họ luôn tham dự các trận đấu của anh bởi đó là việc các bậc cha mẹ mẫu mực ở Grand Rapids làm. Anh vẫn nhớ việc nhìn lên khán đài và thấy vẻ mặt căng thẳng, hoang mang của họ.

Chắc hẳn họ đang băn khoăn làm thế nào mà lại sinh ra anh.

Đó là những gì Molly nói khi anh kể cho cô về họ. Cô có thể sai về mọi thứ khác, nhưng chắc chắn về việc đó thì cô đã đúng.

“Ông ấy nói cháu vẫn chưa gọi cho ông ấy.” Sự trách móc thể hiện rõ trong giọng nói của bà Charlotte.

“Ai cơ?”

“Luật sư của Cô Judith của cháu. Chú ý nào Kevin. Ông ấy muốn nói chuyện với cháu về khu cắm trại.”

Mặc dù Kevin đã đoán được những gì bà Charlotte định nói, hai tay anh vẫn giữ chặt vô lăng. Nói chuyện về khu cắm trại Hồ Gió luôn khiến anh căng thẳng và đó là lý do anh cố tránh. Đó chính là nơi mà khoảng cách giữa anh và cha mẹ là lớn nhất và đau khổ nhất.

Khu cắm trại được ông cố của anh xây dựng trên một vùng đất ông trao đổi được ở vùng hẻo lánh phía đông bắc Michigan trong những năm 1800. Kể từ khi mới thành lập nó đã là nơi tụ tập vào mùa hè dành cho những tín đồ muốn phục hồi lại hội Giám lý. Vì khu đất nằm bên cạnh một hồ nước thay vì bờ biển nên nó không có được danh tiếng của những khu cắm trại như Ocean Grove, New Jersey hay Oak Bluffs ở Vườn nho Martha, nhưng nó cũng có những căn nhà nhỏ hào nhoáng cũng như một khu nhà trung tâm để tổ chức các nghi lễ.

Trong suốt những năm tháng lớn lên Kevin đã buộc phải trải qua kỳ nghỉ hè của mình ở đó vì cha anh chủ trì các nghi lễ hàng ngày cho số người cao tuổi ngày càng ít dần trở về đó mỗi năm. Anh đã luôn là đứa trẻ duy nhất.

“Judith đã qua đời, cháu phải biết khu cắm trại giờ thuộc về cháu,” bà Charlotte nói một cách không cần thiết.

“Cháu không muốn nó.”

“Đương nhiên là cháu muốn. Nó đã được truyền lại từ đời này sang đời khác trong gia đình Tucker hơn một thế kỷ qua. Đó là một tục lệ, và chắc chắn cháu không muốn trở thành người chấm dứt cái tục lệ đó.”

Ồ, có chứ, cháu rất muốn. “Cô Charlotte, cái chỗ ấy là một cái hồ đốt tiền. Giờ Cô Judith đã mất, sẽ không còn ai chăm sóc nó nữa.”

“Cháu sẽ đứng ra chăm sóc nó. Cô cháu đã trông nom mọi thứ rất cẩn thận. Giờ cháu chỉ cần thuê ai đó điều hành khu trại thôi.”

“Cháu sẽ bán nó. Cháu còn phải tập trung vào sự nghiệp.”

“Cháu không thể làm vậy. Thật đấy Kevin à, đó là một phần lịch sử gia đình cháu. Bên cạnh đó, vẫn có người quay lại hàng năm.”

“Cháu đoán chắc người phục vụ lễ tang trong vùng phải vui mừng lắm.”

“Có chuyện gì thế? Ôi trời... cô phải đi bây giờ nếu không sẽ bị muộn lớp vẽ màu nước.”

Bà cụp máy trước khi anh có thể thông báo về đám cưới của mình. Cũng vậy thôi. Nói chuyện về khu cắm trại đã làm u ám thêm tâm trạng vốn đã tồi tệ của anh.

Lạy chúa, những mùa hè ở đó thật là khổ sở. Trong khi bạn bè của anh ở nhà chơi bóng và tụ tập, anh bị mắc kẹt giữa một đám người già nua với hàng nghìn quy định.

Không được đập nhiều như thế khi ở trong nước, con yêu. Các quý bà ở đây không thích tóc họ bị ướt.

Nghi lễ thờ cúng sẽ diễn ra trong nửa giờ nữa, con trai. Hãy đi rửa ráy đi con.

Con lại ném bóng vào khu nhà trung tâm nữa phải không? Trên sơn tường lại có đầy vết bẩn.

Khi sang tuổi 15, cuối cùng anh cũng nổi loạn và gần như đã làm tan vỡ trái tim họ.

Con sẽ không quay lại đó, và cha mẹ không thể ép con! Ở đó chán chết đi được! Con ghét nơi đó! Con sẽ bỏ nhà đi nếu cha mẹ bắt con trở lại đó! Con nói thật đấy!

Họ đã nhân nhượng, và anh trải qua ba mùa hè ở Grand Rapids với cậu bạn Matt. Cha của Matt còn trẻ và rần rỏi. Ông chơi bóng bầu dục cho đội Spartans khi còn học đại học, và chiều nào ông cũng ném bóng cùng bọn anh. Hồi ấy Kevin đã tôn thờ ông.

Cuối cùng John Tucker quá già để tiếp tục làm chủ các nghi lễ, khu nhà trung tâm bị cháy rụi và mục đích tôn giáo của khu cắm trại không còn nữa. Cô Judith của anh chuyển vào ở trong ngôi nhà cũ trong khu trại nơi Kevin và cha mẹ thường ở, rồi cô tiếp tục cho thuê các căn nhà nhỏ vào mùa hè. Kevin chưa từng quay trở lại đó.

Anh không muốn nghĩ thêm chút nào về những mùa hè nhàm chán dài vô tận với toàn các ông bà già luôn bắt anh im lặng, vì vậy anh vặn to tiếng đĩa nhạc mới của mình. Nhưng ngay khi anh vừa rời khỏi đường biên giữa hai bang, anh nhìn thấy một chiếc Beetle màu lục nhạt quen thuộc đậu bên lề đường. Đá sỏi kêu lạo xạo dưới gầm xe khi anh tạt vào rìa. Đó đúng là xe của Molly. Cô ta đang ngả người vào vô lăng tay lái.

Thật tuyệt. Đúng là những gì anh cần. Một cô nàng đang kích động. Cô ta có quyền gì mà kích động chứ? Anh mới là người phải gầm rú vào lúc này.

Anh tính đến việc cứ lái xe đi, nhưng có thể cô ta đã nhìn thấy anh, vì vậy anh ra khỏi xe và bước về phía chiếc Beetle.

Cơn đau khiến cô không thở nổi, hoặc có thể là nỗi sợ hãi. Molly biết cô cần phải đến bệnh viện, nhưng cô không dám di chuyển. Cô sợ nếu mình nhúc nhích, cái thứ ướt, nóng và dính nhớp nháp đang rỉ qua lớp váy của chiếc váy cưới len cô đang mặc sẽ biến thành một cơn lũ và cuốn trôi đứa con của cô đi mất.

Cô đã cho những cơn đau đầu tiên là hệ quả của việc quên ăn cả ngày hôm nay. Nhưng rồi cơn đau đã thắt chặt lấy cô đến nỗi cô cố lắm mới đủ sức tạt xe vào lề.

Cô gập hai tay trước bụng và cuộn tròn lại. *Xin đừng để con mất đứa bé này. Lạy Chúa, con*

xin người.

“Molly?”

Qua làn nước mắt, cô nhìn thấy Kevin nhòm qua cửa sổ xe. Khi không thấy cô cử động, anh đập vào kính. “Molly, có chuyện gì vậy?”

Cô cố gắng trả lời nhưng không thể.

Anh lắc mạnh tay cầm bên cửa xe. “Mở cửa ra.”

Anh đập lại vào cửa kính, lần này mạnh hơn. “Nhấn cái nút khoá đi! Chỉ cần nhấn thôi!”

Bằng cách nào đó cô đã làm được những gì anh bảo.

Một cơn không khí lạnh táp thẳng vào cô khi anh giật mở cửa xe, và hơi thở của anh tạo thành một lớp sương mờ trong không khí. “Có chuyện gì vậy?”

Sự sợ hãi khiến cổ họng cô nghẹn lại. Tất cả những gì cô có thể làm là cắn chặt môi và ép chặt hai đùi với nhau.

“Là đứa bé phải không?”

Cô cố gật đầu một cách cứng nhắc.

“Cô có nghĩ là cô đang bị sảy thai không?”

“Không!” Cô chống lại cơn đau và cố nói bình tĩnh hơn. “Không, không phải xảy thai. Chỉ là – chỉ là một vài cơn co thắt thôi.”

Cô có thể nhận thấy Kevin không tin những gì cô nói, và cô ghét anh vì điều đó.

“Để tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Anh chạy ra phía cửa xe bên kia, mở cửa rồi nhào vào để chuyển cô sang ghế khách ngồi, nhưng cô không thể để anh làm vậy. Nếu cô di chuyển... “Không! Đừng... đừng di chuyển tôi!”

“Tôi phải làm thế. Tôi sẽ không làm cô đau. Tôi hứa đấy.”

Anh không hiểu. Người anh làm đau sẽ không phải là cô. “Không được...”

Nhưng anh không nghe cô nói. Cô giữ chặt hai đùi lại hơn nữa khi anh đưa tay ra sau và lúng túng chuyển cô sang ghế bên kia. Việc này khiến cô thở hổn hển.

Anh chạy ra phía sau xe của mình, lát sau quay lại với điện thoại di động cùng một chiếc chăn len và đắp qua người cô. Trước khi trườn vào sau tay lái, anh vút áo khoác của mình lên chiếc ghế. Che đi vết máu của cô.

Khi anh quay xe trở lại đường cao tốc, cô bắt hai tay của mình phải giữ sức khi cô ép chặt hai chân lại. Kevin đang nói chuyện với ai đó trên điện thoại ... tìm kiếm vị trí một bệnh viện. Lớp chiếc xe nhỏ của cô rít lên khi họ lăn mạnh trên con đường cao tốc và ngoặt vào một khúc cua. Kiểu lái xe táo tợn và liều mạng. *Lạy Chúa, làm ơn...*

Cô không biết mất bao lâu thì tới được bệnh viện. Cô chỉ biết anh đang mở cửa xe phía bên cô và chuẩn bị nhấc cô lên lần nữa.

Molly cố chớp mắt để giấu đi những giọt nước mắt khi cô ngược nhìn anh. “Xin anh... Tôi biết anh ghét tôi, nhưng...” Cô thở gấp khi một cơn co thắt khác quặn lên. “Chân của tôi... Tôi phải giữ chặt hai chân với nhau.”

Kevin nhìn cô một lát rồi chậm rãi gật đầu.

Cô cảm thấy như thể mình không có chút trọng lượng nào khi anh luồn tay xuống dưới chiếc váy cưới và nhắc cô lên một cách dễ dàng.

Anh ép chặt hai đùi cô vào người và bế cô qua cửa.

Ai đó bước tới trước với một chiếc xe lăn và anh vội vã tiến tới đó.

“Không...” Cô cố nắm lấy cánh tay anh, nhưng cô quá yếu. “Chân của tôi... Nếu anh đặt tôi xuống...”

“Ngay đây, thưa anh,” người đi kèm gọi to.

“Chỉ cần cho tôi biết tôi cần mang cô ấy đi đâu,” Kevin nói.

“Xin lỗi, thưa anh, nhưng –”

“Làm nhanh lên!”

Cô tựa má mình vào ngực anh và trong giây lát cảm thấy như thể cả cô và đứa bé đều an toàn. Giây lát ấy nhanh chóng tan biến khi anh vội vã bế cô tới một căn buồng nhỏ có rèm che và cẩn thận đặt cô xuống bàn.

“Chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy trong khi anh đi làm thủ tục nhập viện, thưa anh,” người y tá nói.

Kevin nắm lấy bàn tay của Molly. Lần đầu tiên kể từ khi trở về từ Australia, anh nhìn cô với vẻ quan tâm thay vì thù địch. “Tôi sẽ trở lại ngay.”

Khi cô nhìn chằm chằm vào ánh đèn huỳnh quang nhấp nháy phía trên đầu, cô băn khoăn liệu Kevin đang khai những gì vào giấy tờ nhập viện. Đến ngày sinh và tên đệm của cô anh còn không biết. Anh chẳng biết chút gì về cô cả.

Cô y tá chăm sóc cho Molly còn khá trẻ với một khuôn mặt dịu dàng và duyên dáng. Nhưng khi cô ta cố cởi chiếc quần lót đẫm máu của Molly, cô đã từ chối. Để làm việc đó Molly sẽ phải mở hai chân của mình ra.

Cô y tá vuốt nhẹ cánh tay Molly. “Tôi sẽ hết sức cẩn thận.”

Nhưng cuối cùng cũng chẳng có tác dụng gì. Đến khi vị bác sĩ ở phòng cấp cứu đến khám cho Molly, cô đã mất đứa con của mình.

Kevin không cho họ để cô xuất viện đến tận ngày hôm sau, và vì anh là một ngôi sao nên anh đã được toại nguyện. Qua khung cửa sổ căn phòng riêng trong bệnh viện, Molly nhìn thấy bãi đậu xe với một hàng cây cản cổ. Cô nhắm chặt mắt khi nghe thấy tiếng người nói.

Một trong những vị bác sĩ đang nói chuyện với Kevin bằng chất giọng kính nể người ta hay dùng khi nói chuyện với ai đó nổi tiếng. “Vợ của anh còn rất trẻ và mạnh khỏe, anh Tucker ạ. Cô ấy vẫn cần được bác sĩ riêng kiểm tra lại, nhưng tôi không thấy bất cứ lý do gì hai người không thể có một đứa con khác.”

Molly thì thấy một lý do.

Ai đó nắm lấy tay cô. Cô không biết đó là một y tá, bác sĩ hay Kevin. Cô không quan tâm. Cô rút tay mình lại.

“Cô cảm thấy thế nào?” Kevin thì thầm.

Cô vờ như mình đang ngủ.

Anh ở lại trong phòng cô một thời gian dài. Ngay khi anh rời đi, cô quay người với lấy chiếc điện thoại.

Đầu óc vẫn còn mơ hồ từ số thuốc họ cho cô uống, cô phải quay hai lần mới kết nối được điện thoại. Khi Phoebe trả lời, Molly bắt đầu khóc. “Đến đón em đi. Xin chị...”

Dan và Phoebe có mặt tại phòng cô vào khoảng sau nửa đêm. Molly nghĩ Kevin đã bỏ đi, nhưng chắc anh ngủ trong phòng chờ vì cô nghe thấy anh nói chuyện với Dan.

Phoebe vuốt ve má cô. Một Phoebe khoẻ mạnh, đã sinh ra đời bốn đứa trẻ mà không mảy may một sự cố. Một giọt nước mắt của chị rơi xuống cánh tay Molly. “Ôi, Moll... chị rất tiếc.”

Khi Phoebe rời khỏi giường cô để nói chuyện với cô y tá, Kevin thế chỗ chị. Tại sao anh ta không đi đi? Anh ta là người lạ, và chả ai muốn một người lạ ở bên cạnh khi cuộc sống của họ đang tan vỡ. Molly quay mặt vào gối.

“Lẽ ra cô không cần gọi cho họ” anh lặng lẽ nói. “Tôi đã có thể lái xe đưa cô về.”

“Tôi biết.”

Anh đã rất tốt với cô, vì vậy cô ép mình phải quay mặt nhìn anh. Cô nhận thấy sự quan tâm trong mắt anh, cũng như sự mệt mỏi, nhưng cô chẳng thể nhận thấy dù chỉ một thoáng khổ đau trong đó.

Ngay khi trở về nhà, Molly xé vụn Daphne Nhìn Thấy Thỏ con và mang nó ra ngoài thùng rác.

Buổi sáng ngày hôm sau, câu chuyện về đám cưới của cô xuất hiện trên mặt báo.

Chương 6

Cô ếch Melissa trong khu rừng là người bạn tốt của Daphne. Hầu hết các ngày cô thích mặc những bộ váy bằng vải phin và có đính ngọc trai. Nhưng vào thứ bảy, cô luôn khoác thêm một chiếc khăn quàng cổ và giả vờ như cô là một ngôi sao điện ảnh.

Daphne Chạy Trốn

“Anh chàng nổi tiếng Chicago của chúng ta trong tuần qua đã chuyển sự chú ý sang nữ thừa kế giàu có Molly Somerville. Khác với người chị lòng lẫy của cô là Phoebe Somerville, chủ sở hữu đội Chicago Stars, Molly Somerville có một hồ sơ dưới mức trung bình. Nhưng không một ai có thể tin được rằng, Quý cô Molly, người tham gia viết những cuốn sách cho trẻ em, đã “xúc” được anh chàng độc thân nổi tiếng nhất Chicago, tiền vệ của đội Ngôi sao, Kevin Tucker. Ngay cả những người bạn thân thiết của họ cũng bị sốc khi cặp vợ chồng này đã kết hôn trong một buổi lễ rất riêng tư tại nhà Calebow vào tuần trước.”

Các phóng viên tin nhanh đã bày tỏ một sự quan tâm sâu sắc. “*Nhưng có vẻ như không có kết thúc hạnh phúc cho cặp vợ chồng mới cưới này, theo thông tin chúng tôi nhận được, họ đã bị tẩy chay gần như ngay lập tức sau lễ cưới và họ đã không gặp lại nhau kể từ đó. Một phát ngôn viên của đội Stars chỉ nói rằng cặp vợ chồng này đang phải giải quyết những vấn đề cá nhân của riêng họ và họ sẽ không có bất cứ ý kiến gì với các phương tiện thông tin đại chúng.*”

Lilly Sherman vừa kết thúc buổi chụp ảnh tại đài truyền hình Chicago, sau đó hít một hơi thật sâu. Kevin đã kết hôn với nữ thừa kế hư hỏng miền Trung Tây. Tay cô run lên khi cô mở cánh cửa kiểu Pháp để nhìn ra khu vườn tại căn nhà ở Brentwood của cô, và nhặt một chiếc khăn quàng len pashmina màu cà phê đang nằm ở dưới chân giường, Bằng cách nào đó cô đã chinh đồn lại chính mình trước khi

đến cửa hàng. Mặc dù Mallory McCoy đã là người bạn tốt nhất của cô, nhưng bí mật này chỉ là của Lilly mà thôi.

Cô vắt chiếc khăn pashmina lên vai của chiếc áo len hiệu St. John mới nhất của cô, màu kem hài hòa với những chiếc cúc áo vàng và được trang trí bằng những hạt cườm một cách tinh tế. Sau đó, cô với lấy túi quà màu sáng và tiến đến một trong những nhà hàng mới nhất trên Beverly Hill. Sau khi đã được đưa tới bàn của mình, cô yêu cầu 1 ly cocktail blackberry. Bỏ qua cái nhìn tò mò của đôi vợ chồng bàn bên, cô chậm rãi đánh giá cách trang trí của nhà hàng.

Thứ ánh sáng dịu dàng phát từ những bức tường được tráng men màu trắng đục đủ để chiếu sáng cho nhà hàng nhỏ và tôn lên những vẻ đẹp vốn có của nó. Thảm màu cà tím, những chiếc khăn trải bàn bằng vải lanh rất sắc nét màu trắng bạc với lối thiết kế Art Deco tao nhã. Một nơi lý tưởng để ăn mừng một sinh nhật không mong muốn. Sinh nhật thứ 50 của cô. Không một ai biết điều đó. Ngay cả Mallory McCoy cũng nghĩ rằng họ đang ăn mừng sinh nhật thứ 47 của Lilly.

Lilly đã không có được chiếc bàn tốt nhất trong căn phòng, nhưng cô đã quá quen chơi trò diva mà không phải ai cũng biết điều đó. Hai trong số những người đàn ông đứng đầu tại ICM (trường cao đẳng quốc tế Manitoba, Canada) đã chiếm nó, và trong giây lát cô đã định đi đến đó rồi tự giới thiệu về mình. Họ sẽ phải biết cô là ai, tất nhiên. Không một người đàn ông nào có thể quên được Ginger Hill trong Lace, inc. Nhưng không có gì ít được chào đón tại thành phố này hơn là một con mèo già thừa cân đang chúc mừng sinh nhật thứ 50.

Cô tự nhắc nhở bản thân rằng trông cô không giống với tuổi thật. Đôi mắt màu xanh lá cây rực rỡ của cô luôn luôn thu hút trong máy quay, và mặc dù hiện tại mái tóc màu vàng nâu của cô có ngắn hơn, nhưng những tiệm thiết kế tóc hàng đầu ở Beverly Hill chắc chắn đã khiến cho nó không bị mất đi ánh sáng của nó. Mặt của cô hầu như không có một dấu vết của năm tháng, làn da vẫn còn rất mịn màng, phải cảm ơn Craig, người đã luôn che chở cho cô dưới ánh mặt trời khi cô còn trẻ.

Hai mươi năm là một khoảng cách khác biệt lớn giữa cô và chồng cô, cùng với đó là vẻ đẹp trai của Craig và vai trò như là người quản lý của cô, thật không thể tránh khỏi bị so sánh với Ann Margret và Roger Smith^[46], cũng như Bo với John Derek. Và sự thật là Craig đã tạo nên sự thay đổi của cô. Khi cô đến L.A khoảng hơn 30 năm về trước, cô thậm trí không có một tấm bằng tốt nghiệp trung học, rồi anh đã dạy cô cách ăn mặc, đi đứng và nói chuyện. Anh đã đưa cô đến với nghệ thuật và thay đổi cô hoàn toàn từ một cô gái không hề duyên dáng thành một trong những biểu tượng tình dục nóng bỏng nhất của thập niên tám mươi. Cũng nhờ Craig, cô đã đọc và viết thành thạo và có một niềm đam mê đặc biệt đối với nghệ thuật.

Craig đã làm một thứ cho cô. Quá nhiều. Đôi khi cô cảm thấy như thể mình bị nuốt chửng bởi những đòi hỏi khắt khe trong tính cách của anh. Kể cả khi anh ấy chết, anh vẫn là kẻ độc tài. Tuy nhiên, anh thật sự đã rất yêu cô, và cô chỉ ước rằng, đến cuối cùng, cô có thể yêu anh nhiều hơn nữa.

Cô đã bị phân tâm với những bức vẽ trên những bức tường của nhà hàng. Đôi mắt cô đã bị cuốn vào một Julian Schnabel và một Keith Haring^[47] được thể hiện qua bức tranh sơn dầu của Liam Jenner. Ông là một trong những họa sĩ yêu thích của cô, và chỉ cần nhìn vào bức tranh cũng khiến cô cảm thấy thật yên bình.

Cô liếc nhìn đồng hồ và thấy rằng Mallory đã muộn như thường lệ. Trong suốt sáu năm khi họ làm phim *Lace, Inc.*, Mallory đã luôn luôn là người đến cuối cùng. Bình thường cô không mấy quan tâm, nhưng bây giờ nó khiến cho cô có quá nhiều thời gian để nghĩ về Kevin và thực tế rằng anh đã ly thân với người vợ là nữ thừa kế giàu có của mình trước khi vết mực kịp khô trên tờ giấy đăng kí kết hôn. Những phóng viên đã nói rằng Molly Somerville đã bị sảy thai. Lilly tự hỏi Kevin đã cảm thấy

thể nào về điều đó, ngày cả khi đưa bé là con anh. Những vận động viên nổi tiếng luôn là mục tiêu săn đuổi của những phụ nữ hư hỏng, bao gồm cả những người giàu có.

Mallory đang tiến về phía bàn của cô. Cô ấy vẫn giữ được vóc dáng trong suốt những ngày họ làm *Lace, Inc.*, và không giống như Lilly, cô vẫn có thể giữ cho sự nghiệp của mình sống sót bằng cách trở thành nữ hoàng của những bộ phim ngắn. Mặc dù vậy, Mallory không có được sự thu hút người hâm mộ như của Lilly, và không một ai chú ý đến sự hiện diện của cô ấy. Lilly đã căn nhắc với cô ấy về vô số lần như thế này. “*Nhìn dáng điệu cậu kìa, Mallory! Cậu đi cứ như mất 20 triệu giây mới được 1 khung hình ấy*”

“Xin lỗi, mình đến muộn” Mallory “hót” . “Chúc mừng, chúc mừng, người bạn dễ thương của tôi! Bây giờ và mãi mãi.”

Họ trao cho nhau những nụ hôn xã giao như thể Mallory đã không ôm Lilly trong vòng tay nhiều hơn một lần trong suốt thời gian thử thách bởi bệnh tật của Craig và cái chết của anh 2 năm về trước.

“Cậu có ghét mình vì đã đến muộn trong bữa tối mừng sinh nhật của cậu không?”

Lilly mỉm cười. “Mình biết cậu sẽ ngạc nhiên khi nghe thấy điều này, nhưng sau hai mươi năm quen biết, mình đã quen với điều đó rồi.”

Mallory thở dài. “Chúng ta đã ở bên nhau lâu hơn cả cuộc hôn nhân dài nhất của mình”

“Đó là bởi vì mình tốt hơn cả chồng cũ của cậu.”

Mallory cười phá lên. Người phục vụ xuất hiện mang đến cho cô đồ uống, và gợi ý cho họ món khai vị rata- touille với pho mát dê trong khi họ nghiền ngẫm cái thực đơn. Lilly nhanh chóng xem xét lượng calo trước khi cô đồng ý với món bánh nhân này. Suy cho cùng thì đây cũng là sinh nhật của cô.

“Cậu đã bỏ qua rất nhiều thứ?” Mallory hỏi thăm khi người phục vụ rời đi.

Lilly không quan tâm đến câu hỏi của Mallory, cô chỉ nhín vai “ Khi Craig bị bệnh, việc chăm sóc anh ấy mất rất nhiều năng lượng đến nỗi mình đã không còn nghĩ đến tình dục. Và kể từ khi anh ấy mất, có quá nhiều việc mà mình cần phải làm.” *Và mình quá béo đến nỗi mình không thể để bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cơ thể.*

“Bây giờ cậu đã quá độc lập rồi. Hai năm trước, cậu thậm chí không hề có một manh mối nào với cái danh mục đầu tư tài chính của cậu, nhưng khi phải một mình thì cậu biết cách tự quản lý nó như thế nào. Mình không thể nói mình ngưỡng mộ cậu biết bao trong cái cách cậu giải quyết mọi chuyện.”

“Mình không có bất cứ sự lựa chọn nào khác.” Những khoản tài chính mà Craig đã để lại cho cô quá đủ để lo cho cuộc sống cho dù cô không cần phải làm việc trong một thời gian dài, chỉ cho mục đích sống của cô thôi. Trong năm vừa rồi, cô đã có một vai nhỏ là một bà mẹ gory cảm của ngôi sao nam chính trong một bộ phim nửa vùi và không được đăng hoàng cho lắm. Cô đã có thể dễ dàng diễn được vai này bởi vì cô là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng trong khoảng thời gian họ tiến hành quay phim, cô phải đấu tranh với cảm giác lố lằng của mình. Một người phụ nữ với vóc dáng và tuổi tác như cô mà vẫn được coi như là có sức hấp dẫn về tình dục, ngày cả khi đã già ư, điều đó có vẻ không hợp lý.

Cô không thích cái cảm giác bị níu giữ với nghề nghiệp mà cô đã không còn một chút đam mê nào nữa, nhưng diễn xuất là tất cả những gì mà cô biết, cộng với cái chết của Craig, cô cần phải giữ cho mình thật bận rộn nếu không cô sẽ nghĩ về những sai lầm mà cô đã mắc phải. Nếu như cô có thể lột bỏ những năm tháng ấy và quay trở lại cái thời điểm quan trọng khi mà cô đã để lạc mất con đường

của mình.

Người phục vụ quay trở lại với đồ uống của Mallory, món khai vị, và giải thích rất dài dòng về những món ăn trong thực đơn. Sau khi họ đã chọn lựa xong, Mallory nâng cốc champagne của cô ấy lên. “Chúc mừng sinh nhật, người bạn tốt nhất của tôi, và mình sẽ giết cậu nếu như cậu không thích món quà này.”

“Vẫn tử tế như mọi khi.”

Mallory cười thành tiếng và kéo một chiếc hộp hình chữ nhật được bọc cẩn thận từ chiếc túi cô để cạnh ghế của mình. Gói quà được bọc rất chuyên nghiệp trong một lớp giấy hoa văn hình cánh hoa với một cái nơ màu đỏ tía. Lilly mở món quà ra và tìm thấy một chiếc khăn quàng cổ điển rất tinh tế với đường ren vàng.

Mắt cô cay cay với những giọt nước mắt cảm động. “Nó thật đẹp. Cậu tìm thấy nó ở đâu vậy?”

“Của một người bạn quen biết với một người buôn bán hàng dệt may hiếm có. Nó của Tây Ban Nha đấy. Vào cuối thế kỷ mười chín.”

Biểu tượng đặc biệt của ren khiến cho cô rất khó để nói thành lời, nhưng có điều gì đó mà cô cần phải nói, và rồi cô với tay qua bàn để nắm lấy tay người bạn. “Mình đã nói mình yêu cậu như thế nào chưa nhỉ?”

“Như đã nói, bạn thân yêu à, mình có thể nhớ rất lâu. Cậu đã ở bên mình trong suốt lần li dị đầu tiên, và trong cả những năm tháng khủng khiếp với Michael...”

“Đừng quên lúc cậu đi căng da mặt đấy.”

“Này! mình dường như vẫn còn nhớ rằng cậu đã làm gì đó với mắt cậu một vài năm trước.”

“Mình chẳng hình dung được cậu đang nói về cái gì cả.”

Họ trao cho nhau những nụ cười. Phẫu thuật thẩm mỹ có vẻ như không có nhiều ích lợi lắm với thế giới, nhưng nó lại thực sự cần thiết đối với những nữ diễn viên, những người muốn xây dựng lên danh tiếng nhờ sự quyến rũ của mình. Mặc dù Lilly tự hỏi tại sao cô phải chỉnh sửa lại mắt trong khi cô còn không thể xoay xở để làm giảm đi 20 pound.

Người phục vụ đặt một đĩa Versace viền vàng trước mặt Lilly với một hình vuông nhỏ xíu có chứa tôm hùm luộc với một ít từng dương, được bao quanh bằng một viền nước sốt nghệ tây đã được trộn với kem đánh bông. Đĩa của Mallory là một lát cá hồi mỏng được trang trí nổi bật bằng một nụ bạch hoa và vài lát táo đã được cắt sợi. Trong đầu Lilly đang thầm so sánh lượng calo.

“Đừng việc bị ám ảnh đó lại đi. Cậu đã quá lo lắng về số cân nặng đến nỗi mất đi ý thức về sự lộng lẫy mà cậu đang có.”

Lilly phớt lờ bài diễn văn tốt đẹp mà cô đã nghe rất nhiều lần trước đó bằng cách quay lại phía sau ghế với lấy túi quà. Dải ruy băng kiểu Pháp mà cô đã cột xung quanh trượt xuống như thác nước quét vào cổ tay cô khi cô lấy gói quà lên.

Mắt Mallory sáng lên một tia vui mừng.” Hôm nay là Sinh nhật của cậu, Lilly. Tại sao cậu lại tặng quà cho mình thế?”

“Trùng hợp thôi. Mình vừa hoàn thành nó vào sáng này và mình không thể chờ lâu hơn được nữa.”

Mallory tháo sợi ruy băng. Lilly nhắm nháp ly cocktail khi cô xem, cố gắng để không đưa ra bất

cứ lời chỉ dẫn nào cho Mallory.

Bạn của cô rút ra một bộ vỏ gối.”Ồi, bạn yêu quý.”

“Thiết kế này có thể hơi kì lạ” Lilly nói nhanh. “Nó chỉ là một thử nghiệm thôi.”

Cô đã dành thời gian để xem xét các mẫu thiết kế chăn mền trong suốt thời gian Craig bị bệnh, nhưng những mẫu truyền thống không thể làm cô hài lòng được lâu, và cô đã bắt đầu thử nghiệm với những mẫu thiết kế của chính mình. Vỏ gối cô làm cho Mallory có hàng tá các gam màu và những hoa văn màu xanh da trời xoắn lại với nhau trong một thiết kế rắc rối, cùng với nó là một dải những ngôi sao màu vàng lấp ló ở những chỗ đáng kinh ngạc.

“Nó không kì lạ lắm mà.” Mallory cười với cô. “Mình nghĩ đây là cái đẹp nhất mà cậu đã làm, mình sẽ giữ gìn thật cẩn thận.”

“Thật không?”

“Cậu sẽ trở thành một nhà thiết kế.”

“Đừng ngờ nghệch thế. Đó chỉ là một thứ đồ mình làm bằng tay mà thôi.”

“Cậu cứ nói thế với chính mình đi.” Mallory cười toe toét. “Không ngẫu nhiên khi cậu sử dụng tông màu cùng với đội bóng bầu dục cậu yêu thích đấy chứ?”

Lilly đã không nhận ra điều đó. Có thể đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

“Mình không thể hiểu được làm cách nào cậu lại trở thành một người hâm mộ thể thao.” Mallory nói. “Thậm chí đó còn không phải là đội West Coast.”

“Mình thích đồng phục của họ.”

Lilly nhún vai rồi chuyển cuộc nói chuyện sang hướng khác. Tuy nhiên, suy nghĩ của cô vẫn còn bị mắc kẹt.

Kevin, Con đã làm cái gì thế?

Đầu bếp Rick Bayless nổi tiếng với những món ăn Mexico đã biến Frontera Grill thành một trong những điểm được yêu thích ở Chicago để ăn trưa, và trước khi Molly cho đi số tiền thừa kế, cô thường xuyên ăn ở đây. Còn bây giờ, cô ăn tại nhà hàng trên đường North Clark này chỉ khi cô hẹn gặp một ai đó, trong trường hợp này là Helen Kennedy Schott, người biên tập của cô tại Birdcage.

“... chúng tôi rất quan tâm đến tập sách về Daphne, nhưng chúng tôi cũng có rất nhiều điều phải lo lắng.”

Molly biết điều gì sẽ xảy ra. Cô đã nộp bản *Daphne Ngã Nhào* vào giữa tháng giêng và bây giờ ít nhất cô cũng phải cho Helen một ý tưởng nào đó trong cuốn sách tiếp theo. Nhưng *Daphne Thấy Thở Con* đã vào thùng rác, và Molly đang lâm vào tình trạng bế tắc như phần lớn các nhà văn khác.

Trong hai tháng qua kể từ khi cô sảy thai, cô không thể nào viết nổi một từ, kể cả cho tờ *Chik*. Thay vào đó, cô giữ cho mình bận rộn với những buổi nói chuyện về sách và dạy kèm cho trẻ em mẫu giáo trong một chương trình của địa phương, cô ép buộc bản thân mình phải quan tâm đến các vấn đề về trẻ em thay cho đứa bé mà cô đã mất. Không giống những người lớn mà Molly đã gặp, những đứa trẻ không quan tâm xem cô có phải là người vợ cũ của chàng tiền vệ nổi tiếng nhất thành phố hay không.

Chỉ mới tuần trước thôi, trong cột tin nhanh yêu thích của thành phố đã một lần nữa chuyển sự chú ý của các phương tiện truyền thông sang cô:

Nữ thừa kế Molly Somerville, người vợ bị ghẻ lạnh của Kevin Tucker, tiền vệ nổi tiếng của đội Ngôi Sao, đã từng giữ một tiểu sử rất không bình thường ở thị trấn Windy. Có phải cô đang rất đau buồn hay trái tim cô đang tan vỡ vì cuộc hôn nhân thất bại với Quý ngài bóng bầu dục? Không một ai thấy cô tại bất cứ hộp đêm nào trong thành phố, nơi mà Tucker xuất hiện tay trong tay cùng các cô tình nhân ngoại quốc của anh.

Ít nhất, họ cũng không ghi rằng Molly “tham gia viết những cuốn sách cho trẻ em”. Điều đó cần xé tâm can cô, mặc dù gần đây cô không thể tham gia nổi. Mọi buổi sáng, cô tự nhủ rằng hôm nay cô sẽ tiến hành một ý tưởng cho cuốn sách Daphne mới hoặc một bài báo cho tờ *Chik*, và mọi buổi sáng cô chỉ tìm thấy chính mình đang ngồi nhìn chăm chăm vào một tờ giấy trắng. Trong khi tình hình tài chính của cô đang trở nên xấu đi. Cô tuyệt vọng mong chờ khoản thanh toán tạm ứng lần 2 mà cô sẽ nhận được trước khi *Daphne Ngã Nhào* được xuất bản, nhưng Helen vẫn chưa phê duyệt khoản tiền đó.

Những màu sắc trang trí của nhà hàng dường như quá sáng, và sự sống động của nó tác động mạnh mẽ lên các dây thần kinh của cô. Cô không muốn nói bất cứ thứ gì về cách làm việc của cô, đặc biệt là người phụ nữ đang ngồi đối diện này. Nhưng bây giờ cô nói một cách cẩn thận. “Tôi muốn cuốn sách tiếp theo phải thực sự đặc biệt, và tôi đã có rất nhiều ý tưởng, nhưng –”

“Không, không.” Helen khoanh tay lại. “Hãy nghỉ ngơi một khoảng thời gian, chúng tôi hiểu mà. Thời gian gần đây cô đã gặp rất nhiều chuyện.”

Nếu người biên tập của cô không lo lắng về việc không nhận được bất cứ bản thảo nào, vậy tại sao cô ta lại mời cô đi ăn trưa? Molly sắp xếp lại những miếng bánh ngô Masa nhỏ trên đĩa của mình. Cô luôn luôn thích chúng, nhưng cô đã gặp khó khăn trong việc ăn uống kể từ khi cô bị sảy thai.

Helen chạm vào miệng chiếc ly margarita. “Cô nên biết rằng chúng tôi đã nhận được một vài yêu cầu từ tổ chức SKIFSA về những cuốn sách của Daphne.”

Molly cảm thấy choáng váng. “Trẻ em khỏe mạnh cho một nước Mỹ giàu mạnh. Họ là một tổ chức chống quan hệ đồng tính.”

“Tôi biết SKIFSA là cái gì. Nhưng tại sao họ lại thấy hứng thú với những cuốn sách về Daphne.”

“Tôi không nghĩ họ sẽ quan tâm đến những cuốn sách nếu không có quá nhiều bài báo về cô. Những bài báo mới ra dường như lại thu hút sự chú ý của họ, và họ đã gọi cho tôi một vài tuần trước đây để đề cập đến một số lo ngại.”

“Họ lo ngại về cái gì mới được cơ chứ. Daphne không hề có đời sống tình dục nào cả.”

“Đúng vậy, nhưng điều đó không ngăn cản được Jerry Falwell khởi kiện Tinky Winky trong chương trình *Teletubbies*^[48] vì có màu tím và mang theo một chiếc túi xách.

“Daphne được phép mang túi xách. Cô ấy vốn là một cô gái.”

Helen cười miễn cưỡng. “Tôi không nghĩ cái túi xách là vấn đề. Họ... lo lắng về những ngụ ý có thể nhìn thấy liên quan đến đồng tính luyến ái.”

Thật là tốt khi Molly không thể ăn được, bởi vì cô đang cảm thấy buồn nôn. “Trong những cuốn sách của tôi?”

“Tôi e là như vậy, mặc dù chưa hề có một lời cáo buộc nào được đưa ra. Nhưng như tôi đã nói, tôi nghĩ cuộc hôn nhân của bạn đã thu hút sự chú ý của họ, và họ đã tìm thấy một cơ hội để công khai chúng. Họ yêu cầu một bản thảo của *Daphne Ngã Nhào*, và khi chúng tôi thấy không có bất cứ vấn đề

gi, chúng tôi đã gửi cho họ một bản sao. Thật không may, đó là một sai lầm.”

Molly thấy đầu cô bắt đầu đau nhức. “Họ có thể thấy lo ngại về những gì ?”

“Ừm... Họ cho rằng cô đã sử dụng rất nhiều hình ảnh cầu vòng trong tất cả những cuốn sách. Trong khi đó là một biểu tượng cho phong trào tự hào đồng tính luyến ái...”

“Những cuốn sách của tôi trở nên phạm tội vì sử dụng hình ảnh cầu vòng ư ?”

“Những ngày gần đây thì điều đó dường như có thể,” Helen nói một cách khô khan. “Còn có một số điều khác nữa. Tất nhiên là tất cả chúng đều vô lý. Ví dụ như, cô đã để Daphne hôn Melissa ít nhất trong 3 cuốn sách, bao gồm cả quyển *Ngã Nhào*.”

“Họ là những người bạn tốt nhất của nhau!”

“Vâng, Đúng thế....” Giống như Molly, Helen cũng bắt đầu thôi giả vờ ăn, rồi cô khoanh tay để trên mặt bàn. “Có một lần, Daphne và Melissa đã nắm tay nhau và nhảy xuống từ hàng dừa ven đường. Ở đó có một đoạn hội thoại.”

“Một bài hát. Họ đang hát một bài hát.”

“Đúng vậy. Lời bài hát là ‘Mùa xuân đến ! Mùa xuân tươi đẹp ! Chúng tôi là Gay! Chúng tôi là Gay!’”

Molly dường như đã cười lần đầu tiên trong hai tháng qua, nhưng nụ cười mím chặt môi của người biên tập của cô đã khiến cô tỉnh táo lại. “Helen, chị không nghiêm túc khi nghĩ rằng Daphne và Melissa thực sự có quan hệ như thế đấy chứ?”

“Không chỉ có Daphne và Melissa. Benny –”

“Không thể nào! Ngay cả những người hoang tưởng nhất cũng không bao giờ nói Benny là gay. Cậu ta quá nam tính và rằng cậu ta –”

“Họ đã dẫn chứng rằng Benny đã mượn một thỏi son trong *Daphne trồng vườn bí ngô*.”

“Cậu ta chỉ sử dụng nó để biến khuôn mặt mình trở lên đáng sợ để có thể dọa Daphne! Điều này thật quá lộ bịch, nó thậm chí không đáng để nhắc đến.

“Chúng tôi đồng ý. Mặt khác, tôi sẽ không thành thật nếu tôi không thừa nhận rằng chúng tôi có một chút bực mình về việc này. Chúng tôi nghĩ SKIFSA muốn sử dụng cô để nâng cao uy tín của họ, và họ sẽ làm việc đó bằng cách xoá sổ *Daphne Ngã Nhào*.”

“Vậy thì sao? Khi có một hội bên lề lên tiếng cáo buộc J. K. Rowling trong việc sử dụng tín ngưỡng của Quỷ Satan trong những cuốn sách Harry Potter, nhà sản xuất của cô ấy cũng đã bỏ qua nó.”

“Thứ lỗi cho tôi, Molly, nhưng Daphne không được nổi tiếng như Harry Potter.”

Và Molly thì không có sức ảnh hưởng và tiền bạc như J. K. Rowling. Khả năng Helen chấp thuận trả nốt phần tạm ứng còn lại của cô càng ngày càng xa vời theo từng phút.

“Nghe này Molly, tôi biết điều này thật ngớ ngẩn, và Birdcage sẽ đứng đằng sau Daphne 100% - sẽ không có bất cứ thắc mắc nào về điều đó. Tuy nhiên, chúng tôi là một công ty nhỏ và tôi nghĩ nó chỉ công bằng khi nói cho cô biết rằng chúng tôi muốn nhận được một doanh thu hợp lý dưới áp lực với *Daphne Ngã Nhào*.”

“Tôi tin chắc rằng nó sẽ biến mất ngay khi báo chí cho qua những câu chuyện về ... cuộc hôn nhân của tôi.”

“Điều đó sẽ mất một khoảng thời gian. Và sẽ phải đầu tư một khoản khá lớn ...” Cô nói chậm rãi từng từ một, khéo léo gợi ý về những chi tiết.

Molly biết là sự bí ẩn xung quanh cuộc hôn nhân của cô đã khiến cho cánh báo chí quan tâm, nhưng cô từ chối bình luận về bất cứ điều gì về nó, và Kevin cũng vậy. Lịch sự hơn, anh còn trực tiếp gọi điện để kiểm tra xem cô có ổn hay không, như một nghĩa vụ. Kể từ lúc anh biết được cô mang thai cho đến việc cô bị sảy thai, thái độ của anh vẫn không thay đổi, và sự oán hận mà cô cảm thấy bất cứ khi nào cô nghĩ về anh khiến cho cô xấu hổ, vì vậy cô thôi không nghĩ đến anh nữa.

“Chúng tôi nghĩ rằng tốt nhất nên thận trọng trong lúc này.” Người biên tập của cô đã lấy ra một phong bì từ đồng tài liệu bên cạnh chị ta và trượt nó ngang qua mặt bàn. Thật không may, nó quá lớn để chứa một tấm séc.

“May mắn là *Daphne Ngã Nhào* đã chưa đi vào quá trình xuất bản cuối cùng. Và điều đó cho phép chúng ta có cơ hội để làm một vài thay đổi mà họ đã đề xuất. Chỉ cần tránh những hiểu lầm không cần thiết.”

“Tôi không muốn thay đổi gì hết.” Sự co thắt cơ khiến cho vai Molly cảm thấy đau đớn.

“Tôi hiểu, nhưng chúng tôi nghĩ –”

“Chị đã nói rằng chị thích chúng.”

“Chúng tôi hoàn toàn thích chúng. Những thay đổi mà tôi đưa ra rất nhỏ. Chỉ cần xem qua và nghĩ về nó thôi. Chúng ta có thể nói chuyện nhiều hơn vào tuần tới.”

Molly đã rất tức giận khi cô rời khỏi nhà hàng. Tuy nhiên, khi cô về đến nhà, cơn giận đã phai mờ, thay vào đó là cảm giác ảm đạm của sự trống rỗng mà cô không thể nào rũ bỏ được trong thời gian gần đây. Cô ném chiếc phong bì với những đề xuất của Helen sang một bên rồi đi ngủ.

Lilly đã mang chiếc khăn quàng Mallory đã tặng cho cô để tới bảo tàng J. Paul Getty^[49]. Cô đứng trên một trong những ban công đã làm cho bảo tàng thêm tuyệt vời và nhìn ra những ngọn đồi của Los Angeles. Những ngày tháng Năm thường có nắng, và nếu như cô quay đầu lại một chút, cô có thể thấy Brentwood. Thậm chí cô còn có thể nhận thấy chóp mái nhà của cô. Cô đã yêu ngôi nhà ngay lần đầu tiên cô và Craig tìm thấy nó, nhưng bây giờ, những bức tường ấy dường như đã nhạt nhòa trong cô. Giống như nhiều thứ khác trong đời, nó quen thuộc với Craig hơn cô.

Cô quay trở lại vào bên trong bảo tàng, nhưng cô ít để ý đến những bức tranh treo trên tường. Đó chính là Getty mà cô yêu mến. Những tòa nhà tối tân với những chiếc ban công tuyệt vời và những góc độ không thể đoán trước được khiến cho cô vô cùng hài lòng, hơn hẳn các vật ở bên trong. Cả chục lần sau cái chết của Craig, cô ngồi lên những chiếc xe điện màu trắng sang trọng đưa du khách đến với bảo tàng ở trên đồi. Những tòa nhà bao bọc lấy cô khiến cho cô có cảm giác nếu như cô trở thành một phần của những tác phẩm nghệ thuật sống mãi với thời gian này thì thật là tuyệt vời.

Tờ tạp chí *People* ra ngày hôm nay đã có 2 trang viết về câu chuyện của Kevin và cuộc hôn nhân bí ẩn của anh. Cô chạy trốn đến đây để thoát khỏi cái cảm giác gần như áp đảo, thúc giục cô lấy ngay điện thoại và gọi cho Charlotte Long, người phụ nữ này có thể cho cô biết mọi nguồn thông tin về Kevin. Giờ là tháng Năm, cuộc hôn nhân rồi ly thân của Kevin đã diễn ra cách đây ba tháng, nhưng hiện giờ cô không biết gì hơn những gì cô biết lúc đó. Nếu cô có thể gọi cho Charlotte Long thì không cần phải lo lắng việc bà ấy sẽ nói với Kevin.

Giống như khi cô đi xuống cầu thang và đi vào trong sân, cô cố gắng làm mình bận rộn trong phần còn lại của ngày. Không một ai có thể đập cửa nhà cô và yêu cầu cô một vai diễn cho một bộ

phim mới. Cô không muốn lại bắt đầu một dự án may vá nào khác bởi vì nó sẽ cho cô quá nhiều thời gian để nghĩ ngợi, và cô đã có quá đủ nó trong thời gian gần đây. Cô nói lỏng búi tóc và vỗ vỗ vào má. Cô có thể dừng việc lo lắng về những hậu quả và chỉ cần gọi điện cho Charlotte Long. Nhưng bao nhiêu đau đớn mà cô đã phải chịu đựng qua trong khi cô vẫn chưa thấy bất cứ hy vọng nào cho một kết thúc hạnh phúc?

Nếu cô có thể nhìn thấy anh, chỉ cần có vậy thôi.

Chương 7

Mình có nên uống thuốc quá liều ko? Daphne tự hỏi.

Hay là nhảy xuống từ một cái cây thật cao? Nơi nào có khí CO bị rò rỉ khi một cô gái cần nhi?

Sự Suy Nhược Thần Kinh Của Daphne

(ghi chú cho một bản thảo không bao giờ được xuất bản)

“Em ồ mà”. Molly luôn nói như vậy với chị gái trong những lần họ nói chuyện.

“Tại sao em không về nhà vào cuối tuần này? Chị cam đoan với em là sẽ không có bất cứ bản sao từ *People* nào xung quanh cả. Hoa iris nở rất đẹp, và chị biết em yêu tháng Năm như thế nào mà.”

“Cuối tuần này thì không được. Có thể vào tuần tới.”

“Đó cũng là điều em đã nói với chị lần trước khi chúng ta nói chuyện.”

“Sớm thôi, em hứa đấy. Chỉ là em có rất nhiều thứ phải làm ngay bây giờ.”

Đó là sự thật. Molly đã dọn tủ quần áo, dán những bức ảnh vào album, dọn đồng tại liệu và chuẩn bị thật chu đáo chỗ ngủ cho con chó xù. Cô đã làm mọi thứ trừ công việc sửa lại bản thảo. Cuối cùng thì cô cũng buộc phải làm thôi vì cô rất cần số tiền tạm ứng còn lại.

Helen muốn thay đổi một số mẫu hội thoại trong *Daphne Ngã Nhào* cũng như ba bản vẽ mới. Hai trong số đó là cảnh Daphne và Melissa phải đứng cách xa nhau, và thứ ba là, Benny và những người bạn của cậu sẽ phải ăn những chiếc sandwich kẹp pho mát thay vì những chiếc hotdog nóng hổi. Tất cả mọi người đã bới móc Daphne với những gì dâm dăng nhất trong tâm trí người lớn. Helen cũng chỉ yêu cầu Molly tiến hành một số thay đổi trong văn bản của hai quyển Daphne trước để chúng tiếp tục được xuất bản. Nhưng Molly đã không làm điều nào trong số chúng, không bất cứ điều nào vượt quá bản gốc, mặc dù cô muốn được như vậy nhưng bởi vì cô không thể nào tập trung được.

Bạn của cô Janine, người vẫn đang chịu sự đả kích của SKIFSA với những cuốn sách của cô ấy, thấy thất vọng vì Molly đã không nói với Birdcage rằng cút xuống địa ngục đi, nhưng Janine thì có một người chồng thanh toán tất cả các hóa đơn của họ hàng tháng.

“Bọn trẻ rất nhớ em.” Phoebe nói.

“Em hứa sẽ gọi cho chúng vào tối nay.”

Cô đã gọi cho chúng, và cô đã cố gắng làm tất cả trở nên đúng đắn với cặp sinh đôi và Andrew. Nhưng Hannah đã làm tan nát trái tim cô.

“Tại cháu phải không, dì Molly?” con bé thì thầm. “Đó là lý do tại sao dì không muốn về đây một lần nào. Đó là bởi vì lần cuối dì ở đây cháu đã nói cháu rất buồn khi em bé của dì đã chết.”

“Ồi, cháu yêu...”

“Cháu không biết rằng cháu không được nói như thế về em bé, cháu hứa, cháu sẽ không bao giờ, không bao giờ nói bất cứ điều gì như thế một lần nữa.”

“Cháu không làm điều gì sai cả, cháu yêu. Dì sẽ tới đó vào cuối tuần. Chúng ta sẽ có một khoảng thời gian thật tuyệt vời.”

Nhưng chuyến đi đó làm cho cô cảm thấy tồi tệ hơn. Cô ghét phải chịu trách nhiệm về những lo lắng ảm sâu trên gương mặt chị Phoebe, và cô không thể nào chịu đựng nỗi sự quan tâm, nhẹ nhàng

trong cách Dan nói chuyện với cô, như thể anh sợ cô sẽ bị vỡ tan ra vậy. Những đứa trẻ thậm chí còn khiến cô đau đớn hơn. Khi chúng vòng tay quanh eo cô và hỏi cô về những dự án mới, cô hầu như không thể thở nổi.

Gia đình đang làm cô vụn vỡ bởi sự yêu thương của họ. Cô đã rời đi ngay khi có thể.

Tháng Năm chuyển dần sang tháng Sáu. Cô đã ngồi xuống cả chục lần để làm việc với những bản vẽ, nhưng cây bút bình thường vẫn nhanh nhẹn là thế thì giờ chẳng thể nào di chuyển được. Cô cũng đã cố gắng hình thành ý tưởng cho một bài viết của tờ *Chik*, nhưng đầu óc cô trở nên trống rỗng cũng như tài khoản ngân hàng của cô vậy. Cô có thể thanh toán những khoản thế chấp của mình cho đến hết tháng Bảy, nhưng đó là tất cả.

Vào một ngày đầu tháng sáu, có một ít thứ đã bắt đầu biến mất khỏi cô. Một trong những người hàng xóm của cô đã đặt một cái bao lớn những thư từ mà anh ta nhặt được từ hòm thư đầy tràn bên ngoài cửa nhà cô. Quần áo bẩn thì chất thành đống, và bụi bặm thì phủ khắp căn hộ bình thường vốn ngăn nắp, sạch sẽ của cô. Cô bị cảm lạnh và gặp nhiều đề vượt qua nó.

Một buổi sáng thứ sáu, cô cảm thấy đầu đau như búa bổ và cô phải gọi điện xin nghỉ công việc dạy kèm tình nguyện rồi lại đi ngủ. Ngoài việc kéo lê thân mình ra ngoài một khoảng thời gian vừa đủ để cho Roo làm công việc của chú ta và đôi lúc bắt buộc phải làm một mẫu bánh mì nướng, còn lại thì cô đã ngủ tất cả những ngày cuối tuần.

Đến thứ hai, cơn nhức đầu của cô đã qua, nhưng hậu quả của trận cảm lạnh đã lấy đi tất cả năng lượng của cô, vì vậy cô lại gọi điện xin nghỉ ốm. Hộp bánh mì của cô đã trống trơn, và cô không còn gì ngoài ngũ cốc. Cô tìm thấy một số hộp trái cây ở trên trần bếp.

Vào buổi sáng thứ ba khi cô còn mơ màng trên giường, giấc ngủ của cô bị quấy rầy bởi tiếng Buzz ở trước cửa nhà. Roo nhảy nhót quan tâm. Molly lún sâu vào dưới đồng gối nệm, nhưng khi cô vừa mới quay trở lại với giấc ngủ thì có ai đó đã bắt đầu đập liên tục vào cửa nhà cô. Cô lấy một cái gối bịt kín đầu, nhưng vẫn không ngăn được tiếng nói quen thuộc ngoài cửa át cả những âm thanh ư ử của con Roo.

“Mở cửa mau! Tôi biết cô ở trong đó!”

Chết tiệt thật, Kevin Tucker.

Cô khịt mũi rồi dùng ngón tay bịt chặt 2 tai, nhưng Roo vẫn cứ sủa còn Kevin thì đập cửa. Con chó khôn khổ. Một tiền vệ liều lĩnh và đáng sợ. Mọi người trong tòa nhà sẽ khiếu nại mất. Thảm nguyên rủa, cô kéo lê thân mình ra khỏi giường.

“Anh muốn cái gì?” Giọng của cô nghe chẳng có tí sức sống nào cả.

“Tôi muốn cô mở cửa.”

“Tại sao?”

“Tôi cần nói chuyện với cô.”

“Tôi không muốn nói chuyện.” Cô với lấy khăn giấy rồi xì mũi.

“Được thôi, trừ khi cô thích mọi người trong khu nhà biết về cuộc sống cá nhân của cô, thì tôi đề nghị cô mở cửa ngay.”

Miễn cưỡng, cô lật từng lớp khóa. Ngay khi cửa mở, cô ước gì mình đã được phòng bị.

Kevin đứng bên kia cánh cửa, rực rỡ và hoàn hảo với cơ thể khỏe mạnh của anh, mái tóc vàng

bóng lộn, và đôi mắt xanh sáng rực. Đầu cô nhói đau. Lúc này cô chỉ muốn trốn sau một cặp kính đen.

Anh đẩy cánh cửa để đi vào, ngang qua con chó xù đang gầm gừ của cô rồi đóng cửa lại. “Cô trông như từ địa ngục vậy.”

Cô vấp khi đi ngang qua chiếc đi –văng. “Roo, yên nào.”

Con chó ngửi ngửi Molly khi cô ngồi xuống.

“Cô đã đến bác sĩ chưa?”

“Tôi không cần bác sĩ. Bệnh cảm cúm của tôi hầu như đã khỏi rồi.”

“Làm thế nào nơi này lại ngột ngạt như vậy?” Anh đi đến những chiếc cửa sổ và bắt đầu mở tung chúng ra.

“Dừng lại ngay.” Đã đủ tồi tệ khi phải chịu đựng thái độ kiêu căng của anh và ánh hào quang phát ra từ vẻ ngoài đẹp trai đó. Chẳng nhẽ cô cũng phải chịu luôn cả cái không khí trong lành này nữa sao. “Anh đi đi được không?”

Khi anh dạo quanh căn hộ của cô, cô nhận thấy những chiếc đĩa bẩn thỉu và rác xả khắp nhà bếp, chiếc áo choàng tắm thì nằm vắt vẻo trên chiếc đi-văng, còn trên mặt bàn thì phủ đầy bụi. Anh ta là khách không mời mà, cô không cần quan tâm nhiều làm gì.

“Cô đã thôi bay cuộc hẹn với luật sư ngày hôm qua.”

“Cuộc hẹn nào?” Cô vuốt nhẹ mái tóc bằng một tay, sau đó nhăn mặt khi bắt gặp một tiếng gầm gừ. Gần nửa giờ trước, cô đã ngã trong nhà tắm để đánh răng, nhưng cô không thể nhớ mình đã tắm hay chưa. Và chiếc váy ngủ màu xám hiệu Northwestern có mùi giống như con chó xù vậy.

“Buổi hủy hôn?” Anh liếc nhìn về phía đóng thư chưa được mở tràn ra khỏi chiếc túi mua sắm Crate & Barrel trắng nằm cạnh cửa ra vào và mĩa mai, “Tôi đoán là cô đã không nhận được lá thư.”

“Tôi cũng đoán thế. Anh nên đi thì hơn. Tôi vẫn có thể truyền bệnh sang anh đấy.”

“Tôi sẽ nhận lấy cơ hội đó.” Anh lang thang tới gần cửa sổ rồi nhìn xuống bãi đậu xe. “Tầm nhìn đẹp đấy.”

Cô nhắm chặt mắt lại để lén ngủ một chút.

Kevin không nghĩ rằng anh đã nhìn thấy bất cứ ai trông thảm hại hơn thế. Khuôn mặt phờ phạc, tóc tai rối bù, khắp nơi đều có mùi mốc, người phụ nữ có đôi mắt buồn thảm đó lại là vợ anh. Thật khó có thể tin rằng cô là con gái của một vũ nữ. Anh nên để cho luật sư lo liệu những việc này, nhưng anh đã nhìn thấy sự tuyệt vọng trong đôi mắt của cô khi cô cầu xin anh giữ chặt hai chân của cô lại với nhau, giống như sức mạnh của mình anh có thể giữ đứa bé lại bên trong cô vậy.

Tôi biết anh ghét tôi, nhưng....

Anh có thể không hoàn toàn ghét cô nhiều như trước, không sau khi anh thấy sự đấu tranh vô vọng của cô để giữ lấy đứa bé. Nhưng anh ghét cái cảm giác này, như thể anh phải chịu một phần trách nhiệm đối với cô. Trại huấn luyện sẽ diễn ra trong vòng chưa đầy 2 tháng nữa. Anh cần tập trung tất cả năng lượng để sẵn sàng cho mùa giải sắp tới. Anh nhìn chăm chăm vào cô một cách căm ghét.

Con phải làm một hình mẫu, Kevin ạ. Làm những điều đúng đắn.

Anh di chuyển ra xa khỏi cửa sổ và bước qua con chó được nuông chiều vô tích sự. Tại sao một người có hàng triệu đô như cô lại sống ở một nơi nhỏ như thế này? Thuận tiện, có lẽ thế. Cô có thể có

ít nhất ba địa chỉ khác ở đâu đó và tất cả đều có không gian ẩm áp.

Anh ngồi xuống phần cuối của chiếc đi văng nơi mà cô đang nằm và bắt đầu đánh giá cô. Cô chắc phải xuống 10 pao kể từ khi cô bị sảy thai. Mái tóc nâu đã dài hơn, gần đến xương quai hàm, và nó đã mất đi vẻ bóng mượt mà anh nhớ kể từ ngày cưới của họ. Cô còn chẳng thêm bận tâm đến việc trang điểm, và quần thâm bên dưới đôi mắt kì lạ kia làm cho cô nhìn như thể vừa bị ai đó đâm túi bụi.

“Tôi đã có một cuộc nói chuyện thú vị với một trong những người hàng xóm của cô.”

Cô đưa cổ tay lên đặt ngang đôi mắt. “Tôi hứa điều đầu tiên tôi làm vào buổi sáng là gọi cho luật sư của anh nếu anh để lại địa chỉ.”

“Người đàn ông đó nhận ra tôi ngay lập tức.”

“Tất nhiên là như thế.”

Anh nhận thấy có sự chua chát trong lời nói của cô. Con giận của anh lại âm ỉ sôi.

“Anh ta rất hạnh phúc khi mách lẻo về cô. Rõ ràng là cô đã dừng việc lấy thư từ vài tuần trước.”

“Chả có gì thú vị trong đồng thư đó cả.”

“Và lần duy nhất cô ra khỏi căn hộ là vào tối thứ 5 để dắt con cún của cô ra ngoài.”

“Đừng nói nữa. Tôi đang dần hồi phục sau trận cảm lạnh. Tất cả chỉ có thể thôi.”

Anh có thể nhìn thấy mũi cô đang đỏ ửng, nhưng không hiểu tại sao anh lại nghĩ rằng cảm lạnh không phải là thứ tồi tệ duy nhất xảy ra với cô. Anh đứng dậy, “Thôi nào, Molly. Thế này thật không bình thường.”

Cô nhìn anh chăm chú từ dưới cổ tay. “Giống như những hành vi bình thường của anh? Tôi nghe nói anh đang bơi với cá mập khi Dan tìm thấy anh ở Australia.”

“Có thể đó là bệnh trầm cảm.”

“Bác sĩ Tucker, cảm ơn nhiều. Còn bây giờ thì rời khỏi đây đi.”

“Cô đã mất đứa bé, Molly.”

Anh đã tuyên bố sự thực, nhưng nó giống như thể anh vừa bắn cô vậy. Cô bật dậy từ chiếc đi văng, rồi trở lên hoang dã hơn so với tưởng tượng của anh.

“Ra khỏi đây trước khi tôi gọi cảnh sát.”

Tất cả những gì anh phải làm là đi thẳng ra khỏi cửa. Chúa biết anh đã bực bội như thế nào với việc bị công khai trên các bài viết của tờ *People*. Và vừa mới đây cô lại khiến ruột gan anh nổi điên. Chỉ cần anh có thể quên đi cái cách mà cô nhìn anh khi cô cố gắng giữ lấy đứa bé.

Ngay cả những lời thốt ra khỏi miệng, anh cũng cố gắng để giảm bớt. “Thay quần áo đi. Cô sẽ đi cùng với tôi.”

Con thịnh nộ của cô hình như chuyển thành cảm giác lo sợ, và anh đã quan sát cuộc đấu tranh tâm lý của cô. Điều tốt nhất cô đã cố gắng là cần nắn một cách đáng thương. “Anh đã hút quá nhiều cần sa phải không?”

Tức giận với chính mình, anh dậm mạnh năm bước về phía góc phòng ngủ của cô. Con chó xù của cô dõi theo anh để chắc rằng anh không lấy trộm đồ trang sức. Anh nhìn từ trên xuống dưới cái trần bếp của cô. Chúa ơi, Anh ghét nơi này. “Cô có thể tự mình thay quần áo hoặc là tôi sẽ tìm cách

giúp cô. Mà có lẽ cô cần phải được kiểm dịch bởi Bộ Y tế.”

Cô lại nằm xuống chiếc đi văng. “Anh đang lãng phí hơi sức của mình đây.”

Chỉ trong vài ngày thôi, anh tự nhủ. Anh đã ở trạng thái khó chịu khi bắt buộc phải lái xe tới khu cắm trại Hồ Gió. Tại sao anh không thể khiến cho mình hoàn toàn khốn khổ bằng cách đưa cô theo?

Anh không bao giờ có dự định quay trở lại đó, nhưng anh không còn cách nào khác. Tuần vừa rồi, anh tự nhủ rằng anh có thể bán khu đất đó mà không cần nhìn lại nó một lần nào. Nhưng khi anh không thể trả lời được bất cứ câu hỏi nào mà người quản lý tài sản của anh đã đặt ra, anh đã biết anh phải thấy rõ phương hướng giải quyết và nhìn chính xác xem nơi đó đã trở nên xuống cấp như thế nào.

Ít nhất, anh cũng muốn loại bỏ được hai cái trách nhiệm khó chịu kia cùng một lúc. Anh muốn dàn xếp ổn thỏa khu cắm trại và quây rầy Molly cho đến khi cái mông của cô di chuyển một lần nữa. Dù việc đó có thành công hay là không thành công đối với cô, nhưng ít nhất lương tâm của anh sẽ được thanh thản.

Anh khai quật được một cái vali từ đằng sau tủ quần áo của cô, và kéo thật mạnh để mở các ngăn tủ ra. Không giống như khu bếp lộn xộn của cô, ở đây mọi thứ được sắp xếp rất ngăn nắp. Anh ném vài cái quần sooc và áo vào trong va li, rồi một số đồ lót nữa. Anh tìm thấy mấy chiếc quần jean, đôi sandal và một đôi giày thể thao. Một cặp váy mùa hè đập vào mắt anh, Anh ném chúng lên trên va li. Tốt hơn là nên lấy nhiều một chút để tránh việc cô hờn dỗi vì không có được những thứ như mong muốn.

Chiếc va li đã đầy, vậy nên anh chụp lấy cái đồ trông giống chiếc ba lô đại học cũ của cô và liếc nhìn xung quanh để tìm nhà tắm. Anh tìm thấy nó ở lầu dưới, ngay gần cửa trước, và bắt đầu đổ tất cả mỹ phẩm và đồ vệ sinh cá nhân vào trong ba lô. Anh miễn cưỡng quay lại nhà bếp và đổ thức ăn ra cho con chó.

“Tôi hy vọng anh đang có kế hoạch để lại mọi thứ trở lại như cũ.” Cô đứng cạnh tủ lạnh, trong tay ôm con chó xù, mang theo đôi mắt mệt mỏi.

Anh còn muốn gì hơn là để chúng lại, nhưng trông cô lúc này thảm hại một cách kinh khủng. “ Cô muốn đi tắm trước hay là chúng ta sẽ đi với bộ dạng đó.”

“Anh bị điếc à? Tôi không phải là một cậu lính mới để anh phải sắp đặt mọi thứ.”

Anh tỳ một cánh tay vào mép bồn rửa chén và ban cho cô một cái nhìn không thân thiện mà anh vẫn hay sử dụng với các cậu lính mới. “Cô có hai lựa chọn. Hoặc là cô đi với tôi ngay bây giờ, hoặc là tôi sẽ nói tình trạng của cô với gia đình chị cô. Bằng cách nào đó, tôi không nghĩ cô ấy sẽ thích nếu cô ấy nhìn thấy.”

Biểu hiện của cô đã nói với anh như thể anh chỉ muốn ném đi một cuốn Kinh Thánh vậy.

“Hãy để tôi yên.” Cô thì thầm.

“Tôi sẽ xem qua giá sách của cô trong khi cô đi tắm.”

Chương 8

Một cô gái thông minh sẽ không bao giờ chấp nhận đi cùng với một người đàn ông xa lạ, ngay cả khi anh ta thật hấp dẫn.

“Đi nhờ quý dū”

Molly ôm con Roo trườn vào ghế sau của chiếc SUV mạnh mẽ mà Kevin đã lái tới thay vì chiếc Ferrari. Cô dựng cái gối mình mang theo lên rồi cố gắng ngủ một chút, nhưng điều đó là không thể. Khi họ tăng tốc về hướng đông ngang qua khu đô thị Gary, sau đó ra quốc lộ I-94 hướng tới tiểu bang Michigan, cô tiếp tục hỏi tại sao mình lại không mở những bức thư kia. Tất cả cô phải làm là đến văn phòng luật sư. Sau đó cô sẽ không bị bắt cóc bởi một gã tiền vệ nóng tính như thế này.

Việc cô từ chối nói chuyện với anh ta đã bắt đầu có vẻ trẻ con. Bên cạnh đó, con nhức đầu của cô đã tốt hơn và cô muốn biết nơi họ sắp đến. Cô vuốt ve con Roo. “Anh hẳn là đã có sẵn điểm đến trong đầu rồi chứ, hay việc này chỉ-giống-như-trò-bắt-cóc-trẻ-con?”

Anh ta phớt lờ câu hỏi của cô.

Họ đã lái xe một giờ đồng hồ trong im lặng trước khi anh dừng lại ở một trạm xăng gần Benton Harbor. Trong khi anh đổ đầy bình xăng, một người hâm mộ đã nhận ra anh và hỏi xin chữ kí. Cô đeo một sợi xích cho con Roo rồi đưa nó ra bãi cỏ, sau đó cô tranh thủ vào nhà vệ sinh. Trong khi rửa tay, cô bắt gặp hình ảnh chính mình ở trong gương. Anh đã đúng. Trông cô như ở địa ngục vậy. Cô muốn gội đầu thật sạch nhưng cô không thể làm gì hơn là kéo những ngón tay qua mái tóc. Da cô thật xanh xao còn đôi mắt thì sâu hoắm.

Cô bắt đầu lục tìm trong chiếc túi xách một thỏi son môi, điều đó cũng không cải thiện được mấy. Cô tính gọi điện cho một vài người bạn đến đón cô nhưng Kevin đã đe dọa sẽ nói với Phobe và Dan về tình trạng của cô khiến cho cô do dự. Cô không thể để cho họ lo lắng hơn nữa. Tốt hơn hết nên đi với anh ta bây giờ.

Anh đã không ở trong xe khi cô quay trở lại. Cô nghĩ xem có nên tiếp tục ngồi ghế sau, nhưng có vẻ như anh ta sẽ chỉ nói chuyện với cô khi cô ở trong tầm mắt của anh, vậy nên cô để Roo ở dưới này còn cô lên ngồi ở ghế trước. Anh xuất hiện từ cửa hàng tiện lợi với một chiếc túi và một cốc cà phê Styrofoam. Sau khi vào trong xe, anh để cốc định cốc cà phê vào chỗ để cốc rồi kéo một chai nước cam từ chiếc túi đưa cho cô.

“Tôi muốn uống cà phê.”

“Không tốt”

Cầm chai nước cam lạnh trong tay cảm giác thật tốt, và cô nhận ra mình đã rất khát, nhưng khi cô mở nắp chai cô mới biết mình không còn tí sức lực nào. Nước mắt cô cứ thế tự rơi xuống.

Anh với lấy cái chai mà không nói một lời nào, mở nắp, rồi đưa trở lại cho cô.

Khi anh rời tay ra, cô cảm thấy nghẹn ngào trong cổ họng. “Ít nhất các chàng trai cơ bắp cũng có ích trong một số việc.”

“Hãy chắc chắn cho tôi biết nếu cô muốn bóp nát bất cứ lon bia nào.”

Cô bị giật mình khi nghe thấy mình cười. Từng giọt từng giọt nước cam mát lạnh, ngọt ngào chảy xuống cổ họng cô.

Anh lái xe đi vào giữa các tiểu bang. Bờ biển trải dài bên trái họ. Cô không thể thấy mặt nước, nhưng cô biết là có tàu tuần dương trên hồ, có thể có một vài con tàu chở hàng đang trên đường đến Chicago hoặc Ludington. “Anh có định nói cho tôi nơi chúng ta sẽ đến không?”

“Tây bắc Michigan. Một nơi hẻo lánh gọi là Hồ Gió.”

“Tôi đang tưởng tượng về một chuyến thám hiểm Caribbean.”

“Cái khu cắm trại mà tôi đã từng kể với cô.”

“Nơi mà anh phải đến trong tất cả mùa hè khi anh còn là một cậu bé đó hả?”

“Uhm, Cô tôi đã kế thừa nó từ cha tôi, nhưng cô ấy đã mất một vài tháng trước, và tôi thật may phải tiếp nhận nó. Tôi dự định sẽ bán nó nhưng phải kiểm tra tình trạng của nó trước đã.”

“Tôi không thể đi cắm trại. Anh sẽ phải quay lại và cho tôi về nhà.”

“Tin tôi đi, chúng ta sẽ không ở đó lâu. Nhiều nhất là 2 ngày thôi.”

“Không quan trọng. Tôi sẽ không đi cắm trại một lần nào nữa. Tôi đã phải đi cắm trại mọi mùa hè khi tôi còn nhỏ, và tôi đã hứa với chính mình là sẽ không bao giờ làm điều đó nữa.”

“Có gì tồi tệ khi cắm trại sao?”

“Tất cả các hoạt động. Nhưng môn thể thao.” Cô xì mũi. “Ở đó không có thời gian để đọc sách, lại càng không có thời gian ở một mình để suy nghĩ.”

“Không có nhiều tổ chất một vận động viên sao?”

Một mùa hè, cô lên ra khỏi lều của mình vào nửa đêm và thu thập tất cả các loại bóng từ lều dụng cụ - bóng chuyền, bóng đá, bóng tennis, bóng chày. Cô đã phải mất nửa tá lần để đưa chúng đến cạnh hồ và ném tất cả xuống nước. Các hướng đạo sinh không bao giờ tìm được thủ phạm. Chắc chắn không một ai nghi ngờ một người thông minh và hiền lành như Molly Somerville, người đã bị gọi là Hợp tác nhất bất chấp mái tóc ngắn được phun xanh của mình.

“Tôi là một vận động viên tốt hơn chị Phoebe,” cô nói.

Kevin rùng mình. “Các chàng trai vẫn tiếp tục nói mãi về lần cuối cùng cô ấy chơi bóng mền ở buổi picnic của đội Ngôi sao.”

Molly đã không có ở đó, nhưng cô có thể tưởng tượng ra được.

Anh ngoặt sang làn đường bên trái và nói với vẻ ghê tởm, “Tôi không nghĩ rằng trải qua một vài tuần mỗi mùa hè ở khu cắm trại của những đứa trẻ nhà giàu lại hủy hoại cô nhiều đến thế.”

“Tôi cho là anh nói đúng.”

Ngoại trừ cô không bao giờ đi trong một vài tuần. Cô đi cả mùa hè, mọi mùa hè, bắt đầu từ năm cô sáu tuổi.

Khi cô mười một tuổi, đã có một dịch sởi bùng phát nên tất cả mọi người ở trại hè được gửi về nhà. Cha cô đã rất giận dữ. Ông không thể tìm thấy bất cứ ai để trông nom cô, vậy nên ông buộc phải đưa cô đến Vegas cùng ông, rồi để cô lại với những cô tình nhân thay đổi liên tục của ông như người trông trẻ, dù cho Molly đã liên tục nói với ông là cô quá lớn để cần bảo mẫu. Những cô gái đó xem các chương trình ti vi cả ngày, và tối đến thì đi ngủ với Bert.

Đó là hai tuần tốt nhất trong trời thơ ấu của Molly. Cô đã đọc xong các tác phẩm của Mary Stewart, gọi những chiếc bánh sô-ri kem từ phòng dịch vụ, và kết bạn với những người giúp việc nói tiếng Tây Ban Nha. Thỉnh thoảng cô thông báo với bảo mẫu của cô là cô đi xuống bể bơi, nhưng thay vào đó, cô quanh quẩn gần sòng bạc cho tới khi cô tìm thấy một gia đình có nhiều trẻ em. Rồi cô đứng sát lại đó như thể cô là một thành viên của gia đình đó vậy.

Thông thường, mỗi khi nghĩ đến sự nỗ lực hồi nhỏ của mình để tạo ra một gia đình đều khiến cô

buồn cười nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy đau buốt và nghẹn ngào. “Anh không để ý giới hạn tốc độ sao?”

“Cô sợ à?”

“Anh nên thế, tôi đã không còn cảm giác từ nhiều năm trước với kiểu lái xe của Dan rồi.” Bên cạnh đó, cô không quan tâm nhiều lắm. Điều gây sốc cho cô hơn cả – sự thật là cô chả có chút hứng thú nào với tương lai. Cô thậm chí chẳng đủ sức để lo lắng về tài chính của mình hay sự thật là biên tập của tờ *Chik* đã thôi không gọi điện cho cô.

Anh giảm tốc độ. “Cô chỉ cần biết, khu cắm trại đó nằm giữa một dải đất trống, những căn nhà nhỏ đều đã quá cũ, có thể bây giờ chúng đã trở nên mục nát, và nơi đó cực kì nhàm chán vì không có ai dưới bảy mươi tuổi đến đó cả.” Anh hát đầu về phía túi thực phẩm mà anh đã mua ở cửa hàng tiện lợi. “Nếu cô xong với phần nước cam thì có một ít bánh pho mát trong đó đây.”

“Ngon đây, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ bỏ qua.”

“Có vẻ như gần đây cô bỏ qua tất cả các bữa ăn.”

“Cảm ơn vì đã quan tâm. Tôi tính nếu như tôi xuống khoảng 60 pound, tôi sẽ mi nhon giống như một vài *chères amies*^[50] của anh.”

“Dành thời gian cho chúng suy nhược thần kinh của cô đi. Ít nhất nó cũng giữ cô trật tự.”

Cô đã cười. Một điều cô phải cảm ơn Kevin là anh không đối xử với cô như một đứa trẻ giống Phoebe và Dan. Thật tốt khi được đối đãi như một người lớn. “Có thể tôi sẽ chọn mất một lát.”

“Cô nên thế.”

Nhưng cô không ngủ được. Thay vào đó, cô nhắm chặt mắt và cố gắng khiến bản thân nghĩ về cuốn sách tiếp theo, nhưng tâm trí cô từ chối chấp nhận một bước tiến vào khu rừng âm áp Nightingale.

Sau khi họ ra khỏi một tiểu bang, Kevin dừng xe tại một cửa hàng ven đường của một nơi làm thuốc lá và trở về với một túi giấy màu nâu mà anh ném vào lòng cô. “Bữa trưa kiểu Michigan. Cô có nghĩ mình làm được vài cái bánh sandwich không?”

“Có thể nếu như tôi tập trung.”

Bên trong cô tìm thấy một phần lớn cá trắng hun khói, một miếng pho mát Cheddar, và một ổ bánh mì lúa mạch đen, cùng với một con dao nhựa và một ít khăn giấy. Cô tập trung sức lực để làm hai cái sandwich thô, một cái cho anh ta, và một cái nhỏ hơn cho cô, trừ đi một vài mẫu cô để cho con Roo.

Họ đi theo hướng đông tiến về phía giữa tiểu bang. Qua đôi mắt nhắm hờ, cô thấy những vườn cây ăn trái đang trổ hoa và những đồn điền ngăn nắp có tháp dựng nông sản. Sau đó, khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống, họ đi về hướng bắc theo quốc lộ I-75, trải dài khắp các con đường tới Sault Ste. Marie.^[60]

Họ không nói chuyện nhiều lắm. Kevin thì nghe những đĩa CD anh đã mang theo. Cô phát hiện ra rằng anh thích nhạc jazz, mọi thứ từ phong cách bebop của những năm bốn mươi đến phong cách tổng hợp. Thật không may, anh cũng thích rap, và sau mười lăm phút cố gắng phủ nhận những quan điểm của Tupac về phụ nữ, cô ấn nút đẩy đĩa ra, chộp lấy chiếc đĩa rồi phi thẳng nó ra ngoài cửa xe ô tô.

Cô lại khám phá ra rằng, khi anh hét lên, tai của anh sẽ chuyển thành màu đỏ.

Trời đã trở lên tối đen khi họ đến được phần phía bắc của bang. Vừa vượt qua thị trấn xinh đẹp

của Grayling, họ rời khỏi đường cao tốc tới một con đường có hai làn xe chạy trông như chẳng dẫn tới đâu. Chẳng lâu sau họ đang lái xe xuyên qua một khu rừng rậm.

“Miền đông bắc Michigan gần như đã bị lấy hết gỗ bởi ngành công nghiệp gỗ trong suốt những năm 1800,” anh nói. “Những gì cô đang nhìn thấy bây giờ là khu rừng thứ hai – thứ ba sinh trưởng sau đó. Một số chỗ trông cực kì hoang dã. Những thị trấn trong vùng này thường rất nhỏ và nằm khá rải rác.”

“Vậy còn bao xa nữa?”

“Chỉ không tới một giờ nữa thôi, nhưng đường xá nơi đây rất xấu, nên tôi không muốn đến đó sau khi trời tối. Có lẽ chúng ta phải tìm một nhà trọ gần đây, mong rằng không phải là Ritz.”

Kể từ khi cô không thể tưởng tượng anh ta lo lắng về bóng tối, cô đã nghi ngờ rằng anh đang trì hoãn chuyến đi, rồi cô cuộn tròn sâu hơn vào ghế. Anh đèn pha của những chiếc ô tô đang tiến lại gần thỉnh thoảng chập chờn trên khuôn mặt của anh, đúc những cái bóng nguy hiểm bên dưới xương gò má đầy nam tính của anh. Cô cảm thấy rùng mình, vậy nên cô nhắm chặt mắt và giả vờ như cô đang ở một mình.

Cô không hề mở mắt ra một lần nào cho đến khi anh tiến lại trước một nhà trọ tám phòng bên lề đường làm bằng nhôm trắng và gạch giả. Khi anh ra khỏi xe để đi đăng kí, cô nghĩ chắc anh hiểu được rằng cô muốn một phòng riêng biệt.

Anh trở về từ chỗ phòng đăng kí với hai chiếc chìa khóa. Phòng của anh theo như cô để ý, nó nằm phía cuối, đối diện với phòng cô.

Sáng sớm hôm sau, cô thức dậy bởi tiếng đập cửa và tiếng sủa của con chó xù. “Slytherins,” Cô càu nhàu. “Đây nhất định là một thói quen xấu.”

“Chúng ta sẽ rời đi trong nửa giờ nữa,” Kevin kêu lên ở phía bên kia cánh cửa. “Ra khỏi chỗ đi.”

“Huh huh” cô lẩm bẩm trong chiếc gối.

Cô kéo lê thân mình vào trong căn phòng tắm chật chội và cố gắng kéo chiếc lược qua mái tóc của cô. Sơn môi, dầu vậy, cô vẫn không thể kiểm soát được. Cô cảm thấy như mình vừa trải qua một cơn say rất khó chịu.

Khi cô xuất hiện, anh đang đi đi lại lại gần chiếc xe. Những tia nắng mặt trời màu vàng chanh nhảy nhót trên người anh để lộ ra một khuôn miệng nghiêm trang và thái độ không hề thân thiện. Khi Roo tranh thủ chuồn ra phía bụi cây rậm rạp, anh cầm vali của cô rồi ném thẳng vào phía sau xe.

Ngày hôm nay anh trưng ra những cơ bắp rắn chắc với chiếc áo phông màu xanh nước biển của đội Ngôi sao và chiếc quần sooc màu xám nhạt. Đó là bộ quần áo bình thường nhưng anh đã mặc chúng với sự tự tin của những người sinh ra đã tuyệt vời.

Cô mò mẫm trong túi xách lấy ra chiếc kính râm, rồi nhìn trừng trừng vào anh một cách giận dữ. “Anh không cảm thấy chán ghét à?”

“Chán ghét cái gì?”

“Cái bản chất xấu xa của anh ấy.” Cô làu bàu.

“Có lẽ tôi nên để cô lại với những cánh đồng ngô ngắn kia thay vì đưa cô tới Hồ Gió.”

“Sao cũng được. Có nên quá hy vọng vào cốc cà phê không?” Cô đẩy cặp kính lên, nhưng chúng

không thể ngăn cản hết cái thứ ánh sáng lóa mắt phát ra từ vẻ đẹp đầy kích thích của anh.

“Ồ trên xe đây. Nhưng chắc phải mất một lúc lâu nữa nó mới bớt nóng.”

Nó rất nóng, và khi họ lùi xe trở lại con đường, cô nhấp một ngụm thật chậm.

“Trái cây và bánh rán là những thứ tốt nhất tôi kiếm được cho bữa sáng. Chúng ở trong túi kia kìa.” Cô cảm thấy giọng anh có vẻ cáu kỉnh. Cô không đói lắm nên tập trung ngắm phong cảnh hai bên đường.

Nơi đây có được vẻ hoang dã của vùng núi Yukon thay vì sự hỗn độn của Chevrolets, Sugar Pops và nhạc Soul. Từ cây cầu bắc qua con sông AuSable, cô nhìn thấy những vách đá nhô lên trên bờ biển và những rừng cây rậm rạp kéo dài ở những nơi khác. Một con chim ưng biển bay xà xuống mặt nước. Tất cả mọi thứ ở đây rất hoang dã và xa lạ.

Thỉnh thoảng họ đi qua những nông trại, nhưng đây rõ ràng là vùng cung cấp gỗ. Những cây phong và gỗ sồi ganh đua với thông, bạch dương và tuyết tùng. Ở kia và đây, những tia nắng mặt trời thâm xuyên qua những tán lá cây. Đó là sự thanh bình đáng kinh ngạc, cô cố gắng cảm nhận điều đó, nhưng nó vượt quá khả năng của cô.

Kevin chửi thề đồng thời giật mạnh tay lái để tránh một con sóc. Càng gần tới nơi tâm trạng của anh ta càng tồi tệ. Cô phát hiện được một biển chỉ đường bằng kim loại có ghi ngã rẽ tới là Hồ Gió. Nhưng anh ta đã đi qua nó “Nó đến thị trấn,” Anh càu nhàu.” Khu cắm trại ở phía bên kia hồ.”

Họ lái xe thêm vài dặm trước khi nhìn thấy một bảng hiệu màu xanh trắng được trang trí với những đường viền mạ vàng sang trọng ở trong tầm mắt.

Khu nhà trại Hồ Gió

Ngủ nghỉ & điểm tâm sáng (Bed & Breakfast)^[61]

Thành lập năm 1894

Kevin cau mày. “Bảng hiệu kia trông mới. Chẳng có ai nói bất cứ điều gì với tôi về một Giường-ngủ– và –điểm-tâm-sáng-cả. Cô sẽ phải sử dụng căn nhà cũ dành cho khách.”

“Tồi tệ như vậy sao?”

“Nơi này ẩm mốc và tăm tối như bị ma ám ấy, không thể tin rằng có ai muốn ở lại đây.” Anh rẽ lên một con đường đầy sỏi và đi khoảng nửa dặm nữa trước khi khu cắm trại hiện ra.

Anh dừng xe lại, cùng lúc đó cô gần như ngừng thở. Cô cứ nghĩ sẽ nhìn thấy những căn lều đang mục nát ở nơi đây. Ai mà ngờ được rằng, họ đã đến một ngôi làng như trong truyện cổ tích vậy.

Những cây dù lớn hình chữ nhật che bóng mát được đặt ở chính giữa, xung quanh là những căn nhà gỗ nhỏ được sơn rất nhiều màu sắc trông như những viên kẹo bị đổ ra từ hộp kẹo vậy: kẹo bạc hà với hương quýt và kẹo bơ cứng, kẹo cà phê mocha hòa trộn có vị chanh và màu đỏ của nam việt quất, kẹo hồng đào kết hợp màu xanh tím của việt quất và màu nâu đường phèn. Những đường viền bằng gỗ rủ xuống từ những mái hiên bé tẹo, và những đường viền trang trí kỳ lạ liền phía trước cổng vòm không lớn hơn một chiếc giường đầy là bao. Ở phía cuối khu vực giải trí là một chòi nghỉ mát cực kì quyến rũ.

Quan sát kĩ hơn thì thấy những luống hoa trong khu vực này đã mọc tràn ra và những đường nhánh ở xung quanh đều được rải sỏi. Tất cả mọi thứ tạo ra cảm giác như đã bị lãng quên từ rất lâu rồi vậy. Phần lớn những căn nhà trại đều đóng kín cửa, mặc dù vậy cũng có một số được mở. Một cặp vợ

chồng già hiện ra trong số đó, và Molly còn nhìn thấy một người đàn ông chồng gầy đang đi bộ gần chòi nghỉ mát.

“Những người này không nên ở đây! Tôi đã hủy bỏ tất cả những giao dịch cho thuê phòng trong mùa hè rồi cơ mà.”

“Họ không nhận được tin tức đó.” Khi Molly quan sát xung quanh, cô có một cảm giác rất kì lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc. Cô chưa bao giờ đến bất cứ nơi nào giống như thế này, thật không tài nào hiểu nổi.

Phía bên kia con đường từ phía khu trung tâm là một địa điểm picnic nho nhỏ cùng với bãi cát vàng trải dài hình trăng lưỡi liềm, xa xa đằng kia là một mảng nước màu xanh xám trong phạm vi của một dải cây ven bờ Hồ Gió. Vài chiếc xuồng và không nhiều lắm những chiếc thuyền chèo đang được lập úp gần chỗ bến tàu bằng gỗ.

Cô không lấy làm lạ khi bờ biển ở đây vắng tanh. Mặc dù đã vào đầu tháng sáu, sáng ra đã nắng chói chang nhưng đây là một hồ phía bắc cho nên nước hồ sẽ vẫn giá lạnh cho cả những vận động viên bơi lội cứng rắn nhất.

“Báo trước là không có bất cứ ai dưới bảy mươi tuổi đâu đấy!” Kevin kêu lên khi anh đạp ga để tăng tốc.

“Vẫn còn sớm. Vẫn còn rất nhiều trường học chưa được nghỉ.”

“Nó vẫn sẽ trông như thế này vào cuối tháng bảy thôi. Chào mừng đến với tuổi thơ của tôi.” Anh di chuyển ra xa khỏi khu trung tâm vào một làn đường hẹp chạy song song với hồ. Cô thấy rất nhiều nhà riêng, tất cả chúng đều được xây dựng theo phong cách Carpenter Gothic^[62]. Chúng dựng lên hai câu chuyện thật đẹp về nữ hoàng Anne.

Đây không thể là nơi vừa tắm tối vừa ẩm mốc mà anh ta đã kể. Ngôi nhà này được sơn màu ca cao sáng cùng với màu xanh rêu nêu bật lên những trang trí trên hiên nhà, và cổng vòm. Một chiếc tháp tròn uốn cong sang bên trái của ngôi nhà, và mái hiên rộng rãi kéo dài sang cả hai bên. Hoa dạ yên thảo đương nở rộ trong chậu cây lớn trước cửa nhà, nơi có những tấm kính mờ được chạm khắc bằng hình dây leo và hoa. Những khóm cây dương xỉ mọc tràn lan trên những nhánh liễu gai màu nâu, chiếc xích đu bằng gỗ cổ điển chứa những chiếc gối màu sắc nhã nhặn tạo nên một cảm giác vô cùng hài hòa. Một lần nữa cô lại có cảm giác bị rơi vào một khoảng thời gian nào đó trước đây.

“Không thể tin chết tiệt được điều này!” Kevin nhảy ra khỏi xe. “Nơi này là một đồng đồ nát vào lần cuối cùng tôi nhìn thấy nó.”

“Chắc chắn không phải bây giờ. Nó thật là đẹp.”

Cô nhăn mặt khi anh đóng sầm cửa xe, rồi cũng tự mình ra khỏi xe. Roo đã được tự do rúc đầu vào những bụi cây. Kevin nhìn chăm chú vào ngôi nhà trong khi hai bàn tay chống lên hông.

“Có quỷ mới biết Cô ấy đã biến nơi đây thành ra thế này từ lúc nào?”

Ngay sau đó cánh cửa bật mở và một người phụ nữ tầm sáu mươi tuổi xuất hiện. Bà ấy có một mái tóc vàng điểm bạc được quấn gọn bằng một cái cặp. Bà khá cao và to xương cùng với cái miệng rộng, nổi bật là xương gò má và đôi mắt màu xanh xám. Một chiếc tạp dề chống bụi bản màu xanh bảo vệ chiếc quần kaki của bà và chiếc áo ngắn tay màu trắng.

“Kevin!” Bà chạy tới và ôm chầm lấy anh một cách mãnh liệt. “Cậu bé đáng yêu! Ta biết cháu sẽ tới mà!”

Với Molly, cái ôm đáp lại của Kevin như thể chiếu lệ vậy.

Người phụ nữ trao cho cô một cái nhìn đánh giá. “Tôi là Charlotte Long, mùa hè nào tôi và chồng tôi cũng đến đây. Ông ấy đã mất 8 năm trước rồi nhưng tôi vẫn sống nhờ tổ chức Loaves and Fishes^[63]. Kevin luôn luôn làm mất bóng trong những khóm hoa hồng của tôi.”

“Cô Long là một người bạn tốt của cha mẹ và cô tôi.” Kevin nói.

“Ôi, ta nhớ Judith quá. Bọn ta gặp nhau trong lần đầu tiên gia đình ta tới đây.” Đôi mắt xanh nước biển của bà trở lại với Molly. “Còn đây là ai?”

Molly đưa bàn tay ra. “Molly Somerville.”

“Vậy, giờ là...” Đôi môi bà mím chặt khi bà quay lại phía Kevin. “Cháu không thể không biết những tờ tạp chí nói gì về cuộc hôn nhân của cháu. Có quá sớm với một ai đó khác hay không? Ta chắc Mục sư Tucker sẽ rất thất vọng về những gì diễn ra giữa cháu và vợ cháu.”

“Uhm, Molly là....” Từ đó dường như tắc lại trong cổ họng anh. Molly rất thông cảm nhưng cô sẽ không bao giờ trở thành người đó.

“Molly là... vợ cháu.” Cuối cùng anh cũng thốt ra được.

Một lần nữa Molly tìm thấy mình dưới sự xem xét của đôi mắt màu xanh kia. “Vậy thì, tốt lắm. Nhưng tại sao tên của cháu vẫn là Somerville? Tucker là một cái tên rất đáng tự hào. Mục sư Tucker, cha của Kevin, là người đàn ông tốt nhất mà ta từng được biết.”

“Cháu chắc là thế.” Cô chưa bao giờ làm người khác thất vọng. “Somerville chỉ là tên trong nghề của cháu. Cháu viết sách cho trẻ em.”

Sự phản đối của bà không còn nữa. “Ta luôn muốn viết một cuốn sách cho trẻ em. Điều đó thật là tốt đúng không? Cháu phải biết, Khi mẹ Kevin còn sống, bà ấy thật sự lo lắng rằng nó sẽ lấy một trong số những cô người mẫu suốt ngày lượn quanh với mấy điều thuốc lá và có quan hệ tình dục với tất cả mọi người.”

Kevin không thể nói lên lời.

“Lại đây nào chó con, mày phải tránh xa những bông hoa màu xanh của Judith.” Charlotte vỗ vỗ vào đùi, còn Roo thì quên luôn cái luống hoa mà lao đến. Charlotte cúi xuống gãi gãi cằm của chú ta. “Tốt hơn hết nên để mắt đến nó. Có một vài con chó sói ở quanh đây.”

Giọng của Kevin trở lên tính toán “Một con lớn ấy à?”

Molly ném cho anh ta một cái nhìn khiển trách “Roo sẽ chơi ở gần nhà.”

“Quá tệ nhỉ.”

“Thôi, ta đi đây! Có một danh sách khách hàng và thời gian đặt phòng trong máy tính của Judith. Gia đình Pearson sẽ ở đây bất cứ khi nào. Họ là những người quan sát và nhận dạng các loài chim”

“Khách hàng? Cô đang nói cái gì.....”

“Cô đã bảo Amy dọn dẹp căn phòng cũ của Judith cho cháu rồi đấy, phòng mà ba mẹ cháu đã từng sử dụng. Còn những phòng ngủ khác đã được thuê rồi.”

“Amy?? Khoan đã...”

“Amy và Troy Anderson, cậu ta là người rất chăm chỉ, chúng vừa mới cưới nhau, mặc dù cô bé đó mới có mười chín và cậu ta thì hai mươi. Ta thật không biết tại sao chúng lại vội vàng như vậy.”

Charlotte tháo tạp dề ra. “Vợ chồng Amy coi sóc việc giữ vệ sinh nhưng chúng rất lẩn thẩn trong khi làm việc, chúng khá vô dụng vậy nên cháu sẽ phải đôn đốc chúng thường xuyên.” Bà đặt chiếc tạp dề vào tay Molly. “Thật tốt khi cháu ở đây, Molly. Ta không bao giờ có khiếu trong việc nấu ăn, còn các vị khách thì đang phàn nàn đấy.”

Molly nhìn chăm chăm xuống chiếc tạp dề. Kevin bắn về phía trước khi người phụ nữ lớn tuổi bắt đầu bỏ đi. “Chờ chút đã ! Khu cắm trại đã đóng cửa. Tất cả những liên hệ đặt phòng đã bị hủy bỏ.”

Bà nhìn anh không thể chấp nhận được. “Làm thế nào cháu có cái ý nghĩ đó hả Kevin? Một số người đã đến đây trong suốt bốn mươi năm qua. Judith đã vét từng đồng xu để sửa sang lại những căn nhà nhỏ và biến nơi đây thành một khu ngủ nghỉ và điểm tâm sáng. Cháu có biết phải mất bao nhiêu cho một mẫu tin quảng cáo trên tạp chí *Victoria* không hả? Rồi còn thằng bé Collin trong thành phố đã tính của bà ấy gần một ngàn đô la chỉ để thiết kế một Website.”

“*Một Website?*”

“Nếu cháu không rành về Internet, ta khuyên cháu nên nghiên cứu nó một chút đi. Nó rất chi là kì diệu. Ngoại trừ những thứ khiêu dâm.”

“Cháu đương nhiên có thể sử dụng thành thạo Internet!” Kevin gắt lên. “Nhưng vấn đề là tại sao mọi người vẫn đến đây sau khi cháu đã thông báo đóng cửa nơi này.”

“Tại sao ư, bởi vì ta đã liên lạc với họ. Judith chắc chắn muốn ta làm như thế. Ta đã phải cố gắng hết sức để giải thích điều đó cho cháu hiểu. Cháu có biết ta phải mất gần một tuần mới giữ được mọi người không hả?”

“Cô đã gọi cho họ?”

“Ta cũng sử dụng E-mail nữa đấy,” Bà tự hào. “Không mất quá nhiều thời gian để sử dụng thành thạo nó.” Bà vỗ nhẹ lên cánh tay của anh. “Đừng nóng nảy quá như thế Kevin. Vợ chồng cháu sẽ làm tốt thôi mà. Chừng nào mà các cháu có thể làm ra một bữa sáng thật lớn và ngon lành, hẳn là mọi người sẽ rất hạnh phúc. Thực đơn và công thức nấu ăn ở trong cuốn sổ màu xanh của Judith nằm trong bếp ấy. À, nói với Troy phải kiểm tra nhà vệ sinh trong căn Đồng Cỏ Xanh nhé. Nó bị rò rỉ thì phải.”

Nói rồi bà quay đầu đi thẳng xuống làn đường.

Kevin trông như muốn bệnh. “Hãy nói đây là một cơn ác mộng đi.”

Khi bà Long đã khuất khỏi tầm mắt của họ, Molly quan sát chiếc Honda Accord đang tiến vào làn đường và hướng thẳng tới khu B&B (Bed & Breakfast). “Thực tế là thế đấy, tôi nghĩ anh nên tỉnh táo lại đi là vừa.”

Kevin hướng theo ánh mắt của cô và thăm nguyên rửa khi chiếc xe dừng lại trước khu B&B.

Molly đã quá mệt mỏi để đứng yên một chỗ quá lâu như thế này vậy nên cô bước đi từng bước theo dõi những hoạt động vui chơi giải trí. Roo sửa vài tiếng chào mừng cặp vợ chồng vừa bước xuống vỉa hè.

“Chúng tôi là gia đình Pearson,” Một phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi với một khuôn mặt tròn nhỏ nhắn giới thiệu. “Tôi là Betty và đây là John, chồng tôi.”

Kevin nhìn như thể vừa bị ai đó tống cho một cú vào đầu, vậy nên Molly trả lời hộ anh. “Molly Somerville. Còn đây là Kevin, chủ sở hữu mới của nơi này.”

“À vâng. Chúng tôi đã nghe kể về anh. Anh chơi bóng chày phải không nhỉ?”

Kevin đứng chết chân.

“Bóng rổ,” Molly nói. “Nhưng anh ấy thực sự quá thấp đối với liên đoàn bóng rổ NBA vậy nên họ đang tính cắt giảm.”

“Chồng tôi và tôi không biết nhiều về thể thao. Chúng tôi rất tiếc khi nghe về Judith. Cô ấy là một người phụ nữ đáng mến và nắm rất rõ tổng số loài chim ở trong vùng. Chúng tôi đang lần theo dấu vết của loài chim chích Kirtland.”

John Pearson nặng hơn vợ ông ta gần 200 pao chứ chẳng ít, và cái cằm đôi của ông đang rung rung. “Chúng tôi hy vọng các vị sẽ không có quá nhiều thay đổi trong khẩu phần ăn. Bữa sáng thịnh soạn của Judith rất nổi tiếng. Và bánh sô cô la anh đào của bà ấy...” Ông dừng lại và Molly gần như trông thấy ông đang mút đầu ngón tay. “Vẫn có bữa trà chiều lúc 5 giờ chứ?”

Molly chờ cho anh phản ứng lại nhưng có vẻ như anh đã đánh mất luôn khả năng ngôn luận. Cô đành phải nghiêng đầu về phía họ. “Tôi nghĩ là sẽ có một bữa trà nhẹ vào buổi chiều muộn hôm nay.”

Chương 9

Daphne sống ở căn nhà gỗ xinh đẹp nhất trong khu rừng Nightingale. Nó nằm gọn trong một lùm cây lớn, điều đó có nghĩa là cô có thể chơi Ghita điện bất cứ khi nào mà không có một ai phàn nàn cả.

Daphne Chạy Trốn

Kevin - một bên tai là chiếc điện thoại di động, bên còn lại là điện thoại giao dịch của khu B&B - đang đi qua đi lại trong đại sảnh để nói chuyện với người quản lý kinh doanh của anh ta và một người khác hình như là thư kí hay quản gia gì đó. Đằng sau anh là chiếc cầu thang làm bằng gỗ cây óc chó lên cao đến lưng chừng lầu rồi xoay về góc bên phải. Những trục gỗ thì bám đầy bụi, tấm thảm được trang trí lông lầy trải trên các bậc cầu thang cần phải hút bụi ngay lập tức. Một chiếc bình gốm chứa đầy những chiếc lông công được đặt trên chiếc trụ ở đầu cầu thang.

Anh lượn lờ qua lại khiến cô cảm thấy chóng mặt, vậy nên cô quyết định sẽ đi xem xét xung quanh một chút trong khi anh nói chuyện. Với con Roo chạy đều đều theo sau, cô chậm rãi đi về phía phòng khách. Chiếc trường kỷ và mấy chiếc ghế đơn sang trọng được bọc bằng loại vải in hình hoa mao lương tuyệt đẹp và hoa hồng. Những bức tranh thực vật và phong cảnh đồng quê được đóng khung mạ vàng treo trên những bức tường màu kem nhạt, các cửa sổ trang trí bằng rèm có viền đăng ten tinh xảo. Vài chiếc chân nến bằng đồng, một cái chậu hoa Trung Quốc và những chiếc hộp pha lê dùng để trang trí đang nằm ngay ngắn trên mặt lò sưởi. Không may là đồ đồng thì bị hoen ố, pha lê bị xỉn màu còn mặt bàn thì bám đầy bụi. Một chiếc thảm phương đông có một phần bị sờn rách đã góp phần hoàn chỉnh cho cái không gian bị quên lãng này.

Thật giống như phòng hòa nhạc đích thực vậy, nơi mà những chiếc đèn treo tường hình quả dưa truyền thống phù hợp để làm nền cho những chiếc ghế đọc sách với họa tiết hoa hồng và một cây dương cầm nhỏ. Một chiếc bàn viết nằm ở góc phòng chứa rất nhiều đồ dùng văn phòng đã ngả màu, cùng với một cái bút máy kiểu cũ và một lọ mực nước. Một cặp chân nến bằng bạc đã ố màu đặt ở trên đó, gần với chiếc bình toby^[64] cũ.

Một chiếc bàn theo phong cách Nữ hoàng Anne và mười chiếc ghế chân cao phù hợp làm tôn thêm vẻ thanh nhã cho phòng ăn ở phía bên kia hành lang. Nét đặc biệt chi phối cả căn phòng là ô cửa sổ vuông lồi ra ngoài mở rộng một tầm nhìn tuyệt vời ra hồ nước và rừng cây. Molly nghi ngờ rằng những chiếc lọ hoa pha lê hình dáng cao cao trong tủ chén kia đã từng chứa đầy hoa tươi khi dì Judith

còn sống, nhưng giờ thì trên mặt đá cẩm thạch đỏ lộn xộn toàn thứ còn lại của những chiếc đĩa đã dùng để phục vụ cho bữa sáng.

Cô đi qua một cánh cửa ở phía sau, tiến vào một căn bếp kiểu cổ xưa ấm áp với gạch ốp lát màu xanh, trắng cùng với một vài chiếc tủ gỗ bên trong chứa đựng bộ sưu tập tách, bình hoa văn sắc sảo của Trung Quốc. Ở trung tâm là chiếc bàn dài, vững chắc cùng với sự hiện diện của một phiến đá hoa cương phù hợp với một không gian làm việc nhưng giờ thì nào là bát trộn bún thịt, vỏ trứng, ly đông, rồi thì một bình nam việt quất khô đã mở đang nằm rải rác trên bề mặt. Chiếc lò nướng với kính thước như ở một nhà hàng hiện đại cần phải lau chùi, và một cái máy rửa bát cửa vẫn còn mở tung.

Một chiếc bàn tròn bằng gỗ sồi dùng cho những bữa ăn thân mật đặt trước cửa sổ. Rất nhiều gối in được đặt trên những chiếc ghế chuyên dụng trong trang trại, và chiếc đèn nhiều ngọn bọc thiếc treo trên trần nhà. Đằng sau căn nhà là một khoảng sân dốc xuống phía hồ nước, hai bên là rừng cây.

Cô nhòm vào trong căn phòng đựng thực phẩm khá lớn và đầy đủ, có thể nghĩ thấy mùi nguyên liệu nướng bánh ở đây, sau đó cô đi vào căn phòng kết nối có diện tích khá nhỏ, một máy tính khá hiện đại được đặt trên chiếc bàn gỗ có ngăn kéo, đây hẳn là văn phòng. Cô cảm thấy khá mệt rồi nên ngồi xuống và khởi động máy tính. Hai mươi phút sau cô nghe thấy tiếng gọi của Kevin.

“Molly! Cô ở chỗ quý quái nào vậy?”

Slytherin, sự khiếm nhã đó thật không đáng để đáp lại, mặc kệ anh ta, cô xem xét các tài liệu trong máy.

So với một người đàn ông lịch sự thông thường, anh ta đã bước đi cực kì nặng nề vào sáng hôm đó, và cô đã nghe thấy tiếng bước chân rất lâu trước khi anh ta xác định được vị trí của cô. “Tại sao cô không trả lời?”

Cô di chuyển con chuột khi anh đi đến phía sau cô, rồi trả lời anh ta với sự can đảm phi thường. “Tôi không đáp lại những tiếng gầm rú.”

“Tôi không gầm! Tôi chỉ...”

Khi anh bỏ dở câu nói, cô ngược lên để xem thứ gì đang thu hút sự chú ý của anh. Ngoài cửa sổ, một cô gái còn rất trẻ với một chiếc quần sooc màu đen thiếu vài bó sát, và chiếc áo cánh trễ cổ đang băng qua khu vườn, theo sau là một chàng trai cũng tầm tuổi đó. Cô gái quay đầu rồi chạy lùi lại, vừa cười đùa vừa trêu chọc chàng trai. Anh ta nói gì đó. Cô gái liền nắm lấy cái gấu áo và giật mạnh nó lên, nảy ra bộ ngực trần của cô ta.

“Whoa...” Kevin tấm tắc.

Molly cảm thấy da mình nóng dần lên.

Người con trai ôm lấy eo và kéo cô gái vào trong rừng cây nên họ không bị nhìn thấy từ phía ngoài đường, mặc dù vậy Kevin và Molly vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Anh ta dựa vào thân một cây phong già nua. Cô gái ngay lập tức nhảy bổ vào và quấn chặt đôi chân quanh eo anh ta.

Molly cảm nhận được dòng máu ngủ yên lâu ngày trong cô đã bị khuấy động khi cô xem đôi tình nhân trẻ bắt đầu ngẫu nhiên lấy nhau. Anh ta luồn tay xuống dưới cô gái. Ngực của cô gái ép sát vào ngực của chàng trai, sau đó, cô đặt khuỷu tay lên đôi vai và giữ lấy đầu anh ta thật vững chắc, trông như cô đã không hôn anh ta đủ sâu vậy.

Molly nghe thấy Kevin di chuyển ra phía sau cô và cơ thể cô run lên một cách chậm chạp. Cô có thể cảm nhận được chiều cao của anh hiện ra lơ lửng bên trên cô, hơi thở ấm áp của anh thâm nhập vào

lớp da mỏng của cô. Làm thế nào một ai đó có thể giữ cuộc sống của anh ta với mùi mồ hôi sạch sẽ như thế?

Chàng trai trẻ quay người tình của anh ta để cô ấy dựa lưng vào thân cây. Anh ta luôn tay xuống phía dưới áo cô gái và bảo phủ lấy bộ ngực.

Ngực Molly trở nên ngứa ngáy. Cô muốn quay đi nhưng không sao kiểm soát được mình. Hình như Kevin cũng không thể, bởi vì anh không di chuyển và giọng nói của anh có vẻ khàn khàn đầy mơ hồ.

“Tôi nghĩ chúng ta đã thoáng thấy được Amy và Troy Anderson.”

Cô gái trẻ hạ xuống mặt đất. Cô khá nhỏ nhắn nhưng có cặp chân dài, với một mái tóc vàng hoe được kéo lên bằng dây buộc tóc màu tím. Tóc của chàng trai thì tối hơn và cắt ngắn.

Anh ta khá gầy và cao hơn một chút so với cô gái kia.

Tay cô gái trượt xuống giữa cơ thể của họ. Chỉ mất một chút thời gian để Molly nhận ra cô ta đang làm cái gì.

Mở khóa quần jean của chàng trai.

“Họ sẽ làm điều đó ngay trước mặt chúng ta,” Kevin nói rất nhẹ nhàng.

Bình luận của anh kéo mạnh Molly ra khỏi trạng thái mê man. Cô nhảy lên khỏi máy tính và quay người lại phía cửa sổ. “Không phải trước mặt tôi.”

Mắt anh trôi từ cửa sổ sang cô, và thật lâu sau anh không nói gì cả. Anh vẫn nhìn chằm chằm vào cô. Một lần nữa như có một xung điện chậm chạp trong máu của cô. Nó nhắc nhở cô rằng mặc dù họ đã có quan hệ nhưng cô chẳng biết gì về anh cả.

“Nó quá nóng bỏng với cô à?”

Cô rõ ràng đã tức giận hơn. “Xem mấy cảnh khiêu dâm không phải sở thích của tôi.”

“Giờ thì tôi thật sự ngạc nhiên đấy. Điều này sẽ phải đúng với cách của cô, bởi vì cô có vẻ thích sẵn những thứ không mong đợi còn gì.”

Thời gian đã không thể xóa bớt sự xấu hổ mà cô đã cảm thấy. Cô định mở miệng ra xin lỗi một lần nữa, chỉ là có một cái gì đó được tính toán trong cách thể hiện của anh ta đã dừng cô lại. Với cú sốc đó cô nhận ra rằng Kevin sẽ không chịu nhượng bộ. Anh ta muốn tiêu khiển với một trận cãi vã.

Anh xứng đáng với câu trả lời tốt hơn nhưng bộ não của cô đã bị trì trệ quá lâu rồi nên thật khó khăn để đưa ra được một câu trả lời. “Chỉ khi tôi say thôi.”

“Cô đang nói rằng cô đã say vào đêm đó?” Anh liếc nhanh ra ngoài cửa sổ rồi quay trở lại với cô.

“Hoàn toàn mất kiểm soát. Một chút Stoli^[65] đá. Tại sao anh lại nghĩ tôi sẽ cư xử giống hôm đó lần nữa?

Nhìn ra ngoài cửa sổ một lần nữa, lần này kéo dài lâu hơn một chút. “Tôi không nhớ rằng cô đã bị say.”

“Anh đang ngủ.”

“Tôi nhớ không nhầm thì cô đã nói là cô bị mộng du?”

Cô nuốt cơn giận. “Tôi hầu như không muốn thú nhận rằng tôi có vấn đề với đồ uống có cồn.”

“Giờ thì ổn rồi chứ, đúng không?” Đôi mắt xanh kia lá quá sâu sắc.

“Ngay cả những ý nghĩ về Stoli cũng khiến tôi buồn nôn.”

Cái nhìn của anh bao quát, chậm rãi đánh giá cơ thể cô. “Cô biết tôi nghĩ gì không?”

Cô nuốt nước miếng. “Tôi không quan tâm.”

“Tôi nghĩ tôi đã không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của cô.”

Cô tìm kiếm trong bộ óc giàu trí tưởng tượng của mình cho một lời đáp khó chịu hơn, nhưng thứ tốt nhất cô có thể đưa ra khá là tội nghiệp. “Bất cứ thứ gì khiến anh cảm thấy hạnh phúc.”

Anh đổi vị trí sang chỗ tốt hơn có thể nhìn thấy toàn cảnh ngoài kia. Sau đó nhắm mắt. “Ngoài kia bắt đầu đau đớn rồi.”

Cô muốn trông có vẻ xấu xa nhưng cô không thể chịu đựng được nữa. “Thật bệnh hoạn. Đừng nhìn họ nữa.”

“Thú vị lắm mà.” Anh nghiêng nghiêng đầu. “Giờ thì có thêm một cách mới để làm việc đó.”

“Thôi đi!”

“Tôi không nghĩ *điều đó* là phạm pháp đâu.”

Cô không thể chịu thêm được nữa, cô quay nhanh lại, chỉ để nhận ra rằng đôi tình nhân đã biến mất.

Điệu cười của anh trở nên đầy ma quỷ. “Nếu cô chạy ra ngoài có thể sẽ bắt được họ trước khi họ kết thúc đây.”

“Anh nghĩ anh buồn cười lắm sao?”

“Cũng khá thú vị.”

“Tốt lắm, trong trường hợp đó, việc này hẳn đã giải khuây cho anh không ít. Tôi đã xem lướt qua những hồ sơ trong máy tính của cô Judith, và khu B&B có vẻ như đã được đặt chỗ chắc chắn vào tháng Chín. Phần lớn những căn nhà gỗ cũng thế. Anh không thể tin được có bao nhiêu người sẵn sàng trả tiền để ở lại đây đâu.”

“Để tôi xem.” Anh đẩy cô ra để tiến gần máy tính.

“Tự thưởng thức đi. Tôi sẽ tìm chỗ nào đó để ở lại.”

Anh đã bận rộn xem xét tỉ mỉ màn hình nên không trả lời, kể cả khi cô đưa cho anh ta một phản ghi chú mà cô đã sử dụng để ghi tên những căn lều còn trống.

Chiếc bảng đóng chốt treo tường nằm cạnh bàn. Cô đã tìm thấy những chiếc chìa khóa thích hợp, vút chúng vào trong túi xách của mình rồi theo đường cũ đi qua nhà bếp. Cô vẫn chưa ăn gì ngày hôm nay, nên trên đường đi cô với lấy một phần chiếc bánh nam việt quất của Charlotte Long. Ngay từ miếng đầu tiên đã nói với cô rằng Bà Long thật đúng khi nói bà ấy không biết nấu ăn, rồi cô ném nó vào sọt rác.

Khi cô đi đến phòng trước, tính tò mò đã chiến thắng sự mệt mỏi trong cô, và cô leo lên những bậc thang để khám phá phần còn lại của ngôi nhà. Con Roo vẫn chạy lon ton bên cạnh cô khi cô ngó qua từng phòng riêng dành cho khách, mỗi phòng đều được trang trí theo cách riêng. Có đầy sách ở các góc ngách, tầm nhìn đẹp từ cửa sổ, và những chi tiết trang trí nhỏ tạo cảm giác ấm cúng mà mọi người mong đợi ở một khu B&B cao cấp.

Cô phát hiện ra một tổ chim đựng đầy những viên bi thủy tinh cổ xưa được đặt trên một chồng những hộp đựng mũ theo phong cách Vintage. Những chai lọ đựng được liệu được sắp xếp gần chiếc lồng chim bằng kim loại. Những mảnh thêu trong những khung ảnh hình bầu dục, những biểu tượng bằng gỗ đã cũ, và những chiếc bình đá lẽ ra phải được cắm đầy hoa tươi bị giấu ở nhiều nơi. Cô cũng nhìn thấy những chiếc giường chưa được dọn dẹp, những thùng rác đầy tràn ra ngoài và bồn tắm bẩn thỉu với những chiếc khăn tắm vứt bừa bãi. Rõ ràng là Amy Anderson thích nhảy bỏ lên cây với người chồng mới của cô ta hơn là dọn dẹp.

Ở phía cuối hành lang, cô mở cửa đi vào căn phòng duy nhất không được cho thuê. Cô biết vì nơi đây rất gọn gàng. Phán đoán từ những bức ảnh gia đình được đặt trên bàn trang điểm, phòng này hẳn đã từng thuộc về Judith Tucker. Nó chiếm một góc của căn nhà, bao gồm cả tòa tháp. Cô hình dung ra cảnh Kevin nằm ngủ bên dưới chiếc giường được chạm khắc tinh tế. Anh quá cao nên phải nằm ngang trên tấm đệm.

Những hình ảnh về cái cách mà anh đã nhìn cô vào cái đêm cô lên vào giường anh thỉnh thoảng hiện ra. Cô tổng khứ nó đi và quay xuống cầu thang. Khi cô bước ra trước cổng vòm, cô ngửi thấy mùi của thông, dạ yên thảo và hồ nước. Roo thì dán chặt cái mũi của nó vào một chậu hoa.

Cô không muốn gì hơn là chìm vào một trong những chiếc giường nhỏ và ngủ một giấc, nhưng cô không có dự định sẽ ở cùng với Kevin trong phòng ngủ của dì Judith nên cô cần phải tìm một nơi khác để ở lại. “Đi nào Roo. Chúng ta sẽ đi thăm những căn nhà trống.”

Một tệp tin trong máy tính chứa đựng sơ đồ đánh dấu vị trí của từng căn nhà. Khi cô tiến ra bãi cỏ chung, cô để ý thấy những bảng hiệu nhỏ viết bằng tay gần trước mỗi cánh cửa: ‘Kèn Trumpet của sứ thần Gabriel’, ‘Sữa và Mật Ngọt’, ‘Đồng Cỏ Xanh’, ‘Những Tin Vui’.

Khi cô đi ngang qua căn ‘Thang Jacob’, thì một người đàn ông điển trai, gầy trơ xương đi xuyên qua rừng cây. Ông ta nhìn như thể đến từ đầu cho tới giữa những năm sáu mươi vậy, trẻ hơn đáng kể so với những khách trọ khác mà cô đã thấy trước đó. Cô gật đầu chào và nhận được một cái gật đầu đáp ứng khá thô lỗ.

Cô tiến về hướng ngược lại, tới gần ‘Cây Cối của Cuộc Sống’, một căn nhà san hô màu mặn và tím hoa oải hương gọn gàng. Nó trống rỗng, giống như căn ‘Những đứa con của Chúa’. Cả hai đều rất xinh đẹp, nhưng cô muốn nhiều không gian riêng tư hơn so với những căn nhà trong khu vực bãi cỏ chung này, vậy nên cô quay lại và đi đến những căn nhà biệt lập hơn được đặt dọc theo con đường song song với hồ nước.

Một cảm giác rất kì lạ đang tràn ngập trong cô. Tại sao nơi này lại có vẻ quen thuộc đến thế? Khi cô đi qua khu B&B, con Roo đã nhảy lên trước cô, dừng lại để ngửi một cụm bèo tấm, sau đó khám phá ra một thảm cỏ hấp dẫn. Đi đến cuối con đường, cô thấy chính xác cái cô muốn, được ẩn mình trong những lùm cây. Căn ‘Hoa Lili trên Cánh đồng’.

Một căn nhà nhỏ được sơn một màu vàng kem tươi mát và mềm mại nhất cùng với những trục xoay và đồ trang trí gỗ đính ren nổi bật trong màu xanh nhạt và màu hồng bụi bặm tương tự như mặt trong của vỏ sò. Ngực cô đau nhói. Căn nhà này trông giống như căn nhà cho trẻ em vậy.

Cô leo lên những bậc thang và phát hiện ra nó kêu cọt két như khi mở cánh cửa. Cô tìm chiếc chìa khóa phù hợp ở trong túi xách rồi tra vào ổ. Tiếp theo đó cô bước vào bên trong.

Căn nhà được thiết kế theo phong cách Shabby Chic^[66] đích thực thay vì những kiểu hợp thời hơn. Những bức tường sơn trắng đã cũ và đáng ngạc nhiên. Bên dưới những tấm vải phủ kín bụi, cô

tìm thấy một chiếc ghế dài bọc lớp đệm in hoa đã mờ. Thân cây gỗ méo mó ở trước nó được dùng như một chiếc bàn cà phê. Một chiếc tủ gỗ thông sạch sẽ đặt dọc theo một bức tường, một chiếc đèn gắn tường bằng đồng nằm cạnh đó. Mặc dù có mùi mốc, nhưng những bức tường trắng của căn nhà và những chiếc rèm đăng ten vẫn khiến mọi thứ có cảm giác thoáng đãng.

Về phía bên trái là căn bếp nhỏ có sẵn chiếc bếp ga kiểu cũ và một chiếc bàn lắp ghép nhỏ cùng với 2 chiếc ghế kiểu trang trại tương tự như những cái cô đã nhìn thấy trong nhà bếp của B& B. Nhìn vào bên trong chiếc tủ chén bằng gỗ có thể thấy được những đồ gốm sứ cực kì không phù hợp với những chiếc bát sứ Trung Quốc, nhiều hơn cả là những đồ thủy tinh có hoa văn in nổi, cả những chiếc cốc được in loang lổ bằng cách sử dụng bột biển. Có thứ gì đó nhói đau trong cô khi cô phát hiện ra những cái đĩa Thổ Peter dành cho trẻ con, cô quay đi ngay lập tức.

Trong phòng tắm có một bồn tắm chân đứng vững chắc và một bệ rửa cổ xưa. Một tấm thảm che phủ toàn bộ phần sàn nhà thô bằng trước bồn tắm, và ai đó đã điểm tô một chuỗi những dây leo gần trần nhà.

Hai phòng ngủ chiếm vị trí ở trong cùng, một phòng nhỏ và phòng còn lại lớn hơn đủ cho một chiếc giường đôi và một tủ ngăn kéo sơn màu. Giường ngủ, được phủ bằng một chiếc chăn bông đã bạc màu, có một đầu giường bằng sắt uốn hình tinh tế được sơn màu vàng nhẵn mịn với họa tiết hình giỏ hoa trang trí ở giữa. Một chiếc đèn ngủ thủy tinh màu trắng sữa nằm trên chiếc bàn cạnh giường.

Ra phía sau căn nhà, như chiếc tổ chim vẫn đang ở trên cây, là một mái hiên được che chắn cẩn thận. Những chiếc ghế liễu uốn lượn tinh xảo dựa vào tường và một chiếc võng treo trong một góc hiên. Ngày hôm nay cô đã đi nhiều hơn cả những tuần vừa rồi, và chỉ cần nhìn thấy chiếc võng thôi khiến cô nhận ra mình đã mệt mỏi thế nào.

Cô hạ mình xuống chiếc võng. Trần nhà gỗ trên đầu cô sơn màu vàng kem giống như phía bên ngoài ngôi nhà, với những điểm nhấn màu hồng bụi và xanh lam dọc theo những đường gờ. Nơi đây thật tuyệt vời. Giống như ngôi nhà cho trẻ nhỏ vậy.

Cô nhắm mắt. Chiếc võng đu đưa như chiếc nôi. Ngay lập tức cô chìm vào trong giấc ngủ

Con chó giống Klingon chào đón Kevin trước cửa căn nhà bằng cách nhe răng và gầm gừ. “Đừng có bắt đầu. Tao không có tâm trạng đâu.”

Anh đi qua con chó tới phòng ngủ, đặt va li của Molly xuống, rồi quay ra đi về phía bếp. Cô ấy không có ở đây, nhưng Charlotte long bảo đã nhìn thấy cô đi vào trong này, và anh tìm thấy cô ở ngoài mái hiên, đang ngủ trên chiếc võng. Con chó canh cửa của cô chạy vội qua anh để làm nhiệm vụ bảo vệ. Kevin chăm chú nhìn xuống cô.

Trông cô nhỏ nhắn và có khả năng tự vệ. Một tay cuộn tròn lại bên dưới cằm, và một lọn tóc màu nâu sẫm rơi trên má cô. Lông mi của cô khá dày nhưng vẫn không đủ để che đi quầng thâm bên dưới mắt, và anh cảm thấy có lỗi vì cách anh đã bắt nạt cô. Đồng thời, có gì đó mách bảo anh rằng cô sẽ không có phản ứng tốt với sự chiều chuộng. Dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không chiều chuộng cô. Anh vẫn còn rất bất mãn.

Mắt anh lướt qua cơ thể cô và rồi cứ nấn ná ở đó mãi. Cô mặc một chiếc quần Jean Cappi màu đỏ tươi và một cái áo cánh không tay màu vàng nhạt với chiếc cổ tàu. Khi cô tỉnh dậy và trở lại với cái tôi thông minh ngớ ngẩn lúc thường, thật khó để nhận ra dòng máu vũ nữ trong cô, nhưng khi cô ngủ thì đó lại là chuyện hoàn toàn khác. Mất cả chân thanh mảnh, đôi chân thon dài và cặp hông của cô đã có đường cong mềm mại tuyệt vời. Bên dưới chiếc áo cánh, ngực cô phập phồng lên xuống theo

nhịp thở, và qua chiếc cổ áo hình chữ V, anh thoáng thấy một lớp da trắng ten màu đen. Tay anh rất muốn mở bung các cúc và xem chi tiết hơn.

Phản ứng đó làm anh chán ghét chính mình. Ngay khi quay lại Chicago, tốt hơn hết anh nên gọi cho một cô bạn gái cũ bởi rõ ràng đã quá lâu rồi anh chưa có quan hệ tình dục.

Con chó như đọc được suy nghĩ của anh bởi vì nó bắt đầu gầm gừ với anh rồi sau đó sủa ầm ĩ.

Roo đã đánh thức cô. Cô từ từ mở mắt và rồi gần như hụt hơi khi thoáng thấy bóng dáng một người đàn ông lơ mơ phía trên cô. Cô cố gắng ngồi dậy thật nhanh, khiến cho chiếc võng bị lật nghiêng.

Kevin giữ được cô trước khi cô rơi xuống đất rồi đặt cô đứng vững trên đôi chân. “Cô vừa nghĩ cái gì vậy?”

Cô vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước mặt rồi chớp chớp mắt cho tỉnh táo. “Anh muốn gì?”

“Lần tới hãy cho tôi biết khi cô biến mất.”

“Tôi đã làm thế đấy chứ.” Cô ngáp. “Nhưng anh đã quá bận rộn với kẻ hở trên ngực quý cô Anderson nên có chú ý đâu.”

Anh kéo một chiếc ghế liễu ra xa tường và ngồi xuống đó. “Cặp vợ chồng đó hoàn toàn vô dụng. Chỉ vài phút khi cô quay lưng về phía họ, họ đã đang leo lên tất cả những nơi khác nhau rồi.”

“Họ là cặp vợ chồng mới cưới.”

“Ha, vậy thì, chúng ta cũng thế thôi.”

Cô có thể nói gì được cơ chứ. Cô chìm xuống chiếc khung ghế kim loại, rõ ràng là chiếc đệm lót đã biến đi đâu mất, không thoải mái tẹo nào.

Thái độ của anh trở nên khôn ngoan. “Có một điều tôi có thể nói về Amy, là ít nhất thì con bé ấy cũng hỗ trợ cho người chồng.”

“Theo cách mà anh ta đã ép con bé vào thân cây ấy hả—”

“Cả hai bọn họ cùng đối mặt với thế giới. Làm việc cùng nhau. Giúp đỡ lẫn nhau. Là một nhóm.”

“Ngay cả khi anh đang trong thời điểm nhạy cảm, anh cũng không như thế đâu.”

“Tôi cần một vài sự giúp đỡ.”

“Tôi không nghe thấy anh đang nói gì cả.”

“Có vẻ như tôi bị mắc kẹt ở chỗ này trong cả mùa hè. Tôi sẽ tìm ra một ai đó ở đây để điều hành mọi thứ nhanh nhất có thể, nhưng cho tới lúc đó...”

“Không có gì cho tới lúc đó cả.” Cô bật dậy. “Tôi sẽ không làm. Cặp vợ chồng mới cưới điên cuồng vì tình dục kia có thể giúp anh. Còn bà Charlotte Long thì sao?”

“Bà ấy ghét nấu ăn, và bà ấy chỉ làm nó vì cô Judith thôi. Ngoài ra, một đôi vợ chồng trong số khách trọ đã đến tìm tôi, và tất cả bọn họ đều khá bi quan về nỗ lực của bà ấy.” Anh đứng lên và bắt đầu đi đi lại lại, và tiếng rì rào tràn đầy năng lượng phát ra không ngừng của anh nghe giống như tiếng của loại đèn bắt côn trùng vậy. “Tôi đã đề nghị với họ về việc hoàn trả lại số tiền, nhưng khi nó có liên quan đến kì nghỉ của họ thì mọi người đều trở nên quá đáng.”

Họ muốn tôi hoàn trả cả những gì mà họ đã được hứa hẹn trên tờ tạp chí *Virginia*.”

“Victoria.”

“Gì cũng được. Quan trọng là chúng ta sẽ phải ở lại cái nơi khủng khiếp này lâu hơn một chút so với kế hoạch của tôi.”

Đây không phải một nơi khủng khiếp đối với cô. Nơi này rất tuyệt vời và cô cố gắng tạo cho mình cảm giác sung sướng khi họ ở lại đây lâu hơn, nhưng cô vẫn cảm thấy trống rỗng sau tất cả.

“Trong khi cô tiếp tục nghỉ ngơi, tôi sẽ vào trong thị trấn để đăng một quảng cáo Tìm Người Giúp trên tờ báo địa phương. Tôi sẽ tìm một tờ báo nhỏ ra hàng tuần và vừa mới xuất bản ngày hôm nay, vậy nên số báo tiếp theo 7 ngày nữa sẽ ra. Tôi cũng sẽ cố gắng nói điều này với một vài người dân địa phương nhưng không biết có hiệu quả không nữa.”

“Ý của anh là chúng ta sẽ ở đây trong một tuần?”

“Không, tôi sẽ nói với mọi người.” Anh trông có vẻ sẵn sàng để chinh phục một thứ gì đó. “Nhưng tôi đoán có khả năng là tôi có thể sẽ không tìm thấy bất cứ ai cho tới khi có tin Quảng Cáo. Khả năng tìm được người không lớn lắm nhưng tôi cho rằng nó có thể xảy ra.”

Cô ngồi xuống chiếc ghế kim loại. “Tôi đoán rằng anh sẽ điều hành khu B&B cho tới khi đó.”

Anh nheo mắt lại. “Có vẻ như cô đã quên mất lời thề sẽ hỗ trợ cho tôi.”

“Tôi không có thể như vậy!”

“Cô không hề coi trọng lời cô đã thề trong đám cưới phải không?”

“Tôi cố gắng để quên nó đi.” Cô thừa nhận. “Hứa không quen hứa với người khác, tôi biết tôi khó có thể giữ lời được.”

“Tôi không thể. Và cho đến bây giờ tôi đã giữ lời hứa.”

“Cho tình yêu, danh dự và sự phục thù?? Tôi không nghĩ thế đâu.”

“Đó không phải những gì chúng ta đã hứa.” Anh đứng khoanh tay và quan sát cô.

Cô cố hiểu xem anh ta đang nói về cái gì, nhưng trong trí nhớ về buổi lễ hôm đó của cô chỉ có con chó xù và cách cô đã nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Andrew để giải thoát. Một cảm giác khó chịu len lỏi qua tâm trí cô. “Có thể anh muốn giúp tôi nhớ lại những thứ đó.”

“Tôi đang nói đến những lời thề mà Phoebe đã viết cho chúng ta,” Anh bình thản nói. “Cô có chắc chị ấy đã không đề cập đến nó với cô?”

Chị ấy đã nói, nhưng Molly đã quá đau khổ nên cô không hề chú ý. “Tôi chắc rằng tôi đã không nghe thấy gì.”

“Tốt thôi. Thậm chí tôi còn sửa chữa ở một vài chỗ để chúng trở nên thực tế hơn. Hiện tại tôi không thể chứng minh nhưng cô có thể gọi cho chị cô để xác nhận lại, nhưng về cơ bản thì, cô, Molly, đã hứa chấp nhận tôi, Kevin, là chồng hợp pháp, ít nhất trong một khoảng thời gian. Cô đã hứa sẽ tin tưởng và quan tâm đến tôi trong những ngày tháng sau này. Nói trước là không có đề cập đến những cái như tình yêu hay danh dự gì đâu đấy. Cô cũng hứa sẽ không nói xấu về tôi với những người khác.” Anh vẫn nhìn cô. “Và ủng hộ tôi trong tất cả mọi thứ, chúng ta cùng chia sẻ mọi việc.”

Molly cắn chặt môi. Có vẻ như Phoebe đã viết thứ gì đó giống như thế. Tất nhiên, chị ấy làm vậy cốt để bảo vệ đứa bé trong bụng cô.

Cô lấy lại bình tĩnh. “Được rồi, Anh là một tiền vệ nổi tiếng. Tôi có thể tôn trọng anh một chút.

Và nếu ko tính Phoebe, Dan và Roo, thì tôi không bao giờ nói xấu về anh với những người khác.”

“Cảm xúc của tôi bị chà đạp rồi đây. Phần khác thì sao? Về vấn đề hỗ trợ ấy.”

“Về việc hỗ trợ - anh biết đó là gì rồi đây.” Cô chớp chớp mắt và hít lấy một hơi thật sâu. “Phoebe dứt khoát sẽ không cố bắt buộc tôi phải giúp anh quản lý khu B&B.”

“Đừng có quên tại căn nhà gỗ đó, và lời thề thiêng liêng chỉ vừa mới đó thôi.”

“Anh đã bắt cóc tôi ngày hôm qua và giờ thì cố thao túng để bắt tôi làm việc cho anh!”

“Nó sẽ chỉ mất vài ngày thôi mà. Nhiều nhất là một tuần. Hay đó là một đòi hỏi quá đáng với một cô gái giàu có.”

“Đó là vấn đề của anh, không phải của tôi.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, sau đó khuôn mặt anh trở lên giá lạnh “Tôi đoán sẽ như thế mà.”

Kevin không phải là người dễ dàng yêu cầu sự giúp đỡ từ người khác, cô cảm thấy hối hận vì tính cáu kỉnh của mình, nhưng bây giờ cô không thể ở gần bất cứ ai cả. Mặc dù vậy, cô cũng nên từ chối anh một cách lịch thiệp hơn. “Tôi chỉ - Tình trạng của tôi gần đây không được tốt, và –”

“Thôi quên đi.” Anh ngắt lời cô. “Tôi sẽ tự quản lý mọi thứ.” Anh đi thẳng qua hiên rồi ra ngoài bằng cửa sau.

Cô bước đi nặng nề xung quanh căn nhà một lúc lâu, cảm thấy xấu hổ và đủ mọi cảm giác. Anh ta đã mang hành lí lại cho cô. Cô đã mở tung nó ra, chỉ để đó rồi quay lại ra ngoài hiên và nhìn chăm chăm về phía hồ nước.

Những lời thề trong hôn lễ...Cô đã sẵn sàng để phá vỡ những lời thề truyền thống đó. Ngay cả những cặp vợ chồng yêu nhau thật sự cũng phải mất một thời gian khó khăn để sống chung với lời thề ấy. Nhưng những lời thề này, chị Phoebe đã viết, chúng hoàn toàn khác biệt. Đây là những lời thề mà một người xứng đáng mới có khả năng gìn giữ.

Kevin đã làm được.

“Chết tiệt thật.”

Roo ngược lên.

“Mình chỉ không muốn ở với quá nhiều người, chỉ thế thôi mà.”

Nhưng cô đã không nói với bản thân mình toàn bộ sự thật. Cô chủ yếu không muốn ở gần *anh ta*.

Cô liếc xem đồng hồ và nhận ra đã năm giờ chiều rồi.

Nhấn mặt nhìn con chó xù của cô. “Tao sợ rằng chúng ta có một số việc cá nhân bắt buộc phải làm đây.”

Mười người khách tụ tập trong căn phòng khách trên những chiếc ghế in hoa văn cây mao lương và hoa hồng để thưởng thức bữa trà chiều, nhưng bằng cách nào đó Molly không thể nào tưởng tượng được tạp chí *Victoria* đã công nhận đây là một sự kiện đặc biệt. Trên chiếc bàn khảm ở bên kia căn phòng đầy những túi Oreo đã mở, một thùng nước ép nho Hi-C, một bình cà phê, một ít cốc giấy, và một bình sữa trông có vẻ giống như chứa trà bột. Bất chấp thức ăn, mọi người có vẻ như đang tự mình tận hưởng.

Gia đình quan sát chim, Pearson đứng đằng sau hai người phụ nữ cao tuổi đang ngồi trên chiếc

trường kỷ. Ngang qua căn phòng có hai cặp vợ chồng tóc đã bạc trắng đang nói chuyện. Những ngón tay xương xẩu của người phụ nữ lóe lên những chiếc nhẫn nam kim cương cả cũ cả mới. Một trong đó là đàn ông có ria mép móc câu, người còn lại mặc một chiếc quần đánh gôn màu xanh lá cây với đôi giày da màu trắng. Một cặp vợ chồng khác trông trẻ hơn, có lẽ chỉ khoảng trên dưới năm mươi, những baby boomer^[67] thành đạt, bước ra từ trong quảng cáo của Ralph Lauren. Kia là Kevin, anh là người nổi trội nhất trong phòng. Khi anh đứng cạnh lò sưởi, trông anh sẽ giống một bá tước của tòa lâu đài hơn nếu như quần sooc và áo ngắn tay của đội Stars được thay bằng chiếc quần bó và áo khoác cưỡi ngựa.

“...vậy nên tổng thống của Hoa kì đang ngồi trên vạch 50 yard, đội Stars đang bị dẫn trước 4 điểm, chỉ còn có bảy giây đồng hồ nữa thôi, và tôi chắc chắn vừa bị bong gân sau cú va chạm chết tiệt vừa rồi.”

“Chắc phải đau đớn lắm nhỉ.” Người phụ nữ giàu có thì thầm.

“Tôi không đề ý đến đau đớn cho tới mãi sau đó.”

“Tôi nhớ trận đấu này.” Chồng của cô ta lên tiếng. “Cậu đã thực hiện cú ném đầy rủi ro từ vạch 50 yard và đội Stars đã thắng với ba điểm cách biệt.”

Kevin khiêm tốn lắc đầu. “Tôi đã rất may mắn Chet à.”

Molly khép đôi mắt. Không một ai có thể tiến vào tốp đầu NFL tin tưởng vào may mắn cả. Kevin nhận biết được những vị trí tốt nhất. Chàng trai tốt bụng thân thiện mà anh đang đóng giả để quyến rũ những vị khách, nhưng cô biết sự thật đằng sau đó.

Mặc dù vậy, khi cô nhìn anh, cô đã thấy một khả năng kiềm chế cảm xúc trong hành động của anh, và cô rất muốn dành cho anh sự tôn trọng của mình. Không một ai nghi ngờ rằng anh ghét cay ghét đắng phải ở lại đây. Cô đã quên anh là con trai của một Mục sư, nhưng cô không nên làm thế. Kevin là một người đàn ông làm đúng trách nhiệm của mình cho dù anh có ghét nó đi chăng nữa. Giống như anh đã làm khi cưới cô.

“Tôi không thể tin.” Bà Chet vẫn nhỏ giọng. “Khi chúng tôi chọn khu nghỉ dưỡng B&B thuộc vùng hoang dã phía đông bắc Michigan này, chúng tôi không bao giờ tưởng tượng được rằng ông chủ lại là cầu thủ nổi tiếng Kevin Tucker.”

Kevin đã chiếu cố cô ta với thái độ khiêm tốn. Molly rất muốn nói với cô ta rằng đừng có ve vãn anh ta làm gì khi mà cô ta chẳng thể có một giọng ngoại quốc.

“Tôi rất vui lòng được nghe kế hoạch của anh.” Chet chỉnh lại chiếc áo len cotton dài tay hải quân mà anh đã vắt ngang vai trên chiếc áo phông polo màu xanh lá cây.

“Hai chúng ta làm một vai bia ngoài hiên sau đêm nay thì thế nào?”

“Tôi không ngại tham gia đâu.” Người có ria mép móc câu xen vào, trong khi người mặc mặc quần gôn xanh lá cũng gật đầu đồng ý.

“Chúng tôi sẽ thu xếp tất cả.” Kevin nói một cách hòa nhã.

John Pearson đã ăn xong gói bánh Oreo cuối cùng. “Giờ thì Betty và tôi biết khá quát về cá nhân anh, chúng tôi sẽ phải bắt đầu theo dõi đội Stars thôi. Anh, uh, sẽ không có vấn đề gì với những chiếc bánh chanh ướp lạnh mềm mọng gây nghiện của Judith phải không?”

“Tôi không có bất cứ ý tưởng gì về nó cả.” Kevin nói. “Và điều đó nhắc nhở rằng tôi phải xin lỗi các vị về bữa sáng ngày mai. Bánh kếp là thứ tốt nhất tôi có thể làm vậy nên nếu các vị quyết định rời đi, tôi cũng sẽ hiểu mà. Lời đề nghị hoàn trả gấp đôi số tiền vẫn còn giá trị đấy.”

“Chúng tôi không nghĩ đến việc rời khỏi một nơi tuyệt vời thế này đâu.” Quý bà Chet đã dành cho Kevin một cái nhìn với cái vẻ mặt muốn ngoại tình hiện ra lồ lộ. “Và đừng lo lắng về bữa sáng. Tôi rất vui lòng hỗ trợ.”

Cô đã làm phần của mình để bảo vệ Mười Điều Răn Dạy bằng cách buộc bản thân phải bước qua ngưỡng cửa và bước vào phòng. “Điều đó không cần thiết đâu. Tôi tin chắc Kevin rất muốn các vị thật thoải mái trong khi ở đây; và tôi có thể hứa rằng các bữa ăn sẽ tốt hơn một chút vào ngày mai.”

Ánh mắt Kevin vụt sáng, nhưng nếu cô mong đợi anh quỳ xuống dưới chân cô để tỏ lòng biết ơn thì anh đã khiến cô tỉnh ngộ với cách giới thiệu của anh. “Đây là người vợ lập dị của tôi, Molly.”

“Tôi không thấy cô ấy có vẻ gì là lập dị cả.” Vợ người đàn ông có ria mép nói bằng một lời thì thầm quá lớn với người bạn đời của cô ta.

“Bởi vì bà không biết cô ấy đấy thôi.” Kevin lầm bầm.

“Vợ tôi gặp chút khó khăn trong việc nghe.” Giống như những người khác, ông Mustache rõ ràng đã bị ngạc nhiên trong cách giới thiệu của Kevin. Một vài người trong căn phòng hiếu kỳ đánh giá cô. Từ *People* có mặt khắp nơi đây...

Molly cố gắng trấn át cảm giác khó chịu, nhưng như thế cũng tốt, họ sẽ không phải giả vờ là một cặp vợ chồng hạnh phúc.

John Pearson vội vàng tiến lên “Chồng của cô rất có khiếu hài hước. Chúng tôi thật sự vui mừng vì cô sẽ nấu ăn, cô Tucker.”

“Gọi tôi là Molly được rồi. Giờ thì cho phép tôi xin lỗi, tôi cần kiểm tra nguồn dự trữ thực phẩm trong bếp đã. Và tôi biết là các căn phòng của quý vị đã không được ngăn nắp như mong muốn nhưng Kevin sẽ dọn dẹp chúng trước khi đến giờ đi ngủ. Khi cô quay đầu xuống hành lang, cô quyết định rằng Quý ngài Khó chịu không phải luôn luôn phải có lời nói cuối cùng.

Sự hài lòng của cô đã biến mất ngay tại thời điểm cô mở cửa phòng bếp và nhìn thấy đôi tình nhân trẻ đang dựa vào chiếc tủ lạnh của cô Judith để làm trò mây mưa. Cô bước giật lùi lại và đâm sâu vào ngực Kevin.

Anh chăm chú nhìn qua đầu cô. “Azz, Vì Chúa hãy thôi ngay đi.”

Đôi tình nhân vội tách nhau ra. Molly đã sẵn sàng tránh mặt đi nhưng Kevin đã đi hiên ngang vào trong phòng. Anh lườm Amy, dây buộc tóc của cô gái đã rơi ra ngoài còn quần áo thì xộc xệch. “Tôi nghĩ tôi đã yêu cầu cô dọn sạch đồng bát đĩa này rồi cơ mà.”

“Vâng, đúng thế, ...”

“Troy, nhiệm vụ của cậu là cắt cỏ ở bãi cỏ chung kia mà.”

Cậu ta vật lộn với chiếc khóa quần. “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để —”

“Tôi biết chính xác cậu đang sẵn sàng để làm cái gì, và tin tôi đi, nó chả liên quan khi gì đến việc cắt cỏ cả.”

Troy hờn dỗi cầu nhàu.

“Cậu nói gì đấy?” Kevin quát lên như cái cách anh hay sử dụng để chinh đồn các tân binh.

Quả táo Adam của Troy lên xuống. “Là, ừm, có quá nhiều việc để làm quanh đây so với những thứ chúng tôi được trả.”

“Cụ thể là cái gì?”

Troy nhìn anh, và ngay lập tức Kevin nhìn trả lại gấp đôi. Ánh mắt Troy chỉ còn là tia sáng yếu ớt. “Tốt lắm.”

“Nhưng đó là một cơ hội.” Anh vẫn nói một cách mạnh mẽ. “Bạn sẽ thực sự phải làm một số việc để kiếm số tiền đó. Amy yêu quý, đừng nghĩ đến việc đi khỏi tối nay cho đến khi những căn phòng khách kia sạch sẽ và như mới. Còn, Troy, cậu có cuộc hẹn hò với cái máy cắt cỏ đấy. Còn câu hỏi nào nữa không?”

Khi bọn họ lắc đầu một cách thận trọng, Molly nhìn thấy những vết bầm tím trên cổ họ. Có cái gì đó không thoải mái dấy lên trong dạ dày của cô.

Troy lê từng bước ra khỏi cửa, và ánh mắt khao khát của Amy nhắc Molly nhớ đến cái cách mà Ingrid Bergman dành cho Humphrey Bogart^[68] trong lần chia tay cuối cùng trên sân bay Casablanca.

Có phải những thứ đó biểu hiện cho tình yêu? Một lần nữa cô cảm thấy được sự run rẩy khó chịu trong dạ dày. Chỉ sau khi đôi tình nhân chia tay cô mới nhận ra đó là sự ghen tị. Họ có những thứ mà riêng cô dường như không bao giờ được trải nghiệm.

Chương 10

“Thật quá mức nguy hiểm.” Daphne nói.

“Nó rất thú vị mà.” Benny đáp trả.

Daphne Chạy Trốn

Một vài giờ sau đó Molly quay lại để chiêm ngưỡng không gian âm cúng mà cô đã tạo cho chính mình ngoài mái hiên xinh xắn kia. Cô đã đặt chiếc đệm sọc xanh- vàng lên chiếc khung ghế dựa và một chiếc khác với họa tiết hoa văn nhiều màu trên chiếc ghế liễu cong cong. Chiếc bàn bếp hai lá nhỏ xinh với lớp sơn trắng đã bị sứt mẻ được đặt sát cạnh với lớp gỗ ép bao quanh mái hiên với hai chiếc ghế trang trại bị lẻ bộ. Ngày mai cô sẽ kiếm một ít hoa tươi để cắm vào chiếc bình tưới bằng đồng cũ kỹ bị mắc kẹt ở đầu đằng kia.

Cô đã chuyển một vài thứ thiết yếu từ khu B&B tới căn nhà nhỏ này, cô nướng mấy lát bánh mì và làm trứng bác rồi để chúng ở trên bàn. Trong khi con Roo say ngủ ở gần đấy, cô ngắm nhìn ánh nắng mặt trời đang nhạt dần trên mặt hồ có thể thấy qua những thân cây. Cô ngửi thấy mọi thứ, từ mùi gỗ thông đến mùi thơm ẩm ướt xa xăm của hồ nước. Cô nghe thấy âm thanh gì đó rõ ràng của con người ở bên ngoài. Nếu như ở nhà thì cô sẽ bị hoảng sợ nhưng ở đây, cô bình tĩnh trở lại ghế ngồi và chờ xem ai sẽ xuất hiện. Thật không may đó lại là Kevin.

Cô đã quên không đóng chốt cửa trước và không hề ngạc nhiên khi anh ta tự ý đi vào mà không cần một lời mời mọc. “Những tờ rơi này nói rằng bữa sáng sẽ diễn ra từ bảy đến chín giờ. Thật không hiểu nổi kiểu người gì lại muốn ăn sáng sớm như thế khi họ đang trong kì nghỉ?” Anh đặt một chiếc đồng hồ báo thức lên mặt bàn, sau đó liếc nhìn chỗ trứng bác còn thừa lại của cô. “Cô có thể đi vào thị trấn với tôi và kiếm một chiếc bánh kẹp thịt.” anh ta nói với vẻ thêm thường.

“Cảm ơn nhiều, nhưng tôi không ăn bánh kẹp thịt.”

“Đừng nói với tôi cô là người ăn chay giống chị gái cô đấy?”

“Tôi không nghiêm khắc như thế. Chị ấy không ăn thịt động vật. Tôi không ăn thịt những con vật

dễ thương.”

“Điều này tôi đã từng nghe.”

“Trên thực tế, đó là một phương pháp rất tốt trong việc ăn uống lành mạnh.”

“Tôi tin là cô nghĩ rằng những con bò cũng dễ thương.” Giọng anh mang theo vẻ hoài nghi.

“Tôi yêu những chú bò, chúng chắc chắn dễ thương.”

“Những con lợn thì sao?”

“Không phải bộ phim *Babe*^[69] đã rung một hồi chuông hay sao?”

“Tôi thậm chí sẽ không hỏi đến những con cừu.”

“Tôi đánh giá cao nếu không phải là chúng, hoặc những con thỏ.” Cô rùng mình. “Tôi không quá bị thu hút bởi những con gà hay gà tây nên thi thoảng tôi có ăn một chút. Tôi cũng ăn cá nữa để tôi tránh xa được các con vật đáng yêu.”

“Cá heo à, tôi cực đấy.” Anh ta ngồi xuống chiếc ghế gỗ cũ kĩ đối diện với cô và nhìn chăm chăm xuống con Roo, nó đang phát ra những tiếng gầm gừ. “Cô có thể đã hiểu tình cảnh mà có lẽ tôi đang mắc phải ở đây. Ví dụ như, có một số loài vật, tôi nhận thấy cực kì đáng ghét.”

Cô dành cho anh một nụ cười ngọt ngào nhất. “Ai cũng biết là những người đàn ông không thích chó xù sẽ giống như những kẻ nghiện nát từng phần cơ thể trong máy xử lý rác thải.”

“Chỉ khi tôi chán chường thôi.”

Cô mỉm cười, sau đó cô giật mình khi cô nhận ra anh ta đã trở thành một thứ gì đó đầy mê hoặc đối với cô, cô gần như đã thân quen với điều đó. Đây có thể coi như là phần thưởng cho việc cô đã đồng ý giúp anh ta hay không? “Tôi thật không hiểu tại sao anh lại ghét nơi này nhiều đến vậy. Hồ rất đẹp. Có thể bơi lội, chèo thuyền hay đi dạo xung quanh. Có điều gì tồi tệ ở đây vậy?”

“Khi cô là đứa trẻ duy nhất, và cô phải tham gia hoạt động nhà thờ mỗi ngày thì sẽ chẳng còn hay ho gì nữa đâu. Bên cạnh đó, còn bị giới hạn về kích cỡ động cơ lắp trên thuyền, vậy nên không thể chơi trượt nước.”

“Kể cả những chiếc Jet Skis.”

“Gì cơ?”

“Không có gì. Chẳng nhẽ không có bất cứ đứa trẻ nào khác ở quanh đây hay sao?”

“Thỉnh thoảng những vị khách dẫn theo cháu của họ đến trong vài ngày. Đó là điểm tốt đẹp nhất trong mùa hè của tôi.” Anh nhấn nhá. “Tất nhiên là hơn phân nửa những đứa trẻ đó là con gái.”

“Cuộc sống thật khó khăn.”

Anh ngả ghế ra sau cho đến khi nó chỉ còn đứng trên hai chân. Molly chờ đợi nó lật nhào, nhưng anh ta đã điều khiển lực rất tốt nên chẳng có gì xảy ra cả. “Cô có thực sự biết nấu ăn không đấy hay chỉ ứng biến trước những vị khách.”

“Tùy cơ ứng biến thôi.” Cô nói dối với hy vọng làm cho anh ta bực mình. Việc nấu ăn hàng ngày của cô đã trở thành một thứ gì đó như mong ước, cô yêu thích việc làm bánh, đặc biệt là cho những đứa cháu của mình. Bánh quy đường với những chiếc tai thỏ là sở trường của cô.

“Xuất sắc.” Những chiếc chân ghế đã nằm ngay ngắn trên sàn nhà. “Chúa ơi, nơi này thật nhàm chán. Chúng ta hãy đi dạo quanh hồ trước khi trời tối hơn.”

“Tôi mệt lắm.”

“Cô có làm gì cả ngày đâu mà kêu mệt.” Anh đã quá bồn chồn vì không có nơi nào để đi rồi, vậy nên cô đã bị giật mình khi anh nắm lấy cổ tay cô và kéo mạnh cô ngồi dậy. “Đi nào. Tôi đã không thể tập luyện trong hai ngày vừa rồi. Tôi sẽ quây phá một chút.”

Cô giật tay ra. “Giờ anh đi mà tập luyện, không có ai ngăn cản anh đâu.”

“Tôi phải gặp mặt những người hâm mộ tôi ở trước hiên sớm thôi. Cô cần phải tập thể dục, đừng có mà cứng đầu như thế. Ở lại đây, Godzilla.” Anh mở cửa trước, nhẹ nhàng đẩy Molly qua rồi nhanh chóng đóng sập lại nhốt con Roo ở bên trong.

Cô chẳng thể thực sự phản kháng lấy một lần, cô hoàn toàn kiệt sức và thừa biết rằng không hay ho gì khi ở một mình với anh ta. “Tôi không có tâm trạng, tôi muốn con chó của tôi.”

“Bây giờ nếu tôi có nói cỏ có màu xanh thì cô cũng quyết tranh luận với tôi thôi.” Anh ta kéo tay cô đi dọc theo con đường.

“Cho phép tôi khước từ lòng tốt của kẻ bắt cóc.”

“Với một ai đó đang bị bắt cóc, chẳng phải cô nên cố gắng chạy trốn không phải sao.”

“Tôi thích nơi này.”

Anh liếc mắt trở lại cái tổ ấm cúng mà cô đã tự mình bày trí ngoài mái hiên. “Lần tới cô nên thuê một người trang trí nội thất.”

“Những cô gái giàu có chúng tôi thích những tiện nghi ấy, dù là chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.”

“Tôi đoán vậy.”

Con đường mở rộng dần ra khi tới gần hồ, sau đó uốn quanh bờ hồ một đoạn trước khi thu hẹp lại và tạo thành một con đường dốc lên một dốc đá che khuất mặt nước. Kevin chỉ theo hướng ngược lại. “Có một khu ngập nước ở phía đó, và đằng sau khu cắm trại có một bãi cỏ với một con suối chảy qua.”

“Bãi Cỏ Hay Bép Xép”

“Gì cơ?”

“Đó là ... um, không có gì.” Đó là tên của đồng cỏ nằm giữa khu rừng Nightingle.

“Cô có thể có một tầm nhìn tuyệt vời tới thị trấn từ dốc đá đằng kia.”

Cô nhìn lên con đường dốc đứng. “Tôi không đủ năng lượng để leo lên đó đâu.”

“Chúng ta sẽ không phải đi hết con đường.”

Cô biết là anh đang nói dối. Tuy nhiên, đôi chân cô không cảm thấy buồn rùn như ngày hôm qua, vậy nên cô bắt đầu lên đường cùng anh. “Mọi người trong thị trấn sinh sống bằng cách nào?”

“Chủ yếu là du lịch thôi. Hồ cũng có thể đánh bắt cá rất tốt nhưng nó quá biệt lập nên không thể phát triển giống như những nơi khác được. Có một sân golf khá tốt và một số vùng có những con đường xuyên quốc gia tốt nhất trong tiểu bang.”

"Thật vui mừng khi không có ai phá hủy nơi này bằng một khu nghỉ mát lớn."

Con đường đã trở lên nghiêng dốc hơn, và cô phải dùng tất cả sức lực để leo lên. Chẳng ngạc nhiên khi cô bị anh bỏ xa một quãng. Điều ngạc nhiên hơn hết là cô vẫn tiếp tục đi lên.

Anh gọi vọng xuống từ trên đỉnh dốc đá. “Chính xác là cô không tham gia chương trình giáo dục thể chất nào đúng không?”

“Chỉ bỏ qua một vài...” Cô thở hắt lên. – “Lớp Tea-Bo^[70] thôi.”

“Cô có muốn tôi tìm cho một bình ô xy không thể?”

Cô thở quá khó khăn nên không thể đáp lại được.

Cô thật sự cảm thấy sung sướng vì những nỗ lực của mình khi nhìn thấy thị trấn từ trên đỉnh dốc. Trời vẫn đủ sáng để nhìn thấy toàn cảnh thị trấn xa xa phía cuối hồ nước. Nó thật cổ kính và mộc mạc. Những chiếc thuyền nhấp nhô bập bênh trên bến cảng, một căn gác chuông nhà thờ ẩn hiện qua những rặng tán cây trông như dựa vào chiếc cầu vòng màu kẹo trên bầu trời.

Kevin chỉ về phía một cụm nhà thờ trang trọng gần với dốc đá. “Đó là những căn nhà nghỉ dưỡng. Lần cuối cùng tôi đến đây, đó vẫn là những rừng cây, nhưng dường như đã có quá nhiều thứ thay đổi.”

Cô chìm đắm trong khung cảnh. “Nó thật là đẹp.”

“Đúng thế.” Anh di chuyển đến mép đá và nhìn xuống mặt nước bên dưới. “Tôi đã từng nhảy xuống ở đây trong những mùa hè.”

“Khá là nguy hiểm đối với một đứa trẻ không phải sao?”

“Nhưng nó rất thú vị.”

“Cha mẹ anh chắc phải là những vị thánh. Tôi thật không thể tưởng tượng được bao nhiêu tóc bạc anh đã làm –” Cô dừng lại khi phát hiện ra anh đang tháo giày thay vì quan tâm đến những gì cô nói.

Bản năng nguyên thủy khiến cô bước thật nhanh về phía trước nhưng đã quá muộn. Anh ta đã ném mình vào khoảng không, rơi xuống.

Cô hốt hốt chạy về phía mép đá chỉ đủ để nhìn thấy cú tiếp nước rất gọn và đầy nghệ thuật của cơ thể anh. Hầu như chẳng thấy được bọt nước bắn tung tóe.

Cô chờ đợi nhưng anh vẫn chưa nổi lên. Tay cô bất giác che miệng, cô tiếp tục tìm kiếm khắp mặt nước nhưng không thấy bóng dáng anh đâu. “Kevin!”

Rồi có những gợn sóng lan truyền trên mặt nước sau đó đầu anh ta nhô lên. Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó lại lần nữa nín thở khi bắt gặp anh ngẩng mặt lên bầu trời đêm. Những giọt nước chảy xuống từ mái tóc ướt, qua những đường nét khuôn mặt, và có một cái gì như sự chiến thắng hiện lên trên đó.

Cô nắm chặt tay lại và hét lên với anh. “Đồ khùng! Anh thực sự điên rồi phải không?”

Ngược lên khỏi dòng nước, anh ngược nhìn cô cười tươi lộ ra một hàm răng sáng bóng. “Có phải cô sắp lảm nhảm như bà chị lớn kia của cô?”

Cô giận run đến nỗi giậm mạnh chân xuống đất. “Anh không hề suy nghĩ đến độ sâu dưới đó như thế nào trước khi lặn xuống hả!”

“Tôi đã biết nó sâu thế nào từ lần trước rồi còn gì.”

“Lần trước đó là bao lâu rồi hả?”

“Khoảng mười bảy năm.” Anh búng người trở lại dưới nước. “Nhưng lúc đó trời mưa rất to.”

“Anh đừng là kẻ dằn dặt. Không sợ bị chấn thương não hay sao?”

“Tôi vẫn sống, không phải sao?” Anh trưng lên một nụ cười rất liêu lĩnh. “Xuống đây đi cô nàng thô con. Nước dưới này âm lạnh đây.”

“Quên cái ý nghĩ đấy đi ! Tôi sẽ không nhảy xuống từ vách đá này đâu.”

Anh đập tay xuống mặt nước, bơi qua bơi lại một cách lười biếng. “Có phải cô không biết nhảy xuống như thế nào phải không?”

“Đương nhiên tôi biết rồi. Đừng quên tôi đã phải ở trại hè trong *chín năm trời* đấy.”

Giọng chế nhạo của anh quần lấy cô, chậm rãi và lười biếng. “Tôi cá là cô đang rất căng thẳng.”

“Tôi không hề!”

“Ồ, quý cô thô để phải không nhỉ?”

Ôi, Chúa ơi. Có một hồi chuông báo động vang lên bên trong đầu cô, và cô thậm chí quên cả cởi bỏ đôi săng-đan. Cô chỉ gập những ngón lên mép đá rồi thả mình xuống, làm theo sự điên rồ của anh ta.

Cô cổ hét lên thật to khi rơi xuống.

Cô tiếp nước khó khăn hơn anh ta, tạo ra rất nhiều bọt nước bắn tung lên. Khi cô trôi lên, nước chảy nhỏ giọt trên khuôn mặt đầy vẻ sững sờ của anh ta.

“Chúa tôi.” Anh nói nhẹ nhàng qua hơi thở, nghe giống như một lời cầu nguyện hơn là một lời nguyền. Rồi ngay sau đó anh bắt đầu hét lên. “*Cô đã nghĩ cái quỷ gì mà làm thế hả?*”

Nước rất lạnh và cô không thể điều hòa được hơi thở. Ngay cả xương cũng co lại ấy chứ. “*Nó lạnh như băng ý! Anh đã lừa tôi!*”

“Nếu cô dám làm như thế một lần nữa thì ...”

“Anh đã thách tôi!”

“Nếu tôi thách cô uống thuốc độc, cô cũng ngu ngốc làm theo như thế hay sao?”

Cô không biết là mình giận dữ hơn với anh ta bởi vì sự thiếu thận trọng của cô hay là vì cô đã mắc bẫy nữa. Mặt nước động đây khi cô dùng tay gạt nước. “Nhìn tôi xem! Tôi chỉ hành động giống như một người bình thường khi tôi ở cùng những người khác mà thôi.”

“Bình thường?” Mắt anh ánh lên một tia giận dữ. “Đó có phải lý do tại sao tôi thấy cô làm tổ trong căn hộ của cô giống như một con tôm uơn đúng không?”

“Ít nhất ở đó tôi cũng an toàn, thay vì bị viêm phổi ở đây!” Răng cô bắt đầu va vào nhau, và quần áo như thể bị đóng băng dính chặt vào cơ thể. “Hay là việc khiến cho tôi nhảy xuống từ vách đá là một ý tưởng trị liệu của anh?”

“Tôi không nghĩ cô sẽ làm thế!”

“Tôi là một kẻ gàn dở, không nhớ sao?”

“Molly...”

“Molly điên khùng!”

“Tôi không nói thế – ”

“Nhưng anh đã nghĩ thế. Molly – bê bết! Molly – mất trí! Dở hơi! Chỉ là một việc sẩy thai bé tí

mà cô ta cũng suy sụp.”

Cô ghen ngào. Cô không định nói như thế, không muốn đề cập đến việc đó một lần nữa. Nhưng hình như tác động mạnh mẽ của cú nhảy từ trên vách đã thúc ép cô nói ra điều đó.

Một sự im lặng bao trùm giữa họ. Cuối cùng khi anh ta muốn phá vỡ nó, cô đã nghe thấy sự thương hại trong giọng nói của anh. “Giờ thì lên thôi, cô cần phải được sưởi ấm.” Anh quay lưng và bắt đầu bơi về phía bờ.

Cô bắt đầu khóc, và không hề có ý định rời khỏi chỗ hiện giờ.

Anh đã chạm đến bờ đất nhưng lại không cố bơi tiếp. Thay vào đó, anh quay lại nhìn cô. Nước bập bênh quanh thắt lưng còn giọng nói của anh lại nhẹ nhàng lan tỏa. “Cô cần phải lên thôi. Trời đã tối hơn rồi.”

Cái lạnh làm buốt tứ chi của cô nhưng không hề làm tê liệt trái tim cô. Đau thương tràn ngập trong cô. Cô muốn chìm xuống đáy hồ và không bao giờ trở lên nữa. Cô nuốt một ngụm không khí và thì thào những từ mà cô không bao giờ có ý định nói ra. “Anh không hề quan tâm phải không?”

“Cô đang cố gắng khơi dậy một cuộc chiến đấy,” Anh nhẹ nhàng nói. “Đến đây nào. Răng của cô đang va lập cập kia kìa.”

Những từ ngữ khó khăn trượt qua cổ họng cô. “Tôi biết anh không hề quan tâm. Tôi có thể hiểu được.”

“Molly, đừng tự mình suy diễn nữa.”

“Chúng ta đã có một bé gái,” cô thì thào. “Tôi đã bắt bọn họ kiểm tra rồi nói cho tôi biết.”

Mặt nước bập bênh. Không gian xung quanh anh trở nên yên lặng. “Tôi đã không biết.”

“Tôi đã đặt tên cho con bé là Sarah.”

“Cô quá mệt mỏi rồi. Đây không phải là thời điểm tốt để nói điều đó đâu.”

Cô lắc đầu. Nhìn lên bầu trời. Nói ra sự thật không phải để lên án anh, chỉ là để cho anh biết lý do tại sao anh không thể nào hiểu được cảm giác của cô. “Việc mất đi cô bé không có bất cứ ý nghĩa gì với anh cả.”

“Tôi không nghĩ về nó. Đứa trẻ không hiện hữu chân thực với tôi giống như nó đối với cô.”

“Bé gái! Đứa trẻ là một bé gái, không phải là nó!”

“Tôi xin lỗi.”

Sự im lặng của anh ta là đòn công kích bất công đối với cô. Thật sai lầm khi lên án anh đã không cùng cô chia sẻ những đau khổ mà cô gặp phải. Tất nhiên đứa trẻ không thật sự hiện hữu đối với anh. Anh đã không mời Molly lên trên giường, không hề muốn đứa trẻ và cũng không mang đứa trẻ bên trong mình.

“Tôi mới là người phải nói xin lỗi. Tôi không có ý định hét lên. Tôi không kiềm chế được cảm xúc của mình.” Tay cô run lên khi gạt một lọn tóc ướt sũng che chắn tầm mắt. “Tôi sẽ không nhắc đến việc này một lần nào nữa. Tôi hứa đấy.”

“Giờ thì bơi lại đây đi.” Anh nói thật lặng lẽ.

Tay chân cô lóng ngóng trong làn nước lạnh, và quần áo thật nặng nề khi cô bơi về phía bờ đá. Trong lúc cô tới đó, anh đã trèo lên một tảng đá nhẵn khá thấp.

Anh cúi xuống và kéo cô lên ngồi xuống bên cạnh. Cô ôm lấy đầu gối, rất lạnh, nước chảy nhỏ giọt từ mái tóc lẫn quần áo cô, trông rất khốn khổ.

Anh cố gắng an ủi cô. “Ít nhất tôi cũng tháo giày trước khi nhảy xuống. Cô đã hất bay nó khi cô chạm mặt nước. Tôi đã cố lần theo chúng nhưng tôi đang còn bị sốc.”

Tảng đá vẫn còn giữ được một chút nhiệt trong ngày, và đã truyền qua chiếc quần sooc ẩm ướt và lạnh lẽo của cô. “Điều đó không quan trọng. Nó là đôi dép cũ nhất của tôi.” Đây là đôi cuối cùng cô mua của nhà thiết kế Manolo Blahniks. Với tình trạng tài chính hiện giờ của cô, cô chỉ có thể thay chúng bằng một đôi dép cao su.

“Cô có thể chọn một đôi khác trong thị trấn vào ngày mai.” Anh đứng bật dậy. “Tốt nhất chúng ta nên quay trở lại trước khi cô bị cảm. Tại sao cô không đi bắt đầu đi bây giờ? Tôi sẽ bắt kịp ngay khi tôi lấy lại đôi giày của mình.”

Anh quay trở lại con đường cũ. Cô ôm chặt cơ thể chống lại cái lạnh ban đêm, bước một chân lên phía trước và cố gắng không nghĩ gì cả. Cô đã không đi được xa trước khi anh đi đến bên cạnh cô, áo phông và quần sooc bó sát vào cơ thể anh. Họ đi trong im lặng một lúc lâu.

“Vấn đề là...”

Khi anh không đi tiếp, cô nhìn về phía anh. “Sao cơ?”

Anh trông như thể gặp khó khăn. “Thôi quên đi.”

Tiếng lá cây xào xạc xung quanh họ. “Tốt thôi.”

Anh chuyển đôi giày sang tay bên kia. “Sau khi việc đó xảy ra.. tôi chỉ ...tôi không cho phép bản thân mình nghĩ về cô bé.”

Cô hiểu rõ nhưng điều đó thậm chí còn khiến cô cảm thấy cô đơn hơn.

Anh lưỡng lự. Cô không cảm thấy quen với điều đó. Anh dường như luôn luôn chắc chắn trong mọi việc. “Cô có nghĩ là cô bé ..” Anh hắng giọng “Cô nghĩ là Sarah sẽ giống ai?”

Trái tim cô thắt lại. Một cơn đau dồn dập nhanh chóng quét qua cô, nhưng nó không mạnh giống như những lần trước đó. Thay vào đó, nó rát lên giống như khi sát trùng một vết thương vậy.

Lá phổi của cô giãn ra, co lại, rồi tiếp tục giãn ra. Cô giật mình khi phát hiện ra mình vẫn còn thở, và đôi chân vẫn cứ di chuyển. Cô nghe thấy tiếng dế kêu râm ran hai bên đường đi của họ. Một con sóc nhảy qua những tán cây.

“Uhm...” cô đang run rẩy, cô cũng không chắc những âm thanh phát ra từ cô là những tiếng cười hay là tiếng ghen ngào còn sót lại. “Tuyệt đẹp nếu như cô bé giống anh.”

Ngực cô nhói đau, nhưng thay vì chống lại nỗi đau đó, cô tiếp nhận, hấp thụ nó, biến nỗi đau đó thành một phần của mình. “Cực kì thông minh nếu cô bé giống tôi.”

“Và hấp tấp. Tôi nghĩ rằng những gì diễn ra hôm nay đã chứng minh điều đó. Tuyệt đẹp hả? Cảm ơn vì lời khen.”

“Làm như anh không biết ấy.” Trái tim cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Cô dùng bàn tay lau sạch nước mũi.

“Vậy, làm thế nào cô lại nghĩ rằng mình rất thông minh.”

“Tốt nghiệp với một tấm bằng xuất sắc hạng nhất. Đại học Northwestern. Anh thì sao?”

“Đủ tốt nghiệp thôi.”

Cô mỉm cười, nhưng vẫn chưa muốn dừng nói về Sarah. “Tôi sẽ không bao giờ gửi con bé đến trại hè.”

Anh gật đầu. “Tôi cũng không bao giờ bắt con bé đến nhà thờ mỗi ngày trong suốt mùa hè.”

“Có rất nhiều nhà thờ.”

“Chín năm cũng có rất nhiều khu trại hè.”

“Cô bé cũng có thể rất vụng về và học chậm.”

“Không phải với Sarah.”

Có một thứ gì đó ấm áp bao bọc lấy trái tim của cô.

Anh đi chậm lại. Nhìn lên những tán cây. Trượt một bàn tay vào trong túi quần. “Tôi chắc rằng đây không phải là thời điểm cho cô bé được sinh ra.”

Molly hít một hơi rồi thì thầm “Tôi đoán là không.”

Chương 11

“Khách khứa đang đến!” gà mái Celia cục tác

“Hãy nướng bánh ngọt, bánh tạc và bánh trứng sữa!”

Daphne Lộn Xộn

Molly đã đặt đồng hồ báo thức mà Kevin để lại lúc năm giờ rưỡi, và đúng bảy giờ mùi bánh nướng xốp việt quất đã lấp đầy ở tầng dưới của B & B. Trong phòng ăn, tủ chén chứa một chồng đĩa Trung Quốc màu vàng nhạt với hình lá bạch quả ở trung tâm. Những chiếc khăn ăn màu xanh lá đậm, ly nước có chân được làm bằng thủy tinh đúc khuôn. Một chảo bánh bao nhân nho nướng trong lò trong khi trên phiến đá cẩm thạch bàn bếp đã sắp xếp một mẻ bánh trên đĩa gồm màu nâu đầy những lát bánh mì dày ngâm trong bột trứng thơm mùi vani và quế.

Lần đầu tiên trong nhiều tháng Molly đói cồn cào, nhưng cô đã không có thời gian để ăn. Chuẩn bị bữa sáng cho một ngôi nhà đầy kín khách thuê là một khó khăn hơn rất nhiều so với việc làm những chiếc bánh mặt cười cho lũ trẻ nhà Calebaw. Khi cô chuyển cuốn sổ công thức của cô Judith tránh ra khỏi đồng bột bánh mì Pháp, cô đã cố gắng oán giận Kevin, người vẫn đang ngủ trên lầu, nhưng cô không thể. Bằng cách thừa nhận đứa bé đêm qua, anh đã cho cô một món quà. Cô không còn cảm thấy như thể chịu đựng nỗi đau sảy thai ấy một mình nữa, và gói của cô đã không còn thấm dầm nước mắt khi cô thức dậy. Sự trầm cảm của cô sẽ không biến mất ngay lập tức, nhưng cô đã sẵn sàng để có được hạnh phúc một lần nữa.

Kevin trông thật lộn xộn khi cô phục vụ John Pearson cái bánh mì nướng Pháp thứ hai. Đôi mắt của anh trông lơ mờ, và anh mang cái nhìn nhăn nhó khó chịu. "Con chó của cô đã cố gắng dón tôi vào góc ở hành lang."

"Nó không thích anh."

"Tôi đã được cảnh báo." Cô nhận ra một thứ gì đó đã không còn, mất một khoảng thời gian để cô nhận thấy điều đó. Thái độ thù địch của anh. Sự tức giận của Kevin lên cô cuối cùng dường như đã phai mờ.

"Xin lỗi tôi ngu quên," anh nói. "Tôi đã nói với cô đêm qua là đá tôi ra khỏi giường nếu cô không thấy tôi khi cô xuống đây."

Không trong một triệu năm. Không có gì làm cho cô vào phòng ngủ của Kevin Tucker, đặc biệt là bây giờ khi mà anh đã không còn nhìn cô như thể cô là kẻ thù của anh. Cô nghiêng đầu về phía chai rượu trống rỗng trong thùng rác. "Đó phải là một bữa tiệc khá vui vẻ vào đêm hôm qua."

"Họ muốn nói chuyện về kế hoạch tương lai, và chủ đề này đã dẫn đến những chủ đề khác. Tôi chỉ biết chắc một điều về thể hệ của họ, họ chắc chắn biết làm thế nào để uống." Anh nói

"Điều đó đã không ảnh hưởng đến sự thèm ăn của ông Pearson."

Anh nhìn chăm chăm vào bánh mì nướng kiểu Pháp đã chuyển sang vàng nâu trên vỉ nướng. "Tôi đã nghĩ cô không biết làm thế nào để nấu ăn."

"Tôi đã gọi điện cho Martha Stewart^[1] đây. Nếu mọi người muốn thịt xông khói hoặc xúc xích, anh sẽ phải làm."

"Không sẵn sàng đụng đến *Babe* hay sao?"

"Và tôi tự hào về điều đó. Anh cũng phải phục vụ bàn nữa." Cô đẩy bình cà phê cho anh, sau đó trở miếng bánh mì nướng Pháp.

Anh nhìn chăm chăm vào bình cà phê. "Mười năm trong NFL, và đây là tất cả những tôi có thể làm."

Mặc dù với phần nản của mình, Kevin đã rất ngạc nhiên với giờ tiếp theo trôi qua nhanh như thế nào. Anh rót cà phê, phục vụ thức ăn, giải trí với khách hàng, và lấy một số bánh kẹp của Molly cho chính mình. Cô là một đầu bếp tuyệt vời, anh đã nảy ra ý kiến về cô và anh quyết định muốn để cho cô tiếp tục công việc này.

Nhìn vào cặp mắt ánh lên sự vui vẻ, cuộc đời đầu đêm qua dường như đã gỡ bỏ một số trầm cảm của cô, và cô đã có một chút rạng rỡ, điều mà anh nhớ lúc ở Door County. Anh, mặt khác, đã nhìn chăm chăm vào trần phòng ngủ cho đến khi bình minh. Không bao giờ một lần nữa anh sẽ có thể suy nghĩ về đứa bé như một cái gì đó trừu tượng. Đêm qua anh đã biết tên đứa bé. Sarah.

Anh chớp mắt và mang bình cà phê rót thêm cho tất cả mọi người.

Charlotte Long vào nhòm xem Molly đã làm như thế nào và ăn hết hai cái bánh nướng xốp. Những chiếc bánh bao nhân nho có vết cháy xém ở các góc, nhưng bánh mì nướng Pháp thì ngon, và Molly không nghe thấy bất kỳ phần nản nào. Cô vừa bùng bữa ăn sáng của mình lên đúng lúc Amy xuất hiện.

"Xin lỗi em đến muộn," cô lẩm bẩm. "Em đã làm việc đến gần mười một giờ vào đêm qua."

Molly phát hiện một vết bầm đỏ còn mới trên cổ của Amy, ngay phía trên xương đòn của cô gái. Cô thấy xấu hổ khi cảm thấy một sự đau nhói vì ghen tuông. "Em đã làm tốt công việc. Ngôi nhà đã có vẻ trông tốt hơn. Tại sao em không bắt đầu từ những chiếc đĩa kia?" Amy đi lang thang đến chậu rửa và bắt đầu chạy máy rửa chén. Cái kẹp tóc với con sao biển màu hồng nhỏ xíu được cài lên để giữ tóc không rủ xuống trên khuôn mặt Amy. Khuôn mặt cô có đường nét, đôi mắt chải mascara, nhưng hoặc là cô đã không dùng son môi hoặc Troy đã ăn nó.

"Chồng của chị thực sự dễ thương. Em không xem bóng bầu dục, nhưng em vẫn biết anh ấy là ai. Troy nói rằng Kevin như là tiền vệ hay thứ ba trong NFL."

"Cầu thủ hay nhất đây. Anh ấy chỉ cần kiểm soát tài năng của mình tốt hơn."

Amy vươn vai, kéo chiếc áo màu tím lên trên rốn của mình và buộc quần short của cô kéo xuống thấp hơn trên xương hông. "Em nghe nói chị cũng vừa mới kết hôn. Nó tuyệt vời chứ?"

"Giấc mơ trở thành sự thật", Molly nói suông. Rõ ràng, Amy đã không đọc tờ *People*.

"Chúng em đã kết hôn được ba tháng rồi."

Cũng giống như Kevin và Molly. Ngoại trừ Kevin và Molly không có bất kỳ khó khăn nào để giữ bàn tay của họ tránh xa nhau.

Amy tiếp tục chạy máy rửa chén. "Mọi người nói rằng chúng em còn quá trẻ, em mười chín và Troy hai mươi, nhưng chúng em không thể chờ đợi lâu hơn. Em và Troy đều theo đạo Cơ-đốc, chúng em không tin vào quan hệ tình dục trước hôn nhân."

"Cho nên, bây giờ em đang cố gắng bù đắp cho khoảng thời gian đã mất à?"

"Điều đó thật tuyệt." Amy cười toe toét, và Molly mỉm cười trở lại.

"Điều đó có thể tốt hơn nếu em không cố gắng bù đắp cho bất kỳ khoảng thời gian bị mất nào trong giờ làm việc."

Amy rửa một cái bát trộn. "Em biết. Chỉ là việc đó rất khó."

"Kẻ nô lệ đó có thể sẽ đến tìm kiếm em hôm nay, vậy tại sao em không thực hiện dọn dẹp các phòng ngủ ngay sau khi em hoàn thành ở đây?"

"Vâng ..." Cô thở dài. "Nếu chị nhìn thấy Troy bên ngoài, chị sẽ nói với anh ấy Em yêu anh ấy và tất cả mọi thứ chứ?"

"Chị không nghĩ như vậy."

"Vâng, em đoán điều đó thật trẻ con. Chị gái em nói rằng em nên tỏ ra xa cách một chút hoặc anh ấy sẽ cho đó là điều đương nhiên."

Molly nhớ sự tôn thờ trên khuôn mặt trẻ trung của Troy. "Chị không nghĩ rằng em phải lo lắng về điều đó."

Kevin đã biến mất trong khoảng thời gian Molly làm xong công việc trong bếp, có thể là do xu hướng khó chịu bởi cơn đau đầu từ rượu tối hôm qua của anh. Cô làm ít trà đá, sau đó gọi điện cho Phoebe nói với chị ấy, nơi cô đang ở. Sự lo lắng của chị gái cô đã không làm cô ngạc nhiên, nhưng cô không thể giải thích Kevin đã hăm dọa cô như thế nào để cô đi với anh ta mà không để lộ quá nhiều về tình trạng thể chất và tình cảm của mình. Thay vào đó, cô chỉ nói rằng Kevin cần một số giúp đỡ và cô muốn được ra khỏi thành phố. Phoebe bắt đầu cục tác giống như gà mái Celia, và Molly đã cúp điện thoại nhanh nhất có thể.

Cô cảm thấy mệt mỏi vừa lúc cô hoàn thành bánh cam nướng theo công thức của cô Judith cho buổi trà chiều, nhưng cô không thể cưỡng lại việc dọn dẹp gọn gàng phòng khách một chút. Khi cô đổ đầy một bát thủy tinh với hỗn hợp cánh hoa khô thơm, Roo bắt đầu sữa. Cô đi ra ngoài để xem xét và thấy một người phụ nữ đi ra từ một chiếc Lexus bụi bặm đỏ tím. Molly tự hỏi nếu Kevin đã kiểm tra máy tính để xem có khách hàng mới đến thì họ cần phải tổ chức tốt hơn.

Molly ra đón người phụ nữ mặc chiếc áo dài trắng đục đến thắt ngang lưng, quần capri màu đồng, và đôi sandal rất hợp. Tất cả mọi thứ về cô ấy là phong cách và đắt tiền. Cô quay lại, và Molly ngay lập tức nhận ra cô: Lilly Sherman.

Molly đã gặp rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong những năm qua, vì vậy cô hiếm khi sợ hãi bởi những người nổi tiếng, nhưng Lilly Sherman đã làm cho cô cảm thấy rất muốn được nổi tiếng. Tất cả mọi thứ về cô ấy đều phát ra ánh hào quang. Đây là một phụ nữ quen với bị tắc nghẽn giao thông, và Molly một nửa nghi ngờ rằng sẽ có một số tay săn ảnh nhảy ra khỏi những cây thông kia.

Kính mát thời trang trên đầu cô ấy đã giữ mái tóc nâu vàng đã có thương hiệu ra khỏi khuôn mặt của cô. Mái tóc cô ngắn hơn so với những ngày trước kia khi cô là Ginger Hill, nhưng nó nhìn vẫn đầy gợi cảm. Da cô nhợt nhạt và mịn màng như sứ và cô có dáng người đầy gợi cảm. Molly nghĩ tất cả các cô gái cô biết đều bị rối loạn ăn uống vì mong muốn có một thân hình gầy nhom. Trong thời gian trước đây phụ nữ đã ước nguyện được như dáng người của Lilly, và họ cũng không thể làm gì tốt hơn như thế.

Khi Lilly tiến vào con đường đi đến khu nhà, Molly thấy rằng đôi mắt của cô ấy là một màu đầy mạnh mẽ với những sắc thái khác nhau của màu xanh lá, thậm chí còn sống động hơn trên truyền hình. Nhiều vết chân chim mờ nhạt ở góc mắt, nhưng cô trông chỉ tầm bốn mươi. Viên kim cương lớn trên tay trái của cô lấp lánh khi cô cúi xuống để chào đón Roo. Mất một lúc để Molly chấp nhận sự thật rằng dạ dày của con chó xù của cô được vuốt ve bởi Lilly Sherman.

"Nơi này thật là tồi tàn để ở." Giọng nói của Lilly cùng có một chất khàn mà Molly nhớ từ những ngày cô trong vai Ginger Hill, nhưng bây giờ nó có phần gợi cảm hơn.

"Nó hơi cô lập một chút."

Lilly tiến thẳng và đến gần hơn chào Molly với cử chỉ lịch sự trung lập của những người nổi tiếng để giữ khoảng cách với mọi người. Sau đó với sự chú ý sắc sảo, và đôi mắt lạnh lùng, cô nói "Tôi là Lilly Sherman. Cô có thể để ai đó ra mang vali của tôi vào trong được không?"

Uh-oh. Cô ta đã nhận ra Molly từ các bài báo của *People*. Người phụ nữ này không phải là bạn của cô.

Molly bước sang một bên để Lilly bước lên hiên. "Chúng tôi đang sắp xếp tổ chức lại vào lúc này. Chị có đặt phòng trước không?"

"Tôi đã nói chuyện với bà Long hai ngày trước, và bà ấy nói ở đây còn phòng."

"Vâng, tất nhiên chúng tôi còn. Tôi không chắc chắn chính xác là phòng nào và tôi là một fan hâm mộ lớn của chị."

"Cảm ơn." Cô ta trả lời một cách lạnh lùng đến nỗi Molly ước cô đã không nói điều đó. Lilly nhìn Roo cố gắng để gây ấn tượng với cô ta bằng nụ cười nhếch mép như Bruce Willis của mình. "Con mèo của tôi trong xe. Bà Long cho biết không vấn đề gì khi mang con mèo đi cùng, nhưng con chó của cô có vẻ có chút gê tởm với điều đó."

"Roo có thể không thích có một con mèo xung quanh, nhưng nó sẽ không làm hại con mèo. Hãy giới thiệu chúng nếu chị thích trong khi tôi đi kiểm tra phòng của chị."

Lilly Sherman có thể là ngôi sao đã phai mờ, nhưng cô vẫn là một ngôi sao, và Molly trông đợi sự chống đối của cô ta vì phải chờ đợi, nhưng cô ta đã không nói gì cả.

Khi Molly đi vào bên trong, cô tự hỏi sẽ như thế nào nếu Kevin biết về việc này. Có phải họ là người yêu của nhau? Lilly dường như quá thông minh, không tính đến việc cô ta nói tiếng Anh rất tốt. Tuy nhiên ...

Molly vội vã lên lầu và tìm thấy Amy cúi xuống một trong các bồn tắm, quần sooc đen bó sát

của cô kéo xuống hình thành một chữ V đẹp tuyệt.

"Một khách vừa mới đến, và tôi không biết xếp cho chị ta ở đâu. Đã có ai rời khỏi đây chưa?"

Amy đứng lên và nhìn thẳng vào Molly. "Không, nhưng còn căn gác mái. Không có ai nghỉ ở đó trong mùa này hết."

"Gác mái?"

"Nó khá là tốt."

Molly không thể tưởng tượng được việc xếp Lilly Sherman ở một căn gác mái.

Amy ngồi xuống trở lại. "Uh, Molly, nếu chị muốn nói chuyện, chị biết đấy, với em, chị có thể ..."

"Nói chuyện?"

"Ý em là, khi em dọn phòng của Kevin, em thấy rằng chị đã không ngủ ở đó đêm qua."

Molly thấy thật khó chịu vì được thương hại bởi một người có những vết bầm đỏ nơi cổ. "Chúng tôi đang ly thân, Amy. Không có gì để em phải lo lắng về điều đó hết."

"Em thực sự xin lỗi, ý em là, nếu nó là về việc quan hệ tình dục hay là bất cứ điều gì khác, em có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào, chị biết đấy, cho chị một số lời khuyên."

Molly đã trở thành một đối tượng đáng thương cho tiến sĩ Ruth^[2] mười chín tuổi.

"Không cần thiết." Cô vội vã chạy lên lầu gác mái và thấy một căn phòng rộng rãi đáng ngạc nhiên, mặc dù có trần nghiêng và nhiều cửa sổ. Các đồ nội thất cổ ấm cúng và chiếc giường đôi bốn chân dường có một tấm nệm thoải mái. Một cửa sổ lớn đã được thêm vào ở cuối căn phòng để cung cấp thêm ánh sáng. Molly đẩy nó mở ra cho không khí trong lành vào, sau đó kiểm tra một phòng tắm nhỏ kiểu cũ ở đối diện phía cuối căn phòng. Hầu như không tiện nghi, nhưng ít nhất nó cũng là một căn phòng riêng, và nếu Lilly Sherman không thích nó, cô ta có thể rời đi.

Chỉ cần những suy nghĩ đó thôi cũng làm cô phấn chấn tinh thần. Cô nói Amy dọn dẹp sẵn sàng cho căn phòng, sau đó vội vã xuống cầu thang. Vẫn không thấy bóng dáng của Kevin. Cô quay lại hiên trước.

Lilly đứng gần lan can vuốt ve con mèo lớn màu vàng trong vòng tay của cô ta, trong khi Roo hờn dỗi ở bên dưới cái xích đu bằng gỗ. Nó nhảy lên khi Molly mở cửa trước, nhìn cô với cái nhìn bị tổn thương, và chạy vụt vào bên trong. Cô sắp xếp lại khuôn mặt với một nét vui vẻ. "Tôi hy vọng con mèo của chị sẽ nhẹ nhàng với chú ta."

"Chúng nó không thích nhau." Lilly cọ xát ngón tay cái của mình lên cằm của con mèo. "Đây là Marmalade, thường được gọi là Marmie."

Con mèo lông dài đó có kích thước giống một con gấu trúc, với đôi mắt vàng, bàn chân to lớn, và một cái đầu lớn. "Này, Marmie. Hãy tư tế với Roo được chứ?" Con mèo rên lên meo meo.

"Tôi e là chỉ còn một căn phòng trống ở tầng áp mái, nó rất tốt, nhưng vẫn là một căn gác mái, và phòng tắm thì tùy vào sự mong muốn của chị. Chị có thể muốn xem xét ở lại hoặc có thể chọn một trong những căn nhà gỗ nhỏ. Tất cả đều còn trống."

"Tôi thích ngôi nhà, với tôi như thế là ổn."

Kể từ khi Lilly đóng trong bộ phim Bốn Mùa được viết về chính cô ấy, Molly không thể tưởng

tượng bất cứ điều gì về nó là đúng. Tuy nhiên, cách cư xử chỉ là cách cư xử. "Tôi là Molly Somerville."

"Vâng, tôi nhận ra cô," cô nói lạnh lùng. "Cô là vợ của Kevin."

"Chúng tôi đang ly thân. Tôi chỉ giúp anh ấy trong một vài ngày."

"Tôi hiểu." Biểu hiện của cô cho biết cô chỉ hiểu một phần nào đó.

"Tôi sẽ đem cho chị một ít trà đá trong khi chờ đợi."

Molly chạy đi pha trà và quay trở lại mái hiên khi cô phát hiện Kevin đi ngang qua bãi cỏ tiến về phía ngôi nhà. Kể từ bữa sáng, anh đã thay một chiếc quần jean bạc màu, một đôi giày thể thao mòn vẹt, và một cái áo phông cũ màu đen với tay áo bó lại vòng theo cơ bắp của anh. Chiếc búa nhô ra từ túi của anh chỉ ra rằng hoặc là anh muốn thoát khỏi dư vị cơn đau đầu vì rượu của mình hoặc đang cố bỏ qua cơn đau. Nhớ lại những cú ném anh đã thực hiện trong những năm qua, cô nghi ngờ việc nó sẽ là những cú ném cuối cùng. Bởi vì anh không thích nơi này gì nhiều, cô tự hỏi tại sao anh lại đi làm công việc sửa chữa. Cô đoán chắc là do buồn tẻ, hoặc có lẽ là con trai của một người thuyết giáo này nhận thức phải có trách nhiệm làm phức tạp hóa cuộc sống của mình.

"Hey, Daphne! Cô có muốn đi vào thành phố với tôi để mua một số đồ dự trữ không?"

Cô mỉm cười khi nghe anh gọi cô là Daphne một lần nữa. "Chúng ta có một vị khách mới."

"Thật tuyệt vời", anh nói không có vẻ nhiệt tình mấy. "Đó là những gì chúng ta cần."

Cái xích đu đập vào bức tường, và cô quay lại thấy Lilly đang đứng dậy. Một nữ ngôi sao biến mất và thế vào đó là một phụ nữ có khuôn mặt tái mét và bị kích động. Molly vội vàng đặt ly trà lạnh xuống. "Chị có sao không?"

Trong một chuyển động hầu như không cảm nhận được, cô ta lắc đầu.

Kevin dậm chân bước lên bậc tăng cấp hiên nhà, và anh nhìn lên. "Tôi nghĩ chúng ta có thể..." Anh đông cứng lại.

Họ đã có một mối quan hệ tình cảm. Bây giờ, Molly khá chắc chắn về điều đó. Mặc dù có sự chênh lệch về tuổi tác, nhưng Lilly vẫn là một phụ nữ xinh đẹp; tóc, đôi mắt màu xanh lá cây, và cơ thể đầy gợi cảm. Cô ta đến để tìm Kevin vì muốn anh trở lại. Và Molly thì chưa sẵn sàng để cho anh đi. Ý tưởng đó gây shock cho cô. Có phải sự phải lòng cũ của cô với anh đã quay trở lại không?

Anh đứng lại nơi anh cảm thấy được thoải mái. "Cô đang làm gì ở đây?"

Lilly đã không nao núng trước lời lẽ khiếm nhã của anh. Cô dường như mong đợi nó. "Xin chào, Kevin." Cánh tay của cô run lên ở bên cạnh sườn cô, như thể cô muốn chạm vào anh, nhưng không thể. Đôi mắt cô uống hình ảnh khuôn mặt của anh.

"Tôi đến đây vào kỳ nghỉ." Giọng nói phát ra từ cuống họng cô có vẻ như khó thở và rất không chắc chắn.

"Quên đi."

Molly nhìn thấy như là Lilly đang siết chặt tay kéo chính mình lại. "Tôi đã đặt phòng. Tôi sẽ ở lại."

Kevin quay gót chân và bước ra khỏi nhà.

Lilly nhấn ngón tay lên miệng, làm nhòe son môi màu nâu sẫm mềm mại của cô. Đôi mắt cô rung

rung nước, làm khuấy động sự thương sót trong Molly, nhưng Lilly sẽ không chịu đựng nó, và cô quay lại với tiếng rít lên giận giữ. "Tôi sẽ ở lại!"

Molly hướng cái nhìn không chắc chắn về phía bãi cỏ, nhưng Kevin đã biến mất. "Được thôi". Cô cần phải biết nếu như họ đang yêu nhau, nhưng cô lại không thể nghĩ ra một cái gì giống như thế. "Chị và Kevin dường như có một quá khứ."

Lilly ngồi chìm xuống chiếc xích đu, và con mèo nhảy vào lòng cô. "Tôi là dì của nó."

Sự khuấy khoa của Molly đến gần như ngay lập tức bởi một cảm giác kỳ lạ muốn bảo vệ cho Kevin. "Mối quan hệ giữa Kevin và chị dường như đã để lại một điều gì đó nuôi tiếc."

"Nó ghét tôi." Lilly đột nhiên nhìn quá mỏng manh để có thể trở thành một ngôi sao. "Nó ghét tôi, và tôi thì yêu nó nhiều hơn bất cứ ai trên trái đất." Cô dường như nhắc cốc trà đá một cách không suy nghĩ. "Mẹ của nó, Maida, là chị gái tôi". Cường độ trong giọng nói của cô làm Molly cảm thương. "Kevin nói với tôi cha mẹ của anh ấy là người đã lớn tuổi."

"Đúng thế, Maida kết hôn với John Tucker cùng năm tôi được sinh ra."

"Một khoảng cách tuổi khá lớn nhỉ."

"Chị ấy giống như một người mẹ thứ hai của tôi. Chúng tôi sống trong cùng một thị trấn khi tôi lớn lên, thực tế là ở ngay bên cạnh"

Molly có cảm giác rằng Lilly đã nói với cô điều này không phải bởi vì cô ấy muốn Molly biết mà chỉ đơn giản là để tránh tan ra thành từng mảnh. Sự tò mò đã khiến cô tận dụng lợi thế đó. "Tôi nhớ đã đọc báo rằng chị rất trẻ khi chị đến Hollywood."

"Maida chuyển đi khi John được giao một nhà thờ ở Grand Rapids. Mẹ tôi và tôi đã không được đi cùng, và mọi thứ đã nhanh chóng đi xuống dốc, vì vậy tôi bỏ chạy và dừng lại ở Hollywood."

Rồi Lilly rơi vào im lặng.

Nhưng Molly muốn biết nhiều hơn. "Chị đã làm một việc rất tốt cho bản thân."

"Phải mất một khoảng thời gian. Tôi đã rất ngây thơ, hoang dã và đã làm nhiều việc sai lầm." Cô dựa lưng vào xích đu. "Một số việc trong đó không thể thay đổi được."

"Chị gái tôi cũng đã nuôi lớn tôi, nhưng chị ấy đã không bước vào cuộc đời tôi cho đến khi tôi được mười lăm tuổi."

"Có lẽ đó là điều tốt hơn dành cho tôi. Tôi cũng không biết nữa. Tôi đoán một số người trong chúng ta được sinh ra chỉ để đem đến đau khổ."

Molly muốn biết lý do tại sao Kevin có thái độ thù địch như vậy, nhưng Lilly đã quay đầu đi, rồi sau đó Amy thỉnh thoảng xuất hiện ở hiên nhà. Cô gái đó hoặc là quá trẻ hoặc chỉ để ý đến mình mà không nhận thấy vị khách nổi tiếng của họ. "Phòng đã sẵn sàng."

"Tôi sẽ dẫn chị lên trên lầu. Amy, em ra ngoài mang hành lý của cô Sherman ở xe vào được không?"

Khi Molly dẫn Lilly vào gác mái, cô hy vọng chị phản đối một nơi khiêm tốn như vậy, nhưng Lilly đã không nói gì. Molly chỉ ra hướng bãi biển từ cửa sổ. "Có một lối đi bộ rất đẹp dọc theo hồ, nhưng có lẽ chị đã biết tất cả những điều đó. Chị đã từng ở đây trước kia chưa?"

"Lilly vút ví của mình lên giường. "Tôi đã không được mời."

Cảm giác rần rần thương cảm của Molly lại tăng thêm. Rồi cô để chị ta một mình ngay sau khi Amy xuất hiện với hành lý.

Thay vì quay trở lại căn nhà với một giấc ngủ ngắn, Molly lang thang vào phòng âm nhạc. Cô chạm vào cây bút máy cũ tại bàn làm việc, những lọ mực, sau đó là đồ văn phòng bằng ngà voi và sừng với dòng chữ KHU NHÀ NGHỈ VÀ BỮA SÁNG HỒ GIÓ khắc ở phía trên. Cuối cùng, cô ngăn sự bồn chồn lại và ngồi xuống để suy nghĩ.

Vào thời điểm chiếc đồng hồ kỷ niệm ngày cưới bằng vàng nhỏ rung chuông, cô sắp xếp lại suy nghĩ của mình để tìm thấy Kevin.

Cô bắt đầu tìm kiếm tại bãi biển, nơi cô tìm thấy Troy đang sửa chữa một số con thuyền đã bị rời ra khỏi bến tàu. Khi cô hỏi cậu ta về Kevin, cậu ta lắc đầu và biểu hiện sự đáng thương giống như Roo đã sử dụng khi Molly ra khỏi nhà mà không có nó đi cùng. "Anh ấy không ở xung quanh đây, chỉ có nhìn thấy Amy không?"

"Cô ấy đang dọn dẹp các phòng ngủ."

"Chúng tôi, uh..., cố gắng để hoàn thành tất cả mọi thứ để chúng tôi có thể về nhà sớm."

Nơi các người sẽ trút sạch quần áo của nhau và nhảy vào giường. "Tôi tin chắc mọi việc sẽ tốt đẹp."

Troy nhìn có vẻ rất hài lòng như thể cô đã gãi dưới cằm cậu ta.

Molly đi về bãi cỏ, sau đó theo âm thanh của một chiếc búa giện dữ phía sau một ngôi nhà có tên là 'Thiên đường'. Kevin đang cúi xuống trên mái nhà trút sự thất vọng của mình lên cái mái nhà mới lợp.

Cô nhét ngón tay cái của mình trong túi sau của quần short của cô và cố gắng tìm cách để nói chuyện về việc này. "Anh vẫn giữ kế hoạch đi vào thành phố chứ?"

"Có thể để sau." Anh dừng búa lại. "Bà ta đã đi chưa?"

"Chưa."

Búa của anh nện mạnh lên mái lợp. "Bà ta không thể ở lại đây."

"Cô ấy đã đặt phòng. Tôi thực sự không thể đá cô ta ra ngoài."

"Chết tiệt, Molly" *nện búa!* "Tôi muốn cô ..." *nện búa* "... tổng khứ bà ta!" *nện búa!*

Cô không thích việc bị nện búa, nhưng cô vẫn có cảm giác ấm áp còn sót lại từ đêm qua để đối xử với anh nhẹ nhàng. "Anh xuống dưới này một vài phút được chứ?" *nện búa!* "Tại sao?"

"Vì nó làm đau cổ tôi khi ngược nhìn vào anh, và tôi muốn nói chuyện."

"Vậy thì đừng nhìn lên!" *nện búa! nện búa!* "Hoặc đừng nói chuyện!"

Cô ngồi trên một chồng miếng lợp mái, để anh biết cô không bỏ đi đâu hết. Anh đã cố gắng để lờ cô đi, nhưng cuối cùng anh cũng đã thốt ra một câu chửi tục và bỏ cái búa sang một bên.

Cô nhìn anh đi xuống các bậc thang. Đôi chân săn chắc, đầy cơ bắp. Cặp mông tuyệt vời. Cái gì làm đàn ông và cặp mông của họ trông thật hấp dẫn? Anh trừng mắt nhìn cô khi anh đến tiếp đất, nhưng nó là cái nhìn nhiều sự phiền toái nhiều hơn thù địch. "Sao?"

"Anh có thể kể cho tôi về Lilly không?" Anh thu hẹp đôi mắt màu xanh lá cây lại. "Tôi không thích bà ta."

"Tôi thấy được điều đó." Sự nghi ngờ đang ăn mòn trong cô vẫn chưa rời đi. "Cô ấy quên để gửi quà Giáng sinh cho anh khi anh lớn lên à?"

"Tôi không muốn bà ta ở đây, tất cả chỉ thế thôi."

"Cô ấy trông không giống như định bỏ đi nơi khác đâu."

Anh chống hai tay lên hông, khuỷu tay nhô ra trong sự tức giận. "Đó là vấn đề của bà ta."

"Vì anh không muốn cô ấy ở đây, có vẻ như đó cũng là vấn đề của anh"

Anh quay trở lại thang. "Cô có thể đi xử lý việc phục vụ trà đáng nguyên rửa một mình đi được không?"

Một lần nữa cô cảm thấy nổi da gà. Có điều gì đó rất sai. "Kevin, chờ đã!"

Anh quay lại nhìn với một biểu hiện thiếu kiên nhẫn. Cô tự nhủ đây là không phải là việc của cô, nhưng cô không thể bỏ mặc được. "Lilly nói rằng cô ấy là dì của anh"

"Đúng vậy, thì sao?"

"Khi cô ấy nhìn anh, tôi có một cảm giác rất lạ."

"Muốn nói gì thì nói nhanh lên, Molly. Tôi có nhiều việc phải làm."

"Có rất nhiều tình cảm chứa trong đôi mắt của cô ấy."

"Tôi nghiêm túc nghi ngờ về điều đó."

"Cô ấy yêu anh."

"Bà ta thậm chí không biết tôi."

"Tôi đã có cảm giác kỳ lạ tại sao anh lại rất đau khổ." Cô cắn môi và ước gì cô đã không bắt đầu việc này, nhưng một số bản năng mạnh mẽ không để cho cô lùi lại. "Tôi không nghĩ rằng Lilly là dì của anh, Kevin. Tôi nghĩ cô ấy là mẹ của anh."

Chương 12

"Kẹo mềm!" Benny chép môi cậu ta. "Tôi yêu kẹo mềm!"

Daphne Nói Xin chào

Kevin trông như thể cô đã đâm anh vậy. "Làm thế nào cô biết? *Không một ai* biết điều đó cả!"

"Tôi đoán."

"Tôi không tin cô. Bà ấy đã nói với cô! Chết tiệt bà ta!"

"Cô ấy không nói điều gì cả, nhưng tôi chỉ thấy một người có đôi mắt xanh lá giống đúc như thế, đó chính là anh."

"Cô biết điều đó khi chỉ cần nhìn vào mắt bà ta."

"Và một vài thứ khác." Molly đã chứng kiến khao khát trên khuôn mặt của Lilly khi cô ấy nhìn chăm chăm vào Kevin quá mãnh liệt đối với một người dì. Và đó là manh mối Lilly đã đưa cho cô.

"Cô ấy nói với tôi cô đã trẻ như thế nào khi rời khỏi nhà, và cô ấy cũng nói rằng cô đã vướng vào những rắc rối. Tôi biết cha mẹ của anh lúc đó đã lớn tuổi, nó chỉ là một linh cảm."

"Một linh cảm tốt chết tiệt."

"Tôi là một nhà văn, ít nhất đó là điều tôi có thể sử dụng. Chúng tôi thường có xu hướng trực giác khá tốt."

Anh ném chiếc búa xuống. "Tôi phải ra khỏi đây."

Và cô đã đi với anh. Anh đã không bỏ rơi cô đêm qua, và cô cũng sẽ không từ bỏ anh bây giờ. "Hãy đi leo núi nào", cô buột miệng nói ra.

Anh dừng lại và nhìn chằm chằm vào cô. "Cô muốn đi leo núi?"

Không, tôi không muốn đi leo núi! Anh nghĩ tôi là đồ ngốc chắc? "Tại sao không?"

Anh nhìn chằm chằm vào cô ấy một lúc lâu. "Được rồi, theo ý cô."

Đó chính xác những gì cô sợ, nhưng đã quá muộn để quay trở lại bây giờ. Nếu cô cố gắng, có lẽ anh sẽ chỉ gọi cô là "cô thờ" một lần nữa thôi. Đó là những gì mà những đứa trẻ mẫu giáo đã gọi cô khi cô đọc cho chúng nghe câu chuyện của cô, nhưng, từ anh, âm thanh đó không giống như là vô tội.

Một giờ rưỡi sau, cô nằm trên một tảng đá bằng phẳng gần rìa dốc cố gắng để bắt kịp hơi thở của mình. Khi nhiệt từ tảng đá thấm qua quần áo ướt của cô, cô quyết định leo núi không phải là một điều tồi tệ nhất. Cô là một người leo núi giỏi, và nó thậm chí phần nào rất thú vị. Phần tồi tệ nhất là lỗi cơ thể của cô quay trở về con đường đó và cô không thể bắt đầu cuộc đua một lần nữa.

Cô nghe thấy anh đang đến, nhưng không giống như cô, anh đã không thở một cách khó khăn. Cô nhắm mắt mình lại. Bởi vì nếu cô mở, cô sẽ thấy những gì cô đã được biết, rằng anh đang hoàn toàn trần trụi cho đến chiếc quần lót ống rộng màu xanh nước biển trước khi anh nhảy xuống nước. Thật là đau đớn để nhìn vào anh, tất cả những gợn sóng, những nơi phẳng lì, và những cơ bắp trơn mượt. Cô sợ hãi hay hy vọng? Có thể chiếc quần ống rộng đó sẽ rơi ra trong khi nhảy xuống, nhưng anh bằng cách nào đó đã giữ lại được nó.

Cô kìm lại sự tưởng tượng của mình, đó chính xác là điều tưởng tượng đã khiến cô gặp rắc rối khủng khiếp đến như vậy. Và có lẽ đã đến lúc cô nhắc nhở mình rằng Kevin không chính xác là người tình đáng nhớ nhất. Trên thực tế, anh đã bị động.

Điều đó không công bằng. Anh đã làm điều đó dưới gập đôi sự bất lợi. Anh đang ngủ say, và anh đã không quyến rũ cô.

Một số điều đã không thay đổi. Mặc dù anh dường như đã hành động không còn sự khinh miệt với cô, nhưng anh cũng không gửi bất kỳ tín hiệu nào cho rằng anh thấy hấp dẫn tình dục không thể cưỡng lại hoặc thậm chí là sự lôi cuốn nhỏ nhất đối với cô.

Thực tế rằng cô đã nghĩ về tình dục với sự khó chịu nhưng mặt khác cũng khuyến khích nó. Bông hoa nghệ tây đầu tiên dường như đã xuất hiện trong mùa đông tăm tối của tâm hồn cô.

Anh nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô và duỗi thẳng lưng anh. Cô ngửi thấy hơi nóng, mùi ẩm ướt, và mùi đàn ông nguy hiểm.

"Không nhào lộn thêm nữa, Molly. Tôi nghiêm túc đó. Cô quá gần với những tảng đá."

"Tôi chỉ làm một lần, và tôi biết chính xác rìa dốc ở đâu."

"Cô nghe tôi nói chứ."

"Hừ, anh nói giống như Dan vậy."

"Tôi thậm chí không thể nghĩ về những gì anh ấy sẽ làm nếu anh ấy nhìn thấy cô làm điều đó." Họ cùng nằm đó im lặng trong một thời gian thân mật đáng ngạc nhiên. Mỗi cơ bắp của cô cảm thấy

đầu nhứt nhưng thoải mái.

Daphn nằm đó phơi nắng bản thân trên một tảng đá khi Benny chạy nhanh đến. Cậu đang khóc. "Có chuyện gì vậy, Benny?"

"Không có gì. Đi đi!"

Đôi mắt cô bật mở. Đã được gần bốn tháng kể từ khi Daphne và Benny đã có một cuộc trò chuyện tưởng tượng trong đầu cô. Có lẽ chỉ là một may mắn. Cô lặn về phía Kevin. Mặc dù cô không muốn làm hỏng khoảng thời gian tốt đẹp họ có, anh cần sự giúp đỡ để chấp nhận Lilly cũng giống như cô cần sự giúp đỡ để chấp nhận sự mất mát Sarah. Đôi mắt của anh đang nhắm lại. Cô nhận ra rằng lông mi của anh đậm hơn so với tóc của anh, mái tóc đã khô trở lại ở thái dương. Cô để cằm trên tay. "Có phải anh đã luôn biết rằng Lilly là mẹ đẻ của anh?"

Anh không mở mắt. "Cha mẹ tôi nói với tôi khi tôi lên sáu."

"Họ đã làm đúng khi không cố giữ bí mật." Cô chờ đợi, nhưng anh đã không thêm bất cứ điều gì. "Cô ấy phải rất trẻ. Nhìn cô ấy bây giờ giống mới bốn mươi tuổi"

"Bà ấy đã năm mươi."

"Wow". "Bà ấy là một tí người Hollywood, cả tấn phẫu thuật thẩm mỹ."

"Anh có được gặp bà nhiều khi anh còn nhỏ không?"

"Trên truyền hình"

"Nhưng không gặp trực tiếp à?" Một chim gõ kiến đang gõ gõ không xa, và một con chim ưng bay liệng trên mặt hồ. Cô nhìn sự nhấp nhô lên xuống của ngực anh.

"Bà ấy xuất hiện một lần khi tôi mười sáu tuổi. Đó đúng là khoảng thời gian buồn tẻ ở Thị trấn Tinsel." Anh mở mắt ra và ngồi dậy. Molly trông đợi anh đứng dậy và bỏ đi, nhưng anh nhìn ra hồ. "Theo như tôi biết, tôi có một người mẹ, Maida Tucker. Tôi không biết trò chơi nào mà nữ hoàng Bimbo kia nghĩ rằng bà ấy đang chơi khi đến đây, nhưng tôi không chơi với bà ấy."

Cái từ "Bimbo" khuấy động những ký ức xưa cũ bên trong Molly. Đó là từ được sử dụng khi mọi người nghĩ về Phoebe. Molly nhớ những gì mà chị gái cô đã nói với cô vài năm trước. *Đôi khi chị nghĩ "Bimbo" là một từ mà người đàn ông đặt ra để họ có thể cảm thấy giỏi hơn phụ nữ, những người sống sót tốt hơn họ.*

"Có thể điều tốt nhất là đi nói chuyện với bà ấy," Molly nói. "Sau đó anh có thể biết bà ấy muốn gì."

"Tôi không quan tâm." Anh đứng dậy, chộp lấy chiếc quần jeans, và xỏ chân vào. "Thật là một tuần đánh kinh tởm."

Có thể đối với anh, nhưng không phải với cô. Đây là tuần hóa ra là tốt nhất của cô trong nhiều tháng.

Anh đã đẩy ngón tay vuốt mái tóc ẩm ướt của mình và nói một cách nhẹ nhàng. "Cô vẫn muốn đi vào thành phố chứ?"

"Đương nhiên."

"Nếu chúng ta đi ngay bây giờ, chúng ta có thể trở về lúc năm giờ chiều. Rồi cô sẽ chuẩn bị bữa trà được chứ?"

"Được, nhưng anh phải biết anh sẽ giải quyết với bà ấy sớm hay là muộn mà thôi."

Cô xem sự biểu hiện cảm xúc gay gắt trên khuôn mặt của anh. "Tôi sẽ giải quyết với bà ấy, nhưng thời gian và địa điểm là do tôi chọn."

Lilly đứng ở cửa sổ tầng áp mái và xem Kevin lái xe đi với nữ thừa kế của đội bóng. Cổ họng của cô thắt chặt khi cô nhớ sự khinh bỉ của anh. Cậu bé của cô... con cô đã sinh ra khi cô hầu như không hơn một đứa trẻ. Đứa con trai cô giao cho chị gái mình để nuôi nấng như là của con của chị ấy.

Cô biết rằng đó là điều đúng đắn phải làm – một điều không ích kỷ - và những thành công mà anh đạt được trong cuộc sống đã chứng minh điều đó. Cơ hội nào anh sẽ có được khi là con của một người không có giáo dục, chênh choáng hơi men khi lên mười bảy tuổi người lun mơ ước trở thành một ngôi sao?

Cô buông màn và ngồi trên mép giường. Cô đã gặp một chàng trai cùng ngày mà cô xuống xe buýt tại L.A, anh là một thiếu niên đến từ một trang trại Oklahoma và tìm kiếm công việc diễn viên đóng thế. Họ đã chia sẻ phòng trong một khách sạn nhếch nhác để tiết kiệm tiền. Họ rất trẻ và đầy khát khao tình dục. Họ đã che giấu nỗi sợ hãi của họ khỏi một thành phố nguy hiểm đằng sau việc quan hệ tình dục không hiểu biết và nói chuyện thô lỗ. Anh ta đã biến mất trước khi anh biết cô đã mang thai.

Cô đã may mắn tìm được công việc chạy bàn. Một trong các phục vụ bàn nữ lớn tuổi, một phụ nữ tên là Becky, đã thương hại cô và để cô ngủ trên chiếc đi văng của mình. Becky là một bà mẹ đơn thân không có sự chịu đựng nào còn lại sau khi xong một ngày dài làm việc cho nhu cầu của đứa con ba tuổi của cô ta. Xem cô bé co rúm mình khỏi những từ ngữ cay nghiệt của mẹ cô ta và thỉnh thoảng những cái tát thể hiện sự lạnh lùng của thực tế. Hai tuần trước khi Kevin được sinh ra, Lilly đã gọi Maida và nói với chị ấy về đứa bé. Chị gái của cô và John Tucker đã ngay lập tức lái xe đến Los Angeles.

Họ ở lại với cô ấy cho đến khi Kevin được sinh ra và thậm chí đã nói với cô rằng cô có thể trở lại Michigan với họ. Nhưng cô không thể quay trở lại, và cô biết được điều đó theo cách họ nhìn nhau, rằng họ không muốn cô trở lại.

Tại bệnh viện, Lilly đã ôm cậu bé của cô mọi lúc có thể và cố gắng thì thầm một tình yêu của cả đời cô với cậu bé. Cô nhìn thấy một tình yêu nở trên khuôn mặt của chị gái mình bất cứ khi nào chị ấy nâng cậu bé lên, và thấy biểu hiện của John mềm đi với sự khát khao. Họ tuyệt đối xứng đáng để nuôi nấng con cô không thể chối cãi được, và cô đã yêu và ghét họ cùng lúc về điều đó. Nhìn họ lái xe đi với đứa con trai của cô đã trở thành khoảnh khắc tồi tệ nhất trong cuộc đời cô. Hai tuần sau, cô gặp Craig.

Lilly biết cô đã làm điều đúng bằng cách cho Kevin đi, nhưng cái giá phải trả vẫn quá cao. Trong ba mươi hai năm cô đã sống với một lỗ hổng lớn trong trái tim mình mà cả sự nghiệp hay cuộc hôn nhân của cô có thể bù đắp được. Ngay cả khi cô có thể có thêm con, cái lỗ hổng đó vẫn sẽ còn. Bây giờ cô muốn chữa lành nó.

Khi cô mười bảy tuổi, cách duy nhất cô có thể đấu tranh cho con trai mình là để cho cậu bé đi. Nhưng cô không còn mười bảy nữa, và đây là thời gian để giải quyết mọi chuyện, một lần và cho tất cả mọi vấn đề, nếu cô có thể có một vị trí trong cuộc sống của con cô, cô sẽ nhận bất kì điều gì anh trao cho cô. Một thiệp Giáng sinh mỗi năm một lần. Một nụ cười. Hoặc một cái gì đó để nói cho cô biết rằng anh không còn ghét cô. Thực tế rằng anh không muốn cô lại gần anh, anh đã tỏ rõ tàn nhẫn mỗi lần cô cố gắng liên lạc với anh kể từ cái chết của Maida, và điều đó thậm chí còn rõ ràng hơn ngày

hôm nay. Nhưng có lẽ cô đã không cố gắng đủ nhiều.

Cô nghĩ đến Molly và cảm thấy ớn lạnh. Lilly đã không dành sự tôn trọng cho những người đàn bà săn đuổi đàn ông nổi tiếng. Cô đã nhìn thấy điều đó xảy ra hàng tá lần ở Hollywood. Thật đáng buồn, những phụ nữ chưa biết đến sự giàu có trong cuộc sống của họ đã cố gắng khẳng định bản thân bằng cách bắt những người đàn ông nổi tiếng. Molly đã bắt anh với việc mang thai cộng với địa vị là em gái của Phoebe Calebaw.

Lilly đứng dậy khỏi giường. Trong những năm Kevin lớn lên, cô đã không thể bảo vệ anh khi anh cần, nhưng bây giờ cô đã có một cơ hội để bù đắp cho điều đó.

Hồ Gió là một khu du lịch điển hình với làng mạc ở trung tâm và một chút hoang sơ ở vùng ven. Các đường phố chính chạy dọc theo con hồ, nổi bậc với một vài nhà hàng và cửa hàng quà tặng, một bến du thuyền, một cửa hàng quần áo cao cấp cho khách du lịch, và nhà nghỉ Hồ Gió.

Kevin đậu xe lại và Molly bước ra khỏi xe. Trước khi họ rời bãi đất cắm trại cô đã tắm rửa, chăm sóc lại mái tóc, sử dụng một ít phấn trang điểm mắt và tô một ít son môi MAC Spice. Bởi vì cô chỉ còn có đôi giày thể thao, nên một chiếc váy không phải là sự lựa chọn hợp lý. Vì vậy cô đã mặc cái quần short dây rút màu xám sáng và một chiếc áo vạt ngắn màu đen, sau đó tự an ủi mình rằng cô đã bị mất trọng lượng đủ nhiều để cho cái quần short chạy xuống dưới rốn.

Khi anh đến phía trước của chiếc xe, đôi mắt anh nhìn lướt qua cô, sau đó nghiên cứu cô kỹ càng hơn. Cô cảm thấy một sự náo nức không mong muốn và tự hỏi anh có thích những gì anh nhìn thấy, hoặc anh có làm một phép so sánh không thiện chí với những cô bạn gái liên hợp quốc của mình không. Sẽ ra sao nếu anh làm điều đó? Cô thích cơ thể và khuôn mặt cô, có thể nó không được đáng nhớ với anh, nhưng cô hạnh phúc với những thứ cô có. Bên cạnh đó, cô chẳng cần quan tâm anh nghĩ cái gì.

Anh ra hiệu về phía cửa hàng. "Họ nên có những đôi giày trong đó nếu cô muốn thay thế những chiếc cô bị mất trong hồ."

Cửa hàng giày đó dường như cách xa khỏi phạm vi thanh toán của cô. "Tôi sẽ thử với một cửa hàng bán trang phục bình." "

"Đồ của họ khá là rẻ thôi."

Cô đẩy kính râm lên cao trên mũi. Không giống như cái kính hiệu Revos của anh, cô chỉ chi chín đô la cho một cái kính hiệu Marshall. "Tôi có sở thích đơn giản." Anh nhìn cô tò mò. "Cô không phải một trong những triệu phú keo kiệt đấy chứ?"

Cô suy nghĩ một lúc, sau đó quyết định không đùa giỡn thêm với anh về việc này nữa. Đây là lúc để cho anh biết cô là ai, điên rồ và tất tần tật. "Tôi không thực sự là một triệu phú."

"Ai cũng biết cô là người thừa kế cả một gia sản."

"Vâng, thì cũng ... " Cô cắn môi.

Anh thở dài. "Tại sao tôi lại nghĩ rằng tôi sẽ được nghe một điều gì đó thực sự điên rồ nhỉ?"

"Tôi đoán rằng nó còn phụ thuộc vào quan điểm của anh."

"Tiếp tục đi, tôi đang lắng nghe đây."

"Tôi đã phá sản, được chưa nào!"

"Phá sản?"

"Không bao giờ đầu óc anh sẽ không hiểu được trong một triệu năm!" Cô bước ra xa khỏi anh.

Khi cô băng qua đường tiến về phía cửa hàng bán trang phục biển, anh chạy đến bên cạnh cô. Cô tức tối khi thấy rằng anh trông có vẻ thất vọng, mặc dù cô nên trông đợi điều đó từ Ngài Tôi-Sẽ-Bước-Trên-Con đường-Danh Vọng, người mà có thể trở thành một mẫu hình chàng trai lý tưởng cho những đứa trẻ, con của người truyền giáo, cho dù anh phủ nhận nó.

"Cô đã thổi bay tất cả tiền trong cơ hội đầu tiên cô có nó à? Đó là lý do tại sao cô lại sống ở một nơi tồi tàn như vậy."

Cô quay bật về phía anh ngay ở giữa cửa con đường. "Không, tôi không thổi bay nó đi. Tôi đã tiêu hoang phí một chút trong năm đầu tiên, nhưng tin tôi đi, số còn lại rất là nhiều."

Anh nắm lấy cánh tay cô và kéo cô ra khỏi con đường để tiến lên lề đường. "Chuyện gì đã xảy ra sau đó?"

"Anh có việc gì làm tốt hơn là quấy rầy tôi không?"

"Không hẳn. Một vụ đầu tư tồi tệ à? Hay cô đặt tất cả mọi thứ cô có vào thịt cá sấu chay?"

"Rất buồn cười."

"Hay cô đầu cơ vào thị trường dép thỏ?"

"Còn nếu nó như thế này thì sao?" Cô dừng lại phía trước cửa hàng bán trang phục biển. "Tôi đã đặt cược tất cả mọi thứ tôi có vào đội Ngôi Sao trong trận đấu cuối cùng, và một tên ngu ngốc nào đó đã ném bóng vào vùng double coverage của đối phương."

"Thật là hèn mọn."

Cô hít một hơi thật sâu và đẩy kính râm lên trên đầu. "Trên thực tế, tôi đã cho đi tất cả một vài năm trước đây và tôi không hề hối hận với điều đó."

Anh chớp mắt, sau đó cười. "Cô đã đem cho đi?"

"Có vấn đề với thánh giá của anh à?"

"Không, thật đấy, nói cho tôi biết sự thật đi."

Cô trừng mắt nhìn anh và bỏ đi vào trong cửa hàng.

"Không thể tin được, cô thật sự đã làm điều đó." Anh tiến tới đằng sau cô. "Cô đã cho đi bao nhiêu?"

"Rất nhiều hơn lương của anh, chàng trai ạ."

Anh mỉm cười. "Thôi nào, hãy nói cho tôi biết."

Cô thấy trước mặt là một thùng giày dép, sau đó cô ước rằng mình đã không, bởi vì nó toàn là dép nhựa neon.

"Hơn 3 triệu?"

Cô phớt lờ anh và cố tìm một đôi đơn giản nhất, cô thấy một đôi kính tằm với lấp lánh ánh bạc ở mũi giày.

"Nhiều hơn 3 triệu?"

"Tôi không muốn nói. Bây giờ thì hãy tránh ra và đừng làm phiền tôi nữa."

"Nếu cô nói cho tôi biết, tôi sẽ đưa cô đến cửa hàng kia, và cô có thể lấy bất cứ thứ gì cô muốn"

bằng thẻ tín dụng của tôi."

"Anh thắng!" Cô ném xuống đôi giày lấp lánh bạc và đi ra cửa.

Anh tiến tới trước và mở cửa cho cô. "Cô muốn tôi phải năn nỉ để cô có thể giữ lại lòng kiêu hãnh của mình đúng không?"

"Anh có thấy những đôi giày ở đây cực kỳ tệ không? Bên cạnh đó, tôi biết anh kiếm được bao nhiêu mùa giải trước."

"Tôi rất vui vì chúng ta đã ký thỏa thuận tiền hôn nhân. Ở đây tôi nghĩ rằng chúng ta đang bảo vệ tài sản của cô, nhưng thật trớ trêu, một sự thay đổi mỉa mai của cuộc đời đôi khi lại nhắm ngược vào bạn, bây giờ chúng lại thực sự quay ra bảo vệ tôi." Nụ cười của anh trở nên lớn hơn. "Ai mà có thể đoán được cơ chứ?"

Anh đã thích thú với bản thân mình hơi quá, do đó, cô sai nhanh bước chân của mình. "Tôi sẽ đặt cược rằng tôi có thể làm tôi đa thẻ tín dụng của anh trong nửa giờ."

"Có phải nó hơn 3 triệu?"

"Tôi sẽ cho anh biết sau khi tôi đã mua sắm xong." Cô mỉm cười với một cặp vợ chồng già.

"Nếu cô nói dối, tôi sẽ lấy lại tất cả."

"Không có cái gương nào gần đây để anh có thể chiêm ngưỡng lại chính mình nhỉ?"

"Tôi chưa bao giờ biết một người phụ nữ nào khó chịu với vẻ đẹp của tôi."

"Mọi cô gái của anh đều khó chịu trước vẻ đẹp của anh, họ chỉ làm ra vẻ lịch thiệp thôi".

"Tôi thề rằng, ai đó cần đá đít cô."

"Như Anh, chẳng hạn, có vẻ không phải là người có thể làm được điều đó."

"Như Cô, chẳng hạn, là một cô nhóc chết tiệt."

Cô mỉm cười và tiến vào cửa hiệu. Mười lăm phút sau cô xuất hiện với hai đôi giày. Chỉ khi cô đeo kính mát trở lại cô mới nhận thấy Kevin cũng mang một túi mua sắm "Anh đã mua gì vậy?"

"Cô cần một bộ đồ tắm."

"Anh mua nó cho tôi?"

"Tôi đã đoán size."

"Chiếc áo tắm đó như thế nào?"

"Hừm, nếu ai đó mua cho tôi một món quà, tôi sẽ cảm thấy hạnh phúc thay vì hành động nghi ngờ như vậy."

"Nếu đó là loại dây mảnh, hãy trả lại nó."

"Vậy là bây giờ, tôi đang xúc phạm cô theo cách đó sao?" Họ bắt đầu lang thang xuống con phố.

"Loại dây mảnh chắc có lẽ là loại duy nhất tồn tại mà anh biết. Tôi chắc đó là những gì các cô bạn gái của anh mặc."

"Cô nghĩ rằng cô có thể đánh lạc hướng tôi à, nhưng nó không hiệu quả lắm đâu." Họ đi qua một cửa hàng đồ ngọt được gọi là Say Fudge. Bên cạnh nó là một khoảng vườn công cộng nhỏ, với một vài bụi cây và một cặp băng ghế. "Đây là lúc thực hiện cam kết, Daphne." Anh chỉ về phía một trong các băng ghế, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Cánh tay anh lướt qua vai cô và để dọc theo lưng ghế. "Hãy

kể cho tôi về số tiền đó. Cô có phải đợi đến khi đủ hai mươi tuổi để được chạm tay vào số tiền đó không?"

"Vâng, lúc đó tôi vẫn còn đi học, và Phoebe không cho tôi đụng đến một đồng xu nào. Chị ấy nói nếu tôi muốn vào tài khoản trước khi tôi tốt nghiệp, tôi phải kiện chị ấy."

"Một phụ nữ thông minh."

"Chị ấy và Dan đã quản tôi khá chặt, vì vậy sau khi tôi tốt nghiệp chị ấy cuối cùng cũng bàn giao nó cho tôi, tôi đã làm tất cả mọi thứ như anh đã nghĩ. Tôi mua một chiếc xe, dời vào một căn hộ cao cấp, mua vô số quần áo. Nhưng sau một thời gian sống cuộc đời với quỹ ủy thác, nó đã mất đi ánh hào quang."

"Tại sao cô không tìm một công việc?"

"Tôi đã làm, nhưng một đồng tiền treo lơ lửng trên tôi. Tôi đã không kiếm được một đồng xu nào từ công việc. Có lẽ nếu nó đã đến từ một ai khác ngoài Bert Somerville, tôi sẽ không có một thời gian khó khăn với nó, nó như thể ông ấy vẫn đang xen một cách khó chịu vào cuộc sống của tôi, và tôi không thích nó. Cuối cùng tôi quyết định thành lập một quỹ từ thiện và cho đi tất cả. Và nếu anh kể với ai, tôi thề sẽ làm cho anh hối tiếc đấy."

"Cô đã cho hết tất cả à?"

"Tất cả từng đồng xu."

"Bao nhiêu?"

Cô nghịch các dây rút quần short của cô. "Tôi không muốn nói với anh. Anh sẽ lại nghĩ rằng tôi dở hơi."

"Việc trả lại những đôi giày đó rất dễ dàng đấy."

"Mười lăm triệu đô, được chưa!"

Anh nhìn với khuôn mặt đóng băng. "Cô đã cho đi mười lăm triệu đô la! "

Cô gật đầu.

Anh lắc đầu và cười. "Cô đúng là ngớ ngẩn!"

Cô nhớ lại lần nhào lộn ra khỏi vách đá. "Có lẽ, Nhưng tôi không hề hối tiếc cho dù là một khoảnh khắc". Mặc dù bây giờ cô không phiền nếu có lại một ít trong số đó để giúp cô tiếp tục trả tiền thế chấp của mình.

"Cô thực sự không nhớ nó à?"

"Không, Ngoại trừ số quần áo, cái mà tôi đã đề cập. Và cảm ơn anh vì những đôi giày. Tôi thích chúng."

"Rất hân hạnh. Thực tế là, tôi đã rất thích câu chuyện của cô, tôi sẽ thêm cho cô một bộ trang phục mới trong lần tới cô vào thị trấn."

" Xong! "

"Chúa ơi, thật đau lòng khi nhìn phụ nữ đấu tranh vất vả để trở nên cứng rắn."

Cô cười.

"Hey! Kevin!"

Molly Nghe thấy một giọng Đức rõ ràng và nhìn thấy một cô gái tóc vàng yếu điệu vội vàng lao về phía họ với một hộp nhỏ màu trắng trong tay. Người phụ nữ mặc một chiếc tạp dề sọc màu xanh và trắng trên bộ quần áo màu đen với chiếc cổ áo chữ V. Cô trông khá đẹp. Mái tóc dày, đôi mắt nâu, trang điểm hoàn hảo. Cô có lẽ lớn hơn Molly vài tuổi, và gần bằng tuổi của Kevin.

"Hey, Christina." Kevin nở nụ cười quá sexy với người phụ nữ đó như anh sống chỉ để chào đón cô ta vậy. Cô ta mở cái hộp các-tông màu trắng, và Molly phát hiện một con dấu màu xanh với dòng chữ Say Fudge đập nổi trên nó. "Anh dường như thích kẹo mềm vào đêm hôm qua nhỉ? Đây là một món quà nhỏ để chào đón anh đến Hồ Gió. Một hộp mẫu của chúng tôi."

"Cảm ơn rất nhiều." Anh trông rất hài lòng đến nỗi Molly muốn nhắc nhở anh đó chỉ là kẹo mềm, không phải là một chiếc nhẫn Siêu cúp. "Christina, đây là Molly. Christina sở hữu cửa hàng kẹo ở kia. Tôi đã gặp cô ấy ngày hôm qua khi tôi đi vào thành phố để mua một cái bánh kẹp thịt."

Christina trông mảnh dẻ hơn hơn so với một người phụ nữ sở hữu một cửa hàng kẹo. Điều đó đập vào Molly như là một tội ác chống lại tự nhiên.

"Hân hạnh gặp cô, Molly."

"Rất vui được làm quen." Molly có thể bỏ qua sự tò mò trong biểu hiện của cô ta, nhưng cô không tốt đến thế. "Tôi là vợ của Kevin."

"Ồ." Sự thất vọng của cô ta thể hiện trắng trợn như sứ mệnh của cô với hộp kẹo.

"Chúng tôi đang ly thân," Kevin thêm vào. "Molly viết sách cho trẻ em."

"Ồ, vậy sao? Tôi đã luôn muốn viết một cuốn sách cho trẻ em. Có lẽ một lúc nào đó cô có thể cho tôi một vài gợi ý"

Molly giữ biểu hiện của cô sẵn lòng nhưng không hứa hẹn.

Chỉ cần một lần thôi cô muốn gặp gỡ một người nào đó không muốn viết một cuốn sách cho trẻ em. Mọi người đều cho rằng họ có thể dễ dàng viết bởi vì nó rất đơn giản. Họ đã không biết những gì cần thiết để viết một cuốn sách thành công, cái mà trẻ em thực sự thích và chúng có thể học hỏi được từ nó, không phải chỉ là một cái gì đó người lớn quyết định một đứa trẻ cần.

"Tôi rất tiếc việc anh sẽ bán khu cắm trại, Kevin. Chúng tôi sẽ rất nhớ anh." Trước khi Christina có thể nhỏ dãi thêm anh thêm nữa, cô ta đã phát hiện ra một người phụ nữ đi vào cửa hàng kẹo. "Tôi phải đi. Hãy ghé lại đây trong lần tới các bạn vào thị trấn để tôi có thể giới thiệu mẫu sô-cô-la anh đào của tôi."

Khi cô ta đã đi ra khỏi tầm nghe, Molly quay về phía anh. "Anh không thể bán khu cắm trại được!"

"Tôi đã nói với cô từ đầu đó là những gì tôi đang làm."

Đúng, nhưng điều đó không có nghĩa lý gì vào thời điểm đó. Bây giờ cô không thể chịu đựng được ý tưởng rằng anh sẽ vứt bỏ nó đi. Khu cắm trại là một phần vĩnh viễn thuộc về anh, một phần của gia đình anh, và một cách kỳ lạ, cô không thể phân tích, nó đã bắt đầu trở thành như một phần của cô.

Anh hiểu lầm sự im lặng của cô. "Đừng quá lo lắng. Chúng ta sẽ không phải ở lại lâu. Giây phút tôi tìm thấy một ai đó mua nó, chúng ta sẽ ra khỏi đây ngay."

Trên đường trở lại khu cắm trại, Molly đã cố gắng để sắp xếp suy nghĩ của mình. Quê hương duy nhất Kevin có là ở đây. Anh đã mất cha mẹ, anh không có anh chị em ruột và anh dường như không có

về để cho Lilly bước vào cuộc sống của mình. Ngôi nhà nơi anh lớn lên thuộc về nhà thờ. Anh không có gì để liên kết với quá khứ của mình ngoại trừ khu cắm trại. Sẽ là một điều sai lầm khi anh từ bỏ nó.

Bãi cỏ hiện lên trong tầm mắt, và những suy nghĩ lộn xộn của cô nhường chỗ cho một cảm giác bình an. Bà Charlotte Long đang quét trước hiên nhà của mình, một người đàn ông già cười trên một chiếc xe đạp ba bánh, và một cặp vợ chồng trò chuyện trên một cái ghế dài. Molly ngắm nhìn say sưa hình ảnh một câu chuyện ngôi nhà tranh với những cây râm.

Không còn nghi ngờ gì cô đã có kinh nghiệm về ý nghĩa một gia đình thời điểm cô rời khỏi đây. Cô quay bước trở lại vào các trang sách của mình trong rừng Nightingale.

Thay vì đi dọc theo hồ nước nơi cô có thể gặp ai đó, Lilly đi theo một con đường hẹp dẫn vào rừng bên ngoài bãi cỏ. Cô đã thay một cái quần thoải mái và cái áo cổ hình vuông, nhưng cô vẫn cảm thấy nóng, và cô ước rằng cô đủ thanh mảnh để mặc những chiếc quần short. Những chiếc màu trắng cái mà đã là một phần vĩnh viễn trong tủ quần áo của cô ở *Lace, Inc.* Chúng hầu như không vừa với phần dưới cơ thể cô.

Cỏ dại lướt qua chân cô như mở ra để cô vào bãi cỏ. Ngón chân của cô ấy cảm thấy chạm nhẹ nhàng vào sạn bên trong dép của mình, và những căng thẳng cô đã mang theo trong ngày bắt đầu dễ dàng được xóa đi. Cô nghe thấy tiếng nước chảy từ một dòng suối và quay lại tìm nó, chỉ để thấy một điều khác lạ khiến cô chớp mắt.

Một cái ghế bằng crôm và chỗ ngồi được bọc màu đỏ.

Lilly không thể tưởng tượng được tại sao nó lại ở giữa đồng cỏ. Khi cô bắt đầu tiến về phía đó, cô nhìn thấy một con lạch với dương xỉ mọc giữa các hàng lau sậy và các phiến đá phủ đầu rêu. Chiếc ghế được đặt trên một tảng đá cuội với địa y phủ bên ngoài. Phần ghế ngồi bọc màu đỏ của nó lấp lánh trong ánh sáng mặt trời, và không thấy có gì sắt, do đó, nó đã được đặt ở đó gần đây thôi. Nhưng tại sao? Đặt nó ở trên cao như vậy rất chệnh vênh, và nó lắc lư khi cô chạm vào.

"Đừng có chạm vào nó!"

Cô quay xung quanh và nhìn thấy một người đàn ông to lớn cúi xuống trong các tia nắng mặt trời ở rìa bãi cỏ.

Cô vụt tay chạm vào cổ họng mình.

Sau lưng cô chiếc ghế ngã văng vào con lạch.

"Chết tiệt!" Người đàn ông nhảy lên.

Ông rất to lớn, với vai rộng như là hai làn xe cao tốc ở LA và rất cau có, về vụng về thô kệch như các nhân vật phản diện trong một bộ phim Miền Tây cũ. Điều duy nhất còn thiếu là một tuấn thật tề với râu mọc lởm chởm trên cái quai hàm khắc nghiệt đó.

Mái tóc của ông mang cái kiểu hoặc là một cơn ác mộng hoặc là tạo hình của các diễn viên Hollywood, cô không chắc đó là cái nào. Dày và bạc màu ở hai bên thái dương, mọc quá dài ở nơi cổ áo, cái mà nó trông như thể ông là tên cướp với con dao mà ông chắc chắn giữ trong đôi bốt của mình. Ngoại trừ ông mang một đôi giày chạy mòn vẹt thay vào đó, với tất luộm thuộm xung quanh mắt cá chân. Và cặp mắt đen bí ẩn trên khuôn mặt rám nắng với những đường nét nguy hiểm.

Mọi nơi casting ở Hollywood sẽ chảy nước miếng với ông.

Rất nhiều suy nghĩ xáo trộn chạy trong đầu Lily thay vì một suy nghĩ cần phải có: Bỏ Chạy!

Ông cúi bước về phía cô. Bên dưới quần short kaki, chân ông có màu nâu và rất mạnh mẽ. Ông mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh cũ với tay áo cuộn lên để lộ cánh tay cơ bắp phủ một lớp lông đen. "Cô có biết tôi phải mất bao lâu để đặt chiếc ghế ở đúng nơi tôi muốn không?"

Cô lùi lại xa ông. "Có lẽ anh có quá nhiều thời gian rồi."

"Cô nghĩ điều đó buồn cười à?"

"Ồ, không." Cô tiếp tục lùi lại. "Không buồn cười. Chắc chắn không phải."

"Nó làm cô buồn cười khi phá hỏng cả ngày làm việc của người khác?"

"Làm việc?"

Lông mày của ông nhíu lại. "Cô đang làm cái gì ở đây?"

"Làm gì?"

"Đứng yên đó, chết tiệt, và đừng có sợ hãi như vậy!"

"Tôi không sợ hãi!"

"Vì Chúa, tôi sẽ không làm hại cô!" Ông cúi nhàu dưới hơi thở của mình, ông quay trở lại nơi ông đã ngồi và lấy một cái gì đó lên khỏi mặt đất. Cô lợi dụng lúc ông mất tập trung để lùi lại tiến gần con đường.

"Tôi đã nói với cô là đứng yên đó!"

Ông đang giữ một cái gì đó như một cuốn sổ, và ông không còn có vẻ nguy hiểm, chỉ là vô cùng bất lịch sự. Cô đánh giá ông với sự hống hách kiểu Hollywood. "Cách cư xử thường dùng để đánh giá con người anh ta."

"Thật là phí sức, tôi đến đây để tìm sự riêng tư. Đó có phải là đòi hỏi quá nhiều?"

"Không hoàn toàn như thế, tôi sẽ đi ngay bây giờ."

"Ồ đằng kia!" Ông chỉ một ngón tay tức giận về phía với con lạch.

"Xin lỗi?"

"Ngồi ở đó."

Cô không còn sợ hãi, mà là khó chịu. "Tôi thì không nghĩ như vậy."

"Cô đã phá hoại công việc cả một buổi chiều của tôi. Ngồi ở đó cho tôi là điều ít nhất cô có thể làm để bù đắp cho nó."

Cô nhận ra ông đang giữ một bản phác thảo, nó không phải là một cuốn sổ. Ông là một họa sỹ. "Tại sao tôi không chỉ việc bỏ đi thay thế?"

"Tôi đã nói với cô là ngồi ở đó!"

"Đã có ai nói anh thật thô lỗ chưa?"

"Tôi đang làm việc chăm chỉ. Ngồi trên tảng đá đó và quay mặt về hướng mặt trời."

"Cảm ơn, nhưng tôi không thích ánh nắng. Không tốt cho da."

"Chỉ một lần thôi tôi muốn gặp một người phụ nữ đẹp mà không rỗng tuếch."

"Tôi đánh giá cao những lời khen đó," cô nói suông, "nhưng tôi đã qua cái thời phụ nữ đẹp mười năm và ít hơn bốn mươi pound trước đây rồi."

"Đừng có ấu trĩ thế." Ông rút một bút chì từ trong túi áo sơ mi của mình và bắt đầu phác thảo, không buồn tranh luận với cô nữa, hay thậm chí ngồi xuống trên một dụng cụ cầm trại nhỏ cô phát hiện cách đó một vài bước chân. "Nghiêng cằm của cô đi, vì Chúa, cô thực sự rất đẹp."

Ông thốt ra những lời khen bình thản đến nỗi nó chẳng có gì là tăng bốc. Cô chống lại thôi thúc mạnh mẽ muốn nói ông nên thấy cô trước kia. "Anh nói đúng về sự rộng tuếch," cô nói, chỉ để chọc tức ông. "Đó là lý do tại sao tôi sẽ không đứng dưới ánh mặt trời nữa."

Bút chì tiếp tục bay trên bản phác thảo của mình. "Tôi không thích người mẫu nói chuyện khi tôi đang làm việc."

"Tôi không phải là người làm mẫu của anh."

Xem đó như là lần cuối cùng cô quay đi, ông thọc mạnh cây bút chì vào trong túi áo sơ mi của mình. "Làm thế nào cô mong đợi tôi tập trung được khi cô không chịu đứng yên?"

"Chú ý này: Tôi không quan tâm việc anh có tập trung hay là không!"

Trán ông nhăn lại, và cô có cảm giác ông đang cố gắng để sắp xếp lại suy nghĩ của mình được hay là không ông có thể bắt cô ở lại. Cuối cùng, ông đóng bản phác thảo của mình. "Chúng ta sẽ gặp nhau ở đây vào sáng mai. Đúng bảy giờ. Bằng cách đó mặt trời sẽ không quá nóng đối với cô."

Sự phát cáu của cô nhanh chóng trở thành sự thích thú. "Tại sao không phải là 6h30?"

Đôi mắt của ông hẹp lại. "Cô đang ra lệnh cho tôi à?"

"Thô lỗ và lấu cá. Một sự kết hợp đầy thú vị đấy."

"Tôi sẽ trả tiền cho cô."

"Anh không đủ khả năng để trả cho tôi."

"Tôi nghiêm túc nghi ngờ điều đó."

Cô mỉm cười và rẽ vào con đường.

"Cô có biết tôi là ai không?" ông gọi với.

Cô nhìn lại. Biểu hiện của ông không có gì là hăm dọa hơn cả. "Tôi có nên chẳng?"

"Chết tiệt, tôi là Liam Jenner!"

Cô hít vào một hơi thật sâu. Liam Jenner. Một J. D. Salinger^[73] của hội họa Mỹ. Chúa ơi ... Anh ta làm gì ở đây?

Ông có thể thấy rằng cô ấy biết chính xác ông là ai, và vẻ cau có của ông biến thành sự tự mãn. "Vậy là chúng ta sẽ thỏa thuận vào bảy giờ sáng mai."

"Tôi —" *Liam Jenner!* "Tôi sẽ suy nghĩ về nó."

"Cô nên làm điều đó."

Thật là một người đàn ông đáng ghét! Ông rời bỏ sự ngưỡng mộ của cả thế giới để được sống ẩn dật. Nhưng vẫn còn ...

Liam Jenner, một trong những họa sĩ nổi tiếng nhất ở Mỹ, muốn cô ngồi làm mẫu cho ông ta. Ước rằng cô đang hai mươi và lại xinh đẹp một lần nữa.

Chương 13

Daphne đặt chiếc búa xuống và nhảy ra sau để chiêm ngưỡng cái bảng cô đã đóng vào cửa trước của cô.

Nó viết là LỪNG KHÔNG ĐƯỢC PHÉP VÀO (và nó có nghĩa là chúng tôi!). Cô sơn chúng một mình chỉ trong buổi sáng.

Ngày Tuyên Thệ của Daphne

"Cô có thể lấy thang kiểm tra cái kệ phía trên được không Amy?" Kevin nói từ phòng đựng thức ăn. "Tôi sẽ để di chuyển các thùng ra khỏi đường đi."

Ngay sau khi họ trở về từ thành phố, Kevin đã tham gia giúp đỡ Amy việc kiểm kê nguồn cung cấp thực phẩm của họ. Và trong mười phút vừa qua, Amy không ngừng bắn cái nhìn đánh giá giữa phòng đựng thức ăn, nơi Kevin làm việc và nhà bếp nơi Molly đang chuẩn bị trà. Nhưng cuối cùng thì cô gái ấy đã không thể giữ lại lâu hơn được nữa.

"Thật là thú vị phải không, khi anh và Molly cưới cùng thời điểm với em và Troy?"

Molly xếp các lát bánh Bundt đầu tiên trên cái đĩa kiểu Victoria và nghe Kevin né tránh. "Molly nói là đang cần thêm đường nâu. Có bất kỳ túi nào ở trên đó không?"

"Em nhìn thấy hai túi. Có một cuốn sách em đọc nói về hôn nhân"

"Còn gì khác nữa?"

"Một số hộp nho khô và cái gì đại loại giống bột nở. Dù sao thì, cuốn sách đó cho biết rằng đôi khi các cặp vợ chồng, chẳng hạn như, các cặp vừa mới cưới gặp một khoảng thời gian khó khăn để điều chỉnh về mọi thứ. Bởi vì đó là một sự thay đổi lớn."

"Có bột yến mạch không? Cô ấy cũng cần nó."

"Đây là một cái thùng, nhưng nó không phải một thùng lớn. Troy, chẳng hạn, nghĩ rằng kết hôn là điều thật tuyệt vời."

"Còn gì khác không?"

"Xoong chảo và một số dụng cụ khác. Không có thực phẩm. Nhưng nếu anh gặp khó khăn để điều chỉnh hoặc bất cứ điều gì, ý em là, anh có thể nói chuyện với Troy."

Molly mỉm cười với sự im lặng kéo dài sau đó. Cuối cùng, Kevin nói "Tốt hơn cô nên tìm những thứ còn lại trong tủ lạnh."

Amy đi ra từ phòng đựng thức ăn và gửi cho Molly một cái nhìn đầy thương hại. Điều đó đến từ một sự thông cảm rất trẻ con và những dấu tích bầm đỏ của những vết cắn nhẹ cô nhận được trên làn da của mình.

Buổi uống trà không có nhiều niềm vui khi mà không có Kevin. Bà Chet - Gwen không cố gắng che giấu sự thất vọng của mình khi Molly cho biết anh đã có hẹn. Có thể cô ta sẽ cảm thấy vui nếu biết Lilly Sherman đang ở đây, nhưng Lilly đã không xuất hiện, và Molly cũng sẽ không công bố sự hiện diện của cô ấy ở đây.

Molly đang chuẩn bị những cái bát gồm trộn để cô có thể sẵn sàng cho bữa ăn sáng hôm sau đúng lúc Kevin bước vào mang theo thức ăn dự trữ đã mua. Anh tránh Roo, con chó đang cố gắng để nhắm vào mắt cá chân anh như bữa ăn của mình. Anh đặt cái túi trên quầy. "Tại sao cô lại làm việc đó? Amy đâu?"

"Thôi đi, Roo. Tôi vừa cho con bé đi. Con bé ấy bắt đầu rên rỉ vì bị tước đoạt khỏi Troy."

Ngay sau khi cô vừa nói, cô phát hiện ra Amy chạy bay qua khoảng sân về phía chồng mình, người mà như thể đã đánh hơi được cô từ trong gió, bởi vì cậu ta đã hiện ra từ một nơi nào đó.

"Lại thế nữa rồi", Kevin nói.

Sự đoàn tụ của họ còn chứa nhiều đam mê hơn một một đoạn quảng cáo nước hoa. Molly nhìn Troy hạ miệng mình trên phần lộ ra của ngực Amy. Cô ngửa đầu ra sau. Uốn cong cổ.

Lại một dấu tích bầm đỏ khác.

Molly đóng cái nắp hộp đựng thức ăn trở lại. "Con bé sẽ kết thúc với việc cần truyền máu nếu cậu ta không dừng lại mà".

"Con bé dường như không để tâm quá nhiều. Một số phụ nữ thích người đàn ông đặt dấu ấn của mình lên họ."

Có cái gì đó trong cách anh nhìn cô làm ngực của cô sấn lại. Cô không thích sự phản ứng của mình. "Và một số phụ nữ nhìn thấy nó như là chính nó – một nỗ lực đáng khinh của người đàn ông nguy hiểm để không chế một người phụ nữ."

"Vâng, luôn là như thế." Anh gửi cô một nụ cười lười biếng và quay trở lại ra cửa phụ để lấy những thứ hàng hóa còn lại. Trong khi anh dỡ xuống, anh hỏi Molly cô có muốn đi vào thị trấn dùng bữa tối không, nhưng cô đã từ chối. Cô muốn chỉ có một lần duy nhất cô để cho bản thân mình bị sức cám dỗ quá lớn từ Kevin lôi đi. Cô quay trở lại căn nhà mình, cảm thấy hài lòng về sự kiểm soát bản thân của mình.

Mặt trời trông giống như một cái bánh màu vàng lớn trên bầu trời, nó làm cho Daphne thấy đói. Đậu xanh! cô nghĩ. Với lớp trên phủ lá bồ công anh tuyệt đẹp. Và bánh pho mát dâu cho món tráng miệng.

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay các con vật lại nảy ra trong đầu cô. Có thể cuối cùng cô đã sẵn sàng để trở lại làm việc - nếu không phải là viết, thì ít nhất cô cũng thực hiện các bản vẽ Helen muốn và giải phóng số tiền tạm ứng của cô.

Cô vào trong căn nhà và nhìn thấy cái tủ lạnh chứa đầy thức ăn và cái tủ đựng các thực phẩm dự trữ xếp chồng lên nhau. Cô cần phải trả lại thẻ tín dụng cho Kevin. Anh đã ân cần một cách ý tứ. Cô không phát điên về thực tế rằng cô bắt đầu thích anh rất nhiều, và cô đã cố gắng để gieo rắc sự giận dữ bằng cách nhắc nhở bản thân rằng anh là một người hời hợt, tự cao tự đại, không phù hợp với cô, lái một chiếc Ferrari, bắt cóc, ghét chó xù và lảng nhãng. Ngoại trừ cô đã không thấy bất kỳ bằng chứng cho thói trăng hoa nào của anh. Không có gì cả.

Bởi vì anh đã không tìm thấy sự hấp dẫn của cô.

Cô túm lấy tóc của mình và thốt ra một tiếng thét thảm bại nghẹn ngào. Sau đó cô cho phép mình với một bữa tối thịnh soạn và nuốt xuống từng miếng một.

Tối hôm đó cô ngồi trên hiên nhà và nhìn xuống mẫu giấy cô tìm thấy trong một ngăn kéo. Có tồn thương không khi chia cắt Daphne và Melissa xa nhau? Sau tất cả, nó cũng chỉ là một cuốn sách của trẻ em. Nó không phải như là quyền tự do dân chủ của Mỹ sẽ bị bác bỏ dựa trên khoảng cách giữa Daphne và Melissa.

Cây bút chì trên tay cô bắt đầu di chuyển, lúc đầu do dự, và sau đó dứt khoát hơn. Tuy nhiên, bản phác thảo hiện ra không giống như ý định của cô. Thay vào đó, cô thấy mình vẽ Benny trong nước, lông ướt sũng với những giọt nước chảy vào mắt, miệng há ra kinh ngạc, khi cậu tìm kiếm Daphne, người đã nhảy ra khỏi đỉnh vách đá. Tai cô vểnh lên nghe âm thanh chuyển động phía sau mình, cái cổ áo bông jacket dính cườm của cô bật mở bay phần phật, và một đôi giày Blahniks Manolo rất phong cách đã bay khỏi chân cô.

Cô cau mày và suy nghĩ về của tất cả các bản báo cáo cô đọc về những thanh niên đã vĩnh viễn bị liệt khi nhảy xuống làn nước xa lạ. Loại thông điệp an toàn nào cô có thể gửi đến những đứa trẻ đây?

Cô xé trang giấy từ bản phác thảo và vò nát nó. Đây là một vấn đề khá nhiều người muốn viết sách cho trẻ em không bao giờ tính đến.

Ý tưởng của cô lại cạn kiệt một lần nữa. Thay vì nghĩ về Daphne và Benny, cô thấy mình suy nghĩ về Kevin và khu cắm trại. Đây là tài sản thừa kế của anh, và anh không nên bán nó. Anh đã kể anh chẳng có một kỷ niệm vui nào ở đây khi còn nhỏ, nhưng không phải là bây giờ. Có lẽ anh chỉ cần một người bạn. Nào cô chợt nảy ra những suy nghĩ về chính xác trò chơi gì cô sẽ chơi với Kevin.

Cô quyết định đi bộ đến bãi cỏ trước nhà. Có lẽ cô sẽ phác thảo khu nhà chỉ để cho vui. Trên đường đến đó, Roo chạy tung tăng để chào đón Charlotte Long khi thấy bà và gây ấn tượng với bà bằng cách lăn ra giả chết. Mặc dù ít hơn một nửa các khu nhà có khách ở, nhưng dường như hầu hết đều ra ngoài đi dạo vào buổi tối, và sự yên lặng, lạnh lẽo của bóng tối như đang thì thầm xuyên qua mặt cỏ. Cuộc sống dường như trôi qua chậm hơn ở rừng Nightingale ...

Và một vọng lâu thu hút sự chú ý của Molly.

Tớ sẽ có một bữa tiệc trà! Tớ sẽ mời các bạn bè của tớ, chúng tớ sẽ đội những cái nón tuyệt vời và ăn sô-cô-la phủ kem và nói, "Ma chère (Bạn quý mến của tôi), đã bao giờ bạn trải qua một ngày làm những gì bạn thích chưa?

Cô ngồi chéo chân trên cái khăn bông cô mang theo và bắt đầu bản phác thảo. Một số cặp vợ chồng đi dạo dừng lại để quan sát, và họ dường như là thế hệ cuối cùng biết cách cư xử lịch thiệp – họ đã không làm gián đoạn cô. Như những gì bản vẽ của mình thể hiện, cô thấy mình suy nghĩ về tất cả những năm trong trại hè của mình. Một ý tưởng mong manh bắt đầu hình thành trong tâm trí cô, không phải về một buổi tiệc trà, mà là về—

Cô gập bản phác thảo lại. Có ích lợi gì không khi suy nghĩ viễn vông như thế? Birdcage có hợp đồng hợp pháp hai cuốn sách về Daphne, cả hai đều không được họ chấp nhận cho đến khi cô sửa lại các bản thảo như họ yêu cầu của *Daphne Ngã Nhào*.

Đèn bật sáng khi cô trở về căn nhà. Lúc cô rời đi thì đèn đều tắt, nhưng cô lại không quá lo lắng.

Roo ngay lập tức bắt đầu sửa và lao tới cái cửa phòng tắm. Nó không chốt, và con chó đẩy cửa mở ra một vài inch bằng đầu của nó.

"Bình tĩnh nào, cún con." Molly tiến đến đẩy cửa mở rộng ra và thấy Kevin, hoàn toàn khóa thân, thư giãn trong bồn tắm kiểu cũ, chân vắt lên thành bồn tắm, cầm một cuốn sách trong tay, và một điều gì đó nhỏ kẹp nơi khóe miệng.

"Anh đang làm cái gì trong bồn tắm của tôi thế?" Mặc dù mức nước ngang đến mép bồn tắm, nhưng không có bất kỳ bong bóng xà phòng nào để che dấu cơ thể anh, nên cô không tiến đến gần hơn nữa.

Anh kéo điều xì gà từ khoe miệng của mình. Không có khói thuốc cuộn ra từ nó, và cô nhận ra đó không phải là một điều xì gà mà là một thanh kẹo sô-cô-la.

Anh cúi kính nói một cách trơ tráo. "Bây giờ, Cô nghĩ tôi đang làm gì? Và cô vui lòng gõ cửa trước khi xông vào được không?"

"Roo là người xông vào, không phải tôi." Con chó thông thả đi ra ngoài tiến về bát nước của mình, việc của nó đã xong. "Tại sao anh lại không sử dụng bồn tắm của mình?"

"Tôi không thích bị chia sẻ phòng tắm."

Cô đã không chỉ ra sự thật hiển nhiên – rằng anh dường đang chia sẻ phòng tắm với cô. Cô nhận thấy rằng ngực anh lúc ướt nhìn thật đẹp cũng như lúc khô ráo vậy. Thậm chí còn đẹp hơn. Một cái gì đó về cách anh nhìn cô khiến cô bực mình. "Anh lấy đâu ra thanh kẹo đó?"

"Trong thị trấn. Và tôi chỉ mua có một cái."

"Chuyến đi tốt đẹp đấy nhỉ."

"Tất cả những gì cô cần làm là đề nghị."

"Giống như là tôi đã biết anh sẽ đi mua kẹo ấy à? Và tôi sẽ cược rằng có một hộp kẹo từ cô chủ tiệm người Đức xinh đẹp kia đang được giấu ở nơi nào đó quanh đây."

"Hãy đóng cửa khi cô đi ra. Trừ khi cô muốn trút bỏ quần áo và leo vào đây với tôi."

"Cảm ơn rất nhiều, nhưng nó trông có vẻ bé tẹo."

"Bé tẹo ư? Tôi không nghĩ như vậy đâu, cưng à."

"Ồ, đứng lên đi!"

Anh cười thầm theo cô khi cô quay người lại đi ra và đóng sầm cửa lại. Slytherin! Cô đi về phía phòng ngủ nhỏ. Đủ chắc chắn, chiếc vali của anh đang ở đó. Cô thở dài và di đầu ngón tay của mình vào thái dương. Con đầu đầu cũ của cô đã tái phát.

Daphne đặt cái guitar điện của mình xuống và đi ra mở cửa.

Benny đang đứng ở phía bên kia cánh cửa.

"Tớ có thể sử dụng bồn tắm của cậu không, Daphne?"

"Tại sao cậu lại muốn như vậy?"

Cậu ta có vẻ hoang mang. "Tớ chỉ muốn mượn thôi."

Cô rót cho mình một ly rượu vang từ cái chai cô tìm thấy trong tủ lạnh, sau đó mang nó đi ra ngoài. Chiếc áo màu đen của cô không đủ ấm cho cái lạnh buổi tối, nhưng cô không buồn bận tâm đi vào bên trong để lấy một chiếc áo len.

Cô đang ngồi đu đưa trên cái ghế khi anh xuất hiện. Anh mặc một cái quần xám ngắn còn ẩm với một áo choàng lụa có sọc dọc màu hạt dẻ và màu đen. Đó là loại áo choàng mà một người phụ nữ sẽ mua cho người đàn ông cô ta thích ngủ cùng. Molly ghét nó.

"Chúng ta hãy tổ chức một buổi tiệc trà trong các vọng lâu trước khi chúng ta rời khỏi đây," cô nói. "Chúng ta sẽ làm như một sự kiện và mời tất cả mọi người trong khu nhà."

"Tại sao cô muốn làm điều đó?"

"Để cho vui vẻ thôi."

"Nghe có vẻ cứ như là một chuyến đi kinh hoàng vậy."

Anh ngồi lên ghế ngay bên cạnh cô và duỗi thẳng chân ra. Lốp lông trên bắp chân anh vẫn còn ẩm nằm áp vào làn da anh. Anh có mùi an toàn và một cái gì đó đắt tiền - một cái xe tải Binks cán vỡ trái tim phái nữ.

"Tôi không thích anh ở lại đây, Kevin."

"Tôi thích ở lại." Anh nhấp một ngụm rượu vang từ ly thủy tinh anh mang theo.

"Tớ có thể ngủ ở nhà của cậu được không, Daphne?"

"Tớ đoán vậy. Nhưng tại sao cậu muốn làm điều đó?"

"Bởi vì nhà tớ có ma."

"Anh không thể cứ lẩn tránh Lilly mãi mãi được," cô nói.

"Tôi không lẩn tránh. Chỉ là tôi cần thời gian cho riêng mình."

"Tôi không biết mất bao lâu anh có thể vượt qua chuyện đó, nhưng cũng cái suy nghĩ đó đang phá hoại chúng ta."

"Nó đã bị hủy hoại ngay từ lúc bắt đầu," anh nói. "Theo luật sư của tôi đã giải thích, căn cứ cho sự hủy bỏ hợp pháp là sự xuyên tạc hoặc bị cưỡng ép, tôi có thể yêu cầu cô bồi thường việc bị cưỡng ép, tôi chắc chắn rằng sẽ không cần tranh cãi."

"Nhưng sự thực thì bây giờ chúng ta đang cùng tạo ra sự không rõ ràng."

"Tuyệt! Chúng ta sẽ thay thế bằng việc ly hôn. Có thể sẽ mất lâu hơn một chút, nhưng cũng sẽ cho kết quả tương tự."

Cô đứng lên khỏi cái ghế. "Tôi vẫn không muốn anh ở lại đây."

"Đó là khu nhà của tôi."

"Tôi là người thuê hợp pháp."

Giọng nói của anh lướt qua cô mềm mại và gợi cảm. "Tôi cho là việc ở xung quanh tôi làm cho cô lo lắng."

"Ừ, Phải." Cô vừa nói vừa ngáp.

Thích thú, anh gạt đầu về phía cốc uống rượu của cô. "Cô đang uống, không phải là cô đang sợ sẽ tấn công tôi một lần nữa trong giấc ngủ chứ?"

"Tiếc thật! Một lần nữa ư. Tôi thậm chí còn không nhận ra điều đó."

"Hoặc có thể cô đang sợ tôi sẽ tấn công cô."

Một cái gì đó đánh vào sâu bên trong cô, nhưng cô đang đóng vai quý bà Lạnh Lùng, cô vòng qua cái bàn để quét sạch một vài mẩu bánh mì vụn với cái khăn ăn cô đã bỏ lại đó. "Tại sao tôi nên là

thế? Anh không bị thu hút bởi tôi."

Anh chờ đủ lâu trước khi anh trả lời để làm cô căng thẳng. "Làm thế nào cô biết là tôi bị thu hút bởi ai?"

Trái tim cô đang đập một cách kích động. "Ôi, Chúa ơi! Ở đây thì tôi nghĩ rằng việc sử dụng thành thạo tiếng Anh của tôi sẽ đẩy chúng ta ra."

"Cô là một kẻ hợm hĩnh."

"Xin lỗi, nhưng tôi thích người đàn ông của tôi có chiều sâu tính cách."

"Có phải cô đang cố nói rằng cô nghĩ tôi là người nông cạn?"

"Như là một vũng nước nhỏ trên vỉa hè. Nhưng anh giàu có, đẹp trai, như vậy là đủ rồi."

"Tôi không nông cạn!"

"Điền vào chỗ trống nhé: Điều quan trọng nhất trong cuộc đời của Kevin Tucker là ____"

"Bóng bầu dục là sự nghiệp của tôi. Cái đó hầu như không làm cho tôi trở nên nông cạn."

"Điều thứ hai, thứ ba và thứ tư quan trọng nhất trong cuộc đời của Kevin Tucker là bóng bầu dục, bóng bầu dục, và có chúa biết, vẫn là bóng bầu dục."

"Tôi đang làm cái mà tôi làm tốt nhất, và tôi không lấy làm tiếc cho việc đó."

"Điều thứ năm quan trọng nhất trong cuộc đời của Kevin Tucker là ____Ồ, chờ đã, đó sẽ là phụ nữ, không phải sao?"

"Những người không ồn ào, vì thế hãy loại cô ra!"

Cô đã đi được nửa con đường dài để quay trở lại khi điều đó đánh vào cô. "Tôi hiểu rồi. Tất cả các phụ nữ ngoại quốc" Anh nhìn cảnh giác. "Anh không muốn một ai đó anh thực sự có thể giao tiếp cùng, điều đó có thể nhận thấy trong cái cách anh bị hấp dẫn bởi những phụ nữ nào."

"Cô không biết mình đang nói về việc gì đâu. Tôi sẽ nói lại với cô lần nữa: tôi hẹn hò với rất nhiều phụ nữ Mỹ."

"Và tôi cược họ chỉ là một sự thay thế. Xinh đẹp, không quá sáng sủa, và ngay khi họ trở nên đòi hỏi hơn – thì ra khỏi cửa."

"Những ngày xưa tuyệt vời."

"Tôi đang xúc phạm anh đấy, trong trường hợp anh không nhận ra điều đó."

"Tôi cũng đang xúc cô đấy, trong trường hợp cô không nhận ra điều đó."

Cô mỉm cười. "Tôi chắc chắn rằng anh không muốn ở dưới cùng một mái nhà với một người sẽ đòi hỏi rất nhiều."

"Cô sẽ không thoát khỏi tôi một cách dễ dàng như thế. Thực tế là, sống chung với nhau có thể đem lại một vài lợi thế." Anh đứng dậy khỏi cái ghế và nhìn chăm chăm vào cô với một biểu hiện gợi lên hình ảnh cơ thể lấm tấm mồ hôi và tấm ra giường lộn xộn. Sau đó anh đút tay vào trong túi áo choàng của mình, phá vỡ mọi bùa mê trong trí tưởng tượng của cô.

Anh lấy ra một tờ giấy nhàu nát. Cô mất một lúc để nhận ra đó là bản vẽ Daphne nhảy vào làn nước của cô.

"Tôi thấy cái này trong thùng rác." Anh làm phẳng nó ra khi đưa về phía cô, sau đó anh chỉ vào

Benny. "Anh chàng này là một con lửng à?"

Cô gật đầu từ từ, ước rằng đã không vút bản vẽ nơi anh có thể tìm thấy.

"Vậy tại sao cô lại vút nó đi?"

"Vấn đề cá nhân."

"Uhm ..."

"Đôi khi tôi sử dụng các biến cố trong cuộc sống của mình để tạo cảm hứng."

Miệng anh uốn cong. "Tôi có thể thấy điều đó."

"Tôi thực sự là một nhà vẽ tranh biếm họa hơn là một nghệ sĩ."

"Nó khá là ít chi tiết để trở thành một bộ phim hoạt hình"

Cô nhún vai và đưa tay ra để lấy lại nó, nhưng anh lắc đầu. "Nó bây giờ nó là của tôi. Tôi thích nó." Anh trượt nó vào túi áo của mình, sau đó quay đi về phía cánh cửa nhà bếp. "Tốt hơn tôi nên mặc quần áo."

"Tốt, bởi vì anh sẽ không có việc gì ở đây."

"Ồ, tôi sẽ ở lại đây. Tôi cần đi vào thị trấn một lúc thôi." Anh dừng lại và gửi cho cô một nụ cười. "Cô có thể đi cùng nếu muốn."

Não của cô lên tiếng cảnh báo. "Cảm ơn, nhưng tiếng Đức của tôi rất tồi, và ăn quá nhiều sô-cô-la sẽ làm da tôi bị hủy hoại."

"Nếu tôi không hiểu cô hơn, tôi sẽ nói là cô đang ghen."

"Chỉ cần nhớ, *chàng thơ* của người Đức ạ, đồng hồ sẽ báo thức lúc năm giờ rưỡi sáng mai."

Cô đã nghe thấy tiếng anh về đầu đó khoảng sau một giờ sáng, vì vậy cô cảm thấy rất vui khi đập cửa phòng ngủ của anh vào lúc bình minh. Trời đã mưa suốt đêm, nhưng khi họ bước đi âm thầm trên con đường nhỏ về căn nhà chính, cả hai người đều quá mệt mỏi vì thiếu ngủ để nhận thấy sự tươi sáng màu xám hồng của bầu trời. Trong khi Kevin ngáp, cô tập trung vào việc đưa chân bước về phía trước và tránh những vũng nước. Chỉ Roo là hạnh phúc khi được chạy lên khắp xung quanh.

Molly sửa soạn những cái bánh việt quất, và Kevin thái lát đông trái cây thành các khối không đồng đều rồi chovào một cái bát gốm màu xanh. Khi anh làm việc, anh phàn nàn rằng một người nào đó với một kỷ lục 65% chuyên bóng chính xác không cần phải làm nhiệm vụ nhà bếp. Anh thôi không phàn nàn nữa khi Marmie bước vào.

"Con mèo từ đâu đến thế?"

Molly tránh câu hỏi của anh. "Nó đã đến đây ngày hôm qua. Đó là Marmie."

Roo rên rỉ và bò dưới gầm bàn. Kevin lấy một cái chiếc khăn tay để lau khô tay của mình. "Này, cô gái". Anh quỳ xuống và vuốt ve con mèo. Marmie ngay lập tức cong người dựa vào anh.

"Tôi đã nghĩ rằng anh không thích động vật."

"Tôi yêu động vật. Cô lấy đâu ra cái ý tưởng đó vậy?" Marmie đặt bàn chân của nó lên chân anh, và anh bế nó lên.

"Từ con chó của tôi?"

"Đó là một con chó ư? Jeez, tôi xin lỗi. Tôi nghĩ rằng nó là một tai nạn trong sinh sản." Ngón tay

dài của anh trượt qua bộ lông của con mèo.

"Slytherin". Cô đập mạnh cái nắp trở vào thùng bột. Loại đàn ông nào lại thích một con mèo nhiều hơn thích một con chó xù giống Pháp?

"Cô gọi tôi là gì?"

"Đó từ một tác phẩm văn học. Anh sẽ không hiểu đâu."

"Harry Potter. Và tôi không đánh giá cao cái tên cô gọi tôi đâu."

Câu trả lời của anh đã chọc tức cô. Thật là ngày càng khó khăn hơn để cô thuyết phục chính mình anh chỉ có một gương mặt điển trai.

Nhà Pearson là khách hàng đầu tiên của họ. John Pearson ăn một nửa tá bánh và trứng bác trong khi ông cho Kevin biết những cố gắng vô ích tìm kiếm loài chim chích Kirtland của họ. Chet và Gwen sẽ rời đi vào ngày hôm đó. Và lúc mà Molly đang chăm chú quan sát phòng ăn, cô nhìn thấy Gwen đang trao những cái liếc mắt tán tỉnh Kevin. Một lát sau, cô nghe thấy một vài âm thanh ồn ào phía trước ngôi nhà. Cô tắt lò nướng và chạy vào sảnh, nơi một người đàn ông trông nguy hiểm mà cô đã nhìn thấy trên bãi cỏ hôm cô đến đây đang gầm gừ với Kevin.

"Cô ấy có mái tóc đỏ. Cao tầm 5,9 feet (~1,75 m). Xinh đẹp. Một vài người nói rằng họ nhìn thấy cô ấy ở đây chiều hôm qua."

"Ông muốn gì ở bà ta? " Kevin hỏi.

"Chúng tôi có một cuộc hẹn."

"Loại cuộc hẹn như thế nào?"

"Cô ấy có ở đây hay không?"

"Tôi nghĩ tôi nhận ra thứ tiếng càu nhàu đó." Lilly xuất hiện ở phía trên cùng cầu thang. Bằng cách nào đó cô làm cho mình trông thật đơn giản với cái áo sơ mi vải lanh màu lục nhạt, kết hợp với cái quần short rất quyến rũ. Cô bắt đầu đi xuống, mỗi inch trên người cô đều toát lên vẻ đẹp của nữ hoàng màn bạc, sau đó cô lúng túng ngừng lại khi nhận thấy Kevin. "Chào buổi sáng."

Anh gạt đầu cục cằn với cô rồi biến mất vào trong phòng ăn.

Lilly cố gắng duy trì sự điềm tĩnh của mình. Người đàn ông đến để tìm cô bắt đầu tiến vào phòng ăn, và Molly nhận ra ông là người duy nhất xuất hiện từ phía khu rừng từ ngày đầu tiên cô ở đây. Làm thế nào mà Lilly lại biết ông ta?

"Đã 8h30", ông gầm gừ. "Chúng ta đã đồng ý gặp nhau lúc 7h."

"Tôi suy ngẫm về nó trong một vài giây và quyết định là tôi thích ngủ hơn."

Ông trừng mắt nhìn cô như một con sư tử cái kinh. "Hãy nhanh lên. Tôi đang để lỡ những tia nắng."

"Nếu ông chịu khó tìm thêm chút nữa, tôi chắc ông sẽ tìm thấy nó. Trong khi đó tôi sẽ dùng bữa sáng."

Trán ông nhăn lại.

Lilly quay về phía Molly với một biểu hiện lạnh lùng. "Tôi có thể sử dụng nhà bếp thay cho phòng ăn được không?"

Molly tự nhắc nhở mình để vượt qua sự thù địch của Lilly, sau đó cô quyết định cứ để mặc nó.

Cả hai có thể tham gia chơi trò chơi này. "Tất nhiên, Có lẽ cả hai người đều muốn ăn ở đó. Tôi đã làm bánh cam việt quất."

Lilly nhìn phật ý.

"Cô có cà phê không?" ông lên tiếng.

Molly luôn bị kéo về phía họ, những con người mà không quan tâm đến sự chấp thuận của người khác - có lẽ vì cô đã trải qua một khoảng thời gian dài cố gắng để tìm kiếm điều đó từ cha cô.

Tính gàn dở thô bạo của người đàn ông này đã thu hút cô. Cô cũng nhận thấy rằng ông rất gọi cảm so với những ai ở cùng tuổi của ông. "Đủ cà phê cho ông có thể uống."

"Vâng, vậy là ổn."

Molly cảm thấy có một chút tội lỗi và hướng sự chú ý của mình trở lại Lilly. "Hãy thoải mái sử dụng nhà bếp bất cứ khi nào chị muốn. Tôi chắc rằng việc đầu tiên vào mỗi buổi sáng của chị là muốn tránh mặt những người hâm mộ."

"Những loại người hâm mộ nào?" Ông hỏi.

"Tôi khá nổi tiếng," Lilly nói.

"Ồ." Ông gạt bỏ ý nghĩ về sự nổi tiếng của cô. "Nếu cô muốn ăn sáng thì có thể nhanh lên được không?"

Lilly quay sang nói chuyện với Molly, nhưng chủ định của cô chỉ là để chọc tức ông. "Người đàn ông ích kỷ không thể chấp nhận nổi này là Liam Jenner. Ông Jenner, đây là Molly, vợ của...cháu trai tôi."

Lần thứ hai trong hai ngày, Molly thấy mình trở thành người nổi tiếng. "Ông Jenner?" Cô nuốt khan. "Thật không thể tả nổi niềm vinh hạnh của tôi. Tôi đã luôn ngưỡng mộ ông trong nhiều năm qua. Không thể tin được là ông đang ở đây – Ông để một mái tóc dài trong các bức ảnh chụp mà họ thường in ra. Tôi biết là nó đã được chụp vài năm trước đây, nhưng - Tôi xin lỗi tôi nói nhiều quá , chỉ là việc ông làm có ý nghĩa rất nhiều với tôi. "

Jenner nhìn trừng trừng Lilly. "Nếu tôi để cho cô biết tên tôi, tôi sẽ phải kể với cô về bản thân mình."

"Thật may mắn cho chúng tôi," Lilly nói với Molly. "Chúng ta cuối cùng đã có một người chiến thắng cho cuộc thi quý ngài Lịch Lãm."

Molly cố gắng để điều hòa hơi thở. "Không sao, tôi hiểu điều đó. Tôi chắc chắn rằng rất nhiều người cố gắng để xâm phạm quyền riêng tư của ông, nhưng –"

"Cô có thể bỏ qua những lời nịnh nọt và mang mấy cái bánh ra."

Cô nuốt khan không khí vào phổi. "Đi đường này, thưa ông."

"Có lẽ cô nên đem những cái bánh cau có thay thế," Lilly nói.

"Tôi nghe rồi đấy," ông lầm bầm.

Trong nhà bếp, Molly để mình tiến lại đủ gần chỗ cái bàn tròn nơi Lilly và Liam Jenner đang ngồi trong gian nhà . Sau đó cô chạy đến để cứu món trứng bác bị cháy và ném chúng trên đĩa.

Kevin đi qua cánh cửa và liếc nhìn về phía Lilly và Jenner nhưng dường như anh quyết định không hỏi bất kỳ câu gì. "Món trứng đã sẵn sàng chưa?"

Cô đưa cho anh cái đĩa. "Nó hơi chín quá. Nếu bà Pearson phản nản, hãy quyến rũ bà ta khỏi điều đó. Anh có thể mang lại đó một ít cà phê được không? Chúng ta có khách trong nhà bếp. Đó là Liam Jenner"

Kevin gật đầu với ông. "Tôi nghe trong thị trấn đồn rằng ông có một ngôi nhà trên hồ."

"Và cậu là Kevin Tucker. Đó là lần đầu tiên Jenner mỉm cười, và Molly giật mình bởi sự chuyển đổi trên khuôn mặt ông. Thực sự rất gợi cảm. Lilly cũng nhận thấy điều đó, mặc dù cô có vẻ không bị ấn tượng như Molly.

Ông đứng lên và đưa tay mình ra. "Tôi nên nhận ra cậu ngay từ đầu. Tôi đã theo dõi đội Ngôi sao trong nhiều năm."

Khi hai người đàn ông bắt tay, Molly nhìn thấy một nghệ sĩ tính khí thất thường trở thành một fan hâm mộ bóng bầu dục. "Cậu đã có một mùa giải chơi khá tốt. "

"Tôi đã có thể chơi tốt hơn"

"Tôi đoán cậu không thể giành tất cả mọi chiến thắng."

Khi cuộc trò chuyện chuyển sang chủ đề đội Ngôi sao, Molly nhìn chăm chăm vào ba người bọn họ, những con người cô đơn lại cùng tụ hội tại nơi cô lập này. Một cầu thủ bóng đá, một nghệ sĩ, và ngôi sao điện ảnh.

Ở đây ngay trên *đảo Gilligan*^[74] này.

Cô mỉm cười và nhận lại cái đĩa từ Kevin, người dường như rất thích thú với cuộc trò chuyện, sau đó đặt chúng lên khay và đem phục vụ trong phòng ăn thay cho Kevin. Thật may mắn khi không có phản nản nào về món trứng. Cô rót đầy hai cốc cà phê từ cái bình, thêm kem và đường, và mang trở lại nhà bếp.

Kevin đứng dựa vào cánh cửa phòng đựng thức ăn và lờ đi Lilly trong khi anh nói chuyện với Jenner. "... nghe nói trong thành phố có rất nhiều người muốn ghé qua Hồ Gió với hy vọng được nhìn thấy ông. Rõ ràng ông đã đem lại lợi ích cho ngành du lịch địa phương."

"Không phải là ý của tôi." Jenner lấy cốc cà phê mà Molly đã đặt trước mặt ông và dựa lưng vào ghế. Cô nghĩ ông trông rất thoải mái. Vẻ ngoài chắc chắn, có chút rám nắng, một nghệ sĩ cải trang thành một gã lang thang gỗ ghề. "Tôi đã xây một ngôi nhà ở đây và ngay khi tin tức được lan truyền, tất cả mọi kẻ ngốc lại bắt đầu xuất hiện."

Lilly nhận lấy cái thìa Molly trao cho cô và bắt đầu khuấy ly cà phê của mình. "Anh Jenner, anh có vẻ không quan tâm đến sự được ngưỡng mộ của mình nhỉ."

"Họ ấn tượng bởi danh tiếng của tôi chứ không phải việc tôi làm. Họ bắt đầu lảm nhảm về cách họ rất vinh dự được gặp tôi, nhưng ba phần tư trong số họ không hề biết một trong những bức tranh của tôi."

Cảm thấy mình là một trong số những người đang được đề cập, Molly không thể cho qua những nhận xét đó. "*Mamie in Earnest*, được vẽ vào năm 1968, một trong những bức vẽ màu nước đầu tiên." Cô ngả vào lưng ghế dựa. "Một tác phẩm chứa nhiều cảm xúc phức tạp được đánh lừa bởi những nét vẽ đơn giản. *Tokens*, được vẽ vào khoảng những năm 1971, màu nước khô. Các nhà phê bình không thích nó, nhưng họ đã sai. Từ năm 1996 đến 1998 ông tập trung vào mỹ thuật hiện đại với *seri Desert*. Mang một phong cách riêng, bức tranh là những tác phẩm mô phỏng hậu hiện đại, kinh điển, đó là sự mở đầu cho chủ nghĩa ấn tượng cái mà chỉ có mình ông mới nêu bật lên được."

Kevin mỉm cười. "Molly đã tốt nghiệp loại xuất sắc tại đại học Northwestern, cô ấy đang viết sách về một chú thỏ. Còn bức tranh yêu thích của tôi là một bức về phong cảnh, nó vẽ không theo một trường phái nào cả hay được góp ý bởi các nhà phê bình, nhưng nó rất thân thuộc với những đứa trẻ và tôi thích nó."

"Tôi thích bức *Street Girl*," Lilly nói. "Một phụ nữ đơn độc đang đứng đợi trên một đường phố đô thị, mang đôi giày đỏ mòn vẹt, một biểu hiện vô vọng trên khuôn mặt của cô. Mười năm trước, nó được bán với giá hai mươi hai ngàn đô la."

"Hai mươi bốn."

"Hai mươi hai", cô khẳng định. "Vì tôi đã mua nó."

Đây là lần đầu tiên Liam Jenner cảm thấy mất hết từ ngữ. Nhưng nó không kéo dài lâu. "Cô làm gì để kiếm sống?"

Lilly nhấp một ngụm cà phê trước khi cô nói. "Tôi thường xử lý bọn tội phạm."

Molly giải thích ngắn gọn để giúp Lilly thoái thác, cô đã quá tò mò để xem những gì sẽ xảy ra. "Ông Jenner, đây là Lilly Sherman, một nữ diễn viên khá nổi tiếng."

Ông dựa lưng vào chiếc ghế của mình và nghiên cứu kỹ cô, cuối cùng ông cũng lẩm bầm, "Đó là một tấm áp phích ngớ ngẩn. Bây giờ tôi mới nhớ ra. Cô mặc một bộ bikini màu vàng."

"Đúng, nhưng, những ngày của tấm áp phích đó rõ ràng đã ở lại phía sau lưng tôi."

"Chúa phù hộ điều đó. Mặc bikini là khiêu dâm."

Lilly trông ngạc nhiên, sau đó phẫn nộ. "Không có gì khiêu dâm về nó. Dem so với bây giờ nó thật là khiêm tốn."

Lông mày ông kéo sát lại với nhau. "Che phủ cơ thể của cô với không thứ gì cả là khiêu dâm. Cô nên được khóa thân."

"Tôi sẽ ra khỏi đây." Kevin quay trở lại phòng ăn.

Một sự thích thú kéo Molly ở lại nhà bếp đó, và cô đặt hai đĩa bánh trước mỗi người bọn họ.

"Khỏa thân"? chiếc cốc của Lilly va loảng xoảng vào cái đĩa lót. "Sẽ không trong đời này, tôi đã một lần khước từ lời mời chụp ảnh cho *Playboy*."

"*Playboy* sẽ làm gì với nó? Tôi đang nói về nghệ thuật, không phải là sự kích thích." Ông ăn ngon lành cái bánh. "Bữa sáng thật tuyệt, Molly. Hãy rời khỏi đây và đến nấu ăn cho tôi."

"Tôi thực sự là một nhà văn, chứ không phải là một đầu bếp."

"Sách cho trẻ em." Chiếc nĩa của ông dừng lại giữa không trung. "Tôi đã suy nghĩ về cách viết một cuốn sách của trẻ em ..." Ông xiên một trong những bánh thừa của Lilly từ đĩa của cô. "Có lẽ không có nhiều môi trường cho những ý tưởng của tôi."

Lilly khịt mũi. "Không, nếu nó liên quan đến việc khóa thân."

Molly cười khúc khích. Jenner bắn cô một cái nhìn dè dặt.

"Xin lỗi." Molly cắn môi, sau đó cô cười to hơn.

Jenner cau mày hung dữ hơn. Cô đã sẵn sàng xin lỗi một lần nữa khi cô phát hiện ra một sự rung động nhỏ ở khóe miệng ông. Vì vậy, Liam Jenner không thô lỗ như ông giả vờ. Điều này ngày càng thú vị hơn.

Ông ra hiệu về phía cái cốc đầy một nửa của Lilly. "Cô có thể cầm nó theo, cả bữa sáng còn lại của cô nữa. Chúng ta cần phải đi."

"Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi muốn ngồi làm mẫu cho anh. Tôi không thích anh."

"Không ai thích cả. Và dĩ nhiên cô sẽ ngồi làm mẫu cho tôi." Giọng ông nhấn mạnh sự chế nhạo. "Mọi người xếp hàng cho vinh dự đó".

"Hãy vẽ Molly. Chỉ cần tập trung vào đôi mắt ấy."

Jenner nghiêng cứu cô. Molly chớp mắt ngượng ngùng. "Chúng khá đặc biệt," ông nói. "Khuôn mặt của cô ấy ngày càng trở nên thú vị, nhưng cô ấy chưa sống đủ lâu để có được sự hấp dẫn thực sự."

"Hey, không được nói về tôi khi mà tôi đang lắng nghe đây."

Ông nâng một bên lông mày đen với Molly, sau đó quay sự chú ý của mình trở lại Lilly. "Đó chỉ là với tôi, hay là cô ngoan cổ với tất cả mọi người?"

"Tôi không phải ngoan cổ. Tôi đơn giản chỉ là bảo vệ danh tiếng của anh khỏi một sai lầm. Có lẽ nếu tôi được là hai mươi lần nữa, tôi sẽ muốn làm mẫu cho anh, nhưng –"

"Tại sao tôi lại muốn quan tâm đến việc vẽ cô khi cô hai mươi?" Ông có vẻ thực sự lúng túng.

"Ồ, tôi nghĩ rằng điều đó thật rõ ràng," Lilly nói nhẹ nhàng.

Ông nghiêng cứu cô một lúc, biểu hiện của ông thật khó đọc. Sau đó, ông lắc đầu. "Tất nhiên rồi. Cả quốc gia chúng ta ám ảnh với sự gầy mòn. Có phải cô hơi già để mơ tưởng đến điều đó?"

Lilly đặt một nụ cười hoàn hảo trên khuôn mặt khi cô đứng dậy từ ghế của mình. "Tất nhiên. Cảm ơn bữa sáng của cô, Molly. Tạm biệt, ông Jenner."

Cái nhìn của ông theo cô khi cô di chuyển nhanh khỏi nhà bếp. Molly tự hỏi rằng ông có nhận thấy sức ép cô đang gánh trên vai không.

Cô để ông chìm trong suy nghĩ của riêng mình trong khi ông uống xong cốc cà phê. Cuối cùng ông cầm cái đĩa lên và mang chúng đến bồn rửa chén. "Đó là những cái bánh ngon nhất mà tôi đã ăn trong những năm trở lại đây. Nói cho tôi biết tôi nợ cô những gì."

"Nợ tôi?"

"Đây là một nơi kinh doanh," ông nhắc nhở cô.

"Ô, vâng. Nhưng nó hoàn toàn miễn phí. Đó là vinh hạnh của tôi."

"Tôi đánh giá cao điều đó." Ông quay đi rời khỏi.

"Ông Jenner."

"Chỉ Liam thôi."

Cô mỉm cười. "Hãy đến ăn bữa ăn sáng bất cứ lúc nào ông muốn, ông có thể đi thẳng vào nhà bếp."

Ông gật đầu từ từ. "Cảm ơn. Tôi sẽ làm điều đó."

Chương 14

“Hãy xuống nước đi, Daphne” Benny nói

“Tớ không muốn bị ướt”

Daphne Lộn Xộn

“Có ý tưởng nào về cuốn sách mới chưa?” Phoebe đã hỏi trên điện thoại vào đầu giờ chiều.

Đó là một vấn đề mà Molly không muốn đề cập đến, nhưng bởi vì cô phải dành mười phút trong cuộc trò chuyện của họ để lẩn tránh các câu hỏi của “gà mái mẹ Celia” về Kevin, thì chuyện đó cũng có vẻ dễ chịu hơn. “Một ít, nhưng nhớ rằng *Daphne Ngã Nhào* là cuốn sách đầu tiên trong bộ ba cuốn. Birdcage sẽ không chấp nhận bất cứ một bản thảo nào khác cho đến khi em sửa nó theo ý muốn của họ”. Không cần phải nói với chị cô rằng cô vẫn chưa bắt đầu các thay đổi đó, mặc dù cô đã mượn xe của Kevin sau bữa sáng đi vào thành phố để mua một số dụng cụ vẽ.

“SKIFSA là một những gã hề.”

“Và nó chẳng vui chút nào. Em không có TV trong căn nhà, gần đây cánh nhà báo có xuất hiện không?”

“Đêm qua. Một luật đồng tính mới được Quốc Hội thông qua đã thu hút rất nhiều các cơ quan truyền thông địa phương.” Phoebe do dự không muốn làm Molly quá hi vọng. “Molly, họ lại nhắc đến Daphne một lần nữa.”

“Không thể tin được! Sao họ lại làm thế? Nó chẳng giống như em là tác giả sách trẻ em hàng đầu gì cả.”

“Đây là Chicago, và em là vợ của cầu thủ tiền vệ nổi tiếng nhất thành phố. Họ vẫn thường quan tâm đến các thông tin nổi bật. Em *vẫn* là vợ của Kevin đấy chứ?”

Molly không muốn trở lại thảo luận vấn đề này một lần nữa. “Tạm thời vẫn vậy. Lần tới hãy nhắc nhở em tìm một nhà xuất bản với nhiều bản sắc riêng hơn.” Cô ước rằng cô đã không nói điều đó, bởi vì nhà xuất bản của cô không phải là người duy nhất cần bản sắc riêng. Một lần nữa cô đã nhắc mình rằng cô không còn sự lựa chọn nào khác, không nếu cô muốn trả những hóa đơn của mình.

Cứ như là Phoebe đã đọc được ý nghĩ của cô vậy, chị cô nói, “Em đang làm gì để kiếm sống? Chị biết em không còn –”

“Em vẫn ổn. Không có vấn đề gì cả.” Molly yêu chị mình rất nhiều, nhưng nhiều lúc cô ước rằng mọi thứ mà Phoebe chạm vào đã không biến thành vàng. Nó làm Molly cảm thấy thật không công bằng. Phoebe giàu có, xinh đẹp, gia đình hạnh phúc. Molly nghèo, vẻ ngoài không cuốn hút, và cô đã rất gần với một sự đổ vỡ nghiêm trọng hơn cô thừa nhận. Phoebe đã vượt qua nhiều sự chống đối để trở thành một trong những chủ sở hữu quyền lực nhất NFL, nhưng Molly thậm chí không thể bảo vệ cô khỏi sự hắt hủi của mình khỏi bị tấn công bởi cuộc sống thực.

Sau khi cô gác máy, cô nói chuyện với một vài người khách, sau đó xếp khăn tắm sạch vào trong các phòng tắm trong khi Kevin sắp xếp cho một cặp vợ chồng đã nghỉ hưu đến từ Cleveland vào khu nhà. Sau khi xong việc cô trở về căn nhà mình để cô có thể thay bộ đồ bơi màu đỏ mà Kevin đã mua cho cô và đi bơi.

Khi cô lôi hai mảnh của bộ đồ bơi từ cái túi, cô kiểm tra phần dưới, nó không hẳn giống với loại

dây mảnh, nhưng nó được gắn kết với nhau chỉ bằng một mảnh dây buộc hẹp ở mỗi phía. Nó khá là thiếu vải so với sở thích của cô. Tuy nhiên, phần phía trên, nó có miếng đệm lót đẩy ngực cô lên đúng nơi cần thiết, và Roo dường như rất ưng ý.

Mặc dù nhiệt độ không khí vào khoảng thấp hơn 80°F (~ 27°C), nước trong hồ vẫn không ấm lên, và bãi cát thì hoang vắng khi cô đến đó. Cô hít sâu chống lại cái lạnh khi cô lội xuống nước. Roo để cho bàn chân mình ướt, sau đó nó quay lên và thay thế bằng việc đổi theo con diệc. Khi cô không thể chịu được cái lạnh lâu hơn, cô lặn xuống.

Cô thở hổn hển, sau đó bắt đầu bơi nghiêng về một bên để giữ ấm khi cô bắt gặp Kevin đang đứng trên bãi cỏ. Chín năm cắm trại hè đã dạy cô tầm quan trọng của hệ thống bạn bè hỗ trợ^[75], nhưng anh đủ gần để nghe thấy cô la hét nếu cô bắt đầu chìm xuống.

Cô ngã lưng và bơi một lúc, tránh vùng nước sâu bởi vì, mặc cho Kevin đã nói, cô là người cực kỳ biết điều khi ở trong vùng nước an toàn. Cô nhìn về phía bãi cỏ một lần nữa, anh đang đứng chính xác nơi cô nhìn thấy anh lần trước.

Anh trông có vẻ buồn rầu.

Cô vẫy tay để kéo sự chú ý của anh. Anh vẫy đáp trả một cách rời rạc.

Nó thật chẳng tốt. Không tốt về tất cả mọi thứ.

Cô lặn xuống và bắt đầu suy nghĩ.

Kevin nhìn Molly trong làn nước trong lúc anh đợi công ty xử lý rác mang đến cái thùng rác mới. Anh phát hiện một ánh đỏ thắm lúc cô đang gập người lặn vào làn nước, sau đó cô bơi bên dưới làn nước. Mua cái áo tắm đó cho cô là một sai lầm lớn. Nó cho thấy quá nhiều cơ thể hấp dẫn của cô, anh đang ngày càng khó mà chối bỏ điều đó. Nhưng màu sắc của cái áo tắm đã thu hút cái nhìn của anh ngày hôm qua trong cửa hàng bởi vì nó gần như cùng với màu tóc cô vào ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Tóc của cô bây giờ đã không còn giống như trước. Mới chỉ có bốn ngày, nhưng cô đã thay đổi lại bản thân, và tóc cô đã đậm màu hơn, giống như màu xi rô làm từ cây thích anh đã đổ lên những chiếc bánh cô làm. Anh cảm thấy như thể anh đang nhìn cô tìm lại cuộc sống của mình. Da cô đã mất đi vẻ nhợt nhạt, và mắt cô đã bắt đầu lấp lánh hơn, đặc biệt khi cô muốn làm cho anh có một khoảng thời gian khó khăn.

Đôi mắt đó...Nét xéch lên độc ác như muốn hét lên với thế giới rằng cô không tốt, nhưng anh dường như là người duy nhất nhận ra thông điệp đó. Phoebe and Dan nhìn thấy sự thông minh của Molly, tình yêu đối với trẻ con, những chú thỏ, và những chú chó lông lã. Chỉ mình anh dường như hiểu là tinh thần của Molly Somerville đang vội vã thay máu.

Trên chuyến bay trở lại Chicago, Dan đã chỉ bảo anh về việc cô luôn nghiêm túc như thế nào khi làm một việc gì và làm thế nào mà cô chưa làm một việc gì sai từ khi còn bé. Một sinh viên giỏi, một công dân gương mẫu. Anh đã nói rằng Molly mới hai mươi bảy tuổi mà cứ như đã bốn mươi vậy. Hai mươi bảy mà cứ giống như bảy thì đúng hơn. Không ngạc nhiên lắm khi cô đã chọn sự nghiệp trở thành tác giả sách cho trẻ em. Cô sẽ làm vui lòng những đứa trẻ giống cô vậy!

Thật là xúc phạm khi cô cả gan gọi anh là hấp tấp. Anh chưa từng bao giờ cho đi mười lăm triệu đô cả. Theo như anh hiểu, cô không biết bất cứ điều gì để sử dụng nó an toàn.

Anh nhìn thấy một ánh đỏ trong nước. Tất cả những năm trong trại hè đã làm cô thành một người bơi giỏi với sự vững vàng và duyên dáng. Và một cơ thể đẹp, gọn gàng... Nhưng điều cuối cùng mà anh muốn là bắt đầu suy nghĩ về cơ thể cô một lần nữa, vì thế anh nghĩ về cách cô làm anh cười.

Nhưng nó không có nghĩa là cô không làm phiền anh. Cô đã rất cố gắng để đọc được những suy nghĩ trong đầu anh, nhưng nó đã được bí chặt hơn cô có thể.

Đôi mắt anh quay liếc trở lại hồ nước, nhưng anh không thể nhìn thấy cô. Anh đợi một ánh đỏ xuất hiện. Và đợi... Vài anh căng ra một cách căng thẳng khi mặt hồ yên ắng. Anh tiến vài bước về phía hồ. Sau đó đầu cô trôi lên, như một dấu chấm ở khoảng cách xa. Ngay trước khi nó biến mất lần nữa, cô hét lên một câu yếu ớt.

“*Cứu với!*”

Anh bắt đầu chạy.

Molly cố giữ lấy hơi thở mỗi khi cô có thể, sau đó lại nổi lên để lấy không khí vào phổi. Khá chắc chắn, anh ném bản thân mình xuống nước với động tác hết sức đẹp mắt.

Nó làm cho adrenaline trong máu anh tăng lên.

Cô vẫy vùng xung quanh đến khi cô chắc chắn rằng anh phát hiện được cô, sau đó chìm xuống một lần nữa, lặn sâu và nghiêng mình bơi bên phía phải. Đó là một hành động tồi, nhưng nó khá là hiệu quả. Một Kevin buồn rầu trở thành Kevin lo lắng, và đã một khoảng thời gian dài anh không có niềm vui nào ở khu cắm trại Hồ Gió. Có thể trước đó anh sẽ không lo âu như vậy khi bán nó.

Cô nổi lên lần nữa. Cảm ơn cái mảnh khỏe của cô ở dưới nước đã thay đổi tình hình, anh đã đi quá xa về phía trái. Cô hít một hơi thở và chìm lại xuống nước.

Khi Daphne chìm xuống lần thứ ba, Benny đã bơi –

Xóa đi.

Khi Benny lặn xuống lần thứ ba, Daphne đã bơi nhanh hơn và nhanh hơn...

Được cứu bởi Daphne sẽ làm bẽ mặt Benny, nhưng Molly nghĩ rằng điều đó thật là quá đúng. Anh không nên đi bơi mà không có bạn bè hỗ trợ đi cùng.

Cô mở mắt dưới nước, nhưng hồ nước rất đục bởi những cơn mưa, và cô không thể nhìn được nhiều thứ. Cô đã nhớ rằng các bạn cùng trại hè với cô thấy khó khăn như thế nào để bơi trong con hồ thay vì trong bể bơi – *Nếu một con cá cắn tó thì sao?* – Nhưng Molly đã lớn lên cùng với nó kể từ lần cắm trại đầu tiên của cô, thay vào đó cô lại có cảm giác như thế khi ở nhà của mình.

Phổi cô đã bắt đầu bông rớt, và cô trôi lên lấy thêm ít không khí. Anh đang cách cô 15 yard (15 yard = 13,71 m) về phía trái.

“*Cứu với!*”

Anh đang đứng tìm hướng trong dòng nước, mái tóc vàng ngắn ướt dính vào vàng trán cao của anh. “Cố gắng lên, Molly!”

“Nhanh lên! Tôi bị một” – *Một lỗ hổng trong đầu* – “chuột rút!” Cô chìm xuống.

Cô đổi bên, bơi theo kiểu mẫu^[76]

Phổi cô lại bông rớt lần nữa. Cô trôi lên gần tới mép nước.

Anh đã trải qua hai thập kỉ để nhận ra cầu thủ nhận bóng trong đám đông, và anh phát hiện ra cô ngay lập tức. Sải bơi của anh rất mạnh mẽ, và cô cố bắt kịp hình ảnh anh xé xuyên qua làn nước đến

nổi gần như quên thả mình chìm xuống làn nước một lần nữa.

Tay anh quét qua đùi cô, sau đó kẹp chặt xung quanh phía dưới bộ đồ tắm thiếu vải của cô.

Tay anh. Trên hông cô. Cô nên nghĩ thoáng hơn một chút.

Anh túm lấy giắt mạnh trên bộ đồ tắm để kéo cô về phía anh, và cặp dây thiếu vải nơi mà anh túm lấy bị đứt. Anh kẹp chặt cánh tay mình xung quanh cô và kéo cô lên mặt nước.

Phần phía dưới của bộ đồ tắm lại không đi cùng cô.

Khi nó bị trôi đi trong làn nước, cô chỉ tự hỏi làm sao cô lại để mình rơi vào tình huống như thế này. Đó có phải là sự đền ơn cho cô khi làm một ít việc tốt cho thế giới không?

“Cô không sao chứ?”

Cô thoáng nhìn thấy khuôn mặt anh trước khi anh bắt đầu kéo cô về phía bờ. Cô thực sự sợ hãi. Một phần trong cô cảm thấy có lỗi, nhưng cô vẫn nhớ ho và thở mạnh để lấy không khí khi anh kéo cô xuyên qua làn nước. Đồng thời cô vật lộn với tình huống khó khăn của mình.

Anh thậm chí còn không thở nặng nhọc, và trong một lúc cô đã cho phép mình thư giãn với anh, tận hưởng cảm giác cơ thể anh đang làm việc với cơ thể cô. Nhưng nó thật khó để cho cả hai được thoải mái và hoàn toàn để hông trần. “Tôi bị chuột rút.”

“Chân bên nào?” Chân anh lướt qua hông cô, nhưng anh dường như không nhận thấy bất cứ điều gì mất đi.

“Khoan – dừng lại một phút, được chứ?”

Anh chậm lại trong làn nước và xoay cô trong vòng tay mình nhưng không để cho cô đi. Cô thấy anh tức giận thay vì quan tâm. “Cô không nên ở dưới nước một mình. Cô có thể bị chết đuối.”

“Điều đó thật...ngớ ngẩn.”

“Chân nào?”

“Chân...trái. Nhưng nó đỡ hơn rồi. Tôi chỉ không thể di chuyển chân bây giờ thôi.”

Anh để một tay di chuyển tìm chân cô.

“Không!” cô hét lên, sợ rằng anh sẽ phát hiện được.

“Chuột rút lần nữa à?”

“Không...hửn.”

“Hãy lên bờ. Tôi sẽ xem xét nó.”

“Bây giờ tôi ổn. Tôi có thể –”

Anh không hề chú ý. Thay vào đó, anh bắt đầu kéo cô về phía bãi cát một lần nữa.

“Kevin...” Cô ho khi nước tràn vào miệng cô.

“Giữ yên đi, chết tiệt!”

Một tình huống đáng để phạt penalty cho cách nói chuyện thô lỗ, đặc biệt là với một nạn nhân sắp chết đuối. Cô cố hết sức để giữ thân dưới của mình tránh anh, nhưng anh cứ trượt lại gần cô. Gần...gần hơn...Cô làm bầm rên rỉ chống lại các cảm xúc.

Nhịp điệu của anh thay đổi, và cô nhận ra anh đã chạm vào phần phía dưới. Cô cố gắng để được thả ra. “Thả tôi ra. Tôi có thể đi được rồi.”

Anh bơi ra xa hơn để nói lòng sự kiềm kẹp của mình và đứng lên. Cô đặt chân mình xuống.

Mức nước đến cằm cô, nhưng nó chỉ đến dưới vai anh. Các sợi tóc ướt dán chặt vào trán anh, và anh trông có vẻ gắt gỏng. “Cô có nghĩ mình nên có nhiều sự biết ơn hơn không. Tôi vừa mới cứu cuộc sống khó chịu của cô đấy.”

Ít nhất thì anh cũng trông không còn có vẻ buồn chán nữa. “Cảm ơn.”

Anh vẫn giữ cánh tay cô, và anh bắt đầu tiến về phía bờ. “Đã bao giờ cô bị chuột rút như thế này chưa?”

“Chưa bao giờ. Tôi hoàn toàn không phòng bị trước”

“Tại sao cô lại co chân lại?”

“Tôi lạnh, có thể tôi hơi bị sốc một tí. Anh có thể cho tôi mượn cái áo của anh được không?”

“Chắc chắn.” Anh vẫn tiếp tục hướng về phía bờ.

Cô kéo gót chân mình lại. “Tôi mượn nó bây giờ được chứ, làm ơn?”

“Bây giờ?” Anh dừng lại. Làn nước đập dính ở ngực cô. Cái áo đỏ đó làm ngực cô nâng lên khá đẹp, và kéo ánh mắt anh nhìn nấn ná. Cô nhận thấy rằng hàng lông mi anh dài, sắc nhọn bao bọc quanh đôi mắt xanh lá, và cô đang đấu tranh để chống lại sự run rẩy.

“Tôi muốn mặc nó trước khi chúng ta rời khỏi mặt nước,” cô nói một cách vui vẻ nhất có thể.

Anh kéo cái nhìn của mình khỏi ngực cô và tiếp tục đi. “Sẽ dễ dàng hơn để giữ ấm cho cô trên bờ cát.”

“Dừng lại! Anh có thể chỉ dừng lại được không!”

Anh đã làm, nhưng anh đang nhìn cô như thể cô có một vết nứt ở đầu.

Cô cắn môi dưới của mình, và quyết định sẽ phải nói với anh. “Tôi có một vấn đề nhỏ...”

“Tôi nghĩ rằng cô thật không bình thường. Cái bằng tốt nghiệp Northwestern mà cô rất tự hào đó có vẻ giống như việc mua bằng vậy.”

“Chỉ cần đưa tôi cái áo sơ mi của anh. Làm ơn đi.”

Anh không có hành động nào cho thấy anh cởi nó ra. Thay vào đó, anh tỏ thái độ nghi ngờ. “Loại vấn đề như thế nào?”

“Tôi dường như... Tôi thực sự rất lạnh. Anh không thấy lạnh à?”

Anh chờ đợi, thể hiện rõ ràng sự cương quyết rằng anh sẽ không đi đâu cho đến khi cô nói ra sự thật. Cô tập trung với vẻ nghiêm túc. “Tôi dường như...” Cô hắng giọng. “Mất một nửa bộ đồ bơi... nửa phía dưới”

Một cách tự nhiên, việc đầu tiên anh làm là đưa mắt nhìn thẳng xuống phía dưới làn nước đục.

“Thôi ngay đi!”

Khi anh nhìn chăm chăm lên cô, mắt anh trông có vẻ ít màu xanh ngọc bích hơn và mang nhiều màu xanh đậm. “Cô làm thế bằng cách nào?”

“Tôi không làm. Là *anh*. Khi anh cứu tôi.”

“Tôi đã kéo đứt đồ cô?”

“Anh đã.”

Anh mỉm cười. “Tôi luôn luôn gây rắc rối với phụ nữ.”

“Đừng bận tâm. Chỉ cần đưa tôi cái áo ngu ngốc đó!”

Có phải vô tình mà đùi anh chạm vào hông cô? Anh nhìn xuống phía dưới làn nước lần nữa, và cô bất chợt mong ước điên cuồng tất cả sự mờ đục này biến đi. Cô nghe thấy một cái gì đó khàn khàn và quyến rũ trong giọng anh.

“Vậy là cô đang nói với tôi rằng cô đang để mông trần dưới nước.”

“Anh biết chính xác những gì tôi đang nói.”

“Giờ thì, đây là một tình huống tiến thoái lưỡng nan khá thú vị.”

“Nó không tiến thoái lưỡng nan.”

Anh chà ngón cái lên khóe miệng mình với nụ cười mỉm. “Chúng ta đang chống lại bản chất thực sự của chủ nghĩa tư bản ở ngay tại đây, ngay lúc này, cô và tôi. Chúa phù hộ cho nước Mỹ, một đất nước tuyệt vời.”

“Anh đang nói –”

“Chủ nghĩa tư bản triệt để. Tôi có thứ cô cần –”

“Chân tôi lại bắt đầu chuột rút rồi đây.”

“Câu hỏi ở đây là” – anh nắn nã câu nói của mình, mắt anh chần thả trên ngực cô – “Cô sẽ làm gì cho tôi để đổi lấy cái áo?”

“Tôi đã đưa cho anh sự phục vụ của tôi như là một đầu bếp rồi còn gì,” cô đáp trả ngay.

“Tôi không biết. Những đôi giày hôm qua khá là đắt tiền. Tôi nghĩ tôi đã trả tiền cho ít nhất là ba ngày nấu nướng của cô.”

Anh làm cho bên trong cô chạy hết tốc lực, và cô không thích điều đó. “Tôi sẽ không ở quanh đây một ngày nào nữa nếu anh không cởi cái áo chết tiệt đang dính trên ngực anh ngay bây giờ?”

“Tôi chưa bao giờ gặp một phụ nữ vô ơn nào như thế trong cuộc đời mình.” Anh bắt đầu cởi nó ra, bị cản lại ở cánh tay, kéo mạnh nó một lần nữa, nhỉnh nó lên đến ngực, uốn cong cơ bắp tuyệt đẹp của anh...

“Phạt hai mươi yard vì trì hoãn trận đấu!”

“Nó phải là quả phạt trực tiếp năm yard,” anh chỉ ra ở dưới cái áo.

“Không phải hôm nay!”

Anh cuối cùng cũng cởi được ra, và cô chớp lấy nó từ anh trước khi anh chui lại vào đầu mình để chơi trò giữ và đưa, một trò chơi cô khá chắc một cầu thủ tiền vệ NFL sẽ thắng tác giả sách về thể thao.

“Mông trần ư...” Nụ cười anh rộng hơn.

Cô bỏ qua anh và vật lộn để mặc cái áo, nhưng xử lý tất cả đám bông ướt đó trong vùng nước lạnh và sâu này không dễ dàng gì. Đương nhiên, anh không hề giúp đỡ.

“Có lẽ tốt hơn nếu cô lên khỏi mặt nước trước khi cô mặc nó.”

Sự hài hước của anh quá trẻ con. Cô cuối cùng cũng chồng được cái áo ra ngoài, nhưng nó tạo

nên một túi khí lớn đập dinh xung quanh cô. Cô đẩy nó xuống và tiến về phía bờ, nơi đã thương xót cô với không một bóng khách nào.

Kevin đứng yên nhìn Molly đi lên từ dưới mặt nước. Nhìn từ phía sau cô thật sự làm anh rất khó khăn để giữ nhịp thở bình thường. Dường như cô không ý thức được rằng cái áo nhìn chẳng khác nào cái khăn giấy mỏng khi nó ướt. Đầu tiên là cái eo thanh mảnh của cô xuất hiện, sau đó đến vòng hông cong, và cuối cùng là chân cô, mạnh mẽ và xinh đẹp hơn bất kì ai anh từng nhìn thấy.

Anh nuốt xuống khó khăn khi nhìn thấy nửa thân dưới nhỏ nhắn ngọt ngào của cô. Lớp ngoài bóng lảnh của chiếc áo trắng làm nó trông giống như nó được phủ một lớp nước mặt.

Anh liếm môi mình. Thật tốt khi nước đủ lạnh, bởi vì nhìn cô sai bước về phía bờ làm anh như đặt trong lửa. Cặp mông tròn nhỏ...một khe hở, tối và cám dỗ. Và anh không thể nhìn thấy được cái gì khác ở phía trước.

Một vị trí mà anh cần phải đổi lại.

Molly nghe Kevin bước tung tóe nước đằng sau cô. Sau đó anh tiến đến bên cạnh cô, bước những sai rộng trong làn nước. Anh đẩy mình về phía trước, cơ bắp lưng anh nổi cuộn cuộn như cung cấp lực đẩy cho hai cánh tay anh. Anh lên bờ và quay lại đối mặt với cô.

Chính xác thì cái gì làm anh cảm thấy thích thú như vậy?

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Một trong những cánh tay của anh di chuyển. Anh kéo mạnh cái quần jean ướt sũng, đang trượt xuống của mình một cách đáng trí. “Có lẽ bây giờ không quá khó để tin rằng mẹ cô là một vũ nữ.”

Cô liếc nhìn xuống phía dưới và ré lên. Sau đó cô nắm lấy cái áo, kéo nó ra khỏi cơ thể mình, và chạy vội vàng về phía căn nhà.

“Uh...Molly? Nhìn từ phía sau cũng khá là thú vị. Và chúng ta có một vài người đi cùng đang quanh đây đây,”

Khá chắc chắn, gia đình Pearson đang tiến đến gần. Họ hầu như ẩn sau mấy cái ghế ở bãi cát, với những cái giỏ và thùng ướp lạnh.

Molly không tin vào sự hợp tác của Kevin để trở về căn nhà, vì vậy cô hướng về phía rừng, vừa giữ cái áo tránh xa khỏi cơ thể cô ở cả trước và sau vừa kéo mạnh để cho nó giãn dài ra.

“Nếu có bất cứ ai ném cho cô một con cá,” anh gọi với phía sau cô, “đó là bởi vì cô đang lắc lư giống như một con chim cánh cụt vậy.”

“Nếu có bất cứ ai đề nghị anh kêu be be, đó là vì anh hành động giống như một—”

“Hãy giữ lại những lời ngọt ngào đó của cô, Daphne. Những gã chớ rác vừa mới mang tới một cái thùng rác mới đây.”

“VẬY hãy đóng cái nắp lại sau khi anh trèo vào.” Cô chọn cách đi lạch bạch như vậy và bằng cách nào đó xoay sở được để tới căn nhà mà không gặp một việc không may nào. Vào được bên trong, cô ấn cả hai tay mình lên má đỏ ửng và cười.

Nhưng Kevin thì chẳng cười được. Khi anh đứng trên bãi cỏ nhìn về phía căn nhà, anh biết rằng không thể cứ tiếp tục như thế này. Nó thật trớ trêu. Anh là một người đàn ông đã có vợ, nhưng anh chẳng có một chút lợi ích nào từ việc kết hôn.

Câu hỏi đặt ra là, Anh có ý định gì về việc đó?

Chương 15

Daphne xịt ít nước hoa yêu thích của cô, Eau de Strawberry Shortcake, vào mớ tóc phồng ra xung quanh đầu cô. Sau đó giữ chỗ lông tơ ở tai, vuốt thẳng râu của mình, và đội lên một cái vương miện.

Daphne trồng vườn Bí Ngô

Sau khi nhúng mình trong hồ nước, Molly tắm rửa và thay đồ, rồi cô để mình đi bộ ra ngoài cổng và nhìn về phía cái bàn nơi mà cô đã để lại túi dụng cụ vẽ cô đã mua trong thị trấn sáng hôm nay. Đã quá lâu rồi để cô lại bắt đầu công việc vẽ tranh.

Thay vì để nó lại tại bàn, cô ngồi xuống ghế và nhắc bản thảo cô đã sử dụng ngày hôm qua để phác thảo Daphne nhảy ra khỏi vách đá. Cô nhìn chăm chăm vào khoảng không. Cuối cùng, cô bắt đầu viết.

"Bà Mallard đang xây dựng một trại hè ở phía bên kia của khu rừng Nightingale," Daphne đã tuyên bố điều đó vào buổi chiều cho Benny, Melissa, Gà mái Celia, và Gấu trúc Corky. "Và tất cả chúng ta đều được mời!"

"Tớ không thích cắm trại hè," Benny càu nhàu.

"Tớ có thể mang theo cái kính movie-star của mình không?" Melissa hỏi.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu trời mưa?" Celia cục tác.

Lúc Molly đặt tập ghi chép sang một bên, cô đã viết xong phần mở đầu của *Daphne đi trại hè*. Cô không bao giờ nghĩ rằng mình chỉ viết vừa vặn có hai trang giấy, và lại càng không bao giờ nghĩ rằng tâm trí của cô có thể khô khan như vậy, nhà xuất bản của cô sẽ không mua cuốn sách này cho đến khi cô làm những gì họ muốn cho cuốn *Daphne Ngã Nhào*. Nhưng ít nhất thì cô cũng đã viết, và cô cảm thấy rất hạnh phúc với điều đó.

Mùi hương chanh của nước đánh bóng gỗ chào đón cô khi cô bước vào trong khu nhà B&B. Những tấm thảm đã được hút bụi, cửa sổ được lau chùi sáng bóng, và các bàn trà trong phòng khách đã được bài trí với đĩa sứ Dresden màu đỏ đựng món tráng miệng kết hợp hoàn hảo với bộ ly tách. Chiến lược của Kevin nhằm giữ cho cặp đôi trẻ kia tách nhau ra cho đến khi họ hoàn thành công việc dường như rất hiệu quả.

Amy xuất hiện từ phía sau với một đồng khăn sạch trắng tinh và chú ý ngay đến cái váy hè rẻ tiền màu vàng óng nhạt mà Molly đã tùy biến với bốn hàng ruy băng đầy màu sắc trang trí ở viền. "Wow! trông chị rất xinh, trang điểm rất đẹp. Em cược cái này là để thu hút sự chú ý của Kevin."

"Tôi không cố để có được sự chú ý của Kevin."

Amy vuốt ve những vết bầm tím khiêu gợi ở dưới cổ cô. "Em có một chai nước hoa mới trong ví của mình. Nó khiến Troy say đắm nếu em thoa một chút nơi ... well, chị biết đấy. Chị có muốn mượn một ít không?"

Molly tránh việc muốn bóp cổ con bé bằng việc đi sắp xếp lại nhà bếp.

Thật quá sớm để xếp ra bánh dẹt nướng và bánh mì yến mạch cô làm buổi sáng, vì vậy cô bế con

chó cưng của mình và ngồi xuống cái ghế gần cửa sổ. Nó giấu đầu của mình dưới cằm cô và duỗi chân trên cánh tay của cô. Cô kéo nó vào lòng. "Mày có thích nơi này nhiều như tao không, cún con?"

Nó cho cô một cái liếm xác nhận.

Cô nhìn xuống khoảng đất hướng về phía hồ. Những ngày vừa qua những gì cô nghĩ là rừng Nightingale đã mang cô trở lại với cuộc sống. Cô vuốt ve cái bụng ấm áp của Roo và thừa nhận rằng ở với Kevin là một phần lớn trong đó.

Anh thật cứng đầu và vênh váo đến mức mình không thể tin được, nhưng anh đã làm cho cô cảm thấy như được sống lại lần nữa.

Cô luôn thể hiện sự thông minh của mình trong tất cả các cuộc nói chuyện với anh và anh không gặp bất kỳ rắc rối nào để bắt kịp cô. Nó giống như một mảnh khốe – làm Dan buộc phải động não, cùng với đó là Cal Bonner và Bobby Tom Denton – Nhưng niềm đam mê thể thao của Kevin chạy song song với một trí tuệ sắc sảo mà ngay cả những hành động ngu ngốc của anh cũng không thể che giấu được.

Không phải là cô muốn so sánh Kevin với Dan. Hãy nhìn vào cái cách mà Dan yêu động vật, như chó chẳng hạn. Và trẻ em. Và trên tất cả, hãy nhìn vào cái cách mà Dan yêu Phoebe.

Cô thở dài một lần nữa và để cho cái nhìn của mình đi lang thang về phía khu vườn ở phía sau, nơi mà Troy cuối cùng đã dọn sạch đồng gạch đỏ nát của mùa đông. Tủ đỉnh hương đang nở hoa, và một vài cành hoa iris đang khoe sắc tím, trong khi một bụi hoa mẫu đơn thì đang chuẩn bị nở.

Một khoảnh khắc nhấp nháy thu hút ánh nhìn của Molly, và cô nhìn thấy Lilly đang ngồi trên băng ghế sắt. Lúc đầu, Molly nghĩ rằng cô đang đọc sách, nhưng sau đó cô nhận ra cô ấy đang khâu vá. Cô suy nghĩ về sự lạnh lùng của Lilly với cô và tự hỏi đó là cách cư xử thường ngày của cô ấy hay là đến từ những tin lá cải tồi tệ sau đám cưới công khai kia ... *Nữ thừa kế câu lạc bộ Chicago Stars người mà đang học đòi viết sách cho trẻ em* ... Molly do dự, sau đó đứng dậy và lang thang đi ra cửa sau.

Lilly đang ngồi gần một khu vườn thảo mộc nhỏ. Molly thấy thật là kỳ lạ rằng một người được xem là diva nhưng lại không phản đối việc bị mắc kẹt trên một cái gác mái. Và mặc dù cái áo len hiệu Armani vắt hờ hững quanh vai cô, cô có vẻ chỉ muốn đơn giản là ngồi tại một vườn cây mọc um tùm và may vá. Cô thật là một câu đố. Thật khó cho Molly gần gũi với ai đó người mà khá là lạnh lùng với cô, nhưng cô không hoàn toàn là không thích Lilly, không phải bởi vì sự hâm mộ của cô với *Lace, Inc.* Mà cần phải có một sự can đảm mới có thể đối diện với sự thù địch đó.

Marmie nằm dưới chân Lily bên cạnh một cái giỏ may lớn. Roo bỏ qua con mèo để phi nước kiệu đến và chào hỏi chủ nhân của nó, người đang cúi xuống vồ vồ vào cậu ta. Molly nhận ra Lily đang khâu một mảnh chăn, nhưng nó không giống bất cứ điều gì mà cô từng thấy. Thiết kế của nó là một khối hình học không gọn gàng, một hình pha trộn một cách tinh tế các đường cong và hình xoắn các mẫu hình khác nhau màu xanh lá cây, với hoa oải hương chấm nhẹ một cách đáng kinh ngạc trên bầu trời màu xanh.

"Nó thật đẹp. Tôi không biết chị lại có năng khiếu như vậy."

Sự thù địch quen thuộc hình thành trong mắt của Lilly có thể làm cho buổi chiều mùa hè trở lạnh giá. "Chỉ là một sở thích".

Molly quyết định lờ đi sự băng giá kia. "Chị thật sự rất giỏi. Nó là cái gì vậy?"

"Có lẽ nó sẽ là một cái chăn," cô nói một cách miễn cưỡng. "Thường thì tôi hay làm những cái

nhỏ hơn như gôi, nhưng khu vườn này dường như yêu cầu một cái gì đó ấn tượng hơn."

"Chị đang làm một cái chần với ý tưởng từ khu vườn này sao?"

Cách cư xử tốt vốn có của Lilly buộc cô phải đáp trả. "Chỉ với vườn thảo mộc thôi. Tôi bắt đầu thử nghiệm với nó ngày hôm qua."

"Chị làm nó từ một bản vẽ?"

Lilly lắc đầu, cố gắng chấm dứt cuộc trò chuyện. Molly cứ để mặc cho Lilly làm điều đó. "Làm thế nào chị có thể làm một cái gì đó phức tạp mà không có một bản vẽ?"

Lilly đáp trả. "Tôi bắt đầu sắp xếp các mảnh vải lại với nhau theo ý mình, và sau đó tôi chấp vá và xem những gì sẽ xảy ra. Đôi khi kết quả thật tai hại."

Molly hiểu điều đó. Cô cũng sáng tác từ các đoạn viết ngắn và các mảnh ghép - một vài dòng đối thoại, các bản phác thảo ngẫu nhiên. Cô không bao giờ biết những cuốn sách của cô viết về cái gì cho đến khi cô thực sự đi vào nó. "Chị lấy những loại vải đó ở đâu vậy?"

Roo đang đặt cằm của mình trên một trong những chiếc giày Kate Spade đắt tiền của Lilly, nhưng sự kiên trì của Molly dường như làm cô bận tâm hơn nhiều. "Tôi luôn luôn có một hộp các mảnh vải nhỏ trong vali của tôi," Cô nói cộc cằn. "Tôi mua rất nhiều các mảnh vải lẻ, nhưng tấm chần này đòi hỏi các mảnh vải với vẻ cổ điển. Tôi có lẽ sẽ cố gắng để tìm nó trong một cửa hàng bán các loại áo quần cổ điển."

Molly nhìn trở lại khu vườn thảo mộc. "Nói cho tôi biết chị nhìn thấy những gì đi."

Cô định sẽ cự tuyệt, nhưng, một lần nữa, cách cư xử tốt của Lilly đã chiến thắng. "Tôi bị thu hút bởi hoa oải hương trước nhất. Đó là một trong những loài hoa yêu thích của tôi. Và tôi thích vẽ thanh nhã ẩn chứa trong nó." Sự nhiệt tình của Lilly cho công việc này đã bắt đầu vượt qua sự khó chịu của cô. "Cây Bạc hà lục cần được loại bỏ. Nó quá tham lam, và nó sẽ xâm chiếm mọi nơi nó đi qua. Điều đó làm cho các cụm húng tây phải chiến đấu chống lại nó để sống sót."

"Cái nào là cây húng tây?"

"Những lá nhỏ kia kia. Chúng dễ bị tổn thương, nhưng chúng cũng có thể hung hăng như cây bạc hà. Chúng có một cái gì đó tinh tế hơn." Lilly nâng đôi mắt của mình lên, và cô nhìn nắm bắt Molly trong một khoảnh khắc.

Molly đã nhận được thông điệp đó. "Chị nghĩ rằng cây húng tây và tôi có một cái gì đó chung?"

"Cô có không?" cô hỏi lạnh lùng.

"Tôi đúng là có rất nhiều sai lầm, nhưng sự tinh tế thì không phải là một trong số chúng."

"Tôi cho rằng vẫn còn có thể nhìn thấy được nhiều điều."

Molly lang thang đến rìa của khu vườn. "Tôi đang cố gắng hết sức để không thích chị nhiều như chị có vẻ không thích tôi, nhưng nó thật là khó khăn. Chị là nữ anh hùng của tôi khi tôi còn là một cô bé."

"Thật tốt." Cột băng nhỏ giọt.

"Bên cạnh đó, chị thích con chó của tôi. Và tôi có cảm giác rằng thái độ đó của chị liên quan tới cuộc hôn nhân của tôi hơn là tính cách cá nhân tôi."

Lilly cứng người.

Molly quyết định cô không có gì để mất bằng cách nói thẳng thừng. "Tôi biết về mối quan hệ thực sự của chị với Kevin."

Ngón tay Lilly đông cứng trên cây kim. "Tôi ngạc nhiên là thằng bé đã nói cho cô biết. Maida đã nói rằng nó không bao giờ nói về điều đó."

"Anh ấy không nói, tôi đoán."

"Cô rất sắc sảo."

"Chị đã phải mất một khoảng thời gian dài để đến gặp anh ấy."

"Ý của cô là sau khi tôi từ bỏ nó phải không?" Giọng nói của cô có một chút cay đắng.

"Tôi không nói điều đó."

"Cô đang nghĩ điều đó. Loại phụ nữ nào lại bỏ rơi đứa con của mình rồi sau đó lại cố gắng để xen vào cuộc sống của thằng bé?"

Molly nói một cách cẩn thận. "Tôi nghi ngờ rằng chị buộc phải bỏ rơi anh ấy, chị dường như đã tìm cho anh ấy một mái ấm thật tốt."

Cô chăm chú nhìn vào khu vườn, nhưng Molly nghi ngờ sự thanh bình cô cảm thấy ở đây trước đó đã biến mất. "Maida và John đã luôn luôn muốn có một đứa trẻ, và họ đã yêu thằng bé từ ngày nó được sinh ra. Nhưng dù quyết định của tôi thật sự rất đau khổ, tôi vẫn cho thằng bé đi quá dễ dàng."

"Hey, Molly!"

Lilly căng thẳng khi Kevin tiến đến gần góc vườn với Marmie mập mạp cuộn tròn hạnh phúc trong vòng tay của anh. Anh dừng lại đột ngột khi nhìn thấy Lilly, và như Molly thấy, nét quyến rũ nhường chỗ cho ánh mắt lạnh lùng hận thù của người đàn ông.

Anh tiến đến Molly như thể cô chỉ có một mình trong vườn. "Ai đó đã thả nó ra."

"Là tôi" Lilly cho biết. "Nó ở với tôi một vài phút trước. Chắc nó nghe thấy cậu đang đến."

"Đây là con mèo của bà?"

"Đúng vậy."

Anh thả con mèo xuống đất, giống như là nó bị nhiễm phóng xạ, rồi sau đó bỏ đi.

Lilly đứng bật dậy khỏi băng ghế. Molly nhìn thấy một cái gì đó tuyệt vọng và thống thiết trong biểu hiện của cô. "Con có muốn biết về cha của mình không?" Lilly buột miệng nói ra.

Kevin cứng người. Trái tim của Molly thấy thấu hiểu anh khi cô nghĩ về tất cả các câu hỏi cô đã có trong những năm qua về mẹ của cô. Anh quay lại một cách từ từ.

Lilly nắm chặt bàn tay mình. Cô thở có vẻ khó khăn, như thể cô vừa chạy một đoạn đường dài. "Tên ông ấy là Dooley Price. Ta đã không nghĩ đó là tên họ thật của ông ấy, nhưng đó là tất cả những gì ta biết. Ông mười tám tuổi, một chàng trai cao, gầy đến từ một nông trại ở Oklahoma. Bọn ta đã gặp nhau tại trạm xe buýt ngày chúng ta đến L.A." Cô uống vào nét mặt của Kevin. "Tóc của ông ấy cũng màu sáng như của con, nhưng nét của ông phóng khoáng hơn. Con trông giống ta hơn." Bà cuối đầu mình xuống. "Ta chắc chắn rằng con không muốn nghe điều đó. Dooley là một vận động viên. Ông ấy đã cưỡi ngựa quăng dây – ta nghĩ ông kiếm được một số tiền thưởng kha khá từ nó - ông ấy đã thuyết phục mình rằng ông có thể làm giàu bằng cách đảm nhận các pha nguy hiểm trong các bộ phim. Ta không nhớ nhiều điều khác về ông ấy – thêm một gạch đen để con có thể chống lại ta. Ta nghĩ ông ấy

hút thuốc Marlboro và thích những thanh kẹo, nhưng đã quá lâu rồi, và có thể còn có nhiều thứ khác. Bọn ta chia tay đúng vào lúc ta phát hiện ra mình đã mang thai, và ta không biết làm thế nào để tìm ông ấy." Cô dừng lại và dường như muốn lấy thêm chút nghị lực. "Một vài năm sau đó ta đọc trong một bài báo rằng ông đã bị chết khi đang thực hiện cảnh đóng thế với một chiếc xe hơi."

Biểu hiện của Kevin vẫn lạnh lùng. Anh sẽ không để cho bất cứ ai nhìn thấy điều này có ý nghĩa như thế nào với anh. Molly hiểu tất cả về điều đó.

Roo rất nhạy cảm với nỗi đau khổ của con người. Nó đứng dậy và cọ xát vào mắt cá chân của Kevin.

"Bác có một bức hình của ông ấy chứ?" Molly hỏi vì cô biết Kevin sẽ không làm. Bức ảnh duy nhất cô có về mẹ cô là sở hữu quý giá nhất đối với cô.

Lilly đã thực hiện một cử chỉ bất lực và lắc đầu. "Chúng tôi chỉ là những đứa trẻ - hai thanh niên mới lớn mà thôi. Kevin, Mẹ xin lỗi."

Anh nhìn bà một cách lạnh lùng. "Không có chỗ cho bà trong cuộc sống của tôi, tôi không biết làm thế nào để làm cho nó rõ ràng hơn. Tôi muốn bà rời đi."

"Mẹ biết điều đó."

Cả hai con vật đứng lên và theo sau anh khi anh bỏ đi.

Đôi mắt của Lilly mất sáng lấp lánh với những giọt nước mắt khi cô đổ vào người Molly. "Ta sẽ không rời đi!"

"Cháu không nghĩ rằng bác nên," Molly trả lời.

Đôi mắt của họ khóa vào nhau, và Molly nghĩ rằng cô nhìn thấy một vết nứt mờ nhạt ở bức tường ngăn cách họ.

Nửa giờ sau, khi Molly đổ những mẻ bánh mớ nướng cuối cùng của mình vào một cái giỏ đan bằng liễu gai, Amy xuất hiện để thông báo rằng cô và Troy sẽ được ở trong phòng ngủ trên lầu sau khi Kevin dọn vào căn nhà của Molly. "Cần một ai đó ngủ ở đây vào ban đêm," Amy giải thích, "và Kevin cho biết anh sẽ trả thêm tiền để chúng em làm điều đó. Không phải nó rất tuyệt hay sao?"

"Nó thật là tuyệt vời."

"Ý em là, chúng em sẽ không được phép tạo ra tiếng ồn, nhưng—"

"Lấy lọ mứt hộ tôi được không?" Molly không thể chịu được khi nghe bất kỳ thông tin chi tiết nào về đời sống tình dục của Amy và Troy.

Tuy nhiên, Amy lại không chịu dừng lại, và ánh nắng vàng buổi chiều muộn chiếu vào vết đốm đỏ được tạo bởi vết cắn tình yêu trên cổ cô khi cô đang nhìn Molly một cách tha thiết. "Có vẻ như mọi thứ giữa chị và Kevin vẫn có thể tiếp tục nếu chị chỉ, có thể, cố gắng một chút. Em đang nghiêm túc về một ít nước hoa. Tình dục rất là quan trọng đối với người đàn ông, và nếu chị chỉ cần sử dụng một ít—"

Molly đặt giỏ bánh nướng xuống và đi sắp xếp dọn dẹp phòng khách.

Sau đó, khi cô quay trở lại căn nhà, Kevin đã ở đó. Anh ngồi trên chiếc ghế cũ trong căn phòng phía trước với Roo cuộn tròn trên đệm bên cạnh anh. Bàn chân của nó đỡ cho một cuốn sách đang mở nằm trong lòng của mình. Mặc dù anh trông như thể anh không cần một sự quan tâm nào trên thế giới này, nhưng Molly biết nhiều hơn thế.

Anh liếc nhìn cô. "Tôi thích anh chàng Benny này."

Trái tim của cô như bị nhấn chìm khi cô nhận ra anh đã đọc *Daphne Nói Xin Chào*. Bốn cuốn sách khác trong serie cũng nằm gần đó.

"Anh lấy nó ở đâu ra vậy?"

"Đêm qua tôi đã đi vào thị trấn. Có của một cửa hàng cho trẻ em - chủ yếu là quần áo, nhưng chủ của nó cũng bán một số sách và đồ chơi. Cô ấy có những cuốn sách này trên kệ. Khi tôi nói với cô ấy là cô đang ở đây, cô ấy đã khá vui mừng về điều đó." Anh gõ nhẹ trang sách với ngón tay trỏ của mình. "Nhân vật Benny này—"

"Đó là những cuốn sách cho trẻ em. Tôi không thể tưởng tượng được tại sao anh lại bận tâm đọc chúng."

"Sự tò mò. Cô biết đấy, có một vài điều về Benny mà dường như khá quen thuộc. Ví dụ như—"

"Thế sao? cảm ơn anh. Cậu ta hoàn toàn chỉ là tưởng tượng, nhưng tôi cố gắng để đem đến cho tất cả nhân vật của tôi các tính cách mà người đọc có thể đồng cảm."

"Vậy thì, được thôi, tôi cho là có thể đồng cảm với Benny." Anh nhìn xuống một bản vẽ của Benny mang một cái kính mát cái mà trông rất giống như gọng kính Revos bạc của anh. "Một điều mà tôi không hiểu ... Chủ cửa hàng cho biết cô ấy nhận được khá nhiều áp lực từ một trong những khách hàng của mình để bỏ cuốn sách ra khỏi kệ bán bởi vì họ cho rằng nó mang tính khiêu dâm. Hãy kể cho tôi biết những gì tôi đang bỏ lỡ ở đây."

Roo cuối cùng nhảy ra khỏi chiếc ghế và đi qua để chào đón cô. Cô cúi xuống để vỗ vào nó. "Anh đã bao giờ nghe nói đến SKIFSA chưa? Tổ chức Những trẻ em khỏe mạnh cho một nước Mỹ giàu mạnh?"

"Đương nhiên rồi. Họ để những đòn tấn công của mình theo sau những người đồng tính nam và đồng tính nữ. Phụ nữ thì luôn có một mái tóc dài, và những người đàn ông thì phô quá nhiều răng mỗi khi họ cười."

"Chính xác. Và bây giờ thì họ ở ngay sau những chú thỏ của tôi."

"Ý của cô là gì?" Roo chạy trở lại với Kevin.

"Họ đang tấn công serie Daphne như là tuyên truyền cho người đồng tính."

Kevin bắt đầu cười.

"Tôi không đùa đâu. Họ đã không thể hiện bất kỳ sự chú ý nào về cuốn sách của tôi cho đến khi chúng ta kết hôn, và sau tất cả những câu chuyện về chúng ta xuất hiện trên báo chí, họ quyết định đứng trên một tổ chức công khai và bám theo tôi." Cô thấy mình đang nói với anh về cuộc trò chuyện của cô với Helen và những thay đổi mà Birdcage muốn có trong những cuốn sách về Daphne.

"Tôi hy vọng cô đã nói với cô ta chính xác những gì cô ta có thể làm với những thay đổi của cô ta."

"Điều đó không dễ dàng, tôi có một hợp đồng ràng buộc, và họ đã giữ Daphne Lộn Nhào ra khỏi lịch trình xuất bản cho đến khi tôi gửi những hình ảnh minh họa mới." Cô đã không đề cập đến phần còn lại của tiền tạm ứng họ còn nợ cô. "Mặt khác thì, nó không phải như thể là di chuyển Daphne và Melissa xa nhau một vài inch sẽ ảnh hưởng đến câu chuyện."

"Vậy tại sao cô không thực hiện các bản vẽ?"

"Tôi có một số rắc rối với ... với các trở ngại thông thường của người viết sách. Nhưng nó đã

trở nên tốt hơn rất nhiều kể từ khi tôi ở đây."

"Vì vậy, bây giờ cô sẽ làm nó cho họ?"

Cô không thích sự không tán thành mà cô nghe trong giọng nói của anh. "Thật dễ dàng để đứng trên nguyên tắc của mình khi anh có vài triệu đô la trong ngân hàng, nhưng tôi thì không."

"Tôi cho là vậy."

Cô đứng dậy và đi vào bếp. Khi cô lấy ra một chai rượu vang, Roo cọ xát vào mắt cá chân của cô. Cô nghe thấy Kevin tiến đến sau lưng mình.

"Chúng ta lại uống cùng nhau lần nữa phải không?"

"Anh có đủ sức mạnh để chống lại tôi nếu tôi không kiểm soát được mình."

"Chỉ cần không làm tổn thương cánh tay ném bóng của tôi là được."

Cô mỉm cười và rót. Anh nhận lấy cái ly cô đưa cho anh, và với thỏa thuận ngầm, họ đi cùng nhau ra mái hiên. Cái ghế kêu cọt kẹt khi anh thả người ngồi xuống bên cạnh cô và nhấp một ngụm rượu vang.

"Cô là một nhà văn giỏi, Molly. Tôi có thể thấy lý do tại sao bọn trẻ lại thích sách của cô. Khi cô vẽ Benny, cô có tình cờ muốn đề cập đến bao nhiêu—"

"Chuyện gì xảy ra giữa anh và con chó của tôi thế?"

"Chết tiệt nếu tôi biết." Anh trừng mắt nhìn xuống con chó xù, nó như muốn ngả mình nằm lên trên chân anh. "Nó theo tôi trở lại đây từ khu B & B. Tin tôi đi, tôi không khuyến khích nó đâu"

Molly nhớ cái cách Roo đã đặt sự đau khổ của Kevin lên trên lúc ở trong vườn với Lilly. Rõ ràng giữa Roo và anh đã có sự hiểu nhau, chỉ có anh là không để ý.

"Chân của cô sao rồi?" Anh hỏi

"Chân?"

"Có bất kì hậu quả nào từ cơn chuột rút đó không?"

"Nó...còn đau một chút. Cơn đau dai dẳng có phần nào đã giảm bớt. Nhưng thật sự thì nó vẫn rất đau. Tôi sẽ uống một vài viên Tylenol, chắc ngày mai nó sẽ khá hơn."

"Không được bơi một mình nữa, được chứ? Tôi nghiêm túc đấy. Đó là một việc ngu ngốc". Anh đặt tay mình dọc theo lưng ghế và đưa cho cô cái nhìn hàm ý rằng tôi-có ý định nghiêm túc-sẽ trông chừng cuộc sống mới của cô. "Và trong khi chúng ta đang ở đây, đừng quá gần gũi với Lilly."

"Tôi không nghĩ anh nên lo lắng về điều đó. Trong trường hợp anh không để ý, cô ấy không thích tôi.. Tuy nhiên, tôi vẫn nghĩ rằng anh cần phải nghe cô ấy nói."

"Điều đó sẽ không xảy ra. Đây là cuộc sống của tôi, Molly, và cô không hiểu bất cứ điều gì về nó cả."

"Điều đó hoàn toàn không đúng," cô nói một cách cẩn thận. "Tôi cũng là một đứa trẻ mồ côi."

Anh rút cánh tay của mình lại. "Cô không nên gọi mình là trẻ mồ côi nếu cô đã trên hai mốt tuổi."

"Vấn đề là, mẹ tôi qua đời khi tôi mới lên hai, vì vậy tôi biết cái cảm giác bị mất đi sự liên lạc với nguồn gốc của mình là như thế nào."

"Hoàn cảnh của chúng ta không có bất cứ điều gì giống nhau, vì vậy không cần phải cố gắng để so sánh nó." Anh nhìn chằm chằm vào rùng. "Tôi đã có bố mẹ thật tuyệt vời. Cô thì chẳng có ai cả."

"Tôi có Phoebe và Dan."

"Đó là khi cô đã là một thiếu niên. Trước đó có vẻ như cô đã lớn lên trong cô đơn."

Anh đã cố tình để cuộc trò chuyện tránh xa mình. Cô cũng hiểu điều đó, và cô để cho anh làm. "Tôi và Danielle Steel"^[77]

"Cô đang nói về cái gì thế?"

"Tôi là một fan của cô ấy, và tôi biết cô ấy có rất nhiều con. Tôi thường giả vờ là một trong số chúng." Cô mỉm cười vui vẻ với trò chơi của mình. "Bây giờ, một số người có thể thấy điều đó thật thảm hại, nhưng tôi nghĩ rằng nó khá là sáng tạo."

"Chắc chắn là điều đầu tiên."

"Sau đó, tôi đã tưởng tượng một cái chết không đau đớn cho Bert, đúng vào lúc đó một điều kỳ diệu được tiết lộ, đó là ông không phải cha ruột của tôi. Người cha thực sự của tôi là—"

"Hãy để tôi đoán nhé. Bill Cosby."^[78]

"Tôi không giỏi trong việc là điều chỉnh lắm. Đó là Bruce Springsteen"^[79]. Và không được ý kiến đấy?"

"Tại sao tôi nên ý kiến khi Freud"^[80] đã làm việc đó?"

Molly nhăn mũi với anh. Họ ngồi im lặng trong thân mật một cách đáng ngạc nhiên, và chỉ bị phá vỡ bởi tiếng ngáy ngủ theo nhịp của Roo. Nhưng Molly không bao giờ giữ được một sự yên tĩnh đủ lâu. "Tôi vẫn nghĩ rằng anh cần phải nghe cô ấy nói."

"Tôi thì không thể nghĩ ra một lý do nào cho nó cả."

"Bởi vì cô ấy sẽ không bỏ đi cho đến khi anh làm điều đó. Và bởi vì việc này sẽ mãi theo anh trong suốt phần đời còn lại."

Anh hạ cái ly của mình xuống. "Có lẽ lý do cô bị ám ảnh với việc phân tích cuộc sống của tôi là vì như thế cô sẽ không bị suy sụp khi nghĩ về chứng loạn thần kinh của cô."

"Có lẽ thế".

Anh đứng dậy khỏi cái ghế. "Cô nghĩ thế nào nếu chúng ta vào thị trấn dùng bữa tối?"

Cô đã dành quá nhiều thời gian với anh hôm nay, nhưng cô không thể chịu đựng được ý nghĩ sẽ ở một mình đêm nay trong khi anh vui đùa với thỏi sô-cô-la Đức kia. "Thế cũng được. Để tôi lấy cái áo len đã."

Khi quay trở lại phòng ngủ, cô đã tự nói với chính mình những gì cô đã biết. Đi ra ngoài ăn tối với anh là một ý tưởng tệ hại, tệ hại tương đương với cả hai bọn họ ngồi trên hiên nhà uống rượu với nhau. Và điều tệ hại nhất là anh không chấp nhận ngủ dưới một mái nhà khác.

Mặc dù cô không quan tâm đến ấn tượng của anh, nhưng cô quyết định một cái khăn choàng kết hợp với cái váy mùa hè cô đang mặc sẽ thời trang hơn là cái áo len, và cô rút nhanh cái khăn trải bàn màu đỏ tươi cô đã tìm thấy trong ngăn dưới cùng của bàn trang điểm. Khi cô đang mở ra, cô phát hiện một cái gì đó kỳ lạ trên cái bàn bên cạnh giường của cô, một cái gì đó đã không có ở đây trước đó và chắc chắn nó không thuộc về cô. "Aarrggghhhh!"

Kevin chạy bắn vào phòng. "Có chuyện gì vậy?"

"Nhìn kia!" Cô chỉ vào cái chai nước hoa nhỏ. "Đó là sự can thiệp ... vớ vẩn!"

"Cô đang nói về cái gì thế?"

"Amy đã để chai nước hoa kia ở đó!" Cô xoay về phía anh. "Đồ chết tiệt!"^[81] ("Bite me!")

"Sao cô lại tức giận với tôi? Tôi không làm điều đó."

"Không! Hãy cắn tôi (Bite me!). Làm cho tôi có một dấu bầm đỏ ở ngay đây." Cô dí ngón tay của mình ngay tại điểm chỉ cách vài inch phía trên xương đòn cô.

"Cô muốn tôi làm cho cô có một vết bầm đỏ?"

"Anh điếc à?"

"Chỉ là tại sao thôi."

"Không còn ai khác để tôi đề nghị cả, và tôi không thể chịu được việc phải trải qua thêm bất cứ một ngày nào được tư vấn hôn nhân bởi một con bé cuồng sex mười chín tuổi nữa. Việc này sẽ chấm dứt nó."

"Đã có ai từng nói cô có thể là một món ăn Pháp dễ ẹc của Bữa tối Hạnh Phúc chưa?"

"Tiến lên nào. Hãy làm cho tôi. Con bé đó không hạ cổ với anh như nó đang làm với tôi đây."

"Quên nó đi. Tôi không đưa cho cô vết bầm đó đâu."

"Được thôi. Tôi sẽ tìm một ai khác làm nó."

"Cô sẽ không!"

"Đành liều thôi, tôi sẽ hỏi bà Charlotte Long thử."

"Thật là kinh tởm."

"Bà ấy biết cư xử của một gã si tình là như thế nào. Bà ấy sẽ hiểu."

"Hình ảnh một người phụ nữ nhai cái cổ của cô chỉ làm tôi chẳng muốn ăn nữa. Và cô có nghĩ đến một chút xấu hổ khi phô trương vết thâm tím của mình lúc có những người khác ở quanh không."

"Tôi sẽ mặc một cái gì đó có cổ áo, và tôi sẽ lật nó lên."

"Sau đó, đẩy nó xuống lại ngay khi cô nhìn thấy Amy."

"Đúng, tôi không tự hào về điều đó, nhưng nếu tôi không làm điều gì đó, tôi sẽ siết cổ con bé mất."

"Con bé chỉ là một cô gái mới lớn mà thôi. Tại sao cô lại quá quan tâm như vậy?"

"Tốt thôi. Hãy quên nó đi."

"Và cô có chạy đến chỗ bà Charlotte Long không?" Giọng nói của anh ẩn chứa một chút khàn đục. "Tôi thì không nghĩ như vậy."

Cô nuốt xuống. "Anh sẽ làm điều đó?"

"Tôi đoán là tôi sẽ làm."

Ồi, trời ơi ... Cô nhắm mắt mình lại và nghiêng cổ về phía anh. Trái tim cô bắt đầu nện trong lồng ngực. Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì vậy?

Không có gì xảy ra cả, bởi vì anh đã không chạm vào cô.

Cô mở mắt ra và chớp. "Anh có thể, ừm, nhanh lên được không?"

Anh không chạm vào cô, nhưng anh cũng không di chuyển ra xa. Ôi, Chúa ơi, tại sao anh phải tuyệt đẹp như vậy? Tại sao anh lại không có một làn da nhăn nheo và cái bụng bự thay cho một hình ảnh quảng cáo cho cơ thể săn chắc chứ? "Anh còn chờ gì nữa?"

"Tôi đã không để lại dấu bầm đỏ cho bất kì cô gái nào kể từ khi tôi mười bốn tuổi."

"Tôi chắc rằng nó sẽ trở lại nếu anh tập trung."

"Tập trung không phải là vấn đề đối với tôi."

Tia nhìn trong đôi mắt màu xanh lá cây khói kia chỉ ra rằng hành vi của cô đã đặt cô ở biên giới giữa sự lập dị và điên khùng. Sự háo hức của cô đã nhạt dần, và cô giải thoát cho mình. "Thôi bỏ đi."

Cô quay lại để thoát ra, nhưng anh chụp lấy cánh tay cô. Cảm giác các ngón tay của anh trên da làm cô rùng mình. "Tôi không nói là tôi sẽ không làm. Tôi chỉ cần một chút khởi động thôi."

Như thể đôi chân của mình đang bốc cháy, cô không thể di chuyển được.

"Tôi không thể cứ lao tới và cắn." Ngón tay cái của anh vuốt ve cánh tay cô. "Nó không có trong bản tính tự nhiên của tôi." Da cô như bị kim châm khi anh đưa tay mình lên và kéo rê một ngón tay dọc theo đường cong ở cổ cô.

Giọng nói của cô mang âm sắc giống như bị quấy rầy. "Được rồi đây. Tiến lên thực hiện đi."

"Tôi là một vận động viên chuyên nghiệp." Từng từ của anh như vuốt ve quyến rũ cô khi anh vẽ một hình chữ S lười biếng ở dưới cổ họng cô. "Thiếu một sự khởi động đúng cách sẽ dẫn đến một tổn thương."

"Đó là máu chốt phải không? Một...tổn thương...?"

Anh không trả lời, và cô đã ngừng thở khi miệng anh tiến đến gần hơn. Cô cảm thấy một cú sốc khi môi anh chạm vào khoe miệng cô.

Anh đã thậm chí không thực hiện một cú tấn công trực tiếp, nhưng xương cô như đang tan chảy. Cô nghe thấy một âm thanh mềm mại không thể giải thích được và nhận ra nó đã đến từ cô, người phụ nữ dễ dàng nhất trên trái đất này.

Anh kéo cô dựa vào anh, một chuyển động nhẹ nhàng, nhưng sự đụng chạm có thể bốc lửa. Cơ thể săn chắc và ấm áp. Cô muốn tất cả miệng của anh, và cô quay đầu mình để tìm, nhưng anh đã chuyển hướng. Thay vì cho cô nụ hôn mà cô mong mỏi, anh lại chạm vào khoe miệng bên kia của cô.

Máu trong người cô chạy rần rật. Anh kéo môi mình từ hàm của cô xuống chiếc cổ. Sau đó anh đã sẵn sàng làm chính xác điều mà cô yêu cầu.

Tôi đã thay đổi ý kiến rồi! Làm ơn đừng cắn!

Anh đã không làm. Anh tiếp tục chơi đùa ở cổ họng cô cho đến khi hơi thở của cô nhanh và đứt quãng. Cô ghét anh trên chộc cô, nhưng cô lại không thể tự đẩy mình ra được. Rồi sau đó anh chấm dứt trò chơi và hôn cô thật sự.

Thế giới quay cuồng, và mọi thứ đảo lộn. Cánh tay anh đỡ lấy cô như thể cô thực sự thuộc về chúng. Cô không biết môi ai mở ra đầu tiên, nhưng lưỡi họ đã chạm vào nhau.

Đó là một nụ hôn trong những giấc mơ cô đơn. Một nụ hôn lấy đi toàn bộ ý thức về thời gian. Một nụ hôn có cảm giác rất đúng đắn, làm cô không thể nhớ đến tất cả các lý do sai trái của nó.

Bàn tay anh thọc xuyên qua mái tóc cô, và cái hông rắn chắc ép dựa vào hông cô. Cô cảm nhận

được những gì mà cô đã làm với anh và cô thích điều đó. Ngực cô nóng ran khi anh bao phủ nó với lòng bàn tay mình.

Anh chửi thề và giật tay mình ra. "Chết tiệt!"

Cô nhảy lùi lại và theo bản năng để kiểm tra xem ngực cô có gì gây nguy hiểm không. Nhưng nó không phải là từ ngực cô.

Anh trừng mắt nhìn xuống Roo, cái móng sắc nhọn của nó đang cắm vào chân anh. "Tránh ra, đồ chó lai!"

Thực tế rơi trở lại trong cô. Cô đang nghĩ cái gì khi chơi trò hôn hít với Quý ông Tôi Quá Sexy chứ? Và cô thậm chí không thể đổ lỗi cho anh vì đã để mọi thứ vượt tầm kiểm soát bởi vì cô là người đã bắt đầu nó.

"Dừng lại, Roo." Bị bất ngờ, cô kéo con chó ra.

"Cô có bao giờ cắt móng chân cho con Klinton này chưa?"

"Nó không tấn công anh. Nó chỉ muốn được chơi với anh."

"Thế sao? Thì tôi cũng chỉ muốn được chơi vậy!"

Một sự im lặng kéo dài giữa họ.

Việc đầu tiên cô muốn là anh nhìn đi chỗ khác, nhưng anh đã không, vì vậy cô phải quay lại nhìn. Thật là bối rối. Trong khi cô cảm thấy như đang trốn dưới gầm giường, còn anh thì dường như hoàn toàn sẵn sàng đứng đó trong tất cả các buổi tối và nghĩ về những thứ trên. Ngực cô nơi anh chạm vào vẫn còn cảm thấy ấm.

"Nó đã trở nên khá phức tạp." cuối cùng anh nói.

Cô cố bỏ qua việc đôi chân như làm bằng cao su của mình. "Không phải với tôi. Dù sao thì anh cũng là một người hôn giỏi. Vì vậy đừng có tự giày tự vò mình."

Góc mắt anh nheo lại. "Cứ tiếp tục đấu tranh đi, Daphne. Bây giờ, chúng ta sẽ đi ăn tối, hay là chúng ta nên trở lại làm việc với cái vết bầm đỏ mà cô rất muốn đó?"

"Hãy quên cái vết bầm đó đi. Đôi khi việc chữa bệnh còn là tồi tệ hơn là mang căn bệnh đó."

"Và đôi khi những cô thả lại thành những con gà."

Cô sẽ không giành chiến thắng với trò chơi này, vì vậy cô nhăn mũi mình với anh, sau đó nắm lấy khăn trải bàn màu đỏ và quần quanh vai mình.

North Woods décor đã trang trí phòng ăn của khu nhà trọ Hồ Gió như nhà sàn của người da đỏ xưa. Màn làm bằng vải thêu Ấn Độ được treo ở những cái cửa dài và hẹp, và các bức tường mộc mạc trưng bày một bộ sưu tập giày tuyệt và bầy động vật cổ xưa, cùng với giá treo các đầu hươu và nai sừng tấm. Molly chú ý đến cái thuyền độc mộc làm bằng thân cây bulô treo trên xà nhà thay vì những đôi mắt thủy tinh cứ nhìn chằm chằm.

Kevin như đọc được suy nghĩ của cô, và anh gật đầu về phía các con vật đã chết. "Nó được làm giống như một nhà hàng ở New York đặc biệt với món thịt kangaroo, hổ, bít tết voi. Một lần tôi được một vài người bạn dẫn đến đó ăn món hamburger thịt sư tử"

"Thật là kinh tởm! Loại người bệnh hoạn nào sẽ ăn thịt Simba^[82] chứ?"

Anh cười và quay trở lại với món cá hồi của mình. "Không phải tôi. Tôi đã ăn thịt bằm với bánh

pecan thay thế."

"Anh đang gây khó chịu cho tôi đấy, thôi đi."

Đôi mắt của anh đang thả những bước tango lười biếng trên cơ thể cô. "Cô đã không có ý như thế lúc mới đây."

Cô nghịch cái chân cốc rượu của cô. "Đó là vì rượu."

"Đó là vì việc quan hệ tình dục mà chúng ta không có."

Cô định mở miệng bác bỏ anh, nhưng anh đã cắt ngang cô trước. "Hãy giữ hơi thở của cô lại, Daph. Đây là lúc cô phải đối mặt với một vài sự thật nghiêm túc. Thứ nhất, chúng ta đã kết hôn. Thứ hai, chúng ta đang sống dưới cùng một mái nhà—"

"Không phải là sự lựa chọn của tôi."

"Và thứ ba, chúng ta đều không có quan hệ tình dục nào vào lúc này."

"Anh không thể xét việc quan hệ tình dục cho một thời điểm. Đó là một cuộc sống với cam kết lâu dài. Tin tôi đi, tôi biết điều đó đấy." Cô không có ý nói câu cuối quá to. Cô đâm một miếng cà rốt mà cô không muốn ăn.

Anh đặt cái nĩa của mình xuống để nghiên cứu cô kỹ hơn. "Cô đang đùa phải không?"

"Tất nhiên là tôi đùa." Cô ăn ngấu nghiến miếng cà rốt. "Anh đã nghĩ rằng tôi nghiêm túc à?"

Anh xoa xoa cằm. "Cô không đùa."

"Anh có thấy người phục vụ không? Tôi nghĩ mình đã sẵn sàng cho món tráng miệng."

"Sợ phải nói thêm à?"

"Không."

Anh chờ cô nói thêm.

Cô đâm một miếng cà rốt khác, sau đó nhún vai. "Tôi có một vấn đề."

"Vì chuyện đăng trên tờ *Time* à. Hãy hạ hàng rào của cô xuống đi."

"Trước tiên hãy cho tôi biết cuộc nói chuyện này sẽ dẫn đến đâu."

"Cô biết nơi nào rồi đấy. Thẳng đến phòng ngủ."

"Phòng ngủ," cô nhấn mạnh, và ước rằng anh đã không có cái nhìn đen tối về nó như vậy. "Phòng của mỗi người. Và chuyện này phải dừng lại ở đó."

"Hai ngày trước tôi đã thỏa thuận với cô. Nhưng cả hai ta đều biết rằng nếu không phải vì cái móng chân của Godzilla thì chúng ta đã không còn quần áo trên người ngay bây giờ rồi."

Cô rùng mình. "Anh biết rằng đó không phải sự thật."

"Nghe này, Molly, tờ báo sẽ không xuất bản cho đến thứ Năm tới. Hôm nay mới chỉ là thứ Bảy. Tôi sẽ mất một vài ngày cho các cuộc phỏng vấn và sau đó là một ngày khác hoặc lâu hơn để đào tạo bất cứ ai tôi thuê. Có rất là nhiều đêm đấy."

Cô đã để cho sự nhút nhát chiến thắng đủ lâu rồi, và cô đã thôi giả vờ ăn. "Kevin, tôi không quan hệ tình dục lãng nhăng."

"Bây giờ, nó lại là điều khác thường, tôi dường như còn nhớ một đêm vào cuối tháng hai ..."

"Tôi đã xao lòng với anh, được chưa? Một sự xao lòng ngu ngốc không kiểm soát được."

"Xao lòng?" Anh ngồi dựa vào lưng ghế, cảm thấy thích thú. "Cô bao nhiêu tuổi rồi, mười hai à?"

"Đừng có làm trò hề nữa."

"Vậy là cô đã phải lòng tôi?"

Nụ cười quanh co của anh nhìn giống chính xác như Benny khi cậu nghĩ rằng cậu đã có được Daphne đúng nơi mà cậu muốn cô ở đó. Cô tỏ không thích điều đó, và Molly cũng không.

"Tôi đã phải lòng cả anh và Alan Greenspan cùng một lúc, tôi không thể tưởng tượng được những gì tôi đã nghĩ. Mặc dù sự phải lòng của tôi với Greenspan tồi tệ hơn rất nhiều. Cảm ơn Chúa tôi đã không chạy đến anh ta với cái một cái cặp tài liệu gọi cảm."

Anh bỏ qua điều vớ vẩn đó. "Thật thú vị là Daphne dường như cũng đã phải lòng Benny/"

"Cô ấy không phải! Cậu ta thật là khủng khiếp đối với cô."

"Có thể nếu cô ấy cố gắng, cậu ta sẽ tử tế hơn."

"Thật là kinh tởm còn hơn cả việc tôi với bà Charlotte Long!" Cô rất cần đánh lảng hướng cuộc trò chuyện này. "Anh có thể có được quan hệ tình dục ở bất cứ nơi nào, nhưng chúng ta đang có một tình bạn, và điều đó quan trọng hơn nhiều."

"Một tình bạn?"

Cô gật đầu.

"Ồ, tôi đoán là chúng ta đang. Có thể nó sẽ làm cho mọi chuyện thú vị. Tôi chưa bao giờ có quan hệ tình dục với một người bạn trước đây."

"Nó không có gì hơn ngoài một đam mê bị cấm đoán."

"Tôi không thấy lý do tại sao nó bị cấm với cô." Anh cau mày. "Đối với tôi thì có rất nhiều thứ để mất."

"Chính xác thì anh đang đề cập đến cái gì?"

"Thôi nào. Cô biết tôi cảm thấy thế nào về bóng bầu dục. Người thân nhất trong gia đình của cô tình cờ lại là bà chủ của tôi, và vị trí của tôi đang lung lay với họ vào lúc này. Điều này là lý do chính xác tại sao tôi luôn giữ mối quan hệ nam nữ tách biệt với đội bóng. Tôi thậm chí không bao giờ hẹn hò với các cô gái đội cổ vũ Star Girl".

"Vậy là giờ anh ở đây, sẵn sàng để tung tăng với em gái bà chủ."

"Tôi có tất cả mọi thứ để mất. Cô không có bất cứ điều gì cả."

Chỉ có trái tim tan nát của tôi.

Anh rê ngón tay cái của mình dọc theo thân cổ rượu của mình. "Sự thật là, một vài đêm với trò chơi tình dục có thể giúp sự nghiệp viết văn của cô."

"Tôi không thể đợi để nghe thêm về điều này."

"Nó sẽ lập trình lại tiềm thức của cô vì vậy cô sẽ không gửi bất kỳ tín hiệu bí mật đồng tính luyến ái nào trong sách của mình nữa"

Cô đảo mắt.

Anh mỉm cười.

"Hãy khoan đã nào, Kevin. Nếu chúng ta trở lại Chicago, điều đó sẽ không xảy ra thậm chí ngay cả trong suy nghĩ về việc anh có quan hệ tình dục với tôi. Anh sẽ tăng bốc nó ra sao?"

"Chắc chắn rằng tôi sẽ rơi vào địa ngục nếu chúng ta ở cùng nhau mọi lúc như chúng ta đang ở đây."

Anh đã cố ý bỏ qua điểm mấu chốt, nhưng trước khi cô có thể nói với anh về điều đó, một nữ phục vụ xuất hiện để xem có bất cứ điều gì sai sót với bữa ăn được phục vụ mà họ không ăn không.

Kevin đảm bảo với cô ta là không có bất cứ điều gì cả. Cô ta đưa cho anh một nụ cười hết cỡ và bắt đầu trò chuyện với anh như thể anh là người bạn thân nhất của cô. Bởi vì mọi người thường phản ứng như vậy với Dan và Phoebe, Molly quen với việc bị chen ngang như vậy, nhưng cô phục vụ này khá dễ thương với những đường cong gợi cảm, nên cô cảm thấy như đang bị làm phiền.

Khi cuối cùng người phụ nữ cũng đã rời đi, Kevin dựa lại vào ghế của mình và quay lại nhắm vào một đoạn trò chuyện của họ, đoạn mà cô ước rằng anh đã quên. "Việc không có quan hệ tình dục này...đã bao lâu rồi?"

Cô mất một lúc để cắt nhỏ lát thịt gà thành từng miếng nhỏ. "Một khoảng thời gian".

"Có bất cứ lý do nào đặc biệt không?"

Cô nhai từ từ, như thể cô đang suy nghĩ về câu hỏi của anh thay vì cố gắng để tìm một lối thoát. Không vì lý do gì cả, vì vậy cô cố gắng để giọng mình nghiêm trang và bí ẩn. "Một sự lựa chọn của tôi."

"Đây có phải là phần việc mà một cô gái tốt phải làm để mọi người trên thế giới tin tưởng cô, ngoại trừ tôi?"

"Tôi là một cô gái tốt!"

"Cô là một nhóc con hồn sục."

Cô phớt lờ, một chút hài lòng, nhưng không thể hiện nó. "Tại sao một người phụ nữ tự cho mình đoạn chính lại phải đi biện minh cho mình? hoặc là một phần đoạn chính đi nữa, nên đừng có nghĩ rằng tôi là một trinh nữ trước khi tôi để mất tâm trí mình với anh." Nhưng trong một số trường hợp, cô là một trinh nữ. Mặc dù cô đã biết về tình dục, nhưng không ai trong số hai bạn trai trước đây của cô đã chỉ cho cô bất cứ điều gì về làm tình thực sự cả, và không cho đến cái đêm lạ lùng kia với Kevin.

"Bởi vì chúng ta là bạn bè, nhớ không? Bạn bè nói với nhau mọi chuyện. Cô đã biết rất nhiều điều về tôi hơn bất cứ ai."

Cô không thích bị xấu hổ bởi sự vạch trần này hơn gì lúc cô nói với anh cô đã cho đi hết số tiền thừa kế, vì vậy cô đã cố gắng hết sức để trông thật nghiêm trang bằng cách đặt khuỷu tay mình lên bàn và đan tay vào nhau như đang cầu nguyện. "Quan hệ tình dục đúng đắn thì không có gì phải hổ thẹn cả."

Theo một số cách nào đó anh hiểu cô nhiều hơn là so với gia đình của cô, và hàng lông mày của anh rướn lên như nói với cô rằng cô đã không gây ấn tượng được với anh.

"Tôi chỉ – Tôi biết một số người tự cho mình có quan hệ tình dục lãng nhăng, nhưng tôi không thể làm điều đó. Tôi nghĩ rằng việc đó rất quan trọng."

"Tôi sẽ không tranh luận với cô."

"Vậy thì, đó là tất cả."

"Tôi rất vui."

Là do trí tưởng tượng của cô, hay cô đã phát hiện thấy một chút tự mãn trong biểu hiện của anh?

"Anh đang vui mừng về điều gì vậy? Chắc là anh đang tưởng tượng có một sân vận động chứa đầy loại phụ nữ dễ dãi trong khi tôi buộc phải đứng đó nói về nguyên tắc đối xử khắt khe với một số người nhưng rộng rãi với một số người khác."

"Này, tôi không tự hào về điều đó. Nó được lập trình sẵn trong những nhiệm sắc thể X. Và nó không đủ đầy được một sân vận động."

"Hãy để tôi đặt nó như thế này: Một số người có thể xử lý việc quan hệ tình dục mà không có cam kết, nhưng tôi không phải là một trong số họ, vì vậy sẽ là tốt hơn nếu anh chuyển trở lại khu nhà trọ."

"Về mặt kỹ thuật, Daph, tôi đã thực hiện một cam kết khá lớn với cô, và tôi đang nghĩ đã đến lúc thu lại một ít lợi ích."

"Tình dục không phải là hàng hóa. Anh không thể đem nó ra mặc cả."

"Ai nói?" Nụ cười của anh trở nên cực kỳ nguy hiểm. "Có rất nhiều quần áo đẹp ở cửa hàng trong thành phố, và tôi có thể cung cấp nó miễn phí với thẻ tín dụng của tôi."

"Thật là một thời điểm đáng tự hào với tôi làm sao. Tác giả sách về thổ trở thành gái mại dâm chỉ với một bước đơn giản."

Anh thích điều đó, nhưng tiếng cười lớn của anh bị cắt ngang bởi một cặp đôi đang tiến đến từ phía bên kia của phòng ăn. "Xin lỗi, nhưng anh có phải là Kevin Tucker không?, vợ tôi và tôi là những fan hâm mộ lớn ..."

Molly dựa vào ghế và nhăm nháp cà phê của mình trong khi Kevin xử lý với người hâm mộ của mình. Người đàn ông đó làm cho cô tan chảy mà không sử dụng một hành động giả tạo nào cả. Nếu nó chỉ là vẻ đẹp bề ngoài của anh thu hút cô, thì anh sẽ không nguy hiểm như vậy, nhưng mà sự quyến rũ tự mãn chết người đó của anh đang đánh bại lớp phòng thủ của cô. Như lúc họ chia sẻ nụ hôn...

Dừng ngay tại đó! Chỉ vì nụ hôn của họ đã đánh bại đôi chân cô thì điều đó cũng không có có nghĩa cô sẽ hành động khác đi. Cô chỉ vừa mới bắt đầu lấy lại thăng bằng sau khi để cảm xúc của mình rơi tự do, và cô sẽ không tự hủy hoại để ném mình lại vào nó. Cô chỉ đơn giản là cần nhắc nhở mình rằng Kevin rất nhàm chán, và anh chỉ muốn chơi xấu thôi. Một sự thật nghiệt ngã là bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ sẵn sàng làm điều đó, và cô chỉ là tình cờ ở một thế thuận tiện với anh hơn thôi. Tuy nhiên, cô không còn có thể phủ nhận rằng sự phải lòng cũ của cô với anh đã trở lại.

Một số phụ nữ đã quá ngu ngốc khi để lạc mất nhịp thở của mình.

Kevin ném xuống cuốn cuối cùng về Daphne mà Molly đã cố gắng một cách vô bổ để giấu nó khi họ trở về căn nhà. Anh không thể tin được! Một nửa của cuộc sống hiện tại của anh đang nằm trên các trang sách cô viết. Tất nhiên là đã được sà lọc nhưng nó vẫn...

Anh chính là Benny Badger! Chiếc Harley màu đỏ...và cái xe trượt nước của cậu ta. Chỉ với một tai nạn nhảy dù rất nhỏ thôi nhưng nó đã được đặt vào rất nhiều sự giống nhau đến bất ngờ... Và Benny trượt tuyết xuống núi Cold Old, đeo một cặp kính Revos bạc. Anh nên khởi kiện!

Ngoại trừ việc anh rất hãnh diện. Cô là một nhà văn xuất sắc, các câu chuyện đều hoàn toàn tuyệt vời với những đứa trẻ và rất hài hước. Mặc dù có một điều mà anh không thích về những cuốn sách

Daphne – cô thổ cuối cùng cũng đã có được thể thượng phong so với cậu lừng. Loại thông điệp nào sẽ được gửi đến những cậu bé đây? Hoặc rộng hơn là cho rằng vấn đề kia?

Anh nằm dài lên cái ghế làm nó chùn xuống và nhìn trừng trừng về phía cửa phòng ngủ cô đã đóng lại sau lưng mình. Tâm trạng tốt từ bữa ăn tối của anh đã nhạt dần. Anh có mà bị mù nếu không nhận ra cô đã bị cuốn hút bởi anh. Nhưng điểm mấu chốt ở đây là gì?

Cô muốn tước đoạt quyền lực của anh, đó là điểm mấu chốt. Cô muốn làm cho anh phải cầu xin để cô có thể cảm thấy như mình đã giành lại được niềm kiêu hãnh. Toàn bộ chuyện này đại loại như một chuyến phưu lưu của quyền lực nơi cô. Cô đã trở nên dễ thương và vui tính khi ở gần anh, làm cho anh thích thú với sự đồng hành của cô, sự mượt mà của mái tóc cô, những bộ quần áo được kết hợp một cách rất hiện đại chỉ làm cho anh muốn lột chúng ra khỏi người cô. Nhưng, khi đến lúc chính xác để làm điều đó, cô lại nhảy lùi trở lại và nói rằng cô không tin vào quan hệ tình dục mà không có *cam kết*. Thật là mâu thuẫn.

Anh cần đi tắm – với nước lạnh – nhưng chỉ có một bồn tắm rất nhỏ ở đây. Lạy Chúa, anh ghét nó. Tại sao cô lại làm việc này trở nên khó chịu đến vậy? Cô có thể đã nói không trong bữa ăn tối, nhưng khi anh hôn cô, cái cơ thể nhỏ nhắn ngọt ngào của cô đã khẳng định là có. Họ đã *kết hôn*! Chính bản thân anh là người duy nhất cần phải dàn xếp chứ không phải là cô!

Quan điểm của anh về việc không được lẫn lộn giữa công việc và tình cảm cần được thể hiện. Vấn đề của anh bây giờ là giữ cho đôi mắt của mình tránh xa khỏi cánh cửa phòng ngủ khiến bản thân anh phần nộ kia. Anh là Kevin Tucker, chết tiệt, và anh không phải cầu xin để có được tình cảm của bất kì phụ nữ nào, không phải khi có nhiều người khác đang đứng xếp hàng để cố gắng thu hút sự chú ý của anh.

Được rồi, với anh thế là đủ rồi. Từ bây giờ trở đi tất cả với anh chỉ là về công việc. Anh muốn chăm sóc khu cắm trại và tiếp tục hoàn thành các công việc cần thiết để mùa cắm trại bắt đầu. Như vậy cô nhóc khó chịu kia, người đang với tư cách là vợ của anh ... Cho đến khi họ trở lại Chicago, anh sẽ kiểm soát đôi tay của mình.

Chương 16

“Bố mẹ bạn trai tôi sẽ đi ra ngoài vào đêm nay, và anh ấy đã mời tôi ở lại qua đêm. Ngay khi tôi vừa bước đến cánh cửa, tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo...”

“Phòng ngủ của bạn trai tôi”

Cho tạp chí Chik

Lilly ghét bản thân cô vì đã nói có, nhưng những gì mà một người yêu thích nghệ thuật sẽ làm là bỏ qua lời mời đến thăm nhà Liam Jenner và chiêm ngưỡng bộ sưu tập cá nhân của ông hay sao? Cái lời mời kia chẳng được đưa ra một cách tử tế gì cho lắm. Lilly trở về sau buổi đi dạo sáng Chủ Nhật vừa lúc Amy đưa cho cô cái điện thoại.

“Nếu cô muốn xem những bức vẽ của tôi, đến nhà tôi lúc hai giờ chiều” Ông nói nhanh. “Không sớm hơn. Tôi đang làm việc, và tôi sẽ không trả lời chuông cửa đâu.”

Cô chắc chắn là đã ở L.A quá lâu bởi vì cô hầu như đã quen thuộc với sự khiếm nhã của ông. Khi cô đi hết con đường chính và rẽ vào con đường phụ theo chỉ dẫn của ông, cô nhận ra cô đã trưởng thành với quá nhiều lời xu nịnh vô nghĩa và những ca tụng trống rỗng. Cô gần như đã quên rằng những

con người như ông vẫn còn tồn tại, những người mà họ sẽ nói chính xác những gì họ đang nghĩ.

Cô nhìn thấy cái hộp thư màu xanh lam hồng nát vì mưa gió, cái mà ông đã nói cho cô. Nó nằm lệch trên một cột kim loại được chôn trong cái lớp xe cũ với xi măng.

Cô cho xe chạy chậm khi đang đi qua một vũng lầy. Mặc dù vậy, chiếc xe của cô lún sâu chòng chành một cách đáng báo động. Cô quyết định ra khỏi xe và đi bộ phần còn lại của đoạn đường khi các bụi cây rậm đã biến mất và sỏi đã làm phẳng bề mặt đường mấp mô. Một lát sau, cô thở hắt ra khi căn nhà lọt vào tầm nhìn của mình.

Đó là một cấu trúc đẹp rất hiện đại với lan can bằng bê tông trắng, gờ đá, và thủy tinh. Tất cả mọi thứ về cấu trúc thiết kế đều mang dấu ấn của Liam Jenner. Khi cô bước ra khỏi xe và tiến đến hốc tường được thiết kế ở cửa trước, cô tự hỏi ông đã tìm đâu ra một kiến trúc sư đủ rộng lượng để có thể làm việc được với ông. Cô liếc nhìn đồng hồ và thấy rằng cô đã muộn chính xác là nửa giờ so với mệnh lệnh ông. Đúng như dự định của cô.

Cánh cửa mở. Cô chờ đợi việc ông la mắng cô vì không đến đúng giờ và đã bị thất vọng khi ông chỉ gật đầu, sau đó lùi lại cho cô vào.

Cô đã thật sự nín thở. Bức tường kính đối diện cửa ra vào được chia ra thành các phần không đồng đều xen giữa bởi một cầu thang hẹp bằng sắt cao tầm 10 feet (3,05 m) tính từ mặt đất. Xuyên qua tấm kính, cô có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của hồ nước, những vách đá, và rừng cây.

"Thật là một ngôi nhà tuyệt vời."

"Cảm ơn. Cô có muốn cái gì để uống không?"

Đề nghị của ông rất thân mật, nhưng cô thậm chí còn ấn tượng hơn với việc ông muốn thỏa thuận trong cái áo vải lấm lem màu vẽ phủ ngoài cái áo sơ mi lụa đen và cái quần dài màu xám sáng. Trớ trêu thay, quần áo văn minh của ông chỉ tô đậm thêm cho nét mặt gồ ghề nơi ông.

Cô từ chối lời mời thức uống của ông. "Tuy nhiên, Tôi rất muốn một chuyến tham quan ngôi nhà."

"Được thôi."

Tổng thể ngôi nhà gồm hai phần không đồng đều, phần lớn hơn được thiết kế với phòng khách mở rộng, nhà bếp, thư viện, phòng ăn, với một vài phòng ngủ nhỏ được bố trí thấp hơn một chút với vài bậc thang. Lối cầu thang hẹp cô đã thấy lúc cô bước vào nhà dẫn đến một tòa tháp bằng kính nơi mà Liam đã nói với cô đó là xưởng vẽ của ông. Cô hy vọng ông sẽ để cho cô nhìn thấy nó, nhưng ông chỉ cho cô thấy phong ngủ lớn phía dưới, một không gian được thiết kế đơn giản gần như tu viện.

Các công trình nghệ thuật tuyệt vời được trưng bày ở khắp mọi nơi, và Liam đã nói về chúng với niềm đam mê và sự hiểu biết sâu sắc. Một bức tranh sơn dầu Jasper Johns rất lớn treo không xa một tác phẩm mang dáng vẻ trầm tư trong nền xanh be của Agnes Martin. Một trong những tác phẩm nghệ thuật đèn neon của Bruce Nauman đang nhấp nháy gần cái cổng vòm thư viện. Đối diện đó treo một tác phẩm của David Hockney, sau đó là một bức chân dung của Liam được vẽ bởi Chuck Close. Một bức tranh sơn dầu Helen Frankenthaler uy nghi chiếm nguyên một bức tường dài trong phòng khách, và một tác phẩm điêu khắc biểu tượng của một bộ tộc bằng đá và gỗ thống trị một hành lang. Rất nhiều tác phẩm của các họa sĩ đương đại hàng đầu thế giới được trưng bày ở ngay trong ngôi nhà này. Tất cả ngoại trừ Liam Jenner. Lilly đợi cho đến khi chuyến thăm quan kết thúc và họ trở lại giữa phòng khách trước khi cô đặt câu hỏi về điều đó. "Tại sao anh không treo các tác phẩm của chính

mình?"

"Nhìn vào các tác phẩm của mình khi tôi không ở trong xưởng vẽ làm tôi cảm thấy như là nghỉ ngơi mà vẫn phải làm việc."

"Tôi cho là thế. Nhưng chúng sẽ rất sung sướng được treo trong ngôi nhà này."

Ông nhìn chăm chăm vào cô ấy một lúc lâu. Sau đó, các nét cương nghị trên khuôn mặt ông dịu lại với một nụ cười. "Cô thực sự là một fan hâm mộ của tôi đúng không?"

"Tôi e là vậy. Tôi đã hỏi mua một trong những bức tranh của anh cách đây vài tháng – Bức *Composition #3*. Quản lý của tôi buộc tôi phải bỏ ra 250.000 đô cho nó."

"Thật mê hoặc, đúng không?"

Ông trông rất hài lòng khi cô cười. "Anh nên xấu hổ về chính mình. Nó không đáng với bất cứ một đồng xu nào trên 200.000. Và tôi chỉ mới bắt đầu nhận ra tôi ghét việc khen ngợi anh bao nhiêu. Anh thật sự là người hống hách nhất mà tôi biết."

"Nó làm cho cuộc sống dễ dàng hơn."

"Giữ cho đám đông tránh xa?"

"Tôi đánh giá cao sự riêng tư."

"Đó là lý do tại sao anh lại xây dựng một ngôi nhà đặc biệt trong vùng hoang dã ở miền bắc Michigan thay vì ở Big Sur hoặc Cap d'Antibes."^[83]

"Cô đã hiểu tôi nhiều hơn rồi đấy."

"Anh là một diva. Tôi tin là tôi không có nhiều sự riêng tư như anh có, nhưng nó đã không biến tôi thành một ẩn sĩ. Anh có biết rằng tôi vẫn không thể đi bất cứ đâu mà không có người nhận ra tôi không? "

"Đó là ác mộng của tôi."

"Tại sao nó lại một vấn đề lớn với anh?"

"Một quá khứ dài."

"Nói cho tôi biết đi."

"Nó là một câu chuyện vô cùng nhàm chán. Cô không muốn nghe nó đâu."

"Tin tôi đi, tôi muốn." Cô ngồi trên chiếc ghế dài để khuyến khích ông. "Tôi thích nghe những câu chuyện của người khác."

Ông nhìn chăm chăm vào cô, sau đó thở dài. "Các nhà phê bình phát hiện ra tôi ngay trước khi sinh nhật 26 của tôi. Cô có chắc chắn muốn nghe điều này không?"

"Đương nhiên."

Ông đút tay vào túi và đi lang thang về phía cửa sổ. "Tôi đã trở thành một luồn cảm xúc mới – được điền vào tất cả các danh sách khách mời của mọi người, là chủ đề chính cho các tạp chí quốc tế. Tôi có rất nhiều người sẵn sàng ném tiền vào tôi."

"Tôi vẫn nhớ cảm giác đó như thế nào."

Sự thật thì cô hiểu những gì ông đã trải qua theo một cách nào đó mà hầu hết mọi người không thể nhận ra ở ông. Ông rời khỏi cửa sổ tiến đến ngôi xuống thoải mái đối diện cô, chiếm hữu chiếc ghế ông chọn với cùng một cách ông chiếm hữu mọi không gian ông xuất hiện. Cô cảm thấy một chút lo

lắng. Craig cũng luôn áp đảo như thế.

"Nó đã đi vào đầu của tôi," ông nói, "và tôi bắt đầu tin vào tất cả những thứ hão huyền đó. Cô cũng nhớ điều đó chứ?"

"Tôi may mắn hơn. Chồng tôi luôn giữ tôi đứng trên mặt đất." Nhưng lại hơi quá, cô nghĩ. Craig không bao giờ hiểu rằng cô luôn cần lời khen ngợi từ anh nhiều hơn những lời phê bình nghiêm khắc của anh.

"Tôi đã không may mắn như vậy. Tôi đã quên rằng nó là về công việc, không phải là về nghệ thuật. Tôi đi đến các buổi tiệc tùng thay vì ở xưởng vẽ. Tôi đã uống rất nhiều. Tôi trở nên thích cocaine và quan hệ tình dục tự do (free)"

"Ngoại trừ việc tình dục không bao giờ là miễn phí (free) đúng không?"

"Không khi tôi đã kết hôn với người phụ nữ mà tôi yêu. Ah, nhưng tôi đã bào chữa cho hành vi của mình, cô biết không, bởi vì *cô ấy là tình yêu đích thực* của tôi và tất cả những quan hệ tình dục kia đều không có ý nghĩa gì cả. Tôi biện minh rằng bởi vì cô ấy đang trong giai đoạn nguy hiểm của thai kỳ, và bác sĩ đã nói với tôi hãy để cô ấy một mình cho đến khi em bé được sinh ra."

Lilly nghe thấy anh đang khinh bỉ chính mình. Đây là một người đàn ông phán xét bản thân mình thậm chí còn gay gắt hơn ông đánh giá người khác.

"Vợ tôi tất nhiên là phát hiện ra tất cả, và đã làm điều đúng đắn bằng cách rời xa tôi. Một tuần sau, cô ấy sinh, nhưng đứa bé đã chết sau khi sinh."

"Ôi, Liam ..."

Ông ngoảnh mặt khỏi sự cảm thông của cô với một nét cong khinh bỉ trên miệng của mình. "Đó là một kết thúc tốt đẹp. Cô ấy đã kết hôn với một nhà biên tập tạp chí và đã có ba đứa con khỏe mạnh. Về phần tôi ... Tôi đã học được một bài học nghiêm túc về những gì là quan trọng và những gì là không."

"Và anh đã sống trong sự cô lập từ lúc đó?"

Anh mỉm cười. "Hầu như không. Tôi có rất nhiều bạn bè, Lilly. Thật sự đấy."

"Những người mà anh đã biết cả trăm năm kia ấy à," cô đoán. "Và không có chỗ cho những người mới."

"Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều sẽ trở thành bạn bè khi chúng ta già đi, đúng không?"

"Tôi cho là thế." Cô bắt đầu hỏi tại sao ông muốn mời cô đến đây, bởi vì cô chắc chắn mình là một người mới, nhưng có một câu hỏi quan trọng hơn xuất hiện trong tâm trí cô. "Tôi có bỏ lỡ điều gì không, hay là anh đã bỏ qua một cái quan trọng trong chuyến tham quan nhà?"

Ông chìm sâu hơn vào ghế và nhìn khó chịu. "Cô muốn xem xưởng vẽ của tôi."

"Tôi chắc chắn rằng anh không có thói quen cho người khác xem nó, nhưng—"

"Không ai được vào trong đó trừ tôi và một vài người mẫu đặc biệt."

"Hoàn toàn dễ hiểu," cô nói tron tru.

"Tuy nhiên, tôi sẽ rất biết ơn nếu tôi có thể chỉ nhìn sơ qua."

Một tia nhìn tính toán xuất hiện trong đôi mắt của ông. "Biết ơn như thế nào?"

"Anh có ý gì vậy?"

"Biết ơn đủ để làm mẫu cho tôi không?"

"Anh sẽ không bỏ cuộc đúng không?"

"Đó là một phần sự quyến rũ của tôi."

Nếu họ đang ở tại B & B hoặc ở dòng suối trên đồng cỏ, cô có thể sẽ từ chối, nhưng không phải tại đây. Đó là một không gian bí ẩn, nơi ông đã tạo ra rất nhiều tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất trên thế giới. "Tôi không thể tưởng tượng được tại sao anh lại muốn vẽ một phụ nữ vừa béo vừa già 45 tuổi, nhưng nếu nó là những gì cần thiết để được xem xưởng vẽ của anh thì, được thôi, tôi sẽ làm mẫu cho anh."

"Tốt. Hãy theo tôi." Ông đứng bật dậy khỏi cái ghế và hướng đến một tổ hợp các bậc đá dẫn đến lối cầu thang hẹp. Khi đến đó, ông liếc nhìn lại cô. "Cô không béo và cô già hơn 45."

"Tôi không có!"

"Cô đã làm rất tốt với vùng da xung quanh mắt của cô, nhưng không có bác sĩ phẫu thuật nào có thể cắt đi những trải nghiệm cuộc sống ẩn chứa phía sau chúng. Cô đã gần 50."

"Tôi 47."

Ông chăm chú nhìn cô từ lối cầu thang. "Cô đang làm tôi mất kiên nhẫn đấy."

"Cái thái độ đó có thể làm anh mất kiên nhẫn đấy," cô càu nhàu.

Khóe miệng của ông cong lên. "Cô có muốn xem xưởng vẽ của tôi hay không?"

"Ồ, tôi cho là thế." Cau mày, cô bước nhanh, sau đó đi theo anh xuyên qua một cấu trúc hẹp và thoáng. Cô liếc nhìn khó khăn xuống khu phòng khách phía dưới. "Tôi cảm thấy như thể tôi đang bị bịt mắt đi trên một tấm ván vậy."

"Cô sẽ quen với nó."

Câu nói của ông ngụ ý rằng cô sẽ quay trở lại đây, một ấn tượng mà cô ngay lập tức phải sửa chữa. "Tôi sẽ làm mẫu cho anh chỉ trong hôm nay, và đó là tất cả."

"Đừng làm tôi phát cáu." Ông đã đi đến cuối lối cầu thang hẹp, và ông đứng quay về phía cô khiến bóng của ông rọi xuống vòm đá. Cô cảm thấy một kích động nhục cảm rất nhỏ khi ông nhìn cô tiến gần đến bắp chân ông và đôi tay ông khoanh vòng trên ngực giống như một chiến binh cổ đại.

Cô đưa cho ông cái nhìn lạnh lùng diva của cô. "Hãy nhắc cho tôi tại sao tôi thậm chí còn muốn nhìn thấy nó."

"Bởi vì tôi là một thiên tài. Chỉ cần hỏi tôi là biết."

"Im đi và tránh đường cho tôi."

Ông cười vang to. Ông quay lại và dẫn cô qua vòng cong của bức tường vào xưởng vẽ của mình.

"Ồi, Liam..." Cô ấn tay lên môi mình.

Xưởng vẽ được đặt lơ lửng phía trên khu rừng trong một vũ trụ riêng của nó. Nó có hình dạng kỳ quặc với ba trong số năm phía hình vòng cung. Cuối buổi chiều ánh sáng vàng rực rỡ chiếu xuyên qua bức tường ở phía bắc, cái mà được xây dựng hoàn toàn bằng thủy tinh. Phía trên không, các cửa sổ ở mái có thể điều chỉnh ánh sáng theo thời gian trong ngày. Các lớp sơn đầy màu sắc văng tung tóe trên các bức tường thô, đồ nội thất, và cả sàn đá vôi đã biến xưởng vẽ thành một tác phẩm nghệ thuật hiện đại theo một cách riêng. Cô cũng có cảm giác như vậy khi cô đứng bên trong Getty.

Những bức tranh sơn dầu được hoàn thành một nửa đang được đặt trên giá vẽ trong khi những

cái khác đang đặt dựa vào tường. Một số bức tranh sơn dầu lớn được treo trên cái khung đặc biệt. Tâm trí của cô hoạt động điên cuồng khi cô cố gắng để nắm bắt tất cả. Cô có thể không có nhiều kiến thức chính thống, nhưng cô đã học về nghệ thuật theo cách riêng của mình trong nhiều thập kỷ qua, và cô không phải là một người ngoại đạo. Tuy nhiên, cô thấy công việc lão luyện của ông rất khó để có thể phân loại. Tất cả những hiệu ứng đều rất rõ ràng – cái nghiêng rỗng của Abstract Expressionists^[*], làn sóng tươi mát của Pop, sự hoang vắng tro bụi của Kiến trúc tối giản. Nhưng chỉ có Liam Jenner đã tảo bạo thêm vào cảm xúc lên những cái tưởng như vô cảm.

Đôi mắt cô uống vào hình ảnh hoành tráng, chưa được hoàn thành của bức vẽ Đức Mẹ Maria và Đứa trẻ chiếm gần hết một bức tường. Trong tất cả các nghệ sĩ đương đại, chỉ Liam Jenner có thể vẽ một Đức Mẹ Maria và Đứa trẻ mà không cần sử dụng phân bố như là phương tiện của mình, hoặc thêm vào một dấu hiệu Coca-Cola nhấp nháy ở vị trí của một ngôi sao. Chỉ có Liam Jenner tự tin tuyệt đối để thể hiện tư tưởng Giải-cấu trúc^[84] giấu cợt, tư tưởng mà phổ biến thế giới trong nghệ thuật đương đại với một sự tôn sùng không nao núng.

Trái tim của cô tràn đầy nước mắt mà cô không thể cho phép mình tuôn ra. Những giọt nước mắt mát mát cho cái cách cô để bản thân bị nuốt chửng bởi những kỳ vọng của Craig, giọt nước mắt mát mát cho đứa con trai cô đã cho đi dễ dàng. Nhìn vào bức tranh, cô nhận ra cô đã vô tâm như thế nào với những gì được cho là thiêng liêng nhất với mình.

Tay ông cuộn tròn xung quanh vai cô trong một cử chỉ nhẹ nhàng như làn sơn màu xanh-vàng được vẽ mềm mại lên tóc của Đức Mẹ. Sự đụng chạm của ông dường như có cả sự tự nhiên và cần thiết trong đó, và khi cô nuốt xuống những giọt nước mắt, cô đã phải chống lại mong muốn được nép vào ngực của ông.

"Lilly tội nghiệp của tôi," ông nói nhẹ nhàng. "Cô đã làm cho cuộc sống của mình thậm chí còn khó khăn hơn cả của chính tôi."

Cô không hỏi làm sao ông lại biết, nhưng khi cô đứng trước bức tranh kỳ diệu, chưa hoàn thành đó, và cảm thấy bàn tay ông an ủi trên vai cô, cô hiểu rằng tất cả những bức tranh sơn dầu đó đều khắc họa nên hình ảnh con người ông – sự oán giận mãnh liệt của ông, trí tuệ của ông, sự nghiêm túc của ông và nét dịu dàng mà ông đang cố gắng để che giấu. Không giống như cô, Liam Jenner luôn thể hiện xuất sắc trong công việc.

"Ngồi xuống đi," ông thì thầm. "Theo cách của cô." Cô để cho ông dẫn cô đến một cái ghế gỗ đơn giản giữa căn phòng. Ông vuốt ve vai cô, sau đó bước trở lại và tìm một trong các bức vải vẽ tranh trắng gần bàn làm việc của ông. Nếu ông là một người khác, cô sẽ cảm thấy như mình đang bị điều khiển, nhưng sự điều khiển đó lại không xảy ra khi cô ở cùng ông. Ông chỉ đơn giản là khắc phục nó với nhu cầu sáng tạo, và vì một lý do nào đó cô không thể hiểu được, nó lại liên quan đến cô.

Cô không còn lo lắng nữa. Thay vào đó, cô chăm chú nhìn vào bức Đức Mẹ và Đứa bé và nghĩ về cuộc sống của cô, hạnh phúc trong nhiều khía cạnh nhưng lại bất hạnh ở những khía cạnh khác. Thay vì tập trung vào những mất mát của mình – con trai cô, chính bản thân cô, người chồng cô mà cô yêu thương lẫn phần nộ – cô nghĩ về tất cả những sự công nhận dành cho cô. Cô đã may mắn có một trí tuệ sắc sảo và bộ óc ham học hỏi. Cô được ban tặng khuôn mặt xinh đẹp và một cơ thể tuyệt vời khi mà cô cần đến nó nhất. Vì vậy, sẽ như thế nào nếu vẻ đẹp đó đã phai mờ? Ở đây, bên cạnh một hồ nước ở phía bắc Michigan, điều đó dường như không còn quan trọng nữa.

Khi cô chăm chú nhìn vào Đức Mẹ, một cái gì đó đã xảy ra. Cô nhìn thấy cái chần-vườn thảo mộc của mình thay vì bức tranh của Liam, và cô bắt đầu hiểu những gì đang lẫn tránh cô. Khu vườn thảo mộc là ẩn dụ cho một người phụ nữ đang sống bên trong cô – một người phụ nữ trưởng thành hơn,

người mà đang muốn hàn gắn và yêu thương thay vì một người phụ nữ quyền rũ, một người phụ nữ với vẻ tinh tế thay vì vẻ đẹp loè loẹt. Cô đã không còn là người phụ nữ trước kia nữa, nhưng cô chưa thật sự hiểu được người phụ nữ mà cô đang trở thành. Bằng cách nào đó mà tấm chăn đó đã cho cô câu trả lời.

Ngón tay của cô xoắn chặt trong lòng khi một luồng năng lượng mới dâng lên trong cô. Cô cần giỏ may và các hộp vải. Cô cần đến chúng ngay bây giờ. Nếu cô có chúng – nếu cô có chúng ngay bây giờ! – cô có thể tìm thấy chìa khóa cho con đường dẫn đến giải mã cho việc cô là ai. Cô đứng bật lên khỏi ghế. "Tôi phải đi."

Ông đang hoàn toàn chăm chú vào công việc của mình, và trong một lúc ông dường như không hiểu những gì cô nói. Rồi một cái gì đó mà gần như trông giống nỗi đau được kìm nén bên trong những nét gồ ghề của ông được bộc phát ra. "Ôi, lạy Chúa, cô không thể."

"Làm ơn. Tôi phải đi – tôi sẽ trở lại ngay. Tôi chỉ cần lấy một vài thứ ở xe thôi."

Ông bước ra khỏi khung vẽ. Để lại một vệt màu trên trán khi ông lùa tay vào mái tóc mình. "Tôi sẽ lấy nó cho cô."

"Có một cái giỏ trong cốp xe của tôi, tôi cần cái hộp nằm trong đó. Tôi cần – chúng ta sẽ cùng đi."

Họ chạy băng qua lối cầu thang hẹp, cả hai như đang được đặt trên đồng lửa, mong cho xong công việc này để họ có thể trở lại với việc cần thiết phải làm. Hơi thở cô đứt quãng khi cô chạy xuống các bậc thang. Cô mở túi xách để lấy chìa khóa nhưng không thể tìm thấy nó.

"Cô nghĩ thế quái nào mà lại khóa xe chứ!" ông gầm lên. "Chúng ta đang ở giữa một nơi hoang vắng!"

"Tôi sống ở L.A.!" cô hét trả lại.

"Đưa đây!" Ông giật lấy cái túi xách từ tay cô và bắt đầu lục lọi.

"Trả nó cho tôi!" Cô chộp lại nó và tìm kiếm.

"Nhanh lên!" Ông giữ khuỷu tay cô, kéo cô xuống các bậc thang về phía cửa trước. Trên đường đi, cô đã tìm thấy chìa khóa. Cô thoát khỏi ông và nhấn remote mở cốp xe.

Cô gần như khóc nhẹ nhõm khi cô nắm lấy rổ may của mình và đẩy các hộp vải cho ông. Ông hầu như không nhìn vào nó.

Họ chạy vào trong một lần nữa, vội vã lên cầu thang, chạy xuyên qua lối đi hẹp. Khi họ tới xưởng vẽ, cả hai đều rất khó khăn để lấy lại nhịp thở, nó là vì cảm xúc hơn là gắng sức. Cô đổ sập người xuống ghế. Ông vội vã chạy tới khung vẽ. Họ nhìn chăm chăm vào nhau. Và cả hai người đều mỉm cười.

Đó là một khoảnh khắc tinh tế. Một trong những khoảnh khắc thấu hiểu hoàn toàn. Ông đã không đặt câu hỏi nào cả, không một thái độ coi thường nào được thể hiện dù là nhỏ nhất, khi ông nhìn vào nó ông chỉ thấy một cái giỏ may của phụ nữ đã làm cho cô điên cuồng. Bằng cách nào đó ông hiểu cô cần phải tạo ra cái gì đó, cũng giống cái cách cô thấu hiểu ông.

Một cách toại nguyện, cô tập trung hoàn toàn vào công việc của mình.

Ngoài trời trở nên tối dần. Đèn trong xưởng vẽ được bật sáng, tất cả đều được bố trí một cách tinh xảo để không có một bóng tối nào trong xưởng. Cô lấy kéo cắt mảnh vải. Kim của cô chạy những

mũi khâu rộng giữ những mảnh vải lại với nhau cho đến khi cô có thể kiểm soát được các đường may. Các mép nối được may lại với nhau. Màu sắc được pha trộn. Các mẫu vải khớp nhau hoàn hảo.

Ngón tay ông chạm sượt qua cổ cô. Cô đã không nhận ra ông đã rời khỏi khung vẽ. Một vệt đỏ tươi được bôi trên cái áo sơ mi lụa màu đen của ông, và một đốm bẩn màu cam dính trên cái quần đất tiền ông mặc. Mái tóc quần lông tấm bạc của ông rối bù và dính nhiều vệt màu hơn phần chân tóc.

Da của cô như bị kim châm khi ông chạm vào chiếc nút trên cùng của cái áo sa tanh cam của cô. Nhìn thẳng vào mắt cô, ông trượt bung cái nút ra. Sau đó, ông mở những chiếc nút tiếp theo.

"Được không," ông nói.

Cô đã không làm gì để ngăn ông, không khi ông một trượt một bên áo xuống. Không ngay cả khi những ngón tay mạnh mẽ dính đầy màu vẽ của ông trượt xuống cái móc gài áo ngực của cô. Thay vào đó, cô cúi đầu xuống tập trung vào các đường may của mình và để cho ông cởi nó ra.

Ngực của cô trần ra hoàn toàn, và nặng hơn nhiều so với khi cô còn trẻ. Cô cho phép ông sắp xếp lại cái áo của mình theo ý ông muốn. Ông trượt một tay áo xuống cánh tay cô cho đến khi nó bị mắc lại ở khuỷu tay. Sau đó đến bên kia. Ngực cô nằm trên một chồng các mảnh vải như một gà mái mẹ đầy đặn.

Các bước chân ông vang trên nền đá vôi khi ông quay trở lại khung vẽ.

Với ngực trần, cô vẫn tiếp tục công việc may vá của mình.

Trước đó cô đã tin rằng tấm chắn của cô thể hiện sự chăm sóc hơn là sự quyến rũ, nhưng bây giờ thực tế đáng ngạc nhiên rằng việc cô cho phép ông làm điều này đã nói với cô một ý nghĩa phức tạp hơn. Cô đã nghĩ rằng phần nhục dục trong cô đã chết. Bây giờ thì sự khao khát nóng bỏng trong cơ thể cô làm cho cô hiểu đây không phải sự thật. Tấm chắn vừa mới mở cánh cửa bí mật con người mới của cô.

Không màng đến những mảnh vải ở khuỷu tay cô, cô lục trong cái hộp bên cạnh mình để tìm một mảnh vải nhung mềm và cũ. Nó mang một màu đỏ thẫm gợi cảm với nhiều sắc tối. Sắc tối của màu xanh thẫm húng quế. Màu sắc bí mật của cơ thể phụ nữ. Ngón tay cô run lên khi tìm thấy góc mảnh vải. Mảnh vải sượt qua ngực cô khi cô làm việc với nó, làm cho nó căng ra và khâu lại với nhau. Cô lục hộp vải một lần nữa và tìm thấy một mảnh với màu sắc thậm chí còn thẫm hơn để có thể đặt như là trung tâm bí mật.

Cô sẽ dính thêm vào các giọt pha lê nhỏ.

Một lời nguyện rửa tặc ghen làm cho cô ngược nhìn lên. Liam đang nhìn chằm chằm vào cô, những giọt mồ hôi sáng lấp lánh trên khuôn mặt gồ ghề của ông. Cánh tay dính đầy màu vẽ của ông đang buông lỏng ở hai bên, và một cái chổi vẽ nằm dưới chân ông, nơi ông muốn bỏ lại nó. "Tôi đã vẽ hàng trăm người khỏa thân. Đây là lần đầu tiên..." Ông lắc đầu, nhìn hoang mang. "Tôi không thể làm được điều này."

Một sự xấu hổ dâng lên trong cô. Mảnh chắn rơi xuống sàn nhà khi cô bật dậy, túm lấy áo của mình và kéo nó lên.

"Không." Ông đi về phía cô. "Không, không phải như vậy."

Ngọn lửa trong đôi mắt ông làm cô sững sốt. Chân của ông chạm vào váy cô, và tay ông luồn vào bên trong cái áo cô vừa mới kéo lại. Kéo ngực cô lại trong tay ông, ông chôn vùi mặt mình trong nơi phồng lên đó. Cô bầu chặt vào cánh tay ông khi môi ông đóng lại trên núm vú cô.

Sự bùng nổ đam mê giữa họ chỉ dành cho những cô cậu nhóc, họ đã không còn trẻ nữa. Cô cảm thấy chiều dài cứng rắn của ông. Ông tìm thấy cái dây thắt lưng váy của cô. Sự tỉnh táo quay trở lại, và cô đẩy tay ông ra. Cô muốn ông nhìn thấy cô trần truồng nhưng chỉ một lần thôi, không phải là bây giờ.

"Lilly ..." Ông thở hắt hắt tên cô để phản đối.

"Tôi xin lỗi ..."

Ông không còn đủ kiên nhẫn để hèn nhát thêm nữa. Ông tìm bên dưới váy cô và túm lấy quần lót của cô, sau đó ông quỳ xuống và kéo chúng ra. Ông nhấn khuôn mặt mình vào trong váy của cô, dựa vào cô... Hơi thở ấm áp của ông thấm giữa hai chân cô. Cảm giác rất tuyệt. Cô tách chúng ra, chỉ một vài inch, và để cho hơi thở của ông chạm vào trung tâm bí mật của mình.

Ông kéo cô xuống bên cạnh ông trên nền đá vôi cứng. Khum lấy khuôn mặt cô trong tay mình, ông hôn cô. Nụ hôn sâu và lão luyện của một người đàn ông biết rất rõ phụ nữ.

Họ cùng nhau ngã xuống. Váy của cô rơi bù ở thắt lưng. Ông đưa bàn tay mình chạy dọc theo chân cô và đẩy chúng ra xa. Sau đó ông chôn vùi mặt mình giữa chúng.

Cô thu mắt cá chân của mình lại, để cho đầu gối cô được mở rộng ra, và mù mịt với niềm đam mê mãnh liệt của ông. Con cực khoái của cô tràn đến thật mạnh mẽ và dự dội làm cho cô bị bất ngờ. Khi cô hồi phục trở lại, ông đã hoàn toàn trần truồng.

Cơ thể của ông rất cường tráng và thật đẹp. Cô giang cánh tay mình ra, và ông đâm vào bên trong cô. Với ngón tay cuộn tròn vào mái tóc ông, cô nhận lấy nụ hôn sâu của ông và quần chân cô xung quanh ông. Cột sống của cô đâm vào nền cứng bên dưới. Cô nhắm mắt khi ông đâm vào một lần nữa.

Ông dừng lại, vuốt ve nhẹ nhàng hơn, sau đó di chuyển cơ thể của họ để cho cơ thể ông chịu đựng nền đá vôi cứng. "Tốt hơn chứ?" Ông đưa tay khum lấy ngực cô khi nó đang đưa trước mặt ông.

"Tốt hơn rồi," cô trả lời, tìm kiếm một nhịp điệu làm hài lòng cả hai.

Khi họ di chuyển, những màu sắc trên các bức tranh sơn dầu dường như xoay xung quanh họ, những màu sắc đó trở nên sáng hơn, dịu dàng hơn. Cơ thể của họ đang làm việc với nhau, tràn ngập trong cảm giác nóng bỏng. Cuối cùng cả hai đều không thể chịu đựng lâu hơn được nữa, và tất cả các màu sắc của vũ trụ tan vỡ trong một vụ nổ ánh sáng, một ánh sáng trắng.

Cô tìm lại bản thân một cách chậm rãi. Cô đang nằm phía trên người ông, áo và váy của cô chum lại nhàu nát ở thắt lưng. Cô đã rơi vào bùa mê. Người đàn ông đã bỏ bùa cô thì rõ ràng như những tác phẩm của ông.

Ông rên rỉ. "Tôi đã quá già cho sàn nhà rồi."

Cô bật dậy khỏi ông, trườn ra ngượng ngùng che cơ thể cô lại. "Tôi xin lỗi. Tôi – tôi quá nặng. Đáng ra tôi đã nghiền nát ông."

"Không phải lần nữa chứ." Ông lăn về một bên, nhắm mắt, và từ từ kéo chân mình lên. Không giống như cô, ông dường như không bận tâm phải vội vàng mặc lại quần áo. Cô từ chối nhìn ông. Thay vào đó, cô đẩy cái váy nhàu nát của mình xuống, cùng lúc cô nhận thấy cái quần lót của cô nằm trên sàn nhà dưới chân của ông. Cô không thể tự mặc lại cái áo ngực của mình được, nên cô kéo mặt trước của cái áo cánh của mình lại, cho đến khi ông nắm lấy tay cô trên các nút áo.

"Nghe tôi này, Lilly Sherman. Tôi đã làm việc với hàng trăm người mẫu trong những năm qua,

nhưng tôi chưa bao giờ phải dừng việc vẽ lại để quyến rũ một trong số họ."

Cô định nói rằng cô không tin ông, nhưng đây là Liam Jenner, một người đàn ông không có kiên nhẫn cho những thứ tế nhị. "Nó – nó thật điên rồ."

Biểu hiện của ông đã tăng lên dữ dội. "Cơ thể của em thật tuyệt vời. Nó đầy đặn và khiêu gợi, đó là chính xác những gì cơ thể phụ nữ cần. Em có thấy cái cách mà ánh sáng ngập tràn trên làn da em không? Trên ngực em? Chúng thật quá đẹp, Lilly. Phóng khoáng. Trần tục. Dồi dào. Tôi sẽ không bao giờ có đủ để vẽ chúng. Nút vú của em..." Ông đặt ngón tay cái của mình lên chúng, cọ sát, và đôi mắt ông bùng cháy với niềm đam mê cùng với niềm đam mê của cô khi ông vẽ. "Chúng làm cho tôi liên tưởng đến suối nguồn. Suối nguồn của dòng sữa màu mỡ và trù phú." Cô rùng mình dữ dội khi nghe thấy tiếng thì thầm khàn khàn của ông. "Chảy tràn mặt đất ... biến thành sông ... lấp lánh, con sông thịnh vượng chảy để nuôi dưỡng những lục địa khô cằn."

Ông như một con người lạ lùng quá mức. Cô không biết phải làm gì với một tầm nhìn thái quá như vậy.

"Cơ thể của em, Lilly ..., em không thấy sao? Đây là cơ thể đã sinh ra loài người."

Những lời nói của ông đi ngược với tất cả mọi thứ của thế giới nơi cô đang sống. Chế độ ăn kiêng. Sự sợ hãi. Một nỗi ám ảnh với thân hình phụ nữ thay vì xác thịt phụ nữ. Văn hóa nghèo nàn của lớp trẻ.

Của sự keo kiệt.

Của sự xấu xí.

Của nỗi sợ hãi.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi cô thoáng thấy sự thật. Cô nhìn thấy một thế giới trong sâu thẳm nội tâm của người phụ nữ rằng không có gì có thể xóa nhòa được bản năng gốc – hình dạng tự nhiên của cơ thể của cô.

Tầm nhìn đó quá sức với kinh nghiệm vốn có của cô, và nó rất mờ lung. "Tôi – tôi phải đi." Trái tim của cô đập vào lồng ngực. Cô cúi xuống và nắm lấy cái quần lót của mình, ném chúng vào sọt may và giật lấy mảnh chăn của cô. "Việc này ... thật là vô trách nhiệm."

Ông mỉm cười. "Tôi giống như có khả năng làm em mang thai à?"

"Không. Nhưng còn có nhiều thứ khác."

"Không ai trong chúng ta lãng nhãng cả. Chúng ta đều đã trả giá đắt cho bài học tình dục là rất quan trọng."

"Anh gọi việc đó là gì?" Cô chỉ tay về phía sàn nhà.

"Đam mê." Ông gật đầu về phía mảnh chăn đang vắt trên giỏ may của cô. "Để tôi xem thử cô đang làm cái gì vậy."

Cô không thể tưởng tượng được việc cho phép một thiên tài như Liam Jenner xem dự án thủ công đơn giản của mình. Lắc đầu, cô chạy đến cửa, nhưng trước khi đến được đó thì một điều gì đó khiến cô dừng và quay trở lại.

Ông đứng nhìn cô. Một vệt sơn màu xanh dính ở đùi ông gần phía háng. Ông đang trần truồng và tuyệt đẹp.

"Anh nói đúng," cô nói. "Tôi 50!"

Câu trả lời nhẹ nhàng của ông đã theo cô ra khỏi nhà và xuống đường.

"Đã quá già để trở thành một kẻ hèn nhát hả."

Chương 17

Daphne đang đóng gói những thứ cần thiết nhất: kem chống nắng, hai cây kẹo que màu đỏ, một hộp Band-Aids (bởi vì Benny cũng sẽ đi cắm trại), lọ ngũ cốc giòn yêu thích của cô, một cái còi kêu rất to (vì Benny cũng sẽ đi cắm trại), bút màu, một cuốn sách cho mỗi ngày cô đi, kính opera (bởi vì bạn không bao giờ biết những gì bạn có thể muốn xem), một quả bóng bãi biển có câu Fort Lauderdale, xô và cái xẻng nhựa của cô, và một tấm bọc bong bóng lớn để bóp nổ nếu cô thấy chán.

Daphne Đi Trại Hè

Vào thứ ba, Molly đã mệt lử từ những thăng trầm trong khi viết cuốn *Daphne Đi Trại hè* cũng như cố gắng để giữ cho Kevin được vui vẻ. Không phải bởi vì anh yêu cầu được thư giãn. Trên thực tế, anh luôn cáu kỉnh kể từ sau bữa tối thứ bảy của họ và tìm mọi cách để tránh mặt cô. Anh thậm chí còn hành xử như thể bị áp đặt phải đi với cô hôm nay.

Cô nên để kệ anh một mình, nhưng cô không thể. Cách duy nhất cô có thể làm anh thay đổi ý định bán Khu cắm trại Hồ Gió là thuyết phục anh rằng nó không còn nhàm chán như thời thơ ấu của anh nữa. Thật không may, cô đã không thể thuyết phục anh những thứ xa xôi đến như vậy, thời điểm mà cô đã ra đi. Cam chịu, cô buộc bản thân mình tiến lên.

"Nhìn kia, Kevin! Ở cái cây đằng kia kia!"

"Cô đang làm gì vậy, Molly? Ngồi xuống đi!"

Cô nhảy lên phản kích. "Đó không phải là loài chim chích Kirtland sao?"

"Dừng lại đi!"

Nhưng tất cả chỉ là những cú nhảy thấp hơn mà thôi.

"*Aw, chiết tiết!*"

Và họ đang chìm xuống hồ.

Khi cô chìm xuống phía dưới, cô đã nghĩ về nụ hôn quên trời đất mà họ đã chia sẻ cách đây ba ngày. Kể từ đó, anh đã luôn giữ khoảng cách, và một vài lần họ ở cùng nhau, anh hầu như rất xa cách. Từ khi cô nói với anh cô sẽ không ngủ với anh, anh đã mất hứng thú với cô. Nếu chỉ cần...

Nếu chỉ cần gì đây? Nếu anh chỉ đập nắm đấm của mình lên cánh cửa phòng ngủ của cô mỗi đêm để cầu xin cô thay đổi suy nghĩ và để cho anh vào trong thì sao? Chuyện như thế này có thể sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhưng không có chuyện anh trông như thể rất đau đớn vì ham muốn được ném cô lên giường trong ba đêm cuối cùng cho đến khi cô muốn hét lên? Nó thậm chí đã ảnh hưởng đến công việc viết lách của cô. Sáng nay Daphne đã nói với người bạn thân nhất Melissa của cô rằng Benny nhìn đặc biệt gọi cảm vào ngày hôm đó! Molly đã ném cái máy tính xách tay của mình xuống trong ghê tởm.

Cô cảm thấy cái mép thuyền canoe đã lật úp phía trên đầu mình, sau đó cô bơi bên dưới nó. Với một cú đạp mạnh cô trôi lên túi khí bên trong thân thuyền, nó chỉ lớn vừa đủ với đầu cô. Làn chết đuối này sẽ làm cô biến thành một quả mận mọng nước.

Cô biết điều gì sẽ dễ dàng lấy lại sự chú ý từ anh. Tất cả những gì cô phải làm là cởi quần áo. Nhưng cô muốn là một điều gì đó quan trọng với anh hơn là một trò chơi tình dục khác. Cô muốn được là...

Suy nghĩ của cô hơi ngần ngại, nhưng chỉ một lúc. *Một người bạn*, đó chính là nó. Cô chỉ vừa mới bắt đầu thể hiện giá trị tình bạn giữa họ khi anh ngày càng cáu kỉnh. Sẽ không có bất kỳ cơ hội nào nữa cho mối quan hệ giữa họ nếu họ ngủ với nhau.

Một lần nữa, cô buộc phải nhắc mình nhớ rằng Kevin không nhiều hơn một người tình. Đúng thế, anh là một người hôn giỏi, và vâng, anh hoàn toàn ngủ trong suốt cuộc gặp gỡ ngắn ngủi giữa họ, một cuộc chạm trán tình dục bất hạnh của họ, nhưng cô đã quan sát thấy rằng anh không thực sự là một người thích nhục dục. Anh không bao giờ nấn ná quá lâu trên thức ăn của mình. Anh không nhắm nháp rượu vang hoặc dành thời gian để đánh giá cao phần trình bày của bữa ăn trên đĩa mình. Anh ăn một cách phù hợp và cách cư xử ở bàn ăn của anh thì hoàn hảo, nhưng thức ăn đối với anh không hơn gì là nhiên liệu cho cơ thể. Bên cạnh đó, một triệu phú đẹp trai, một vận động viên chuyên nghiệp thì cần chính xác cần bao nhiêu năng lượng để dành cho các kỹ năng là một người tình? Phụ nữ xếp hàng để làm hài lòng anh, không còn là vây xung quanh nữa.

Một sự thật cô phải đối mặt: Quan hệ tình dục mà cô muốn có với anh là một quan hệ lãng mạn phóng túng, và cô không sẵn sàng bán linh hồn cho điều đó. Mặc cho sức nóng bốc rồ kia làm cho đầu gối cô trở nên ngốc nghếch vào những thời điểm không thích hợp nhất, cô không muốn một chuyện tình. Cô muốn có một mối quan hệ thực sự. *Một tình bạn*, cô nhắc nhở bản thân mình.

Cô bắt đầu tưởng tượng cặp tai thỏ ướt sũng sẽ nhìn như thế nào khi ở dưới một chiếc thuyền bị lật úp đúng lúc đầu Kevin trôi lên mặt nước bên cạnh cô. Trời quá tối bên dưới thân thuyền để có thể nhìn thấy biểu hiện của anh, nhưng sự giận dữ trong giọng nói của anh thì rất to và rõ ràng.

"Tại sao tôi luôn biết tôi có thể tìm cô như thế này?"

"Tôi bị mất phương hướng."

"Tôi thề rằng, cô là người bất hợp tác nhất mà tôi từng gặp!" Anh nắm lấy cánh tay cô một cách thô bạo và giật mạnh nó, kéo cô xuống dưới nước. Họ trôi lên lại trong ánh sáng ban ngày.

Đó là một buổi chiều đẹp trên Hồ Gió. Mặt trời tỏa sáng, và mặt nước màu xanh ngọc phản chiếu một đám mây trôi bồng bềnh trên bầu trời như một trong những cái bánh trứng đường bị cháy xém phía dưới của Molly. Kevin, mặc khác, nhìn rất giận dữ.

"Cô nghĩ cái quái gì vậy? Khi cô đòi được đến đây, cô đã nói với tôi rằng cô biết tất cả về việc chèo thuyền!"

Khi cô bơi đứng, cô rất vui vì cô đã nhớ để lại đôi giày thể thao của mình lại tại bến tàu gỗ, một hành động tốt hơn anh đã làm. Nhưng sau đó, anh lại điên lên với những hiểu biết của cô vì nơi chúng kết thúc.

"Tôi biết chèo thuyền. Lần trại hè cuối cùng tôi đã phụ trách việc đó với những đứa trẻ sáu tuổi."

"Có bất kỳ ai trong số đó *còn sống* không?"

"Tôi không biết tại sao anh lại hay cáu kỉnh như vậy. Anh thích đi bơi còn gì."

"Không phải khi tôi đang mang một cái Rolex!"

"Tôi sẽ mua cho anh một cái mới".

"Ồ, vậy hả. Vấn đề là, tôi không muốn đi chèo thuyền hôm nay. Tôi còn rất nhiều việc để làm. Tất cả các ngày cuối tuần, bất cứ khi nào tôi cố gắng để hoàn thành một cái gì đó, thì cô lại quyết định lấy cắp nó đi bằng cách cố gắng đột nhập vào căn nhà, hay không chịu tập trung vào công việc mà đi bơi. Sáng nay cô cần nhấc tôi phải vào chơi đuôi bắt với con *chó xù* của cô!"

"Roo cần tập thể dục." Và Kevin cần một ai đó để chơi cùng.

Anh không thể chỉ ngồi không đó tất cả các ngày cuối tuần. Thay vì tận hưởng khoảng một khoảng thời gian nghỉ ở Hồ Gió và kết nối lại những ký ức xưa, anh lại làm việc và cố gắng chống trả những cảm giác bồn chồn khó chịu của mình với búa và đinh. Bất cứ lúc nào cô cũng có thể cảm thấy anh như muốn nhảy vào xe và chạy đi mãi mãi.

Chỉ cần nghĩ đến nó cũng đã làm cô buồn phiền. Cô không thể rời khỏi đây, chưa phải bây giờ. Có một điều gì đó rất kì diệu về khu cắm trại này. Đó có thể là vì những ánh sáng lung linh trong không khí. Nó thật mê hoặc.

Anh đang bơi về phía đuôi thuyền bị lật úp. "Chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"Anh có thể với chạm tới đáy thuyền được không?"

"Chúng ta đang ở giữa một cái hồ nước chết tiệt! Tất nhiên là tôi không thể chạm được vào đáy."

Cô bỏ qua tính gắt gỏng của anh. "Ừ thì, thầy hướng dẫn của chúng tôi đã một lần dạy cho chúng tôi kỹ thuật để lật lại một chiếc thuyền được gọi là Flip Capistrano, nhưng—"

"Làm nó thế nào?"

"Tôi mới có mười bốn tuổi. Tôi không thể nhớ được."

"Thế cô còn nhắc đến nó làm cái gì?"

"Tôi muốn suy nghĩ tích cực. Thôi nào, tôi chắc chắn chúng ta có thể xử lý được việc này."

Cuối cùng họ cũng đặt được con thuyền vào đúng vị trí, nhưng kỹ thuật của họ hoàn toàn dựa vào sức mạnh của Kevin, làm cho thân tàu ngập đầy nước và chìm một phần dưới mặt nước. Không có gì để sử dụng làm gàu tát nước, họ buộc phải lấy mái chèo để làm việc đó, và Molly thở ra hồn hển lúc mà cô giúp anh lôi được nó lên trên bãi cát. Cô chưa bao giờ là một kẻ sợ công việc.

"Nhìn qua bên phải kia, Kevin! ông Morgan đang ở đây!" Cô vén một lọn tóc ướt ra sau tai mình và ra hiệu một cách yếu ớt về phía người kế toán đeo kính đang ngồi trên cát.

"Không phải một lần nữa chứ."

"Đúng thế đấy, tôi nghĩ anh nên theo dõi ông ta—"

"Tôi không quan tâm cô nói gì đâu. Ông ta trông chẳng giống một kẻ giết người hàng loạt chút nào!" Anh kéo mạnh cái áo ướt đầm của mình.

"Tôi có trực giác rất tốt, và ông ta có một cặp mắt gian xảo."

"Tôi thì nghĩ rằng cô không bình thường," anh lẩm bẩm. "Thật sự đấy. Và tôi không biết làm cách nào để tôi có thể giải thích điều đó cho chị cô – người phụ nữ đang là sếp của tôi".

"Anh lo lắng quá nhiều rồi đấy."

Anh quay sang cô. Cô nhìn thấy những tia lửa trong đôi mắt màu xanh lá kia và biết rằng cô đã đẩy anh đi quá xa.

"Nghe tôi này, Molly! Các trò đùa giỡn đã kết thúc. Tôi có nhiều thứ để làm tốt hơn là lãng phí thời gian như thế này"

"Đây không phải là phí thời gian. Nó là—"

"Tôi sẽ không trở thành bạn thân của cô! Cô hiểu điều đó chứ? Cô muốn giữ quan hệ giữa chúng ta tránh xa phòng ngủ? Tốt thôi. Đó là quyền của cô. Nhưng đừng có hi vọng tôi ủng hộ cô. Từ bây giờ cô hãy đi mà chơi một mình và tránh xa chết tiệt khỏi tôi!"

Cô nhìn anh tức giận bỏ đi. Mặc dù cô cảm thấy có một chút xứng đáng với sự tức giận của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy thất vọng.

Trại hè được cho là để vui chơi, nhưng Daphne thì cảm thấy rất buồn. Kể từ khi cô bị lật thuyền, Benny đã giận cô. Bây giờ cậu ta đã không còn rủ cô chơi trò vòng tròn xoay cho đến khi họ đã chóng mặt nữa. Cậu đã không nhận thấy cô đã sơn mấy cái móng chân của mình với nhiều màu khác nhau để chúng trông như đã được nhúng vào một vũng cầu vồng. Cậu đã không bóp mũi và thè lưỡi mình ra hay ợ hơi thật lớn để thu hút sự chú ý của cô nữa. Thay vào đó, cô nhìn thấy cậu ta làm mặt ngớ ngẩn với Cicely, một cô thỏ đến từ Berlin, người đã cho cậu sô-cô-la và trông chẳng có sự tinh tế trong thời trang gì cả.

Molly đã đặt máy tính xách tay của mình sang bên và đi sang phòng khách, mang theo cái hộp kẹo Say Fudge mới nhất. Cô đổ một ít vào cái bát sữa thủy tinh vẫn còn một vài mẩu kẹo từ ngày hôm qua. Đã bốn ngày trôi qua kể từ khi cô bị lật thuyền, và mỗi buổi sáng kể từ đó cô đã tìm thấy một hộp kẹo mới đặt trên kệ bếp trong căn nhà. Nó đã loại bỏ toàn bộ nghi ngờ của cô về nơi Kevin ở vào đêm hôm trước. *Slytherin!*

Anh đã làm tất cả mọi cách để tránh mặt cô ngoại trừ một việc – chuyển về lại khu nhà trọ B&B. Nhưng sự ác cảm của anh với Lilly còn tồi tệ hơn là với cô. Đó không phải là vấn đề quan trọng gì, vì họ hầu như không ở cùng trong căn nhà vào cùng một thời điểm.

Chán nản, cô đẩy một viên kẹo vào miệng mình. Vào ngày thứ Bảy, như thường lệ B & B đã không còn phòng trống vào những ngày cuối tuần. Cô đi lang thang vào tiền sảnh và thẳng đến đồng tài liệu quảng cáo trên cái kệ ở hành lang. Quảng cáo tìm việc đã xuất hiện trên các trang giấy, và Kevin đã dành toàn bộ buổi sáng cho việc phỏng vấn hai ứng viên tốt nhất, trong khi Molly sắp xếp các vị khách nhận phòng và giúp đỡ Troy xử lý vấn đề tiền thuê những khu căn nhà mới. Bây giờ là đầu giờ chiều, và cô cần thư giãn đầu óc khỏi công việc viết lách một lát.

Cô bước ra trước hiên và nhìn thấy Lilly quỳ trong bóng râm ở trước sân, trồng những khóm hoa cẩm chướng và oải hương bà mới mua để trồng trong mảnh vườn trống trước sân này. Ngay cả khi đang quỳ trên bãi cỏ và đeo găng tay làm vườn bà cũng trông rất quyến rũ. Molly không bận tâm đến việc phải nhắc nhở bà là một vị khách. Cô đã cố gắng làm điều đó một vài ngày trước đây khi Lilly xuất hiện với một đồng hành lý có thể dùng cho cả năm. Lilly đã nói rằng bà rất thích công việc làm vườn, nó làm bà thấy thoải mái, và Molly phải đồng ý với bà rằng nét căng thẳng đã bớt đi trên khuôn mặt của bà, mặc cho Kevin vẫn tiếp tục phớt lờ bà đi.

Khi Molly đi đến bậc tăng cấp cuối, Marmie nhắc đầu mình lên và chớp cặp mắt lớn màu vàng của nó. Vì Roo đã ở với Amy, nên con mèo đứng dậy và bước đến chà sát người nó vào mắt cá chân Molly. Mặc dù Molly không phải là một người thích mèo như Kevin, nhưng Marmie là một cô mèo rất

biết cách thu hút, và bọn họ ngày càng yêu thích lẫn nhau. Dường như nó rất thích được bông lên, và Molly đã cúi xuống để nhắc nó lên.

Lilly gieo một ít hạt mầm xung quanh. "Tôi muốn cô sẽ không khuyến khích Liam đến mỗi bữa sáng nữa."

"Cháu thích ông ấy." Và bác cũng vậy, Molly nghĩ.

"Tôi không biết làm thế nào mà cô có thể. Ông ấy thô lỗ, kiêu ngạo, tự cao tự đại."

"Nhưng cũng rất thú vị, thông minh, và rất gọi cảm nữa."

"Tôi không nhận thấy điều đó."

"Cháu tin bác."

Lilly nâng đôi lông mày của một diva của cô lên, nhưng Molly không bị nó đe dọa. Gần đây, Lilly đôi khi như quên đi Molly là kẻ thù. Có thể đó là vì nhìn thấy công việc cô đang làm ở B&B không hợp với hình ảnh tưởng tượng của một nữ diễn viên về một nữ thừa kế hư hỏng. Molly đang nghĩ về cuộc đối đầu với bà một lần nữa giống như lúc họ ở khu vườn thảo mộc tuần trước, nhưng có vẻ như bây giờ cô cảm thấy không cần phải tự vệ.

Sáng nào Liam Jenner cũng xuất hiện trong nhà bếp để ăn sáng với Lilly. Họ cãi nhau trong khi ăn, nhưng cuộc tranh luận của họ mang ý nghĩa để kéo dài thời gian giữa họ hơn là bất cứ lý do nào khác. Khi họ không cãi nhau, cuộc hội thoại của họ xoay quanh vấn đề nghệ thuật và các ý kiến chủ quan của họ về bản chất con người. Họ có rất nhiều điểm chung, gần như toàn bộ và hiển nhiên là họ bị thu hút lẫn nhau. Cũng rõ ràng như là Lilly đang chiến đấu chống lại điều đó.

Molly biết được rằng Lilly đã đến nhà ông một lần và đó là lúc ông bắt đầu vẽ chân dung bà, nhưng Lilly đã từ chối lời đề nghị lặp đi lặp lại của ông quay trở lại căn nhà và làm mẫu cho ông. Molly tự hỏi điều gì đã xảy ra tại căn nhà vào ngày hôm đó.

Cô bé Marmie đến bóng râm của một cây đoan lớn gần nơi Lilly đang trồng. Giả vờ như mình là một cô gái hư hỏng, cô nói, "Tôi cược rằng ông ấy sẽ rất tuyệt khi khóa thân."

"Molly!"

Nét láu cá trên mặt Molly nhạt dần khi cô nhìn thấy Kevin chạy bộ về phía bãi cỏ từ con đường chính. Ngay sau khi anh hoàn thành cuộc phỏng vấn của mình, anh đã thay một cái áo phông và quần short thể thao màu xám. Ngay cả khi họ ăn sáng cùng nhau, anh cũng hầu như không nói chuyện với cô. Khi Amy cảm thấy có trách nhiệm phải chỉ ra điều đó, anh đã dành nhiều thời gian nói chuyện với bà Charlotte Long còn nhiều hơn nói chuyện với Molly.

Cả tuần anh đã giết chết Lilly với vẻ lịch sự lạnh lùng, và Lilly đã cứ để cho anh làm điều đó. Tuy nhiên, giờ đây bà đâm mạnh cái bay xuống mặt đất, "Cô biết đấy, Molly, ta đã hết kiên nhẫn với chồng cô rồi."

Đó là điều giống nhau giữa họ.

Molly nhìn anh đi chậm lại để thả lỏng. Anh cúi đầu xuống và đứng chống nạnh hít thở. Marmie nhìn thấy anh và cựa quậy trong vòng tay cô. Molly nhìn chằm chằm vào sự không thoải mái của con mèo. Cô cảm thấy ghen tị. Ghen tị với tình cảm của Kevin dành cho một con mèo. Cô nhớ lại cái cách anh vuốt ve lông Marmie, những ngón tay dài chìm sâu... trượt xuống cột sống của nó... Nó biến Molly thành một kẻ ngu ngốc.

Cô nhận ra cô thật là mù quáng, và hoàn toàn tức giận với anh! Cô ghét thực tế rằng anh đã dành toàn bộ buổi sáng để phỏng vấn những người lạ ghé qua khu cắm trại. Và anh đã hành động như thể họ có một tình bạn chân chính, nhưng sau đó lại sa thải cô chỉ vì cô từ chối lên giường với anh? Anh có thể giả vờ tức giận vì sự cố với chiếc thuyền, nhưng cả hai bọn họ đều biết rằng đó là một lời nói dối.

Bỗng dưng, cô quay lại và đặt con mèo lên thân cây đoan nơi họ đang đứng bên dưới. Một con sóc đang nhảy nhót trên các nhánh phía trên, Marmie quấy đuôi mình và bắt đầu trèo lên.

Lilly nhìn thấy hành động đó qua góc mắt mình và quay lại. "Cô đang làm gì—"

"Bác không phải là người duy nhất mất hết kiên nhẫn!" Molly ngược nhìn lên để thấy Marmie đang trèo cao hơn. Sau đó cô gọi. "Kevin!"

Anh nhìn qua.

"Chúng tôi cần giúp đỡ! Là Marmie!"

Anh sai bước chân mình vội vã về phía họ. "Có chuyện gì với nó?"

Cô chỉ vào cây đoan, nơi Marmie đã leo lên trên một nhánh cao vút. Con mèo kêu lên không hài lòng khi con sóc nhảy khỏi tầm nhìn.

"Nó bị mắc kẹt và chúng tôi không thể bế nó xuống. Thật là kinh khủng."

Lilly đảo mắt mình, nhưng bà không nói gì cả.

Kevin nhìn chằm chằm vào cái cây. "Này, cô gái. Xuống đây nào." Anh giang rộng cánh tay của mình. "Đến đây".

"Chúng tôi đã làm điều đó rồi." Molly nhìn vào chiếc áo và cái quần short thể thao thấm đẫm mồ hôi của anh. Những cọng lông ướt đẫm trên đôi chân trần của anh bết lại vào nhau. Làm thế nào mà anh lại trông vẫn quyến rũ như vậy? "Tôi e rằng anh sẽ phải leo lên đón lấy nó". Cô dừng lại. "Trừ khi anh muốn tôi làm điều đó."

"Tất nhiên là không." anh nắm lấy một trong các nhánh thấp hơn và đu mình lên.

Cô không thể kìm lại được sự thích thú. "Đôi chân của anh có thể sẽ bị xé ra từng mảnh."

Anh trèo cao hơn.

"Nếu anh trượt, cánh tay ném bóng của anh có thể bị gãy. Điều đó có thể kết thúc toàn bộ sự nghiệp của anh đấy."

Anh biến mất vào trong các nhánh cây, và cô ấy hét lên. "Hãy đi xuống đi! Nó quá nguy hiểm."

"Cô ồn ào còn hơn cả con mèo!"

"Hãy để tôi tìm Troy".

"Ý tưởng hay đấy. Lần cuối cùng tôi thấy thì cậu ta đang đi xuống bến tàu. Hãy tiết kiệm thời gian của cô."

"Anh có nghĩ có bất kỳ con rắn lục nào trên đó không?"

"Tôi không biết, nhưng tôi cược rằng cô có thể tìm thấy chúng trong khu rừng." Các nhánh cây đung đưa. "Đến đây nào, Marmie. Ở đây này, cô gái."

Con mèo đã trèo đến chỗ các nhánh cây mọc khá dày, còn anh lại là một người to lớn. Điều gì sẽ xảy ra nếu nó bị gãy và anh thực sự làm tổn thương chính mình? Lần đầu tiên Molly cảm thấy nguy hiểm thật sự. "Đừng leo lên trên đó, Kevin. Anh quá nặng."

"Cô yên lặng được không!"

Molly đã nín thở khi nhìn anh ném chân mình qua cái cành cách 8 feet (~ 2,43 m) tới chỗ Marmie đang nép mình. Anh chen người về phía trước, phát ra âm thanh nhẹ nhàng để gọi con mèo. Anh bắt được con mèo lúc Marmie đang gí mũi sục sạo trong không khí, anh trèo nhẹ nhàng xuống một cành thấp hơn, sau đó thả con mèo tiến dần xuống khỏi cái cây theo cách của nó.

Molly nhìn ghé tởm vào con mèo phản bội khi nó xuống đến mặt đất, sau đó bắn nhanh về phía Lilly, người đã bế nó lên và đưa cho Molly một cái nhìn sắc sảo. Tuy nhiên, bà không nói bất cứ điều gì với Kevin, người đang trèo xuống.

"Con mèo bị mắc kẹt ở đó bao lâu rồi?" anh hỏi khi đang đu xuống.

"Thì là, uh, thật khó để tính đến thời gian khi anh đang sợ hãi."

Anh nghiên cứu Molly, biểu hiện nghi ngờ, sau đó uốn cong người để kiểm tra một vết xước khó chịu ở bên trong bắp chân của mình.

"Tôi có một ít thuốc mỡ trong nhà bếp," cô nói.

Lilly bước về phía trước. "Tôi sẽ đi lấy nó."

"Đừng có ban đặc ân cho tôi," Kevin nói một cách cáu kỉnh.

Lilly nghiêng chặt răng. "Con biết đấy, ta thật sự đã chán ngấy với cái thái độ của con. Và ta cũng mệt mỏi với việc phí thời gian rồi. Chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ." Bà đặt con mèo xuống.

Kevin trông rất sững sốt. Anh đã quen với cách bà nhường nhịn anh, và anh dường như không biết làm thế nào để trả lời lại.

Cô chỉ ngón tay về phía ngôi nhà. "Chúng ta đã trì hoãn việc này đủ lâu rồi. Đi theo ta! Hay có thể là con là đồ hèn nhất."

Bà đang vẫy một lá cờ đỏ ngay trước mặt anh, và Kevin nhanh chóng đáp ứng. "Chúng ta sẽ thấy ai mới hèn nhất," anh gầm gừ.

Lilly tiến thẳng về phía khu rừng.

Molly muốn hoan hô điều đó, nhưng cô mừng là cô đã không làm vì Lilly đã quay lại và nhìn thẳng vào cô. "Đừng có động vào con mèo của tôi đấy!"

"Vâng, thưa bà."

Lilly và Kevin bước đi cùng nhau.

Lilly nghe âm thanh của bước chân Kevin xào xạc trong lá thông rải rác trên đường, ít nhất thì anh cũng đã đi theo bà. Ba thập kỷ tội lỗi cuối cùng bà cũng có đủ can đảm đối đầu với anh để có thể chấm dứt nó. Bà cảm thấy muốn phát bệnh với cái tội lỗi đó. Nó đã làm bà tê liệt, và bà không thể chịu đựng được nữa. Liam dày vò bà bằng cách xuất hiện vào mỗi bữa ăn sáng, bà cảm thấy không muốn ăn nhưng dường như không thể tránh mặt được. Và Molly thì sẽ không hóa thân thành chú chim bồ câu với sứ mệnh mà Lilly giao phó cho cô. Kevin nhìn bà như thể bà là kẻ thù khó chịu nhất của anh. Thật quá sức chịu đựng. Ngay ở phía trước, khu rừng mở ra một lối đi thẳng đến con hồ. Bà bước thẳng về phía trước như âm thầm cảnh cáo anh nếu anh không đi theo bà. Khi bà cảm thấy không thể chịu đựng lâu hơn được nữa, bà quay lại đối diện với anh. Bà cần phải nói những gì mà bà muốn nói.

"Ta sẽ không xin lỗi cho việc phải để con đi!"

"Tại sao tôi không ngạc nhiên nhỉ?"

"Hãy khinh bỉ nếu con muốn, nhưng con có bao giờ tự hỏi bây giờ con sẽ như thế nào nếu ta giữ con lại không? Con có nghĩ rằng cơ hội nào sẽ đến với con nếu con sống trong một căn hộ đầy gián với một người mẹ chưa trưởng thành, người mà có ước mơ được nổi tiếng, thành công và không biết làm thế nào để thực hiện nó không?"

"Không có cơ hội nào à," anh nói một cách lạnh lùng. "Bà đã làm được đấy thôi."

"Con là điều tốt đẹp nhất ta có. Ta phải chắc chắn rằng con có bố mẹ yêu thương mình từ lúc con được sinh ra. Ta phải chắc chắn rằng con được sống trong một ngôi nhà đẹp nơi có nhiều thứ để ăn và một khoảng sân sau để chơi đùa."

Anh nhìn ra hồ, trông rất buồn bực. "Tôi sẽ không tranh cãi. Bà nói xong chưa, bởi vì tôi có rất nhiều thứ để làm."

"Con không hiểu à? Ta không thể đến gặp con!"

"Nó không quan trọng."

Bà bắt đầu tiến lại gần hơn, nhưng sau đó buộc bản thân mình dừng lại. "Không, nó có. Và ta biết đó là lý do tại sao con lại căm ghét ta nhiều đến như vậy. Không phải bởi vì ta đã để con đi, mà bởi vì ta không bao giờ trả lời những bức thư của con cầu xin ta đến gặp con."

"Tôi hầu như không nhớ. Tôi mới chỉ - có sáu tuổi? Bà nghĩ rằng nó vẫn làm phiền tôi à?" Anh cố tình tỏ ra thờ ơ. "Tôi không ghét bà, Lilly. Tôi không quan tâm đến nó nhiều lắm."

"Ta vẫn còn giữ những lá thư. Từng lá một. Và chúng ngấm nhiều nước mắt hơn con có thể tưởng tượng."

"Bà đang làm tan nát trái tim tôi đấy."

"Con không hiểu ư? Không có gì ta muốn làm hơn điều đó, nhưng ta không được phép."

"Tôi đã có nghe."

Bà cuối cùng cũng có được sự chú ý của anh. Anh tiến gần về phía hồ nước và dừng lại bên một cây sồi già.

"Lúc đó con mới 6 tuổi. Những lá thư bắt đầu được viết lúc con 7 tuổi. Bức đầu tiên được viết bằng chữ hoa trên giấy màu vàng. Ta vẫn còn giữ nó." Bà đã đọc nó rất nhiều lần khiến cho nếp gấp của nó đã sờn đi.

Gửi gì Lilly thân yêu,

Con biết gì là mẹ thực sự của con và con yêu mẹ rất nhiều. Mẹ có thể đến gặp con được không? Con có một con mèo. Tên của nó là Spike. Nó cũng được 7 tuổi giống con.

Yêu mẹ nhiều,

Kevin

Làm ơn đừng nói với mẹ con là con viết lá thư này. Mẹ con sẽ buồn.

"Con đã viết 18 lá thư trong bốn năm."

"Tôi thực sự không nhớ."

Bà liêu lĩnh tiến một vài bước đến gần anh. "Maida và ta đã có một thỏa thuận."

"Loại thỏa thuận nào?"

"Ta không phải cứ thế mà đưa con cho họ. Con có thể không tin điều này. Nhưng bọn ta đã nói chuyện rất rõ ràng. Và ta phải thực hiện theo một danh sách dài." Bà nhận ra là bà đang đan xoắn hai tay vào nhau, và bà cố gắng để chúng được thả lỏng xuống hai bên hông. "Họ hứa là sẽ không bao giờ đánh con, không bao giờ nếu họ không còn cách nào khác. Ta đã nói với họ không được chỉ trích thể loại âm nhạc con thích khi con là thiếu niên, và họ phải để cho con chọn kiểu tóc mà con thích. Hãy nhớ rằng lúc đó ta mới chỉ 18 tuổi." Bà cho anh một nụ cười chua xót. "Ta thậm chí còn cố gắng để làm họ hứa sẽ mua cho con một chiếc ô tô mui trần màu đỏ vào sinh nhật thứ 16 của con, nhưng họ đã từ chối một cách sáng suốt."

Lần đầu tiên anh mỉm cười với bà. Một khoảnh khắc ngắn ngủi, một cái nhếch mép nhỏ ở khóe miệng anh, nhưng ít nhất thì nó cũng có ở đó.

Bà chớp mắt, cố gắng để không rơi một giọt nước mắt nào. "Một điều mà ta không bao giờ để họ từ chối, ta làm họ phải hứa sẽ luôn để cho con theo đuổi ước mơ của mình, ngay cả khi chúng không phải là những giấc mơ mà họ định sẵn cho con."

Anh ngênh đầu lên, vờ như thờ ơ tất cả mọi thứ.

"Họ ghét để cho con chơi bóng bầu dục. Họ sợ rằng con sẽ bị tổn thương. Nhưng ta đã bắt họ thực hiện lời hứa, nhưng họ chưa bao giờ ngừng cố gắng để ngăn chặn con." Bà không thể tiếp tục nhìn vào mắt anh. "Tất cả những gì ta phải làm là đưa cho họ một thứ trao đổi..."

Bà nghe anh di chuyển gần hơn, và bà nhìn lên để thấy anh đã bước vào chắn ngang tia sáng mắt trời.

"Đó là gì?"

Bà có thể nghe thấy trong giọng nói của anh rằng anh đã biết. "Ta phải đồng ý rằng không bao giờ được đến gặp con."

Bà không thể nhìn vào anh, và bà cắn môi dưới của mình. "Không có việc nhận con nuôi nào cả, hay nếu có thì ta cũng không biết. Họ giải thích cho ta việc những đứa trẻ sẽ tổn thương như thế nào nếu chúng biết, và ta đã tin tưởng họ. Họ đồng ý sẽ nói với con ai là mẹ ruột của mình chỉ khi con đã đủ trưởng thành, và họ đã gửi cho ta hàng trăm bức ảnh về con mỗi năm, nhưng ta không bao giờ được thăm con. Chừng nào mà Maida và John vẫn còn sống, con chỉ có một người mẹ."

"Bà đã phá vỡ lời hứa một lần." Môi anh hầu như không chuyển động. "Khi tôi mười sáu tuổi."

"Đó là một sự trùng hợp." Bà đi lang thang đến một tảng đá nhô ra từ đất sỏi. "Khi con bắt đầu chơi bóng ở giải trung học, ta nhận ra cuối cùng cũng có thể có cơ hội để nhìn thấy con mà không vi phạm lời hứa của mình. Ta bắt đầu bay đến Grand Rapids vào thứ Sáu để xem các trận đấu. Ta đã không trang điểm và phủ một cái khăn cũ quanh đầu, giữ bỏ tất cả mọi thứ hào nhoáng xung quanh để không ai có thể nhận ra ta. Sau đó ta ngồi ở ghế khán giả. Ta mang theo một cặp kính opera, và ta chỉ tập trung vào con trong suốt trận đấu. Ta đã sống để được thấy khoảnh khắc con cởi chiếc mũ bảo hiểm ra. Con không biết ta ghét nó đến thế nào đâu."

Đó là một ngày âm áp, nhưng bà vẫn cảm thấy lạnh, và bà cọ xát vào cánh tay. "Tất cả mọi thứ điều tốt đẹp cho đến khi con là một thanh niên. Đó là trận đấu cuối cùng của mùa giải, và ta biết sẽ phải gần một năm nữa để ta có thể lại được thấy con. Ta đã thuyết phục bản thân mình rằng sẽ không có hại gì nếu ta lái xe đến nhà."

“Tôi đang cắt cỏ trước hiên nhà”

Bà gật đầu. “Đó là một ngày cuối thu, và con thì đang đắm mê hơi, như bây giờ vậy. Ta bận quan sát con đến nỗi ta đã không thấy chiếc xe của người hàng xóm con đang đậu bên đường.”

“Bà đã va phải nó.”

“Và con đã chạy đến để giúp.”

Bà ôm lấy mình. “Khi con nhận ra ta là ai, con đã nhìn ta như thể con căm ghét ta.”

“Tôi không thể tin được đó là bà”

“Maida không bao giờ để ta làm điều đó, vì vậy ta biết con sẽ không nói với họ”. Bà cố gắng đọc biểu hiện của anh, nhưng anh đã không để mình thể hiện bất cứ điều gì. Anh đâm một cành cây khô rơi xuống với mũi giày chạy của mình.

“Bà ấy đã mất được một năm. Tại sao bà phải đợi cho đến bây giờ để nói với tôi tất cả những điều này?”

Bà nhìn vào anh và lắc đầu. “Đã bao nhiêu lần ta gọi cho con và cố gắng để nói chuyện con biết không? Con đã từ chối, Kevin. Tất cả”

Anh nhìn bà. “Họ nên nói với tôi họ không cho phép bà được gặp tôi.”

“Con có bao giờ hỏi họ về việc đó không?”

Anh nhún vai, và bà biết là anh đã không.

“Ta nghĩ rằng John có thể đã nói gì đó, nhưng Maida sẽ không bao giờ cho phép. Chúng ta đã nói chuyện trên điện thoại. Con có nhớ rằng bà ấy già hơn tất cả những bà mẹ của bạn con không, và bà ấy biết rằng mình không phải là một trong những bà mẹ đáng mến mà những đứa trẻ muốn. Nó làm bà ấy cảm thấy bất an. Bên cạnh đó, con là một đứa trẻ cứng đầu. Con có thật sự nghĩ con sẽ coi rẻ và vứt đi sự nghiệp của mình nếu con biết ta muốn gặp con đến bao nhiêu?”

“Tôi sẽ bắt ngay chuyến xe buýt đầu tiên đến L.A.,” Anh nói thẳng thừng.

“Và điều đó sẽ làm tan nát trái tim bà ấy.”

Bà chờ đợi, hi vọng anh sẽ đến gần hơn. Bà tưởng tượng hình ảnh anh để cho bà được ôm anh trong vòng tay mình và xóa đi tất cả những năm đau khổ kia. Thay vào đó, anh cúi xuống nhặt một quả thông đang nằm trên đất.

“Chúng tôi có một cái TV trong tầng hầm. Tôi xuống đó ba lần mỗi tuần để xem chương trình của bà. Tôi luôn để nhỏ tiếng, nhưng họ đã biết tôi đang làm gì. Họ không bao giờ nói một lời nào về nó cả.”

“Ta không cho rằng họ sẽ nói.”

Anh cọ xát ngón tay cái lên quả thông. Sự thù địch của anh đã biến mất, nhưng không phải là sự căng thẳng nơi anh, và bà biết cuộc hội ngộ mơ ước của mình sẽ không xảy ra.

“Vậy tôi phải làm gì với tất cả việc này bây giờ?”

Thực tế là anh đã đặt ra câu hỏi để cho thấy rằng anh chưa sẵn sàng đưa cho bà bất kì điều gì. Bà không thể chạm vào anh, không thể nói với anh rằng bà yêu anh ngay từ giây phút anh chào đời và chưa bao giờ dừng lại. Thay vào đó, bà đơn giản chỉ nói “Ta đoán điều đó sẽ phụ thuộc vào con.”

Anh gật đầu từ từ, sau đó thả rơi quả thông. “Bây giờ bà hãy nói cho tôi biết, bà có định rời đi

không?"

Không phải biểu hiện của anh hay giọng điệu anh đưa cho bà ám chỉ rằng anh rất cần bà trả lời ngay, mà bà không muốn đòi hỏi gì thêm. "Ta sẽ trồng nốt những cái cây đã mua. Sẽ mất một vài ngày."

Đó là một lí do khập khiễng, nhưng anh gật đầu và quay về phía con đường. "Tôi cần đi tắm."

Anh đã không yêu cầu bà phải đi. Anh đã không nói bà rằng đã quá muộn. Với bà bây giờ như thế là đủ.

Kevin tìm thấy Molly đang ngồi ở vị trí yêu thích của cô, trên cái ghế dựa ở trước hiên căn nhà, cái máy tính nằm trên đùi cô.

Nó làm anh tổn thương rất nhiều khi nghĩ về những sự thật mà Lilly đã nói, vì vậy thay vào đó anh đã đứng ở cửa ngắm nhìn Molly. Cô phải không nghe thấy anh đến bởi vì cô đã không ngược nhìn lên. Mặt khác, anh hành động như một tên ngốc khi cô đã từ chối anh trong một cơ hội tốt, nhưng anh phải cư xử thế nào đây khi Molly cứ tiếp tục giữ những cuộc phiêu lưu ngu ngốc kia mà không có một ý tưởng nào về việc ở gần cô sẽ tác động đến anh như thế nào?

Cô có từng nghĩ rằng thật là dễ dàng khi nhìn nước bắn tung tóe xung quanh cô trong bộ đồ tắm một mảnh thiếu vài anh phải mua cho cô để thay cho bộ màu đỏ không? Cô có từng một lần nhìn ngực cô sẽ như thế nào khi cô lạnh không? chân quần của cái áo tắm được cắt quá cao khiến chúng gần như cầu xin anh trượt tay mình xuống bên dưới để có thể tách đôi mông tròn nhỏ nhắn kia ra.

Và cô đã thật trơ tráo khi tức giận với anh vì anh đã từ chối cô! Cô có hiểu rằng anh không thể từ chối cô không?

Anh muốn đẩy cái máy tính cô đang gõ kia ra, ném cô lên vai, và mang cô thẳng vào phòng ngủ. Thay vào đó, anh tiến thẳng đến phòng tắm và đổ đầy nước thật lạnh vào bồn, và một lần nữa nguyên rửa nó. Anh tắm nhanh chóng và thay quần áo sạch sẽ. Cả tuần anh đều đi bơi, nhưng nó cũng chẳng tốt hơn tí nào cả. Mặc dù anh sơn nhà và cả làm mộc, mặc dù tập luyện hàng ngày và thêm vào vài dặm chạy bộ, anh vẫn muốn cô hơn cao giờ hết. Ngay cả khi cái chương trình trò chơi anh bắt đầu xem trên TV cũng không thể giữ nổi sự chú ý của anh. Anh nên chuyển về lại khu B&B, nhưng Lilly vẫn còn ở đó.

Một cú thọc đau đón chạy xuyên qua anh. Anh không thể nghĩ về bà lúc này. Có thể anh nên lái xe vào thị trấn để tập luyện tại một câu lạc bộ sức khỏe nhỏ ở trong nhà trọ.

Nhưng không, anh thấy mình đang di chuyển về phía hiên nhà, tất cả mọi lời thì tránh xa khỏi Molly đều bốc hơi. Khi anh bước qua ngưỡng cửa, anh nhận ra mình đang ở nơi duy nhất anh có thể ở bây giờ, với sự có mặt của một người duy nhất, người mà có thể hiểu những suy tư của anh với những gì vừa xảy ra.

Cô nhìn lên anh, ánh mắt cô tràn đầy sự quan tâm mà cô chưa từng thể hiện với bất kì ai mà cô nghĩ đang có vấn đề. Anh không hề phát hiện thậm chí một dấu hiệu trách móc anh vì trở nên dễ cáu kỉnh, nhưng anh biết cô sẽ lại đặt anh vào đúng nơi của mình sớm hay muộn.

"Mọi việc ổn chứ?"

Anh nhún vai, không thể hiện một điều gì cả. "Chúng tôi đã nói chuyện."

Nhưng cô không ấn tượng bởi hành động - một chàng trai cứng rắn - của anh. "Anh có thể hiện cái tôi đáng ghét của mình không?"

"Tôi đã lắng nghe bà ấy, nếu đó là điều cô đang đề cập." Anh biết chính xác điều cô đang nói nhưng anh muốn để cô kéo câu chuyện ra khỏi anh.

Cô chờ đợi.

Anh đi lang thang về phía tấm màn. Cái giỏ cây cô treo trên móc chạm vào vai anh. "Bà ấy đã nói với tôi rất nhiều thứ... Tôi không biết... Nó không chính xác như cái cách tôi đã nghĩ."

"Nó như thế nào?" Cô hỏi nhẹ nhàng.

Anh kể lại cho cô. Bỏ ngoài những cảm xúc mâu thuẫn của anh. Chỉ đưa cho cô sự thật.

Khi anh kể xong, cô gật đầu từ từ. "Tôi hiểu."

Giá như anh cũng vậy.

"Bây giờ anh phải điều chỉnh để hiểu rằng những gì anh đã biết về bà đều không đúng."

"Tôi nghĩ bà ấy muốn..." Anh trượt hai tay vào túi. "Bà ấy muốn một thứ từ tôi. Tôi không thể—" Anh quay về phía cô. "Đừng một cái, tôi cảm thấy gần bó với bà ấy ư? Tôi không thể!"

Biểu hiện của cô có một cái gì đó giống như nỗi đau, và nó làm cô mất một lúc lâu để trả lời.

"Tôi nghi ngờ rằng bà ấy muốn ngay lập tức như thế. Có thể anh chỉ cần bắt đầu với việc hiểu bà. Bà đang làm một cái chặn, và bà ấy là một nghệ sĩ tuyệt vời. Nhưng bà lại không hiểu được chính mình."

"Tôi đoán vậy." Anh bỏ tay khỏi túi và làm chính xác những gì anh đã cố gắng tránh từ thứ sáu trước. "Tôi sắp điên rồi đây. Có một nơi cách đây khoảng 20 dặm. Chúng ta hãy ra khỏi chỗ này nào."

Anh thấy ngay cô sẽ từ chối, và anh không đổ lỗi cho cô về điều đó. Đồng thời, anh không thể ở một mình lúc này, do đó anh lấy cái máy tính ra khỏi lòng cô và kéo cô đứng dậy. "Cô sẽ thích nó."

Một giờ sau, cả hai người đang bay trên sông Au Sable trong một máy bay nhỏ kiểu Đức.

Chương 18

Một giấc mơ đầy nóng bỏng là chuyện bình thường. Chúng thậm chí là một phương pháp lành mạnh để vượt qua khoảng thời gian cô đơn trong khi chờ đợi một người đồng hành thích hợp.

"Cuộc Sống Tình Dục Bí Mật Của Tôi"

Cho tạp chí Chik

"Thật tốt khi biết rằng anh Kevin cuối cùng đã quyết định dành thời gian với chị. Có lẽ anh sẽ đồng ý với việc tư vấn hôn nhân." Amy vừa xếp những cái bánh mứt dâu tây lên cái đĩa gốm xanh xong và nhìn Molly với vẻ thương hại quen thuộc của cô.

"Chúng tôi không cần tư vấn hôn nhân," Kevin thỉnh thoảng bước qua cánh cửa với Marmie nững nện theo dưới chân mình. Họ mới vừa trở về sau chuyến phiêu lưu du ngoạn của mình, và tóc của anh thì đang rối bù. "Những gì chúng tôi cần là những cái bánh kia. Bây giờ đã là 5 giờ chiều, và các vị khách của chúng ta đang chờ đợi cho bữa trà."

Amy miễn cưỡng di chuyển về phía cửa. "Có thể nếu cả hai anh chị cùng cầu nguyện..."

"Những cái bánh!" Kevin gầm gừ.

Amy cho Molly một cái nhìn rằng cô chỉ muốn làm điều tốt nhất cho cuộc sống không tình dục bất hạnh của Molly. Rồi cô mới bỏ đi.

"Cô nói đúng," anh nói. "*Con bé đó* thật phiền phức. Tôi *nên* đưa cho cô cái vết bầm chết tiệt đó."

Đây là một chủ đề mà Molly chắc chắn không muốn thảo luận đến, và cô tập trung tất cả sự chú ý của mình vào việc bố trí khay trà. Cô đã không có thời gian để thay bộ quần áo nhàu nhĩ của mình hoặc làm thẳng mái tóc rối bù của cô, nhưng cô buộc mình không nhúc nhích khi Kevin bước vài bước tới gần hơn.

"Trong trường hợp cô đang lo lắng, Daph ... Tai tôi đã chỉ vừa phục hồi sau những tiếng gào thét đó."

"Anh đã đâm thẳng xuống khu rừng. Và tôi không gào thét." Cô nhắc cái khay lên và đẩy nó vào tay anh. "Tôi chỉ ré lên một chút thôi."

"Một tiếng ré khủng khiếp. Và chúng ta không bay ở bất cứ chỗ nào gần khu rừng cả."

"Tôi tin rằng các vị khách nữ của chúng ta đang lo lắng chờ đợi anh đấy."

Anh nhăn nhó và biến mất cùng với Marmie.

Cô mỉm cười. Cô đã không nên ngạc nhiên rằng Kevin là một phi công máy bay nhiều kinh nghiệm, mặc dù cô muốn anh đề cập đến nó trước khi họ bay. Mặc dù cả buổi chiều họ ở cùng nhau, nhưng mọi thứ giữa họ cũng chẳng tốt hơn chút nào. Anh đã không nói một lời nào về cuộc phỏng vấn của anh sáng hôm nay, và cô không thể để mình hỏi trước. Sự kì lạ của anh cũng tăng lên. Một lần cô vô tình đụng vào anh, và anh đã nhảy bật ra xa như thể cô đang làm bỏng anh vậy. Nếu anh không muốn cô ở cùng với anh, vậy thì tại sao anh lại mời cô?

Cô đã biết câu trả lời. Sau cuộc nói chuyện với Lilly, anh không muốn phải ở một mình.

Người phụ nữ mà đã gây ra tình trạng rối bời trong anh đang đi vào bếp qua cửa sau. Sự không

chắc chắn được thể hiện rõ trên khuôn mặt bà, và trái tim Molly dường như đồng cảm với bà. Trong suốt hành trình bay trở về khu cắm trại, cô đề cập đến cái tên Lilly nhưng anh liền thay đổi ngay chủ đề.

Cô nhớ những gì anh đã nói trước khi họ rời căn nhà. *Đừng một cái tôi phải cảm thấy gần bó với bà ấy sao? Tôi không làm được!* Đó là điểm mấu chốt nhắc nhở rằng Kevin không thích những mối quan hệ gần gũi gần bó. Cô bắt đầu nhận ra anh giỏi như thế nào trong việc giữ người khác tránh xa mình. Thật kì quặc là Liam Jenner, người ám ảnh với sự riêng tư, lại ít che dấu cảm xúc của mình hơn cả Kevin.

“Cho cháu xin lỗi về con mèo của bác,” Molly nói. “Nó thật là bốc đồng. Kevin cần một ít sôi động.” Cô lần theo các cạnh của cái khay phục vụ. “Cháu muốn anh ấy cảm thấy thích thú với khu cắm trại này để anh ấy sẽ không bán nó đi.”

Lilly gật đầu chậm rãi. Tay cô trượt vào rồi lại bỏ ra khỏi túi áo. Cô hắng giọng. “Kevin có kể cho cô về cuộc nói chuyện của chúng tôi không?”

“Vâng, có.”

“Nó không thành công gì cho lắm.”

“Nhưng cũng không phải hoàn toàn thất bại.”

Tim bà đập loạn một nhịp và hi vọng xuất hiện trên gương mặt bà. “Tôi cũng hi vọng vậy.”

“Bóng bầu dục đơn giản hơn nhiều so với một mối quan hệ.”

Lilly gật đầu và nghịch chiếc nhẫn của bà. “Ta nợ cháu một lời xin lỗi, đúng chứ?”

“Vâng, bác có.”

Khoảnh khắc nụ cười của Lilly tràn đầy sự thấu hiểu. “Ta đã không công bằng. Ta biết điều đó.”

“Bác nói rất đúng.”

“Ta rất lo cho nó.”

“Với những tổn thương mà người nữ thừa kế hung ác có thể gây cho cảm xúc mong manh của anh ấy, phải không?”

Lilly nhìn xuống Roo, con chó đang đi ra từ dưới gầm bàn. “Giúp ta với Roo. Cô ấy làm ta sợ kìa.”

Molly cười.

Lilly mỉm cười nhưng sau đó lại nghiêm trang trở lại. “Ta xin lỗi đã đánh giá sai cháu, Molly. Ta biết cháu quan tâm nó, và ta không tin cháu có ý định làm tổn thương nó.”

Molly nghi ngờ ý kiến của Lilly sẽ thay đổi nếu bà biết tình cảnh đằng sau cuộc hôn nhân của họ. Chỉ có lời hứa của cô với Kevin giữ cô không nói ra sự thật. “Trong trường hợp bác không nhận ra, cháu đứng về phía bác. Và cháu nghĩ Kevin cần bác trong cuộc đời của anh ấy.”

“Cháu không biết điều đó có ý nghĩa với ta đến thế nào đâu.” Bà nhìn chằm chằm ra phía cửa. “Ta sẽ đến dùng bữa trà.”

“Bác chắc chứ? Các vị khách sẽ vây kín bác đấy.”

“Ta sẽ xử lý được.” Bà sửa lại tư thế đứng thẳng. “Ta ần nấp thế là đủ rồi. Chồng cháu sẽ phải chấp nhận ta cách này hay cách khác thôi.”

“Thật tốt.”

Lúc Molly đến phòng khách với khay bánh và các ấm trà, thì Lilly đang trò chuyện vui vẻ với các vị khách, những người đang vây kín bà. Ánh mắt bà chứa đầy cảm xúc mỗi khi bà nhìn vào Kevin, nhưng anh luôn né tránh nhìn lại. Nó làm anh tin rằng bất kì tín hiệu nào được gửi về phía bà cũng sẽ bằng cách nào đó bay anh lại.

Tuổi thơ của Molly đã dạy cô hãy cẩn thận với những người không mở lòng, và sự cẩn trọng của anh làm cô chán nản. Nếu cô thông minh, cô sẽ thuê một chiếc xe và lái trở về Chicago vào mỗi tối.

Một người phụ nữ lớn tuổi đến từ Ann Arbor, người mà đăng kí phòng rất sớm ngày hôm đó xuất hiện ngay bên khủy tay cô. “Tôi nghe nói cô viết sách trẻ em.”

“Không nhiều lắm đâu,” cô trả lời rầu rĩ, nghĩ về một loạt các bản thảo cô tới giờ vẫn chưa hoàn thành và tấm séc thanh toán nợ thế chấp cô sẽ không thể viết được.

“Chị tôi và tôi luôn luôn muốn viết những cuốn sách cho trẻ em, nhưng chúng tôi đã bận đi du lịch đến nỗi dường như chưa thể tìm thấy thời gian để viết.”

“Cần nhiều yếu tố để viết một cuốn sách cho trẻ em hơn là chỉ có thời gian,” Kevin nói đằng sau cô. “Nó không dễ như người khác thường nghĩ.”

Molly giật mình, cô gần như đánh rơi cái khay bánh.

“Những đứa trẻ muốn một câu chuyện hay,” anh nói. “Chúng muốn được cười hay cảm thấy sợ hãi hay tìm hiểu được một vài thứ gì đó, những thứ mà không phải bị đẩy xuống cổ họng chúng. Đó là những điều mà Molly đang làm với những cuốn sách của cô ấy. Ví dụ nhé, trong cuốn *Daphne Chạy Trốn...*” Anh đang mô tả chính xác đến kì lạ kỹ thuật mà Molly sử dụng để chinh phục được độc giả của mình.

Một lúc sau, khi anh xuất hiện ở nhà bếp, cô mỉm cười với anh.

“Cảm ơn đã bảo vệ cho sự nghiệp của tôi. Tôi rất cảm kích.”

“Đó là những kẻ ngốc.” Anh gạt đầu về phía phần bánh nướng cô chuẩn bị cho bữa sáng hôm sau. “Cô không cần phải nấu quá nhiều. Tôi đã nói với cô là tôi có thể đặt hiệu bánh trong thị trấn làm.”

“Tôi biết. Tôi thích việc này.”

Cái nhìn của anh trôi dạt đến phần vai trần và cái ren yếm phía trên. Anh đã nán lại đủ lâu làm cô cảm thấy như thể anh đang trượt những ngón tay của mình trên làn da cô vậy. Một tưởng tượng ngắn, cô nhận ra, còn anh thì nỗ lực chộp lấy cái lọ bánh quy nơi cô vừa bỏ những cái còn sót lại vào. “Cô dường như thích thú với mọi thứ xung quanh đây. Cái gì đã xảy ra với những kí ức tồi tệ của những năm cắm trại hè rồi?”

“Đây là cách tôi muốn một mùa cắm trại hè diễn ra.”

“Buồn tẻ và nhiều người già à?” Anh cắn một miếng bánh. “Cô có sở thích hơi lạ nhỉ.”

Cô không muốn tranh luận với anh về nó. Thay vào đó, cô hỏi câu hỏi mà cô đã trì hoãn cả buổi chiều nay. “Anh đã không nói một điều gì về buổi phỏng vấn sáng nay của anh cả.”

Anh cau có. “Họ không biết nhiều như tôi muốn. Gã đầu tiên có thể là một đầu bếp giỏi, nhưng anh ta đã say xỉn khi đến phỏng vấn. Và người phụ nữ tôi đã phỏng vấn đưa ra rất nhiều hạn chế nếu cô ta nhận việc đến nỗi cô ta gần như vô dụng.”

Tinh thần của Molly tăng vọt, và chỉ bị nhấn chìm khi anh nói tiếp.

“Tôi có một ứng viên phỏng vấn vào chiều mai, nhưng, bà ta có vẻ rất tuyệt lúc nói trên điện thoại. Bà ta thậm chí không thèm quan tâm đến cuộc phỏng vấn hôm Chủ nhật. Tôi nghĩ chúng ta có thể huấn luyện bà ấy vào thứ Hai và trễ nhất là rời khỏi đây vào thứ chiều thứ Tư.”

“Hoan hô,” Cô nói rầu rĩ

“Đừng có nói với tôi là cô sẽ rời khỏi giường sau 5h30 sáng đấy?”

Amy đang cười khúc khích ở hành lang. "Troy, không!"

Cặp vợ chồng mới cưới đang tiến hành kiểm tra trước khi họ rời đi. Mỗi buổi chiều, sau bữa trà họ đều trở về căn hộ của họ, Molly khá là chắc chắn họ sẽ nhảy ngay lên giường và tạo ra nhiều tiếng ồn ào trước khi họ phải trở về khu B&B vào buổi tối.

“Thật may mắn cho chúng ta làm sao,” Molly lẩm bẩm. “Bây giờ chúng ta có thể nhận được buổi lên lớp về việc thiếu thốn tình dục từ cả hai bọn họ.”

"Thật là địa ngục." Không một cảnh báo nào, Kevin nắm lấy cô, đẩy cô dựa vào tủ lạnh, và ấn miệng mình lên cô.

Cô biết chính xác việc anh đang làm. Và trong khi việc này có thể là tốt hơn so với ý tưởng vết bầm của cô, thì nó vẫn chứa rất nhiều sự nguy hiểm.

Bàn tay tự do của anh giữ lấy chân cô bên dưới đầu gối và nâng nó lên. Cô vòng nó qua hông anh và cuộn tay mình ôm lấy anh. Cánh tay còn lại của anh luồn xuống dưới áo cô và bao phủ lấy ngực cô. Như thể là anh có quyền làm việc đó vậy.

Tất cả điều đó chỉ là một màn diễn. Cô đã nói với bản thân mình điều đó khi anh tách môi cô ra và trượt lưỡi mình vào trong miệng cô. Anh cảm thấy như thể bằng cách nào đó anh thuộc về nơi đây, một phần bên trong cô, và cô muốn hôn anh mãi mãi.

Cánh cửa nhà bếp bật mở, nhắc nhở cô rằng họ đang có nhân chứng. Trong đó, tất nhiên, là điểm mấu chốt. Kevin lùi lại một vài inch, thậm chí không đủ xa để làm mát lại đôi môi anh. Đôi mắt anh không hề rời khỏi miệng cô, và anh vẫn giữ bàn tay mình trên ngực cô.

“Đi đi.”

Một hơi thở hỗn hển từ Amy. Một tiếng thịch ở cửa. Những âm thanh vội vã rời đi.

“Tôi – tôi đoán chúng ta đã cho họ thấy,” Molly thở ra ngay dưới miệng anh.

“Tôi đoán vậy,” anh lập lại. Và sau đó anh bắt đầu hôn cô lần nữa.

“Molly, Ta – Oh! Xin lỗi...”

Một tiếng thịch khác ở cửa. Tiếng bước chân vội vã rời đi, lần này là Lilly.

Kevin lẩm bẩm nguyên rủa. "Chúng ta cần phải ra khỏi đây."

Giọng nói của anh nhắc cô đến lần cô nghe thấy anh nói ở cuộc phỏng vấn trên ti vi rằng anh hứa sẽ quyên góp cho Green Bay. Anh thả chân Molly ra. Bàn tay anh trượt miễn cưỡng ra khỏi ngực cô.

Cô buộc bản thân phải trở về từ nơi cô không được phép ở. “Tôi thực sự không nghĩ rằng—”

“Không nghĩ thêm gì nữa, Molly. Tôi là chồng em, chết tiệt, và bây giờ là lúc em nên bắt đầu hành xử giống một người vợ.”

“Giống một— Ý anh là—”

Nhưng Kevin bản chất là một người đàn ông hành động, và anh đã nói chuyện đủ. Nắm lấy cổ tay cô, anh kéo cô đến cửa sau.

Cô không thể tin được điều đó. Anh bắt buộc cô__

Tình dục cưỡng ép!

Oh, jeez...Hãy đấu tranh chống lại! Nói không với anh!

Cô biết chính xác từ chương trình Oprah phụ nữ sẽ nên làm gì trong tình huống này. La hét hết sức có thể, cuối thấp xuống mặt đất, và đá kẻ tấn công mạnh nhất có thể. Oprah đã giải thích rằng cách này không chỉ có lợi thế chứa nhiều bất ngờ, mà nó còn hữu dụng với cơ thể thấp và không có sức mạnh của người phụ nữ.

La hét. Cuối thấp. Đá mạnh

“Không,” Cô thì thầm

Kevin không nghe thấy. Anh đang kéo cô băng qua khu vườn và dọc theo con đường chạy dài giữa khu nhà và con hồ. Đôi chân dài của anh ăn ngón mặt đất như thể chúng đã làm khi anh cố gắng đánh bại tiến còi mãn cuộc. Cô có thể đã vấp ngã nếu như anh không siết chặt cô đến như vậy.

La hét. Cuối thấp. Đá mạnh. Và tiếp tục la hét. Cô nhớ lại phần đó. Bạn nên tiếp tục la hét trong suốt thời gian bạn thực hiện những cú đánh.

Ý tưởng cuối sát xuống mặt đất thật thú vị. Phản trực giác, nhưng nó rất khôn ngoan. Phụ nữ không thể cạnh tranh với đàn ông khi xét đến sức mạnh phần trên cơ thể, nhưng nếu kẻ tấn công nam đang đứng và người phụ nữ đã cuối xuống...Một thế phòng thủ tốt, và đá nhanh vào những nơi yếu điểm...Nó chắc chắn hiệu quả.

“Um, Kevin...”

“Giữ im lặng đi, hay tôi sẽ có chúa là tôi sẽ có em ngay tại đây.”

Đó, nó chính xác là Tình dục cưỡng ép.

Ờn Chúa.

Molly quá mệt mỏi để nghĩ ngợi, quá mệt mỏi để đấu tranh chống lại những thứ cô rất muốn. Cô biết đó là sự phản ánh tệ hại của tính cách cẩn trọng của cô, cô cần hiểu rằng quyết định này đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình. Ngay cả nếu xem Kevin là kẻ cưỡng bức. Nhưng ở tuổi 27 cô chưa phải là người phụ nữ mà cô muốn trở thành. Người phụ nữ như dự định của cô. Khi cô 30, cô hoàn toàn chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm về đời sống tình dục của chính mình. Nhưng bây giờ cô cho phép anh làm điều đó.

Họ dậm thành thịch, thịch xuống con đường, băng qua căn nhà ‘Chúa Jesu Toàn năng’, băng qua căn ‘con thuyền Noah’. Và căn ‘Hoa Lily trên cánh đồng’ đang nằm ngay phía trước mặt.

Cô nhắc nhở bản thân về những thiếu sót của Kevin khi là một người tình và thề rằng cô sẽ không nói một lời nào với anh về chúng, không cả trong lần sau đó. Anh không phải là một người có bản tính ích kỉ. Làm sao anh có thể biết được màn dạo đầu khi anh có tất cả những phụ nữ sẵn sàng phục vụ anh? Những tưởng tượng nóng bỏng trong đêm sẽ bị cướp đi khỏi giấc ngủ của cô, rồi cuối cùng sẽ phai mờ trong ánh sáng chói chang khắc nghiệt của thực tế.

“Vào trong.” Anh giật mở cánh cửa căn nhà và đẩy cô vào.

Cô không có sự lựa chọn trong tình huống này. Không có sự lựa chọn nào cả. Anh to lớn hơn, khỏe mạnh hơn, có khả năng sử dụng bạo lực bất cứ lúc nào.

Ngay cả đối với người giàu trí tưởng tượng thì nó cũng hơi quá đáng.

Cô ước anh để cho cô đi, nhưng cô thích cái cách anh giữ chặt bàn tay mình trên hông cô. Và ánh mắt anh trông thật đe dọa.

“Em sẽ không bắt đầu đưa tôi một điều vớ vẩn nào về việc này nữa, được không?”

Điều này đặt ra một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu cô nói có, anh sẽ lùi lại. Nếu cô nói không, cô sẽ đưa anh sự cho phép để làm một số việc mà cô biết cô nên chống lại.

May mắn thay, anh đã không còn tức giận nữa. “Bởi vì tôi muốn phát bệnh với nó rồi! Chúng ta không còn trẻ con nữa. Chúng ta là những con người trưởng thành, khỏe mạnh và chúng ta ham muốn lẫn nhau.”

Tại sao anh không dừng nói và chỉ cần lôi cô vào phòng ngủ? Nếu không phải là tóc, thì ít nhất cũng là cầm tay.

“Tôi đã mang theo tất cả các biện pháp tránh thai cần thiết nên chúng ta chỉ cần...”

Nếu anh chỉ cần mang theo một khẩu súng và chĩa nó về phía cô nếu cô không nằm xuống đó và để anh làm những điều anh muốn. Trừ khi cô muốn làm nhiều thứ hơn là chỉ nằm đó.

“Bây giờ, Tôi đề nghị em lê cặp mông nhỏ nhắn của mình vào thẳng phòng ngủ!”

Những lời hoàn hảo, và cô yêu cái cách anh chỉ ngón tay về phía cửa, nhưng biểu hiện trong đôi mắt anh đã bắt đầu trông bớt giận dữ hơn nhưng thay vào đó là sự thận trọng. Anh dường như đã sẵn sàng để quay trở lại.

Cô vội vã đến phòng ngủ. Cô không thể làm nhiều thứ với việc này, không thể để cho nó quá quan trọng. Cô là một nô lệ xinh đẹp bị buộc phải dâng hiến mình cho người đàn ông tàn nhẫn (nhưng tuyệt đẹp), người mà sở hữu cô. Một cô gái nô lệ, người cần trút bỏ quần áo trước khi anh đánh bại cô!

Cô đã cởi áo ngoài ra vì thế cô đang đứng trước anh với áo ngực và quần short, cái mà không thực sự ngăn nhưng nó là cái quần harem lụa mỏng. Cái quần Harem anh sẽ xé toạc nó ra khỏi cơ thể cô nếu cô không cởi chúng ra.

Cô cúi đầu xuống và đá đôi dép của cô ra. Sau đó cô kéo cái quần harem – trượt qua chân cô và đá chúng sang một bên. Rồi cô nhìn lên, cô thấy ông chủ của mình đang đứng ở cửa phòng ngủ, một biểu hiện say mê trên khuôn mặt của anh, như thể anh không thể tin được nó lại dễ đến như vậy. *Ha!* Thật là *quá dễ cho anh!* Anh nhìn một cách chăm chú!

Cô chỉ còn mặc mỗi áo ngực vào quần lót. Nâng cằm mình lên, cô nhìn xuống bình vào anh. Anh có thể sở hữu cơ thể cô, nhưng cô sẽ không cho anh tâm hồn mình.

Anh di chuyển về phía cô, lấy lại sự tự tin của mình. Tất nhiên là anh tự tin. Cô cũng sẽ tự tin nếu cô có một đội quân bảo vệ đứng ngay ngoài cửa, sẵn sàng để xử một cô gái nô lệ không chịu phục tùng cái chết nếu cô ta không ngừng phản kháng.

Anh dừng lại trước cô và chiếu tia nhìn xuống, đôi mắt xanh lá của anh chà xát khắp cơ thể cô. Nếu cô có thể bỏ phần trên cơ thể mình ra, anh sẽ xé nó ra với con dao găm của mình...không, với *răng của anh!*

Anh đốt cháy da cô với đôi mắt độc đoán đó. Sẽ thế nào nếu cô không làm anh hài lòng? Một ông chủ tàn nhẫn thì đòi hỏi từ cô nhiều hơn chỉ là sự đơn giản phục tùng. Anh đòi hỏi sự hợp tác! Và (cô chỉ vừa nhớ ra) anh đã tuyên bố rằng người bạn thân nhất của cô, một nô lệ gái yếu đuối Melissa, sẽ bị tra tấn đến chết nếu anh không hài lòng. Không cần biết nó sẽ hủy hoại đi tự trọng của cô, cô cần phải làm anh hài lòng!

Để bảo vệ Mellisa.

Cô nâng cánh tay của mình lên và ôm lấy đôi quai hàm tuyệt đẹp của anh trong bàn tay mình, cố gắng liều lĩnh làm thoải mái con người tàn nhẫn này. Cô nghiêng người về phía trước và ép đôi môi thơ ngây của mình lên đôi môi hung bạo của anh – hung bạo...ngọt ngào.

Cô thở dài và trêu chọc anh với đầu lưỡi của mình. Khi anh mở miệng mình, cô liền xâm lược. Cô còn có thể làm điều gì khác được khi cô phải cứu lấy cuộc sống bất hạnh của Melissa?

Bàn tay anh vuốt ve khắp lưng trần cô, di chuyển lên chỗ cái móc áo ngực của cô. Da cô run lên. Cái móc bật mở ra.

Anh nắm chặt vai cô và tiếp tục hôn cô. Sau đó anh kéo mạnh cái áo ngực của cô ra và vứt nó sang một bên.

Miệng anh rời khỏi miệng cô. Quai hàm anh cọ vào má cô. “Molly...”

Cô không muốn là Molly. Nếu cô là Molly, cô phải túm lấy quần áo của mình và mặc chúng vào đúng vị trí, bởi vì Molly sẽ không tự hủy hoại mình như vậy.

Cô chỉ là một cô gái nô lệ, và cô cúi đầu phục tùng khi anh lùi lại và nhìn xuống bộ ngực trần của cô, bây giờ đang phơi bày trước cặp mắt săn mồi màu ngọc lục bảo của anh. Cô run rẩy và chờ đợi. Vải áo cọ vào nhau kêu sột soạt khi anh kéo cái áo thun của mình qua đầu và vứt nó sang một bên. Cô nhắm mắt lại khi anh kéo cô sát vào anh, ngực anh ấn vào ngực trần không còn bảo vệ của cô.

Cơ chân động quét qua làn da nhạy cảm khi anh bắt đầu hôn nhắm nháp cô, xung quanh cổ họng cô, sau đó xuống dưới ngực cô, cái mà không còn thuộc về cô nữa. Chúng là của anh. Từng phần của cơ thể cô thuộc về anh! Đầu gối cô trở nên yếu đuối và cô không thể đứng thẳng được. Cô muốn điều này rất nhiều, nhưng cô cần phải giữ những tưởng tượng tuyệt vọng của mình.

Ông chủ... Cô gái nô lệ... Để cho anh làm những gì anh muốn. Không được căm giận anh... Để anh— Ôi, đúng thế— mở rộng đường đi của nụ hôn lên xương sườn cô, đến rốn cô, dạ dày cô, lướt trên xương hông cô trong khi ngón tay cái của anh nắm lấy cái chun đàn hồi trên quần lót của cô.

Tập trung! Hãy hình dung một đôi môi tàn nhẫn! Những ánh nhìn độc đoán! Một hình phạt đáng sợ cho cô gái nô lệ sẽ phải trả nếu cô không dễ dàng mở chân mình ra để cho anh có thể trượt tay mình vào giữa chúng. Ông chủ tàn nhẫn của cô... Người chủ độc ác của cô...

“Có một cô thổ trên quần lót của em.”

Ngay cả một bộ óc sáng tạo nhất cũng không thể tưởng tượng được họ cùng nhau cười trong bóng tối này. Cô nhìn trừng trừng anh, sau đó cảm thấy không dễ chịu một chút khi một người trong số họ vẫn còn mặc một cái quần khaki trong khi người còn lại chỉ mặc mỗi cái quần lót màu xanh da trời có hình một cô thổ.

“Nếu vậy thì sao?”

Anh đứng thẳng và chà xát các ngón tay của mình trên mặt trước của chiếc quần lót và làm cô

rùng mình khi anh cho cô thử một cái vỗ nhẹ. “Chỉ rất tuyệt vời.”

“Chúng là quà của Phoebe. Một điều bất ngờ.”

“Chúng chắc chắn làm anh bất ngờ.” Anh hôn cổ cô trong khi anh tiếp tục vỗ nhẹ cô thử của cô. “Chúng là những cái duy nhất?”

Cô hít vào. “Có...có thể có một cái cái.”

Anh trượt cánh tay còn lại xuống phần dưới của cô và mát xa chúng. “Em có một chú lửng bảnh bao nào trên đó không?”

Cô có. Benny, với một cái mặt nạ nhỏ dễ thương. “Anh có thể dừng... nói chuyện... và tập trung vào... ahh... xâm chiếm.”

“Xâm chiếm?” Anh trượt một ngón tay bên dưới cái chun co dẫn.

“Dừng để tâm.” Cô thử dài ra khi anh mơn trớn. Oh, thật là độc ác. Cô mở rộng chân mình ra cho anh tiến vào nơi anh muốn.

Và anh thì muốn tiến đến mọi nơi.

Trước khi cô biết, quần lót của cô đã biến mất, cùng với quần áo của anh, và họ đang khóa thân trên chiếc giường của cô, không đủ kiên nhẫn để kéo tấm chăn xuống.

Trò chơi của họ trở nên nghiêm túc quá sớm. Anh nắm chặt vai cô và nâng cô lên phía trên anh – một vị trí của người phục vụ. Cô ngọ nguậy trên cơ thể anh, ôm đầu anh trong tay mình, và hôn lại anh, hi vọng anh có thể chậm lại.

“Em thật ngọt ngào...” anh thì thầm trong miệng cô.

Nhưng anh đã không thể phân tâm. Anh nắm lấy mặt sau của đầu gối cô và kéo chúng ôm lấy hông anh. Nó sắp đến. Cô cố gắng chuẩn bị giữ thẳng bằng cho cú đâm của anh và cắn môi để mình không hét lên với anh để giữ thời gian của anh, *để khỏi thất vọng, và dừng hành động như thể trọng tài vừa thổi còi cảnh báo còn hai phút!*

Cô đã tự hứa với mình rằng cô sẽ không thất vọng, nhưng thay vào đó cô lại cắn răng mình vào cơ bắp ở vai anh.

Anh tạo ra một âm thanh trầm khàn đục có thể là do đau đớn hoặc thỏa mãn, và việc tiếp theo mà cô biết là cô đang nằm trên lưng mình và anh đang nằm lơ lửng phía trên cô, đôi mắt màu xanh lá xấu xí.

“Vậy là cô thử muốn chơi rắn hả?”

Với 200 pound cơ bắp? Oh, tôi không nghĩ như vậy.

Cô bắt đầu nói với anh cô chỉ đang cố gắng để đánh lạc hướng anh để anh không thực hiện một cách nhanh chóng, nhưng anh đã trói chặt cổ tay cô vào nhau và tấn công xuống ngực cô.

Ahhhh Đó là tra tấn. Đau đớn. Còn tệ hơn cả đau đớn. Làm thế nào mà một cái miệng có thể gây ra nhiều tàn phá đến như vậy? Và cô không bao giờ muốn dừng nó lại.

Anh mơn trớn đôi môi mình trên bờ dốc của ngực cô. Anh ngậm vào núm vú cô, di chuyển sang núm bên kia, nơi anh cũng làm điều tương tự. Sau đó, không cảnh báo trước, anh bắt đầu mút mạnh__

Cô cong người quằn quại bên dưới anh, nhưng anh vẫn không chịu thả hai cánh tay của cô ra, nơi chúng đang bị giam cầm bởi một tay anh. Để cánh tay còn lại của anh được tự do lang thang.

Chúng đang di chuyển từ ngực xuống đến bụng, sau đó xuống thấp hơn, trượt xuyên qua các lọn tóc xoắn. Nhưng có vẻ như anh đang bị khiêu khích bởi vì anh nhanh chóng di chuyển vào bên trong đùi cô.

Chúng mở ra.

Anh nán lại nơi mà anh muốn.

Cô cong người quằn quại, cố gắng buộc những ngón tay trên người kia tránh xa khỏi đùi cô và những phần khác trên cơ thể cô nơi mà đang run lên dữ dội đến nỗi cô nghĩ cô có thể chết.

Anh không nhận ra điều đó. Anh quá bận rộn dày vò cô, quá bận rộn chơi đùa với ngực cô. Cô đã nghe nói rằng phụ nữ có thể đạt được cực khoái chỉ từ những việc này, nhưng cô đã không tin nó.

Cô đã sai.

Làn sóng đó tràn qua người cô một cách bất ngờ, ầm ầm mạnh mẽ xuyên qua cô, và liệng cô lên thẳng bầu trời. Cô không nhớ mình có la lên, nhưng cô nghe thấy âm thanh vọng lại và biết rằng cô đã có.

Anh chậm lại. Cô rùng mình dưới ngực anh, thở vào anh, cố gắng để hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với cô.

Anh vuốt ve vai cô. Anh hôn mái tóc cô. Hơi thở thì thầm của anh cù vào mái tóc cô. “Hơi nhanh, phải không?”

Cô xấu hổ. Sắp xếp lại ý thức. Ngoại trừ việc nó đang cảm thấy rất tốt, và hoàn toàn bị bất ngờ. “Một tai nạn,” cô nói xoay sở. “Và bây giờ đến lượt anh.”

“Ồ, Anh không vội...”, Anh nhặt lên một lọn tóc của cô, và hít nó. “Không giống như một số người.”

Mồ hôi óng ánh trên làn da anh, và cái cách anh thúc ép vào đùi cô đã nói cho cô biết rằng anh đang cần vội vàng hơn là anh muốn thừa nhận. Một sự vội vàng rất lớn. Thật hài hước... cô đã không nhớ gì về anh. Không hoàn toàn. Cô nhớ nó thật đau đớn. Và bây giờ cô nghĩ về nó, đã có thời điểm cô nghĩ mình thật nhỏ bé.

Không có khoảng thời gian nào thích hợp hơn bây giờ để tìm ra sự thật đó.

Cô trườn lên phía trên anh.

Anh kéo cô trở lại. Nán lại ở góc miệng cô. Khi nào anh mới chịu tiến hành phần tra tấn kia?

“Tại sao em không chỉ cần nằm đó và nghỉ một lúc?” anh thì thầm.

Nghỉ? “Oh, Tôi chắc chắn không —”

Anh giữ lấy vai cô, ghì chặt ngón tay anh ở nách cô, lại tiếp tục trượt những nụ hôn của mình xuống. Chỉ lúc này anh mới tiếp tục.

Trước khi đưa tay xuống đầu gối cô, đẩy chúng ra xa. Tóc anh trượt qua đùi trong cô, làm làn da nhạy cảm của cô run lên. Và sau đó anh dày vò cô với miệng mình.

Mút một cách nhẹ nhàng ... đẩy vào ngọt ngào ... Cô không thể thở được. Cô giữ lấy đầu anh, cầu xin. Hông cô oằn lên khi những đợt sóng cao bắt được cô một lần nữa.

Lần này khi cô bình tĩnh lại, anh không trêu chọc cô nữa. Thay vào đó, anh nắm lấy cái bao cao su mà cô đã quên, nới lỏng cơ thể mình với cô, và nhìn xuống với đôi mắt màu xanh lá của mình. Da

anh nóng rực bên dưới bàn tay cô, và tia sáng buổi chiều muộn tràn xuyên qua cửa sổ đổ lên người anh lấp lánh như vàng nóng chảy. Cô cảm thấy cơ bắp anh run rẩy ngay bên dưới lòng bàn tay cô khi nỗ lực kìm lại đã trở thành quá sức với anh. Tuy vậy, anh đã cho cô tất cả thời gian trên thế giới này.

Cô giang ra... mở rộng để chấp nhận anh.

Anh lấp đầy cô một cách chậm rãi, hôn cô, mơn trớn cô. Cô yêu anh vì sự quan tâm nhẹ nhàng anh đang làm, và một cách từ từ, cơ thể cô đón nhận anh.

Nhưng ngay cả khi anh chôn vùi toàn bộ mình, anh cũng không đâm nhanh vào cô. Thay vào đó, anh đang đâm vào nhẹ nhàng và chậm rãi.

Thật tuyệt, nhưng nó vẫn chưa đủ, và cô nhận ra rằng cô không muốn anh kiềm chế mình lâu hơn nữa. Cô muốn anh tự do và hoang dã. Cô muốn anh hưởng thụ cơ thể cô, sử dụng nó để thỏa mãn anh. Quần chân mình xung quanh anh, cô ôm ghì lấy anh và thúc giục anh tiến lên.

Sợi dây xích anh trói buộc mình liền bị đứt. Anh đâm sâu vào. Cô rên rỉ và đón nhận những cú thúc của anh. Cảm giác giống như bị đốt cháy trong ngọn lửa của các giác quan. Anh quá lớn đối với cô, quá mạnh mẽ, quá dữ dội... Hoàn hảo tuyệt đối.

Mặt trời đốt bỏng rát hơn cho đến khi chúng phát nổ. Họ cùng nhau bay vào một không gian tinh thể rực rỡ.

Anh không bao giờ muốn làm tình với một người phụ nữ có một cô thỏ trên chiếc quần lót của mình. Nhưng sau cùng, có rất nhiều điều về việc làm tình với Molly diễn ra khác hẳn so với bất kỳ kinh nghiệm anh nào đã có. Sự nhiệt tình của cô, sự rộng lượng của cô ... Tại sao anh phải ngạc nhiên?

Kevin trượt tay mình vòng qua hông cô và nghĩ về việc nó tuyệt đến như thế nào, mặc dù lúc đầu cô đã hành động rất kì lạ, gần như là cô đã cố gắng thuyết phục mình sợ hãi anh. Anh nhớ lại cái cách cô đứng trước mặt anh trong áo ngực và quần lót thỏ của mình, ngẩng cao đầu và vai. Nếu một lá cờ Mỹ được vẩy đằng sau cô, thì cô trông giống như một poster tuyển dụng rất gợi cảm của Marine Corps.^[85]

Cô cử động trong vòng tay anh và khịt mũi vào ngực anh, đào bới rúc vào giống như một trong những người bạn trong cuốn truyện của cô. Nhưng dù cho khịt mũi, hay đào bới, hay quần thỏ thì từng inch trên người Molly đều là phụ nữ.

Và anh đang gặp rắc rối lớn. Trong một buổi chiều, anh đã xóa bỏ tất cả mọi thứ anh cố gắng làm để chối bỏ cô.

Cô trượt tay mình từ ngực đến bụng anh. Lúc này những tia sáng chiếu lên tóc cô với ánh đỏ lấp lánh giống như một trong những cái bánh cô làm ngày hôm qua. Anh buộc mình phải nhớ tất cả các lý do làm anh phải cố gắng để giữ khoảng cách với cô, bắt đầu với thực tế rằng không lâu nữa cô sẽ không còn là một phần của cuộc đời anh, điều mà có thể làm bức mình chị gái cô, người sẽ là bà chủ của đội bóng anh sự định sẽ cùng dành siêu cúp năm nay.

Anh không thể nghĩ về tất cả các cách mà bà chủ đội bóng sẽ gây khó dễ, ngay cả với cầu thủ ngôi sao của mình, không phải bây giờ. Thay vào đó, anh nghĩ đến bao nhiêu đam mê được khóa bên trong cơ thể phụ nữ nhỏ nhắn giỏi nguy hiểm này, người mà phải và không phải vợ anh.

Cô khịt mũi một lần nữa. “Anh không phải là một bức tượng bán thân. Ý em là, khi là một người tình.”

Anh vui vì cô không thể thấy nụ cười của anh, bởi vì đưa cho cô bất kỳ lợi thế nhỏ nhất nào đều

có nghĩa là anh sẽ chấm dứt việc bơi trong hồ với quần áo trên mình. Anh quyết định trêu chọc. “Thật xúc động. Anh có thể lấy cái khăn tay được chứ?”

“Em chỉ có ý là – well, sau lần cuối cùng...”

“Đừng kể với anh.”

“Nó chỉ để so sánh thôi.”

“Trong tình huống đó—”

“Em biết là nó không công bằng. Anh đang ngủ. Và không hề muốn. Em đã không quên điều đó.”

Anh kéo cô vào gần hơn và nghe thấy chính mình nói, “Có lẽ bây giờ là lúc quên nó đi.”

Đầu cô ngẩng lên, và cô nhìn vào anh với hàng nghìn cảm xúc trên gương mặt cô, hi vọng là một trong số đó. “Ý anh là gì?”

Anh vuốt ve phía sau cổ cô. “Ý anh là, chuyện đã qua rồi. Hãy quên nó đi. Và em đã được tha thứ.”

Đôi mắt cô rướm nước. “Ý anh là thế, đúng không?”

“Ý anh là thế.”

“Oh, Kevin... em—”

Anh cảm nhận được những gì cô sắp nói, và anh đang trong tâm trạng không muốn nói chuyện nữa, vì vậy anh bắt đầu làm tình lại với vô.

Chương 19

Vâng!

Ghi chú cho Chik,

"Có phải một anh chàng vai u thịt bắp chỉ muốn một thứ?"

Molly ngồi trong vọng lâu nhìn chằm chằm vào căn nhà và mơ màng về đêm qua thay vì chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tiệc trà mà cô đã mời tất cả mọi người tham dự tại bãi cỏ chung chiều nay. Cô đã lái xe vào thành phố sau bữa sáng để mua thêm bánh cùng với một số đồ uống nhẹ khác, nhưng sự tỉnh táo là điều cuối cùng trong tâm trí cô. Cô nghĩ về Kevin và tất cả những điều tuyệt vời họ đã làm.

Một cánh cửa xe kêu sầm một cái, làm cô mất tập trung. Cô nhìn lên để thấy rằng anh đã có một cuộc phỏng vấn hoàn hảo với người đứng ngay bên cạnh những cái bánh xe cũ rích của chiếc Crown Vicrotia kia. Molly đã nhìn thoáng qua bà khi bà đến phỏng vấn và ghét vẻ bề ngoài của bà. Chỉ cần một lần nhìn vào cái kính đọc sách nghiêm trang, đang lơ lửng xung quanh cái chuỗi hạt trên cổ bà đã nói cho Molly biết rằng những cái bánh mà người phụ nữ này làm sẽ không bao giờ cháy xém ở mặt dưới.

Kevin xuất hiện ở trước hiên. Molly tự động vẫy tay với anh, sau đó ước rằng cô đã không bơi vì nó làm cô trông quá háo hức. Nếu cô là một trong những người phụ nữ cực kì bí ẩn, người mà có thể điều khiển được đàn ông chỉ với một cái nháy mắt hay một tia nhìn âm ỉ. Nhưng cả cái nháy mắt hay tia nhìn âm ỉ đều không phải điểm mạnh của cô, và Kevin cũng không phải là người đàn ông dễ điều khiển.

Roo nhìn thấy anh đang băng qua bãi cỏ và chạy vội vàng đến đón anh, hy vọng có được một trò

chơi đuổi bắt. Da Molly bắt đầu nóng lên khi chỉ cần nhìn vào anh. Bây giờ cô đã biết chính xác từng phần cơ thể của anh bên dưới cái áo polo đen và cái quần khaki kia trông như thế nào.

Cô rùng mình. Cô không nghi ngờ gì anh thích việc làm tình với cô đêm qua – Cô đã làm khá tốt, nếu cô có tự nói với bản thân mình – nhưng cô biết nó không có nghĩa cũng như vậy đối với anh. Anh đã rất.. tất cả mọi thứ – dịu dàng, dữ dội, cảm xúc, và nhiều đam mê hơn cả trí tưởng tượng của cô có thể nghĩ ra. Đây là thứ nguy hiểm nhất, không tưởng nhất, vô vọng nhất mà cô từng trải qua, và đêm qua đã làm cho nó còn tồi tệ hơn.

Đột nhiên Kevin dừng lại. Cô nhìn thấy ngay lập tức cái gì đã thu hút anh. Một cậu bé 9 tuổi đang đứng ở rìa bãi cỏ ôm một quả bóng. Tên cậu bé là Cody. Bố mẹ cậu đã giới thiệu cậu ngày hôm qua khi họ đăng kí vào căn ‘Đồng cỏ xanh’.

Kevin có thể không biết họ là những vị khách trẻ nhất. Họ chỉ xuất hiện ở trước hiên nhà vào buổi chiều, và sau đó ở lì trong phòng ngủ của căn nhà, nên anh không nhìn thấy đứa trẻ, và cô thì không đề cập gì đến việc đó.

Anh bắt đầu đi về phía cậu bé, Roo theo sau anh. Bước chân sải rộng kéo anh tiến đến gần hơn, cho đến khi anh dừng lại phía trước cậu bé. Molly đứng quá xa để có thể nghe thấy anh đang nói gì, nhưng có lẽ anh phải giới thiệu bản thân vì cậu bé trông hơi đông cứng lại, cái cách những đứa trẻ thường làm khi chúng thấy mình được giới thiệu với một vận động viên nổi tiếng.

Kevin xoa đầu cậu bé, sau đó từ từ lấy quả bóng từ tay cậu. Anh ném nó qua lại trong tay mình một vài lần, nói chuyện lại với cậu một lần nữa, rồi ra hiệu về phía trung tâm bãi cỏ. Trong một lúc cậu bé nhìn chằm chằm vào anh, như thể cậu không thể tin được những gì mình đang nghe thấy. Sau đó, cậu nhảy lên, và chạy ra để đón đường chuyển đầu tiên từ Kevin Tucker vĩ đại.

Cô mỉm cười. Đã mất hàng thập kỉ, nhưng Kevin cuối cùng đã có được một cậu bé chơi cùng ở Khu cắm trại Hồ Gió này.

Roo tham gia trò chơi đuổi bắt, quấy đuôi dưới mắt cá chân họ và đòi tham gia cùng, nhưng không ai trong số họ để ý. Cody có hơi chậm và vụng về đáng yêu, và Kevin thì tiếp tục khuyến khích cậu.

“Cháu có một cánh tay khỏe mạnh của cậu bé 12 tuổi đấy.”

“Cháu chỉ mới 9 thôi.”

“Cháu đang làm rất tốt với 9 tuổi đấy!”

Cody tươi cười và cố gắng hơn, chân cậu nhấp nhô khi cậu chạy theo quả bóng, sau đó nỗ lực không thành công để sao chép tư thế của Kevin khi cậu ném quả bóng lại.

Sau gần nửa giờ, cuối cùng cậu cũng mệt, nhưng Kevin quá u là nhập tâm thay đổi lại lịch sử. “Cháu đang làm rất tốt, Cody. Chỉ cần thả lỏng cánh tay ra và sửa lại tư thế một tí.”

Cody đã cố gắng tốt nhất để thực hiện theo, nhưng cậu bắt đầu chiếu cái nhìn khao khát về phía căn nhà mình. Kevin, mặt khác, chỉ tập trung vào việc đảm bảo chắc chắn rằng cậu bé này sẽ không cô đơn như anh đã từng.

“Hey, Molly!” Anh gọi lại. “Em có nhìn thấy cánh tay ném bóng tuyệt vời của cậu bạn anh đây không?”

“Vâng, em thấy.”

Cody bắt đầu kéo lê đôi giày của mình, và ngay cả Roo cũng trông rất mệt mỏi. Nhưng Kevin vẫn không biết gì cả.

Molly chuẩn bị sẵn sàng để can thiệp thì ba anh em nhà O'Brian – một 6 tuổi, một 9 tuổi và 11 tuổi như cô nhớ đang chạy ra khỏi khu rừng đằng sau.

"Hey, Cody! Lấy quần áo đi. Mẹ tụi mình nói chúng ta có thể đi bơi!"

Khuôn mặt Cody sáng bừng lên.

Kevin trông cau kỉnh. Cô thật sự cần nói với anh rằng một vài gia đình đăng kí phòng ở đây hôm qua có cả trẻ con. Cô có một niềm hi vọng đột nhiên và phi lí rằng bằng cách nào đó nó sẽ làm anh thay đổi ý định bán nơi này của mình.

Cody ôm quả bóng vào ngực và nhìn một cách khó khăn.

"Thật vui được chơi với chú, Tucker, nhưng... uh... Cháu phải đi chơi với bạn cháu ngay bây giờ, Được không ạ?" Cậu dịch ra xa một tí. "Nếu chú... không thể tìm thấy ai chơi cùng thì, cháu đoán – cháu có thể quay lại sau"

Kevin hắng giọng. "Không sao. Cháu cứ đi với bạn mình đi."

Cody chạy một mạch theo sau ba anh em nhà O'Brian.

Kevin chậm chậm tiến đến Molly. Anh trông rất lúng túng khiến cho Molly phải cắn môi để ngăn mình không cười. "Roo sẽ chơi với anh."

Roo đang rên rĩ và kéo lê mình bên dưới vọng lâu.

Cô đứng lên và bước đến bậc tầng cấp cuối cùng. "Okay, em sẽ chơi với anh. Nhưng đừng có ném mạnh tay đấy."

Anh lắc đầu hoang mang. "Mấy đứa trẻ đó ở đâu ra vậy?"

"Trường học đang nghỉ. Em đã nói với anh chúng sẽ đến rồi."

"Nhưng... bao nhiêu đứa?"

"Ba nhóc nhà O'Brian, và Cody có một chị trông trẻ. Hai gia đình đều có một cô con gái đang tuổi teen."

Anh ngồi xuống trên một bậc tầng cấp.

Cô giấu niềm thích thú của mình khi ngồi xuống bên cạnh anh. "Anh có thể sẽ gặp chúng vào chiều nay. Bữa tiệc trà ở vọng lâu sẽ là một cách tốt để bắt đầu một tuần mới."

Anh không nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm ra bãi cỏ rộng.

Cô coi nó như là một tặng phẩm cho tính cẩn thận của mình khi để chỉ một tiếng cười nhỏ bật ra. "Rất tiếc vì bạn chơi của anh đã bỏ chạy."

Anh chà gót giày của mình trong cỏ. "Anh đã biến mình thành thằng ngốc, đúng không?"

Trái tim cô tràn đầy cảm xúc, và cô tựa má vào vai anh. "Đúng, nhưng thế giới cần những tên ngốc như anh. Anh là một người rất tốt."

Anh mỉm cười với cô. Cô cười lại với anh. Và đó là lúc nó đánh vào cô.

Tất cả điều này không phải chỉ là phải lòng. Cô đã yêu anh.

Cô hoảng sợ và giật mình ra xa.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả!” Cô bắt đầu nói luyên thuyên để che đậy sự hoảng sợ của mình. “Có một vài gia đình khác. Nhiều những đứa trẻ hơn. Đăng kí phòng vào hôm nay với... một vài đứa trẻ. Gia đình Smith. Họ không nói có bao nhiêu – bao nhiêu đứa con. Amy đã nói chuyện với họ.”

Yêu Kevin Tucker! Làm ơn, đừng có như vậy! Cô không học được bất cứ điều gì sao? Cô đã biết từ tuổi thơ của mình rằng khó khăn như thế nào khi khiến một ai đó yêu cô, nhưng một lần nữa cô lại rơi vào vòng xoáy cũ rích đau khổ đó. Những ước mơ và hi vọng của cô sẽ ra sao? Câu Chuyện Tình Yêu của cô sẽ như thế nào?

Cô cảm thấy như mình đang vùi đầu trong tay khóc. Cô muốn tình yêu, nhưng anh chỉ muốn quan hệ tình dục. Anh động đây bên cạnh cô ấy. Cô vui vì sự sao nhãng đó, và cô nhìn theo ánh mắt anh đến bãi cỏ. Các chàng trai nhà O'Brian đang chơi đuổi bắt trong khi chúng đợi Cody thay đồ bơi. Hai cô gái trông gần 14 đang đi lên từ bãi cát mang theo một cái boombox. Kevin nhớ về thời tuổi thơ, về cái boombox, về khu rừng và về những căn nhà sơn đầy màu sắc.

“Anh không thể tin được nó đang ở cùng một nơi.”

“Nó không phải,” Cô nói. “Mọi thứ đã thay đổi.” Cô hắng giọng và cố ngăn tình trạng hỗn loạn của mình. “Người phụ nữ mà anh đã thuê ấy. Bà ta bắt đầu làm vào ngày mai à?”

“Bà ta nói với anh là phải sa thải Amy trước tiên.”

“Sao? Anh không thể! Con bé đã làm mọi thứ anh yêu cầu và hoàn thành tất cả mọi việc! Mặt khác một chút thái độ hạ cổ đó không quấy rầy đến các vị khách.” Cô đứng bật dậy khỏi bậc tăng cấp. “Em nói thật đấy, Kevin. Anh nên làm cho con bé che cái vết bầm tình yêu của nó lại, nhưng anh không được sa thải con bé.”

Anh không trả lời.

Molly tăng âm lượng cảnh báo. “Kevin...”

“Thư giãn đi, được chứ? Tất nhiên là anh sẽ không sa thải con bé. Đó là lý do vì sao bà già đó lái xe bỏ đi một cách tức giận.”

“Cảm ơn Chúa. Vấn đề của bà ta với Amy là gì vậy?”

"Hình như Amy và con gái bà ta học cùng trường cấp 3 nhưng chúng không bao giờ chơi cùng nhau. Nếu con gái bà ta mà giống mẹ mình, anh sẽ đứng về phía Amy.”

“Anh đã làm điều đúng đắn.”

“Anh đoán vậy. Nhưng đây là một thị trấn nhỏ, và anh đã tìm đến những người cuối cùng trong cái danh sách ngắn cùn rồi. Tụi sinh viên thì đều đã đến làm việc tại Mackinac Island vào mùa hè, và những người mà anh cần thuê thì không thích thú nhận công việc mà chỉ kéo dài đến hết tháng Chín.”

“Đó là câu trả lời cho anh. Hãy giữ lại nơi này và tạo ra những công việc lâu dài.”

“Điều đó sẽ không xảy ra đâu, nhưng anh đang có một ý tưởng khác.” Anh đứng dậy và nhìn xuống cô, đôi mắt anh chứa đầy những điệu nhảy gợi cảm và miệng anh cong lên với một nụ cười. “Anh đã nói rằng em nhìn rất đẹp khi khỏa thân chưa?”

Cô rùng mình. “Cái ý tưởng gì vậy?”

Anh nói nhỏ hơn. “Em có con vật nào trên quần lót của em hôm nay không?”

“Em không có.”

“Anh đoán anh phải xem tận mắt.”

“Anh sẽ không!”

“Ồ, vậy hả? Ai sẽ ngăn cản anh nào?”

“Anh đang nhìn vào cô ấy đấy, cậu bé cơ bắp ạ.” Cô nhảy ra khỏi bậc tăng cấp và chạy băng qua bãi cỏ, vui mừng với cái ý tưởng giúp cô thoát khỏi tình trạng hỗn loạn của mình. Nhưng thay vì hướng tới khu B&B, nơi sự có mặt của các vị khách sẽ giữ cô an toàn, cô lại chạy phóng về phía căn nhà và tiến thẳng vào khu rừng nơi cô sẽ... không an toàn.

Roo yêu thích trò chơi mới này và chạy vụt theo cô, nhảy lên với sự phấn khích. Một ý nghĩ chợt lóe lên rằng Kevin có thể sẽ không chạy theo, nhưng cô không cần phải lo lắng lâu. Anh bắt kịp cô ở rìa con đường và kéo cô vào trong rừng.

“Dừng lại! Tránh ra!” Cô đánh vào cánh tay anh. “Anh đã hứa anh sẽ bung mấy cái bàn ra ngoài vọng lâu rồi mà.”

“Anh sẽ không bung bất cứ thứ gì cho đến khi anh nhìn thấy được cái gì trên quần lót của em.”

“Là Daphne, được chưa?”

“Anh có nên tin là em đang mặc cùng một cái quần hôm qua em mặc không?”

“Em có nhiều hơn một cái.”

“Anh nghĩ rằng em đang nói dối. Anh muốn xem nó tận mắt.” Anh kéo cô vào sâu hơn trong rừng thông. Trong khi Roo chạy vòng xung quanh và sủa, anh tìm thấy cái khóa quần short của cô. “Yên lặng nào, Godzilla! Đang có một việc nghiêm túc diễn ra ở đây đấy.”

Roo ngoan ngoãn im lặng.

Cô nắm lấy cổ tay anh và đẩy ra. “Đi chỗ khác đi.”

“Đó không phải là điều em nói tối qua.”

“Có ai khác sẽ nhìn thấy.”

“Anh sẽ nói với họ có một con ong cắn em, và anh đang lấy con ong đó ra.”

“Đừng có chạm vào nó! Cô nắm lấy cái quần short của mình, nhưng nó đã rơi xuống đầu gối cô. “Dung việc đó lại!”

Anh chăm chú nhìn xuống quần lót cô. “Là con lửng. em đã lừa anh.”

“Em đã không chú ý khi mặc quần áo.”

“Giữ yên thế. Anh chỉ vừa mới tìm thấy cái gì chích em thôi.”

Cô nghe thấy mình thở dài.

“Ồ,... ” Cơ thể anh di chuyển sát vào cô. “Nó đây rồi.”

Nửa giờ sau, khi họ mới vừa đi ra khỏi khu rừng, cái gì đó trông rất giống chiếc Suburban tiến vào bãi cỏ. Kevin đã nói với mình rằng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi anh nghe thấy tiếng lốp xe rít lại phía trước khu B&B, nhưng sau đó Roo đã sủa và chạy ù tới đó.

Molly hét lên và bắt đầu chạy. Cánh cửa xe mở ra, và một con chó xù trông giống như Roo nhảy ra. Sau đó đến những đứa nhỏ. Trông cứ như hàng tá, nhưng thật ra chỉ có bốn đứa, tất cả đều là nhà

Calebaw, đang đồ xô chạy về phía người vợ – không còn xa lạ—của anh.

Một sự khiếp sợ tụ lại ở đáy dạ dày anh. Một điều mà anh luôn biết: Nơi nào có những đứa trẻ nhà Calebaw, thì nơi đó có những ông bố bà mẹ nhà Calebaw.

Bước chân của anh chậm lại khi bà chủ tóc vàng khiêu gợi của đội Ngôi sao Chicago trườn ra khỏi phía người lái của chiếc xe và người chồng huyền thoại của cô thì xuất hiện bên phía ghế phụ. Thực tế là Phoebe đã lái xe không làm anh bất ngờ. Trong gia đình này, người lãnh đạo dường như chuyển đổi qua lại tùy theo hoàn cảnh. Khi anh tiến đến gần chiếc xe, anh đã có một linh cảm không mấy dễ chịu rằng không ai trong số họ thích tình cảnh tại Hồ Gió này.

Cái tình cảnh ở Hồ Gió này là gì? Gần hai tuần anh hành động như bị điên. Trại tập luyện sẽ bắt đầu chưa đầy hai tháng tới, nhưng anh không những cười với Molly, giận dữ với cô, lạnh lùng với cô, mà còn quyến rũ cô. Anh đã không xem bất kì cuốn phim ghi lại trận đấu nào, và anh đã không tập luyện đủ. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là bao nhiêu lần anh được làm tình cùng với cô – một cô nhóc-phụ nữ hỗn xược, bức mình, người không xinh đẹp, yên lặng, hay dễ hài lòng gì cả, và phiền như quỷ. Nhưng có rất nhiều niềm vui.

Tại sao cô phải là em gái của Phoebe? Tại sao anh không phải là gặp cô ở một quán bar? Anh cố gắng tưởng tượng cô trong một bộ đầm trong suốt với đôi mắt long lanh, nhưng tất cả những gì anh có thể thấy là cái cách cô trông như thế nào vào buổi sáng khi chỉ mặc chiếc quần lót của cô và cái áo phông của anh. Cặp chân trần của cô neo ở thanh ngang của cái ghế, mái tóc rất đẹp của cô rối bù xung quanh khuôn mặt, và đôi mắt xanh-xám tinh quái của cô bắn tia nhìn đầy rắc rối vào anh xuyên qua mép của chiếc cốc Peter Rabbit.

Bây giờ Molly đang ôm những cô cháu gái và cháu trai của mình, hình như quên mất việc quần áo nhàu nhĩ và có một vài lá thông dính trên tóc cô. Anh trông cũng không khá hơn là mấy, và bất kì cặp mắt sắc sảo nào cũng có thể nhìn thấy họ đã làm gì.

Không có cặp mắt nào sắc sảo hơn những cái thuộc về Phoebe và Dan Calebaw. Cả hai cặp mắt cùng chiếu về phía anh.

Anh trượt tay vào trong túi và chơi trò lạnh lùng. “Hey, chào. Bất ngờ nhỉ.”

“Chúng tôi cũng nghĩ vậy.” Phản ứng lịch sự của Phoebe tương phản hẳn với cái cách ám áp thường ngày cô chào đón anh, trong khi đó biểu hiện của Dan là sự đánh giá. Kevin chống lại sự không thoải mái của mình bằng việc nhắc nhở bản thân rằng anh là người không thể động đến, cầu thủ tiền vệ giỏi nhất AFC.

Nhưng trong đội Ngôi sao Chicago không có gì là không thể động đến chừng nào gia đình Calebaw vẫn còn nắm quyền, và ngay sau đó nó nhảy vào tâm trí anh một cách chính xác việc đó diễn ra như thế nào nếu anh không cẩn thận. Nếu họ đã quyết định họ muốn giữ anh tránh xa Molly, anh sẽ bị gọi vào văn phòng một ngày sớm thôi và nghe rằng anh là một phần của giao dịch có tính thương mại lớn. Rất nhiều đội bóng đang vật lộn sẽ rất hạnh phúc chi ra ngân sách hàng đầu cho một cầu thủ tiền vệ tài giỏi, và trước khi anh biết chuyện gì xảy đến, thì anh đã tìm thấy mình đang chơi cho một trong những đội bóng ở nửa dưới bảng xếp hạng.

Khi anh nhìn Dan gỡ những lá thông bị mắc trên tóc Molly ra, một bức tranh tường tượng xuất hiện trong đầu anh rằng chính anh đang hô vang tín hiệu^[86] cho đội Lions trên sân nhà Silverdome.

Molly ôm những đứa nhỏ, người mà đang riu rít xung quanh cô. “Dì có ngạc nhiên khi thấy chúng cháu không, dì Molly? Gì ngạc nhiên chứ?”

“Roo! Kanga đến đây chơi với mày nè!”

“... và Mẹ nói chúng cháu có thể đi bơi trong...”

“... bị ngã khi đu khi và bị bầm một mắt!”

“... thằng bé đó gọi cho cón bé hằng ngày, thậm chí xuyên...”

“... sau đó nó ném hết tất cả các...”

“... Bố nói cháu còn quá nhỏ, nhưng...”

Sự chú ý của Molly chuyển từ đứa này sang đứa khác, biểu hiện của cô nhảy từ sự đồng cảm đến thích thú mà không mất một nhịp nào cả. Đây mới là gia đình thực sự của cô.

Một nỗi đau sắc nét đến với anh một cách bất ngờ. Anh và Molly chắc chắn không phải một gia đình, vì vậy nó không phải như thể anh bị cắt bỏ đi một thứ gì cả. Đó chỉ là một phản xạ còn sót lại của tuổi thơ anh, khi anh mơ ước được là một phần của một đám đông lớn và lộn xộn như thế này.

“Ôi Chúa ơi!” Molly ré lên. “Các cháu là gia đình Smith!”

Những đứa trẻ ré trở lại và chỉ ngón tay về phía cô. Bắt được rồi nhé, dì M!

Kevin nhớ Molly đã đề cập trước đây rằng cái gia đình Smith kia đã đăng kí vào ngày hôm nay. Gặp gỡ gia đình Smith. Ý thức trong anh càng sợ hãi hơn.

Molly nhìn chăm chăm vào chị cô, người đang ôm Roo. “Amy có biết chị thật sự là ai khi cô ấy xếp phòng đặt không?”

Tess cười khúc khích. Ít nhất thì anh cũng nhận ra đó là Tess, bởi vì cô bé mặc áo phong bóng đá trong khi chị em song sinh giống hệt của cô bé lại chạy nhón nháo trong một cái váy hè. “Mẹ đã không nói với chị ấy. Chúng cháu muốn làm dì ngạc nhiên!”

“Chúng cháu sẽ ở đây cả tuần!” Andrew kêu lên. “Và cháu muốn ngủ với dì!”

Tránh chỗ khác đi, chàng trai Andy. Cháu vừa mới đá chú Kevin già ra ngoài với móng chủ ấy đấy.

Molly vò tóc cậu và không trả lời. Cùng lúc đó cô tìm kiếm thành viên Calebrow im tiếng nhất.

Hannah đang đứng xa hơn một bên, như con bé thường làm, nhưng đôi mắt con bé ánh lên vẻ thích thú. “Cháu đã nghĩ đến toàn bộ chuyến phưu lưu mới của Daphne,” cô bé thì thầm, hầu như không đủ lớn để anh có thể nghe. “Cháu đã viết nó vào cuốn sổ lò xo của cháu.”

“Dì không thể chờ để đọc nó.”

“Chúng ta có thể ra bờ hồ được không dì Molly?”

Khi Dan nhận ra được thông điệp từ Phoebe, anh quay sang phía Kevin. “Cậu có thể chỉ cho tôi thấy căn nhà để tôi dỡ dỡ xuống được không?”

“Chắc chắn.” Đó là những gì anh không muốn làm. Dan đang thực hiện nhiệm vụ đánh giá bao nhiêu thiệt hại mà Kevin đã gây ra cho Molly yêu quý của anh. Nhưng khi đề cập đến thiệt hại, Kevin cảm thấy như thể anh là người duy nhất bị một vết thương ở đầu.

Molly chỉ về phía căn nhà phía đối diện xuyên qua bãi cỏ chung. “Anh sẽ ở trong căn ‘Kèn Trumpet của Gabriel’. Cánh cửa đang bị khóa.”

Kevin đi bộ băng qua bãi cỏ trong khi Kevin lái xe vòng qua. Họ làm việc như một đội khi họ

dở đồ xuống, nhưng anh biết Dan rất rõ, và nó không lấy chủ tịch đội Stars quá lâu để nói những gì trong suy nghĩ của anh.

“Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Dan đóng sầm cửa sau của chiếc Suburban mạnh hơn anh cần.

Kevin có thể mặt đối mặt với Dan, nhưng anh quyết định sẽ thông minh hơn nếu sử dụng mảnh khõe “ngớ ngẩn” của Molly. “Sự thật là, Tôi đang có một khoảng thời gian chó chết ở đây.” Anh nhặt một cái túi giặt đựng đầy đồ chơi bãi biển lên. “Tôi không nghĩ rằng nó lại trở nên khó khăn như vậy khi tìm một ai đó điều hành nơi này.”

“Bố!” Julie và Tess đang chạy lại, theo sau là Andrew. “Chúng con cần đồ bơi để có thể đi bơi trước bữa tiệc trà diễn ra chiều nay.”

“Trừ khi dì Molly nói con có thể uống nước chanh,” Andrew tuyên bố, “bởi vì con không thích trà!”

“Nhìn căn nhà của chúng ta kìa! Nó thật dễ thương!” Julie chạy đến cánh cửa khi Molly và Phoebe đang tiến lại với Hannah.

Molly trông căng thẳng, và Phoebe quan sát Kevin với cặp mắt lạnh giá như đội Lions lạc lõng giữa tháng mười một của Detroit.

“Hồ rất lạnh, các cô gái,” Molly gọi theo cặp song sinh trên cánh cổng, cố gắng để hành động như thể tất cả mọi việc đều bình thường. “Nó không giống như bể bơi ở nhà đâu.”

“Ở đây có những con rắn nước không?”

Câu hỏi đến từ Hannah, con bé trông rất lo lắng. Một điều gì đó về cô bé luôn thu hút sự chú ý của anh. “Không có rắn đâu, cô bé. Cháu có muốn ta đi với cháu không?”

Nụ cười của cô bé thấp sáng thái độ lên cả ngàn watt. “Chú sẽ chứ?”

“Chắc chắn. Lấy đồ của cháu đi, và chú sẽ gặp cháu ở đó.” Anh không muốn để Molly một mình với kẻ thù, vì vậy anh nói, “Dì của cháu cũng sẽ cùng đi. Dì ấy rất thích bơi trong một con hồ già, phải vậy không, Molly?”

Molly trông an tâm. “Chắc chắn. Tất cả chúng ta có thể đi cùng nhau.”

Và đây sẽ không hoàn toàn là để vui vẻ?

Anh và Molly vẫy một cách vui vẻ hẹn-gặp-lại sau với nhà Calebaw. Khi họ đã đi xa, anh nghĩ mình đã nghe thấy Dan lẩm bẩm với Phoebe, nhưng anh chỉ rõ được một từ.

“Slytherin.”

Molly đợi cho đến khi họ đi đủ xa trước khi cô để lộ tâm trạng rối bời của mình. “Anh phải dọn đồ của mình ra khỏi căn nhà ngay! Em không muốn họ biết chúng ta đã ngủ với nhau.”

Sau cái cách mà họ bị nhìn thấy khi ra khỏi khu rừng, anh nghĩ nó đã quá muộn, nhưng anh gạt đầu.

“Và đừng để Dan bắt lấy anh một mình một lần nữa. Anh ấy sẽ đưa anh báo động cấp 3 đấy. Em sẽ đảm bảo một trong những đứa trẻ sẽ luôn luôn ở quanh anh khi em ở với Phoebe.”

Trước khi anh có thể trả lời, cô đã đi về hướng căn nhà. Anh đá vào một cụm sỏi và hướng về phía B&B. Tại sao cô cần phải giữ bí mật? Không phải là anh muốn cô nói bất cứ điều gì – những

điều vốn đã mơ hồ như bản thân nó rồi. Nhưng Molly không phải lo lắng về việc bị bán đến Detroit như anh, vậy tại sao cô không nói với họ xuống địa ngục đi?

Anh nghĩ về nó càng nhiều, thì càng nhiều thái độ của cô làm phiền anh. Nó ổn với anh khi muốn giữ việc này riêng tư, nhưng bằng cách nào đó nó lại không ổn với cô.

Chương 20

Trong những ngày xưa, một cô gái thích một chàng trai thì luôn phải đảm bảo rằng chàng ta sẽ giành được chiến thắng khi họ cùng nhau chơi bài hay chơi board games.

"Chơi Rắn"

Bài viết cho Chik

Họ đã thay đồ xong đúng lúc cho bữa tiệc trà của Molly ở vọng lâu, cái mà cô đã quyết định sẽ tổ chức vào lúc 3 giờ thay vì 5 giờ bởi vì nó sẽ tốt hơn cho bọn trẻ. Cô đã phàn nàn với Phoebe rằng mấy cái đĩa giấy và những bánh cô mua ở cửa hàng đã làm cô thất vọng so với những tấm hình được in trên tạp chí *Victoria*, nhưng Kevin biết rằng cô quan tâm nhiều đến việc có được một khoảng thời gian vui vẻ hơn là mang lại những đồ ăn Trung Quốc hảo hạn.

Anh gật đầu với Lilly, người đang đi cùng với Charlotte Long và người bạn Vi của Charlotte. Anh vừa mới nhận ra rằng các cư dân ở đây đang che chắn bà khỏi những ánh mắt tò mò của các vị khách trọ ngắn ngày tại khu B&B. Anh đã nghĩ đến việc đi đến và nói chuyện với bà, nhưng anh không thể suy nghĩ được mình sẽ nói những gì.

Molly đang giữ mình xung quanh những con chó xù lon ton và đám trẻ ồn ào. Cô có một cái kẹp đất hình trái tim đỏ trên mái tóc mình, quần jeans hồng, bên trên là màu tím, và một dải băng ten màu xanh sáng trên đôi giày đế mềm của cô. Cô đang là một dải cầu vòng di động, và chỉ cần nhìn cô thôi cũng đã khiến anh bật cười.

"George!" Molly nhảy cẫng lên vui mừng vẫy với Liam Jenner khi ông đi ra khỏi chiếc xe tải nhỏ vào khoảng lúc 4 giờ và hướng về phía họ. "George Smith! Cảm ơn vì đã đến."

Jenner cười và tiến đến trao cho cô một cái ôm. Ông có thể đã lớn tuổi, nhưng ông vẫn đẹp trai một cách chết tiệt, và Kevin đã không điên lên với cái cách ông và quý cô thổ dính vào với nhau.

"Ông phải gặp chị gái của tôi. Chị ấy thường xuyên đến những buổi triển lãm tranh ở New York, nhưng tôi sẽ không nói với chị ấy ông là ai."

Yeah, đúng thế. Cặp mắt của Molly ánh lên vẻ tinh nghịch, nhưng Jenner không hề biết gì cả. *Ông đã bị lừa.*

Khi người nghệ sĩ tiến về phía Phoebe, ông đang bước đến ngay sau Lilly. Có thể Liam đã quá mệt mỏi với tất cả mọi sự cực tuyệt của bà tại bàn bếp vào mỗi buổi sáng. Kevin không thể hiểu được nó. Nếu Lilly không thích được ở gần ông, vậy tại sao bà lại xuất hiện vào mỗi bữa sáng?

Anh liếc nhìn từ Lilly sang Molly và cố gắng nhớ xem chính xác cái khoảnh khắc khi sự tập luyện kiên trì của anh được đền đáp bởi những phụ nữ dễ thương vây quanh lấp đầy ngay trước mặt anh. Anh kéo mạnh cái mũ lưỡi trai xuống đầu mình và tự hứa rằng anh sẽ xem băng quay lại trận đấu vào tối nay.

Những người đàn ông muốn nói về bóng đá, Kevin và Dan chiều theo. Khoảng năm người lớn đã

ra về, nhưng bọn trẻ vẫn thích thú ở lại, và Kevin đã quyết định anh sẽ dựng một cái vòng lưới bóng rổ vào ngày mai. Có thể anh sẽ mua một số bè cao su. Và một vài chiếc xe đạp. Bọn trẻ nên có được những chiếc xe đạp trong khi chúng ở đây.

Cody và những cậu bé O'Brian chạy đến, khuôn mặt chúng đầm mồ hôi và quần áo thì cáu bẩn. Giống như cái cách một đứa trẻ nên được nhìn thấy vào mùa hè.

"Hey, chú Kevin! Chúng ta có thể chơi bóng được không?"

Anh có thể cảm thấy nụ cười giãn rộng chiếm toàn bộ khuôn mặt cậu. Một trò chơi bóng mềm trên bãi cỏ rộng, ngay chính nơi đã từng có một cái lều di động... "Chắc chắn chúng ta có thể. Nghe này! Tất cả mọi người ai muốn tham gia chơi trò bóng mềm^[**], giơ tay lên nào."

Những cánh tay được giơ rợp cả khoảng không. Tess và Julie giơ theo, và Andrew đã bắt đầu hô và nhảy. Ngay cả những người lớn cũng rất hào hứng.

"Chơi bóng mềm là một ý kiến rất tuyệt." Bà Charlotte Long ngồi trên cỏ nói vui vẻ. "Chia đội đi, Kevin."

Anh cười với sự vui vẻ của bà. "Cháu muốn trở thành đội trưởng không Cody?"

"Chắc chắn."

Anh tìm xung quanh cho một đội trưởng khác và định chọn Tess, nhưng một điều gì đó về cái cách Hannah ngồi trên chân bố mình và đang vuốt ve những con chó xù thu hút anh. Anh đã nhìn thấy tay cô bé khê nhắc lên một tí, rồi chỉ lại đặt vào lòng mình. "Hannah, cháu thì thế nào? Cháu có muốn trở thành một đội trưởng nữa không?"

Kevin bất ngờ khi thấy Dan hạ thấp đầu mình xuống và làm bầm cái gì đó.

"Không, chú Kevin!" Tess và Julie cùng khóc thét lên. "Không phải Hannah!"

Gần như cô thờ trong Molly đã bị anh làm bất ngờ, người mà được cho là cực kì nhạy cảm xung quanh trẻ em. "Uh... có thể sẽ tốt hơn nếu anh chọn một người khác."

Chuyện gì với những người này vậy?

May mắn thay, sự nhần tâm của họ đã không làm Hannah bối rối, người đang nhảy lên, vuốt thẳng quần short của mình, và trao cho anh nụ cười nhìn giống hết như dì của cô bé. "Cảm ơn, chú Kevin. Nhưng họ không bao giờ để cháu làm đội trưởng đâu."

"Đó là bởi vì em ấy—"

Phoebe đặt tay trên miệng của Tess, nhưng ngay cả cô nhìn cũng rất đau khổ.

Kevin đã ghé tởm với tất bọn họ. Không ai có nhiều tính cạnh tranh quyết liệt hơn anh, nhưng anh sẽ không bao giờ tự hạ thấp mình để làm cho một đứa bé cảm thấy tồi tệ chỉ bởi vì cô bé không phải là một vận động viên. Anh trao cho cô bé một nụ cười yên tâm. "Đừng chú ý đến họ, cháu yêu. Cháu sẽ là một đội trưởng tuyệt vời. Cháu thậm chí còn được phép chọn đội trước."

"Cảm ơn." Cô bé bước về phía trước và quan sát đám đông. Anh chờ đợi việc cô bé sẽ chọn hoặc anh hoặc là bố mình. Cô bé làm anh bất ngờ khi chỉ thẳng về phía mẹ mình, một phụ nữ chơi rất tệ đến nỗi những thành viên kì cựu của đội Ngôi sao thêm vào thói quen lên lịch hẹn nha sĩ chỉ để họ có cơ rời đội picnic trước khi trò chơi bóng mềm thường niên diễn ra.

"Cháu chọn Mẹ."

Kevin cúi gằm hơn và hạ thấp giọng. "Trong trường hợp cháu không chắc chắn, Hannah, cháu có

thể chọn bất kỳ ai cháu muốn, bao gồm cả những chàng trai. Nó có nghĩa là cả bố cháu. Chú. Cháu có chắc chắn rằng cháu muốn chọn mẹ mình đầu tiên không?"

"Con bé chắc chắn." Dan thở dài từ phía sau anh. "Chúng ta tiếp tục nào."

Hannah nhìn lên Kevin và thì thầm: "Mẹ sẽ cảm thấy tổn thương vì không ai muốn mẹ vào đội bóng của họ cả."

Tess cắt ngang xương đúng với tư cách một cô bé mới chỉ có 11 tuổi. "Đó là bởi vì mẹ chơi rất tệ."

Phoebe khịt mũi và vỗ nhẹ lên vai đội trưởng đội của cô, thật thuận tiện khi quên rằng không có ai ủng hộ cô trước đây. "Chú ý này con, Hannah. Một thái độ chiến thắng thì quan trọng hơn nhiều so với một năng khiếu tự nhiên."

Không giống như Hannah, Cody không phải kẻ ngốc, và cậu đã chọn năng khiếu tự nhiên hơn là thái độ chiến thắng. "Cháu chọn chú Kevin."

Dan đứng dậy từ bãi cỏ và di chuyển gần hơn về phía con gái mình. "Hannah, con yêu, bố ở đây. Đừng quên bố đấy. Bố sẽ bị tổn thương nếu con không chọn bố đấy."

"Bố sẽ không đâu." Hannah trao cho anh một nụ cười rực rỡ, quay đi, và gắn chặt mắt mình vào Lilly, người đang nói chuyện về làm vườn với một số phụ nữ lớn tuổi, và như Kevin có thể nhớ, đã không giơ tay. "Cháu chọn bà."

"Ta à?" Lilly nhìn hài lòng và đứng dậy. "Lạy Chúa, ta đã không chơi bóng mềm từ khi còn là một thiếu nữ."

Hannah mỉm cười với mẹ cô. "Đây sẽ là một đội rất tuyệt vời. Rất nhiều thái độ chiến thắng."

Cody, người không để cho bất kỳ ngọn cỏ nào mọc dưới chân của mình, đã chọn Dan.

Một lần nữa Kevin bước vào, cố gắng để giúp Hannah bằng cách chỉ tay về phía cậu bé lớn tuổi nhất của nhà O'Brian. "Chú đã xem Scott ném bóng xung quanh đây trước đó. Cậu ấy là một vận động viên khá tốt."

"Hãy giữ gìn hơi thở của cậu", Dan lầm bầm, và đủ chắc chắn, Kevin nhìn sự lựa chọn thứ ba của Hannah đến trong giây phút anh nhận ra môi dưới của Andrew mở ra.

"Cháu chọn Andrew. Thấy không, Andrew, chỉ bởi vì em chỉ có năm tuổi không có nghĩa là không ai muốn em trong đội bóng của họ."

"Cháu sẽ lấy Tess," Cody phản lại, nhắm thẳng vào mục tiêu.

"Và cháu sẽ lấy dì Molly!" Hannah cười rạng rỡ.

Kevin thở dài. Cho đến bây giờ, Cody đã có một tiền vệ NFL hiện tại, một cựu tiền vệ NFL trong nhóm của cậu, và một trong những cô bé có khả năng chơi thể thao tốt nhất đến từ phía bắc Illinois. Hannah, mặt khác, có mẹ mình, cầu thủ chơi bóng mềm tệ nhất lịch sử; cậu em trai nhỏ của mình, người rất đáng yêu nhưng, chỉ mới lên năm, không có nhiều kỹ năng; và Molly, người mà... Ừm—một quý cô bị lật thuyền, cố gắng để mình bị chết đuối, và nói chung là ghét thể thao.

Sự lựa chọn tiếp theo của Cody bao gồm một cô gái tuổi teen người đã chơi bóng đá hồi sớm với Tess, cậu giữa O'Brian – người đã xây một cái bể nhỏ - và cùng tập luyện thể dục với bố mẹ mình.

Hannah chọn cậu bé 6 tuổi O'Brian, một đứa trẻ Kevin khá là chắc chắn anh đã nhìn thấy đầu

con gấu ngủ của mình trong những bụi cây kia. Cô cứu lại mình bằng cách chọn chị gái mình Julie, người ít nhất cũng là một người biết múa và có tính đồng đội, và sau đó Liam Jenner, dù cho lý do của cô không quá hợp lý. “Bởi vì ông ấy đã vẽ một bức tranh rất đẹp về Kanga và Roo cho cháu.” Trong khi đó Cody điền thêm thành viên vào nhóm mình với những người trưởng thành khỏe mạnh, còn Hannah đã chọn tất cả những người già nhất, những người muốn được chơi bóng.

Nó sẽ trở thành một cuộc tắm máu.

Các cậu bé chạy về nhà của chúng để lấy dụng cụ chơi, ông Canfield – người đang bị chứng viêm khớp của mình gây phiền toái – xung phong tình nguyện làm trọng tài, và tất cả mọi người đã sẵn sàng vào vị trí của mình.

Đội của Hannah là đội đánh bóng trước, và Kevin thấy mình trên đứng ở vị ném bóng đối mặt với cậu bé 6 tuổi, người mà đã nhét con gấu ngủ của mình ở dưới cây đầu xuân. Kevin đã làm một sai lầm khi liếc nhìn về phía Molly và không ngạc nhiên khi cô trao anh một cái nhìn rõ ràng có ý nói rằng, *Nếu anh là loại người có thể tấn công cậu bé Linus, thì anh không phải là người như em đã nghĩ, và anh có thể quên đi việc có được em khóa thân bất cứ lần nào nữa trong tương lai, comprenez-vous?* (Tiếng Pháp: anh có hiểu không?)

Anh đã để đứa trẻ được đi bộ đến gôn.

Hannah cử Andrew tiếp theo, và Kevin ném một cú nhẹ về phía gôn nhà. Andrew đánh hụt, nhưng cậu đã có một cú vung gậy hoàn hảo so với một cậu bé ở lứa tuổi đó, và khi Kevin nhìn vào biểu hiện quyết tâm thể hiện trên gương mặt cậu, anh biết mình vừa mới bắt được hình bóng của Dan Calebaw trên đứa trẻ năm tuổi này. Bởi vậy, cú ném tiếp theo của anh khó hơn so với anh đã dự định, nhưng vì Andrew là đối thủ, và anh đã thực hiện những gì tốt nhất.

Molly, mặt khác, bắn vào anh tia nhìn “đồ đầu đất”. *Nó mới năm tuổi, đồ ngốc! Chỉ là một cậu bé mà thôi! Có phải chiến thắng quá quan trọng đến nỗi anh sẽ phải tấn công một đứa bé mới có năm tuổi đầu không? Anh chắc chắn sẽ không bao giờ, không bao giờ thấy một chiếc quần lót thô nào khác trong suốt cuộc đời còn lại của mình! Không bao giờ, và không trong bất cứ hoàn cảnh nào.* Adios, muchacho! (Tiếng TBN: Tạm biệt, chàng trai)

Kevin ném cho cậu một cú bóng nhẹ khác, và Andrew đã đánh một cú chính xác. Cậu bé O’Brian lớn tuổi nhất đã không hề biết đến sự nguy hiểm của nhà Calebaw, thậm chí đó là một đứa trẻ mẫu giáo đi nữa, và cậu đã mất tập trung. Kết quả là, Linus chiếm đến gôn 3, và Andrew chiếm đóng ở chỗ cha cậu tại gôn 2.

Dan vò tóc cậu.

“Chú Kevin?” Hannah gọi lịch sự. “Lượt tiếp theo của ông McMullen. Ông ấy muốn biết liệu ông ấy có thể sử dụng cây gậy của mình được không?”

Và không phải nó vừa nói lên tất cả hay sao.

Cuối cùng thì đến lượt đội Cody đánh bóng, và Kevin bước lên. Xung quanh vị ném bóng anh thấy cô bé Hannah – Tốt bụng hội ý với bốn nữ chiến binh khái huyền^[87]: Molly, Phoebe, Lilly, và Julie. Cuối cùng đám phụ nữ cũng phân tán, để lại người ném bóng của họ ở vị ném bóng.

Molly, một quý cô thô.

Kevin không thể nén lại nụ cười toe toét của mình. Bây giờ, nó thực sự rất giống. Và đoán thử xem, có đúng là cậu chàng và cô nàng đây không? Cậu lửng Benny đang thể hiện sự không khoan

nhượng của mình với Daphne nhỏ bé.

Molly cố gắng nhìn chằm chằm trả lại anh, nhưng anh có thể nói rằng cô đang rất lo lắng. Quá đúng. Đề cử All-American, MPV. Ứng cử viên cho giải thưởng Heisman^[88]. All-pro. Toàn những lí do chính đáng để mà lo lắng.

Anh bước lên gôn nhà và cười với cô. “Chỉ cần giữ bóng tránh xa khỏi đầu anh thôi, cưng à. Anh thích cái mũi đáng yêu của mình ở đúng nơi của nó.”

“Đó,” Dan nói từ phía sau anh, “là một sai lầm.”

Ồ vâng, đúng thế...

Molly thực hiện vài động tác xoay tròn bắt buộc để khởi động. Kevin gõ đầu gậy của mình xuống đất chờ đợi cú ném và nghĩ về việc cô trông thật đáng yêu. Hơn cả đáng yêu. Đôi môi cô hồng lên khi cô cắn vào chúng, và ngực của cô ép vào cái áo tím giống như cái cách chúng ép vào ngực anh tối hôm trước. Khi cô thả quả bóng ra, cặp mông nhỏ nhắn ngọt ngào nảy lên bên trong cái quần jean hồng bó sát kia giống như cái cách chúng nảy lên dựa vào—

Quả bóng bay vù qua anh trong lúc anh bị phân tâm. *Whoa... Cái đó là thế nào?*

“Đánh trượt lần một!” Ông Canfield hô to.

Một sự may mắn, chỉ có thế thôi. Một sự sai sót trong tập trung khi để mắt quá nhiều vào cô gái quyền rũ kia thay vì quả bóng. Anh bước ra khỏi gôn nhà.

Cô cũng biết nó chỉ là một sự may mắn, bởi vì cô bắt cắn môi dưới một lần nữa và trông thậm chí còn lo lắng hơn trước. Điều đó đã cho cô một khoảng thời gian đủ để bắt đầu một trò chơi trong tâm trí mình. “Cú ném đẹp đấy, Daphne. Xem cậu có thể làm thế được nữa không?”

“Tớ nghi ngờ điều đó đấy.”

Cô chắc chắn là rất lo lắng. Chắc chắn rất gợi cảm. Anh yêu cái cách quý cô đó làm tình, với tất cả trái tim của cô và từng phần trên cơ thể mình.

Mông của cô ngộ nguậy.Ồ, anh nhớ những cái ngộ nguậy đó có cảm giác như thế nào.

Quả bóng bay đến quá nhanh, nhưng lần này anh đã sẵn sàng cho nó – ngoại trừ nó đã để lại một bất ngờ ở những giây cuối cùng, và gậy của anh không đánh trúng bất cứ cái gì ngoài không khí.

“Tuyệt vời, dì Molly.”

“Cảm ơn cháu, Hannah.”

Kevin không thể tin được điều đó.

“Di chuyển tốt đấy,” Dan càu nhàu từ phía sau anh.

Molly vuốt ve phía trong bờ dọc ngực cô với ngón tay trỏ của mình. Đầu lưỡi của cô đang liếm vào môi dưới sưng húp. Chúa ơi, cô đã làm anh nóng lên! Ngay sau khi trận đấu này kết thúc, anh sẽ kéo cô vào trở lại trong khu rừng, dù có gia đình cô hay là không, và sau đó anh sẽ cho cô thấy thế nào là cuộc chơi thực thụ.

Cô thực hiện cú ném tiếp theo, và khi thả trái bóng ra, cô nhắm thẳng ngay vào đáy quần anh. Anh theo bản năng tránh ra để bảo vệ mình. Kết quả là anh đánh trượt phần lớn trái bóng và bóng lăn yếu ớt về lại ụ ném bóng. Anh bắt đầu chạy. Cô ném quả bóng cho Julie ở gôn 1, người đã bắt nó với một tư thế như diễn viên ba lê trong vở Hồ Thiên Nga.

Anh bị loại. Bị loại! Anh nhìn từ diễn viên múa ballet đến quý cô thỏ và cố gắng để chấp nhận nó. Đôi mắt Molly nhảy từ khuôn mặt anh đến đáy quần của anh. Và sau đó cô toe toét. “Em đã nói với anh là em đã ở trong trại hè chín năm chưa?”

“Anh tin là em đã có đề cập đến nó.” Anh không thể tưởng tượng được loại trại hè nào lại dạy trò gian trá đó. Nữ hoàng chuyên nghịch ngợm đã phải tự nghĩ ra tất cả những trò đó.

Lượt cuối cùng của hiệp đầu tiên Molly đã ném cho Cody một cú dễ dàng, Dan được đi bộ về gôn 1, và đánh bại đứa trẻ lớn nhất nhà O’Brian cùng với cha cậu.

Đôi – Vai u thịt bắp 0, Đội – Những đứa trẻ được chọn cuối cùng trên sân tập 2.

Cô đi ung dung qua anh khi đội của cô tiến lại từ phía sân ngoài. “Một ngày tuyệt vời.”

“Anh nhớ rằng em đã nói em không giỏi bất kì môn thể thao nào.”

“Em đã nói là em *không thích* bất kì môn thể thao nào, cậu bé vai u thịt bắp ạ.” Cô liếc nhìn ngực anh. “Chúng khác nhau đấy.”

Anh không thể để cô đi với điều đó, nên anh đã đưa cho cô một nụ cười khẩy thường thấy ở NFL. “Lần tiếp theo em nhìn chăm chăm vào khóa quần anh, cô gái cơ bắp ạ, em tốt hơn là đang nằm trên lưng mình.”

Cô cười và chạy đi để gia nhập vào đội của mình.

Lilly lên trước. Bà mặc bộ trang phục Gucci phù hợp với màu sắc lấp lánh từ chiếc nhẫn và vòng đeo tay của bà. Bà đá văng đôi giày màu da báo, tuột cái kính mát có chữ C lồng vào nhau ở gọng ra, và cầm lấy cái gậy đánh bóng. Bà thực hiện một vài động tác vung khởi động, sau đó đứng lên gôn nhà như thể bà sở hữu chúng vậy. Ngay lúc đó anh biết được rằng anh đã không thừa hưởng bản năng thể thao từ người cười ngửa biểu diễn kia.

Bà nhướn lông mày với anh, và đôi mắt bà ánh lên một màu sắc. Màu xanh lục như của anh.

Con biết mẹ là mẹ ruột của con và con yêu mẹ rất nhiều...

Anh không cố gắng để áp đảo bà. Thay vào đó, anh ném bóng tử tế và nhẹ nhàng về phía gôn nhà. Bà thực hiện một cú gậy vung tuyệt vời, nhưng kỹ thuật thì thật là tồi và bà đã đánh trượt quả bóng.

“Bóng lỗi!”

Anh ném cho bà một cú khác tương tự, và lần này thì bà đã thực hiện nó chính xác. Cây gậy đập mạnh vào quả bóng, và khi đội của bà hò reo, bà đã chạy về phía gôn 2. Anh giật mình bởi sự trào dâng niềm tự hào.

“Di chuyển tốt đấy.” anh thì thầm.

“Một thời huy hoàng đã qua,” bà nói.

Đội trưởng–Trái tim nhân hậu là người tiếp theo, với tất cả mọi sự trang trọng và nghiêm túc, cùng một sự lo lắng hiện trên gương mặt cô mà anh thỉnh thoảng nhìn thấy ở dì cô. Mái tóc thẳng màu nâu của Hannah sáng hơn so với của Molly, nhưng họ có cùng cái cằm bướng bỉnh, cùng một độ xét nhẹ ở mắt. Cô là một đứa trẻ nghiêm túc, cũng như rất gọn gàng. Cái áo bun American Girl của cô không thể hiện bất cứ dấu hiệu nào cho thấy cô muốn được chơi với cặp chó xù và ăn bánh sô cô la. Anh phát hiện một cuốn sổ nhỏ nhô ra khỏi túi sau quần short của cô, và một điều gì đó bên trong anh tan chảy. Cô có vẻ giống như là con gái của Molly hơn là của Dan và Phoebe. Đó có phải cái cánh mà

con gái của anh sẽ trông như thế nào không?

Cổ họng của anh thắt chặt lại.

“Cháu chơi không được tốt.” Hannah thì thầm từ phía gôn nhà.

Oh, chúa ơi, không phải thế... Anh là đồ chết tiệt. Anh liền ném rộng ra ngoài.

“Ném bóng lỗi lần một.”

Cô trông thậm chí còn lo lắng hơn. “Cháu giỏi vẽ hơn. Và viết nữa. Cháu làm rất tốt với việc viết lách.”

“Thôi đi, Hannah,” cô giật mình vô ý trước tiếng gọi của bố cô từ gôn 2.

Kevin luôn xem Dan Calebrow là một trong những ông bố tốt nhất anh từng biết, và nó vừa được chứng minh anh đã sai như thế nào. Anh bắn cho Dan một cái nhìn đàn áp và ném một cú lóp bóng từ từ, rất nhẹ, đến nỗi nó không thể đến được gôn nhà.

“Ném bóng lỗi lần thứ hai.”

Hannah cắn môi dưới của mình và nói với giọng thì thầm bất lực. “Cháu sẽ rất vui nếu nó qua được đến đây.”

Kevin tan chảy, và do đó cú ném tiếp theo của anh, nó chỉ vừa đến khu vực gôn nhà.

Hannah chặn bóng bằng gậy với một cú vung nhẹ.

Kevin chạy theo quả bóng, nhưng anh không vội vàng để anh có thể cho cô đủ thời gian chạy về gôn 1. Thật không may, Cody đã bắt trượt bóng, và cô đã tiếp tục chạy đến gôn 2.

Anh nghe thấy một điệp khúc cổ vũ theo sau và nhìn thấy Lilly nhảy trượt về gôn nhà, quên cả cái quần Gucci đang mặc.

Đội – Những đứa trẻ cuối cùng được chọn trên sân tập 3, Đội – Vai u thịt bắp 0.

Anh nghiêng đầu mình với Hannah.

“Cháu không phải là một cầu thủ đánh bóng giỏi,” cô nói với giọng run run lạc lõng của mình, “nhưng cháu có thể chạy rất nhanh.”

“Này chàng trai,” Dan nói trong chán ghét.

Kevin đã nói một một vài điều an ủi khi cô bé trao đổi một cái nhìn với dì cô, cái mà đã hạ gục đôi chân anh. Nó chỉ là một nụ cười. Nhưng nó không phải là một nụ cười bình thường.Ồ, không. Đó là một nụ cười ranh mãnh!

Một biểu hiện của sự hiểu nhau hoàn hảo giữa cháu gái và dì đến nỗi anh gần như nghẹn ngào. Anh đã bị lừa! Hannah là một tay chuyên nghịch ngợm thượng hạng, giống như Molly vậy!

Anh quay sang Dan, người trông đang ẩn chứa sự xin lỗi. "Phoebe và tôi vẫn không chắc chắn là nó đã có kế hoạch trước hay nó chỉ cứ xảy ra mà thôi."

"Anh nên nói với tôi chứ!"

Dan nhìn cô con gái út của ông với một sự kết hợp giữa phát cáu và niềm tự hào của người cha. "Cậu phải tự mình nhận ra thôi."

Thể thao đôi khi là một cách để làm cho tất cả mọi thứ trở nên rõ ràng, và ngay sau đó tất cả sẽ đầu vào đấy – từ việc tai nạn chèo thuyền gần như chết đuối của Molly đến chuyến du ngoạn không đặc

biệt gì của Marmie trên cây. Molly đã nắm được anh ngay từ những ngày đầu. Cody tiến lên, rõ ràng không hài lòng với màn trình diễn mờ nhạt của cầu thủ ném bóng đội mình, và điều tiếp theo mà Kevin biết, anh đang đứng ở gôn thứ hai trong khi Dan đã qua ụ ném bóng.

Hannah – Nghệ sĩ lừa bịp đang trao đổi ánh mắt ranh mãnh với Molly, và Kevin nhìn thấy lý do tại sao. Đó là lượt Phoebe đánh bóng.

Oh, và đây không phải là thời điểm tốt để bắt đầu triển khai hay sao? Có quá nhiều sự ngộ nghĩnh của cặp mông, sự liếm môi, và ngực nảy mạnh lên đủ để bất cứ ai chưa đủ độ tuổi được phép chứng kiến. Dan bắt đầu đổ mồ hôi, Phoebe gật gù, và điều tiếp theo anh biết, chủ sở hữu của đội Ngôi sao đã đứng trên gôn 1 trong khi quý cô Hannah chiếm gôn 3.

Nó đã biến thành một cuộc tắm máu.

Đội vai u thịt bắp cuối cùng cũng xoay sở để đánh bại đội Những đứa trẻ cuối cùng trên sân tập, nhưng chỉ bởi vì đội trưởng Cody đã đủ thông minh để thay thế Dan bởi Tess, người đã miễn dịch với cặp mông ngộ nghĩnh, cộng thêm không ai mắc những lỗi ngu ngốc nào nữa. Tess đã thực hiện công việc nhanh gọn để thiết lập lại vườn trẻ, và lịch sự nhưng kiên quyết xếp đặt những người già ra khu vực ngoài bãi cỏ. Tuy nhiên, ngay cả thế, cô cũng không thể ngăn cản được dì Molly của mình thực hiện cú đánh mạnh ăn điểm trực tiếp trong hiệp cuối.

Đối với một người ghét thể thao, Molly chắc chắn biết làm thế nào để xử lý một cây gậy, và cái cách cô chạy đến các gôn đã làm Kevin bị khuấy động đến nỗi anh phải cúi xuống và giả vờ xoa bóp chân bị chuột rút để tránh khỏi phải tự làm mình xấu hổ. Khi anh xoa bóp, anh nhớ đến việc cái giường của Molly sẽ đông đúc như thế nào vào tuần này với tất cả những đứa trẻ cứ rúc vào người cô. Và cái cách anh hiểu ra nó, hôm nay là tối của Julie, ngày mai có thể sẽ là Andrew, sau đó là Hannah và sau đó nữa là Tess. Có lẽ anh sẽ lên vào căn nhà sau giờ ngủ và bắt cóc dì M của chúng. Nhưng sau đó anh đã nhớ ra cô đã nói với anh rằng Julie là người rất tỉnh ngủ. Anh thở dài và sửa lại cái mũ lưỡi trai trên đầu mình. Đối mặt với nó. Sẽ không có bất cứ niềm vui nào ở Mudville tối nay. Kevin vĩ đại đã bị đánh bại.

Chương 21

Khu rừng có vẻ rất ma quái, và răng của Daphne đang đập vào nhau. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không ai tìm thấy cô? Cảm ơn Chúa là cô đã mang theo cái bánh sandwich kẹp rau diếp và mứt cam.

Daphne Chạy Trốn

Lilly dựa vào lưng ghế và nghe tiếng kêu leng keng của chiếc chuông gió treo trên cây Tử kinh đang nằm bên cạnh hiên nhà. Bà yêu nhưng cái chuông gió, nhưng Craig rất ghét chúng và không để cho bà treo chúng trong vườn của mình. Bà nhắm mắt lại, cảm thấy vui vì các vị khách của B & B hiếm khi ghé thăm nơi yên tĩnh phía sau khu nhà này.

Bà cuối cùng cũng thôi không tự hỏi mình bà đã ở đây được bao lâu rồi. Khi thời gian đến lúc cần rời đi thì bà sẽ được biết. Và hôm nay đã rất vui. Khi bà nhảy trượt đến gôn nhà, Kevin đã dường như rất tự hào về bà, và trong buổi picnic, anh đã không cố tình tránh mặt bà như Liam đã làm.

"Đang trốn khỏi công chúng ngưỡng mộ bà à?"

Đôi mắt bà chợt mở, và trái tim bà lỡ một nhịp khi người đàn ông bà đã nghĩ đến rất nhiều tiến đến từ cửa sau khu B&B. Tóc ông rối bù, quần áo ông nhàu nhĩ như cái quần soóc kaki ông đang mặc

và cái áo phông có cái túi hải quân ông đã mặc trước đó tại buổi picnic. Cũng giống như bà, ông đã không thay đồ sau buổi chơi bóng mềm đó.

Bà nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen đã thấy quá nhiều đó. "Tôi đang nghỉ ngơi hồi phục sau buổi chiều nay."

Ông ngồi xuống cái nệm trên ghế gỗ đỏ bên cạnh bà. "Bà là một cầu thủ bóng mềm khá tốt đối với một cô gái."

"Và ông là một cầu thủ bóng mềm khá tốt đối với một nghệ sĩ ảo lả."

Ông ngáp. "Ai cho bà gọi tôi là một tên ảo lả?"

Bà ngăn mình khỏi phải cười. Bà đã làm quá nhiều điều đó khi họ ở cùng nhau, và nó luôn khuyến khích ông. Mỗi buổi sáng, bà tự nói với mình bà sẽ ở lại trong phòng cho đến khi ông rời đi, nhưng bà lại muốn đi xuống cầu thang dù thế nào đi nữa. Bà vẫn không thể tin được những gì bà đã làm với ông. Nó như thể bà bị bỏ bùa mê, như thể cái xưởng vẽ bằng kính đó là một phần của thế giới khác. Nhưng bây giờ bà phải quay lại Kansas.

Bà cũng hơi tức giận khi ông đã trải qua bao nhiêu niềm vui một mình mà không có bà. Nếu như ông đã không cười với Molly, đã không tán tỉnh với Phoebe Calebow hoặc trêu chọc với những đứa trẻ. Ông là một người đàn ông thô lỗ, đáng sợ, và thực tế họ đã không sợ hãi ông bằng cách nào đó đã làm bà khó chịu.

"Đi tắm đi nào," ông nói. "Tôi cũng sẽ đi tắm, sau đó tôi sẽ đưa bà ra ngoài ăn tối."

"Cảm ơn, nhưng tôi không đói."

Ông đã phát một tiếng thở dài mệt mỏi và dựa đầu vào lưng ghế. "Bà cứ nhất định là quảng tất cả chúng đi, phải không? Bà sẽ không để cho chúng ta một cơ hội chiến đấu."

Bà thả chân mình xuống và ngồi thẳng "Liam, những gì đã xảy ra giữa chúng ta là một sai lầm. Tôi đã ở một mình quá lâu, và đó chỉ là một cơn bốc đồng ngu ngốc của tôi thôi."

"Chỉ là do thời gian và hoàn cảnh thôi, đúng không?"

"Vâng."

"Nó có thể đã xảy ra với bất cứ ai phải không?"

Bà muốn đồng ý, nhưng bà không thể. "Không, không phải với bất cứ ai. Anh có thể rất hấp dẫn nếu anh để tâm đến nó."

"Vậy là không nhiều người đàn ông. Em biết là có một điều gì đó giữa chúng ta, nhưng em lại không có đủ can đảm để nhìn nhận nó là gì."

"Tôi không cần phải biết. Tôi biết chính xác lý do tại sao tôi lại bị anh thu hút. Đó chỉ là một quy luật xưa cũ mà thôi."

"Em có ý gì?"

Cô xoay tròn chiếc nhẫn của mình. "Tôi muốn nói rằng tôi đã từng ở hoàn cảnh đó và làm như vậy. Con đầu đàn. Con ngựa đực thiết lập quyền lực cai trị đàn. Vị Hoàng tử tốt bụng, người mà làm cho mọi rắc rối của Cô bé Lọ Lem biến mất. Người đàn ông như anh là điểm yếu chết người của tôi. Nhưng tôi không phải là một thiếu nữ không một xu dính túi, người mà cần một ai đó để chăm sóc."

"Cảm ơn Chúa. Tôi không thích một thiếu nữ. Và tôi quá yêu bản thân để có thể chăm sóc cho

một ai khác.”

"Anh đang cố tình không hiểu ý tôi muốn nói.”

"Đó là bởi vì em đang làm tôi nhàm chán."

Bà sẽ không để cho sự khiếm nhã của ông làm phân tâm mình, đặc biệt là kể từ khi bà biết rằng việc đó đã được tính toán trước. "Liam, tôi đã quá già và đủ thông minh để làm cùng một sai lầm thêm lần nữa. Đúng, Tôi bị anh thu hút. Tôi bị thu hút theo bản năng bởi người đàn ông mạnh mẽ, dù cho bản chất của họ chà đạp lên người phụ nữ quan tâm đến họ.”

"Và ở đây tôi nghĩ rằng cuộc nói chuyện này không thể ấu trĩ hơn được nữa."

"Anh đang làm nó ngay bây giờ đây. Anh không muốn nói về điều này, vì vậy anh đang coi thường tôi để cố gắng làm cho tôi phải dừng lại."

"Quá tệ là nó không hiệu quả.”

"Tôi nghĩ rằng cuối cùng thì mình cũng thông minh hơn, nhưng rõ ràng tôi đã không, hoặc tôi sẽ không cho phép anh làm điều này." Bà đứng dậy từ cái ghế. “Nghe tôi này, Liam. Tôi đã sai lầm khi yêu một người đàn ông đầy kiểm soát một lần trong cuộc đời mình, và tôi sẽ không bao giờ làm điều đó thêm lần nữa. Tôi yêu chồng tôi. Tuy nhiên, Chúa ơi – đôi khi tôi còn ghét anh ấy nhiều hơn."

Bà ôm lấy mình, ngạc nhiên rằng bà đã tiết lộ một vài điều cho ông mà bà không thể thừa nhận được với chính mình.

“Anh ta có thể xứng đáng với nó. Anh ta nghe như thể là một gã chó chết vậy.”

“Anh ấy giống như anh vậy!”

"Tôi nghiêm túc nghi ngờ điều đó."

“Anh không nghĩ như vậy?" Cô chỉ tay về phía cái cây Tử kinh. "Anh ấy sẽ không để cho tôi có những cái chuông gió! Tôi yêu chuông gió, nhưng anh ấy ghét chúng, vì vậy tôi đã không được phép treo chúng trong khu vườn riêng của mình."

"Một quyết định chuẩn xác của anh ta. Chúng thật phiền toái.”

Dạ dày bà thắt chặt lại. "Để bản thân tôi yêu anh cũng giống như tôi yêu Craig thêm lần nữa vậy.”

"Tôi thực sự không bằng lòng với điều đó."

"Một tháng sau khi anh ấy qua đời, tôi đã treo một bộ chuông gió bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của tôi."

"Vậy thì, em sẽ không treo chúng bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của chúng ta!"

"Chúng ta không có một cửa sổ phòng ngủ nào cả! Và nếu chúng ta có, tôi muốn treo bao nhiêu bộ thì tùy thích!"

"Thậm chí tôi đã rõ ràng yêu cầu em không được làm?"

Bà gơ tay lên trong thất vọng. "Đây không phải là về những cái chuông gió! Tôi chỉ đưa cho anh một ví dụ mà thôi!"

"Em sẽ không cho qua một cách dễ dàng. Em là một trong những người khơi dậy đề tài đó.” Bây giờ ông đã đứng lên. “Tôi đã nói với em tôi không thích những thứ chết tiệt đó, nhưng em đã nói em sẽ treo chúng lên dù có thể nào, đúng không?"

“Anh mất trí rồi.”

"Điều đó đúng hay là không?"

"Đúng!"

"Tốt." Ông thở dài bất lực. "Nếu nó quan trọng với em, thì cứ việc treo những thứ chết tiệt đó. Nhưng đừng hy vọng là anh không phàn nàn. Những tiếng kêu phiền nhiễu chết tiệt. Và anh cũng sẽ mong đợi em làm một cái gì đó quan trọng với anh."

Bà giữ chặt lấy đầu mình. “Anh đang cố khiến tôi điên lên với ý tưởng dụ dỗ của mình phải không?”

"Anh đang cố gắng để làm rõ mà thôi. Một trong những điều em dường như không thể hiểu."

"Khai sáng cho tôi đi."

"Em sẽ không để cho bất kỳ người đàn ông nào áp chế em, không bất cứ ai. Anh chỉ cố gắng, nhưng em sẽ không cho phép anh, và nếu anh không thể làm điều đó, không ai có thể. Em thấy không? Chúng ta không có vấn đề nào cả"

"Nó không đơn giản như vậy!"

"Còn anh thì sao?" Ông chạm vào ngực mình, và lần đầu tiên ông trông có vẻ rất dễ bị tổn thương. "Còn về điểm yếu chết người của anh thì sao?"

"Tôi không biết anh có ý gì."

"Có lẽ nếu em suy nghĩ về một ai đó khác nhiều hơn là chính mình, em sẽ!"

Từ ngữ của ông không chỉ trích như của Craig. Những lời nói của Liam chỉ có ý định thúc dục cô, không phải để làm cô tổn thương. "Anh thật quá đáng!"

"Một người đàn ông như anh phải nên làm là gì, hãy nói với anh. Anh không biết làm thế nào để ngăn mình dừng lại, và anh đã quá già để học nó, vì vậy anh đã bị bỏ lại ở đâu?"

"Tôi không biết."

"Phụ nữ mạnh mẽ là điểm yếu của anh. Phụ nữ cứng rắn, người mà không bị suy sụp chỉ bởi vì một người đàn ông không luôn luôn nói những gì họ muốn nghe. Ngoại trừ những phụ nữ mạnh mẽ mà anh đang yêu, không muốn ở bên cạnh anh. Vì vậy, anh bị bỏ lại ở đâu, Lilly?"

"Oh, Liam ... Anh không yêu tôi. Anh—"

"Hãy có một ít niềm tin vào chính mình," Ông nói cộc cằn. "Vào người phụ nữ mà em đang trở thành."

Bà cảm thấy bị mắc kẹt trong sự chân thực tàn nhẫn của ông. Ông đã không biết những gì mình đã nói. Cái con người ông đang thấy khi ông nhìn vào bà không phải là người bà đang cảm thấy bên trong.

Ông di chuyển đến cuối hiên, tay cho vào trong túi của mình. "Anh nghĩ em đã đóng sầm cánh cửa vào mặt anh đủ lâu rồi. Anh yêu em, nhưng anh cũng có lòng tự trọng của mình."

"Tôi biết điều đó."

"Bức tranh gần như đã hoàn tất, và anh muốn em nhìn thấy nó. Hãy đến nhà anh vào tối thứ Năm."

"Liam, tôi—"

"Nếu em không xuất hiện, anh sẽ không tìm gặp em nữa. Em phải đưa ra quyết định, Lilly."

"Tôi ghét tôi hậu thư."

"Anh không ngạc nhiên. Phụ nữ mạnh mẽ thường làm vậy." Ông bỏ đi.

Kevin đã dành hai ngày tiếp theo cố gắng để bắt lấy Molly chỉ ở một mình, nhưng những chuyến đi của anh vào thành phố mua những chiếc xe đạp, chăm sóc các vị khách, và những đứa trẻ thì cứ xuất hiện bất ngờ mọi lúc anh thò đầu ra ngoài, anh đã không có lấy một cơ hội. Hai lần Dan đã cố gắng để trò chuyện với anh, nhưng điện thoại bị gián đoạn một lần và lần khác thì ắc quy xe khách hết điện. Vào tối thứ ba, anh đã rất cáu kỉnh và cảm thấy bức tức đến nỗi anh không thể tập trung vào cuốn phim ghi lại trận đấu, anh bị mắc kẹt trong văn phòng với đầu VCR. Năm tuần nữa là đến trại huấn luyện ... Anh thúc nhẹ Roo ra khỏi đùi mình và đứng dậy đi đến cửa sổ. Bây giờ là 7 giờ, nhưng một vài đám mây đen đã kéo đến và trời thì càng tối đi. *Em đang ở cái nơi chết tiệt nào vậy?*

Chỉ ngay sau đó điện thoại di động của anh reo lên. Anh giật lấy miếng bánh từ bàn làm việc. "Xin chào".

"Kevin, Molly đây."

"Em đã ở đâu vậy?" Anh càu nhàu. "Anh đã nói anh muốn nói chuyện với em sau bữa trà ngày hôm nay."

"Em phát hiện ra Phoebe đang đi bộ đến từ phía trước, vì vậy em đã lẩn tránh ra cửa sau. Chị ấy ngày càng kiên trì hơn. Sau đó, em chạy vào với Tess, và con bé bắt đầu nói với em về một cậu bạn thích nó."

Yeah? Thế còn về anh chàng người thích em thì sao?

"Có điều là ... sau khi rời Tess, em quyết định đi dạo một mình trong rừng, và em bắt đầu suy nghĩ về ý tưởng em có về Daphne. Ý tưởng này nối tiếp ý tưởng khác và điều tiếp theo em biết, em đã bị lạc."

Lần đầu tiên trong tất cả các ngày qua anh cảm thấy thư giãn. "Em không nói là." Khi anh nói lỏng sự kìm kẹp của mình trên điện thoại, dạ dày của anh kêu lên ầm ầm. Anh nhận ra là mình đã không ăn bất cứ thứ gì kể từ bữa sáng, và anh tiến vào bếp để bù đắp cho mình một cái bánh sandwich. Roo lon ton chạy theo.

"Lạc trong rừng," cô nói với sự nhấn mạnh.

"Wow". Anh đã cố gắng để tránh thể hiện nụ cười của mình trong giọng nói.

"Và bây giờ trời càng tối hơn."

"Chắc chắn rồi."

"Nó cũng trông như sắp mưa."

Anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. "Anh chỉ vừa mới nhận thấy."

"Và em rất sợ."

"Anh sẽ đặt cược đấy." Anh nhét cái điện thoại di động dưới cằm và lấy một ít thịt hộp từ tủ lạnh, cùng với một lọ mù tạt. "Vậy là em đã tìm thấy một cửa hàng tiện lợi gần đó và gọi cho anh?"

"Em tình cờ có mang theo cái điện thoại của Phoebe."

Anh cười toe toét và nắm lấy một túi bánh mì từ kệ đựng thức ăn. "Thông minh đấy."

"Tại trại hè, bọn em được dạy phải đeo một cái còi quanh cổ nếu có đi bộ một mình. Bởi vì em không có một cái còi nào ..."

"Em đã lấy một cái điện thoại di động."

"An toàn là trên hết."

"Chúa phù hộ cho sức mạnh của nền công nghệ thông tin." Anh quay trở lại tủ lạnh để lấy một ít pho mát. "Và bây giờ em đang bị lạc. Em hãy thử nhìn vào rêu đang mọc trên các thân cây xem?"

"Em đã không nghĩ đến điều đó."

"Nó mọc ở hướng Bắc." Anh đang bắt đầu xếp cái bánh sandwich của mình, để bản thân được thư giãn lần đầu tiên trong cả buổi tối.

"Vâng, em tin là em đã từng nghe đến nó. Nhưng trời quá tối để nhìn."

"Anh không cho là em đã nhét một cái la bàn trong túi của mình, hay cái đèn pin gì đó chẳng hạn?"

"Điều đó đã không xảy ra."

"Quá tệ." Anh thêm vào một ít mù tạt. "Em có muốn anh đến tìm em không?"

"Em thực sự đánh giá cao điều đó. Nếu anh mang điện thoại của anh đi cùng, em có thể chỉ trực tiếp cho anh. Em đã bắt đầu từ con đường phía sau Jacob's Ladder."

"Đó là một địa điểm tốt để anh bắt đầu. Những gì em nói – Anh sẽ gọi cho em ở đó."

"Trời bắt đầu trở tối nhanh hơn rồi. Anh có phiền nếu nhanh lên được không?"

"Oh, chắc chắn rồi, anh sẽ có mặt ở đó trước cả khi em biết đến điều đó." Anh tắt máy, cười khúc khích, và nằm xuống thưởng thức cái bánh sandwich của mình, nhưng anh hầu như chỉ vừa cắn có ba cái trước khi cô gọi lại.

"Yeah?"

"Em đã nói với anh em có thể đã bị bong gân mắt cá chân chưa?"

"Oh, không. Sao lại dễ xảy ra điều đó?"

"Một cái hố của loài vật nào đó."

"Hy vọng nó không phải là từ một con rắn. Có một vài con rắn chuông xung quanh đây."

"Rắn chuông?"

Anh tìm cái khăn ăn. "Ngay bây giờ anh đang đi đến Jacob's Ladder, nhưng phải có ai đó đang sử dụng lò vi sóng, bởi vì sóng của anh đang bị nhiễu, anh sẽ gọi lại cho em."

"Khoan đã, anh không có số –"

Anh tắt máy, cười lớn, và tiến đến tủ lạnh. Một cái bánh sandwich luôn có vị rất ngon nếu kèm thêm bia. Anh huyết sáo với chính mình khi anh bật nắp và quay trở lại để thưởng thức.

Sau đó, nó đánh vào anh. Anh đang làm cái quái gì vậy?

Anh giật lấy cái điện thoại di động của mình và bấm số của Phoebe từ trí nhớ của mình. Có rất nhiều thời gian sau đó để dạy cô một bài học. Đây là cơ hội đầu tiên anh có được trong hai ngày vừa qua để có được cô một mình. "Hey, Molly?"

"Vâng."

"Anh đang gặp một chút rắc rối để tìm em". Anh nhét cái điện thoại dưới cằm mình, nắm lấy chai bia, cùng với những gì còn lại của cái bánh sandwich của anh, và tiến ra cửa sau. "Em nghĩ mình có thể hét lên được không?"

"Anh muốn em hét lên?"

"Nó sẽ rất hữu ích." Anh cắn thêm một miếng bánh sandwich và vội vã chạy về phía căn ‘Thang của Jacob’.

"Em không thực sự là người thích hét lên.”

"Em có trên giường đấy thôi,” anh chỉ ra.

"Anh đang ăn đúng không?"

"Anh cần phải giữ sức để tìm kiếm." Anh vẫy bà Charlotte Long với chai bia của mình.

"Em khá chắc chắn là em đang ở gần con lạch. Ở cuối của con đường nơi nó bắt đầu ngay phía sau ‘Thang của Jacob’."

“Lạch nào?”

"Con lạch đó, Kevin! Con lạch duy nhất chạy từ khu rừng xuyên qua đồng cỏ. Chỉ có một con Lạch duy nhất ở đây thôi!"

Cô đã bắt đầu cúi gập. Anh nhấp thêm một ngụm bia. "Anh không nhớ một con lạch nào cả. Em chắc chứ?"

"Vâng, em chắc chắn!"

"Anh cho là anh sẽ nhận ra nó khi anh nhìn thấy nó." Những đứa trẻ đang chạy xung quanh bãi cỏ. Anh dừng lại một chút để tận hưởng cảnh tượng, sau đó quay trở lại nhiệm vụ chính của mình. "Gió đang thực sự bắt đầu rít lên. Anh khó có thể nhìn thấy con đường."

"Nó không có vẻ tệ như thế ở đây."

"Có lẽ anh đang đi sai đường.”

"Anh đang đi theo con đường phía sau ‘Thang của Jacob’, đúng không?"

Anh ném phần còn lại của cái bánh sandwich vào một thùng rác và bước vào con đường chính xác. "Anh nghĩ vậy."

"Anh nghĩ vậy? Anh có để ý không đấy?" Dứt khoát đang cúi gập.

"Chỉ cần tiếp tục nói đi. Có thể anh sắp nói anh gần như thế nào để được chào đón rồi đấy.”

"Anh có thể nghe thấy tiếng con lạch không?"

"Lại con lạch nào nữa?"

"Chỉ có một con lạch thôi!"

"Anh hy vọng có thể tìm thấy nó. Anh thậm chí còn không muốn tưởng tượng sẽ kinh khủng như thế nào nếu em phải qua đêm trong rừng một mình."

"Em chắc chắn rằng nó sẽ không xảy ra."

"Anh hy vọng không. Dù em có làm gì, thì cũng đừng bắt đầu nghĩ về Khu rừng ma ám đấy."

"Khu rừng ma ám?" (Blair Witch)

Anh cố tình tạo ra một tiếng nghẹn, sau đó là một tiếng rên rỉ ma quái, và tắt máy.

Không mất quá lâu để điện thoại anh reo một lần nữa.

"Xương sườn của em đang đau vì cười đây," cô nói khô khan.

"Xin lỗi. Nó chỉ là một con sóc. Nhưng là một con rất lớn."

"Nếu anh không chơi cho đúng, em sẽ về nhà."

"Được rồi, nhưng em tốt hơn là không được mặc bất cứ thứ gì nhiều hơn giày và dây buộc tóc khi anh tìm thấy em đây."

"Em không có dây buộc tóc."

"Vậy thì em sẽ có ít hơn một thứ để cởi ra, phải không?"

Khi trò chơi kết thúc, cô vẫn còn mặc quần áo khi anh phát hiện ra cô, nhưng điều đó đã không kéo dài lâu. Họ ngã xuống trần tròng trên bãi cỏ mềm, và khi mưa bắt đầu rơi, tiếng cười của họ nhạt dần.

Anh chuốc mê mình với nụ hôn của cô, và khi anh đi vào cơ thể mềm mại, chào đón của cô, anh đã thoáng nhìn thấy một cái gì đó cảm giác gần như ... rất linh thiêng. Nhưng ảo giác đó quá mong manh để tồn tại trước nhu cầu nguyên thủy của cơ thể anh.

Mưa rơi xuống trên lưng anh. Ngón tay mạnh mẽ của cô bầu vào vai anh – đầy đòi hỏi. Cơn mưa ... người phụ nữ này ... Sự khoái lạc làm cô cong lên bên dưới anh, và anh đánh mất chính mình.

Trong những ngày tiếp theo sau đó, Molly cư xử giống như một người phụ nữ chiếm hữu. Hôm thứ Tư, cô nâng váy lên cho Kevin trong văn phòng trong khi các vị khách đang tụ tập uống trà. Đêm đó, cô thoát được một buổi sắp xếp nói chuyện với Phoebe và gặp anh trong khu rừng phía sau căn nhà. Sáng hôm sau anh kéo cô vào phòng đựng thức ăn khi Troy đi vào thông qua cánh cửa nhà bếp, sau đó phải che miệng cô lại bởi vì cô bắt đầu tạo ra quá nhiều tiếng ồn. Sau cùng cô kéo anh vào một căn nhà hoang vắng, nhưng khi anh nâng cô lên trên bàn ăn, cơ bắp của cô cuối cùng cũng chống đối vì sự căng cứng của các tư thế bất tiện, và cô nhắm mắt.

Anh ấn trán mình vào trán cô và hít một hơi run rẩy, đấu tranh để kiểm soát. "Điều này thật ngu ngốc. Em đã mệt rồi."

"Anh đang đùa à? Em chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng nếu anh không thể theo kịp em thì em hiểu."

Anh mỉm cười và hôn cô. Ôi, cô yêu những nụ hôn chậm đó. Anh vuốt ve ngực và đùi cô, cố gắng để chăm sóc cô nhiều hơn, nhưng họ đang nhảy múa với nguy hiểm, và cô sẽ không thể để anh đi được. Chẳng bao lâu sau, cô quên hết tất cả những cơ bắp đang đau.

Buổi tối hôm đó họ đã tránh lời mời ăn tối của nhà Calebow bằng cách thông báo rằng họ đã lái xe vào thành phố để mua hàng dự trữ, nhưng khi họ trở về khu cắm trại, họ đã phát hiện ra may mắn của mình đã hết. Phoebe và Dan đang chờ họ trên các bậc thềm của khu B & B.

Chương 22

Ngày nọ, một anh chàng xấu tính đến rừng Nightingale. Anh ta thực sự là một kẻ tồi tệ và xấu tính, nhưng anh ta giả vờ là bạn của Benny. Nhưng chỉ có Daphne biết anh ta thực sự rất xấu tính. Vì vậy, cô nói với Benny, "Anh ta không phải là bạn của cậu!!!!!"

Daphne Gặp Một Gã Xấu Tính

Bởi Hannah Marie Calebow

Molly nghe thấy lời rửa thề của Kevin và tự động chỉnh lại nụ cười trên khuôn mặt cô. "Này, hai người. Đang thoát khỏi lũ trẻ một lúc à?"

"Chúng đang chơi trò trốn tìm ở bãi cỏ." Khi Phoebe đi xuống các bậc thềm, cô nhận thấy chiếc váy của Molly rất nhàu nhĩ.

Molly cần phải giữ bình tĩnh, nhưng sự thật cô vẫn còn chưa mặc đồ lót đã đặt cô vào một tình thế bất lợi. "Em hy vọng Andrew sẽ trốn đúng nơi. Chị biết là nó nhanh biến mất như thế nào mà."

"Andrew rất ổn," Dan nói. "Không có nhiều nguy hiểm lắm ở đây, thằng bé có thể ở xung quanh đây."

"Anh chẳng biết được đâu," Kevin lầm bầm.

Phoebe nghiêng đầu về phía làn đường dẫn ra bờ hồ. Cái áo quá khổ của đội Stars và cái quần jean của cô đã không hoàn toàn che giấu được một cầu thủ đầy sức mạnh bên dưới. "Bà Long tình nguyện để mắt đến tất cả chúng nó. Chúng ta hãy đi bộ một lát."

Molly nhún vai. "Em nghĩ rằng em sẽ từ chối. Em đã phải thức dậy lúc 5h rưỡi, cho nên em đang hơi mệt một chút." Từ ba lần làm tình ngày hôm nay. "Có thể để ngày mai."

Giọng miền Nam đánh thép của Dan vang lên. "Nó sẽ không mất nhiều thời gian. Và có một số vấn đề bọn anh muốn nói chuyện."

"Kỳ nghỉ của anh gần như sắp hết rồi. Tại sao anh không chỉ thư giãn và tận hưởng phần còn lại."

"Thật là không thoải mái chút nào để thư giãn khi bọn chị đang lo lắng về em," Phoebe trả lời.

"Vậy thì, đừng lo lắng nữa!"

"Bình tĩnh nào, Molly," Kevin nói. "Nếu họ muốn nói chuyện, anh chắc chắn chúng ta có thể dành một vài phút."

Đồ nịnh bợ. Hoặc có thể anh đã quyết định bây giờ là lúc để chơi một trò chơi mới đầy rủi ro chẳng. Cô đã biết từ lúc bắt đầu rằng anh không lén lút xung quanh bởi vì anh sợ Dan và Phoebe. Anh làm nó vì anh yêu việc giành lấy cơ hội. "Anh có thể có thời gian, nhưng em thì không."

Dan nắm lấy cánh tay cô cũng giống như anh đã làm kể từ khi cô mười lăm tuổi, nhưng Kevin đã bắn về phía trước và chặn lại theo cách của anh. Cô không biết ai trông ngạc nhiên hơn, bản thân mình hay là Dan. Có phải Kevin đã hiểu cử chỉ đó như là một mối đe dọa?

Phoebe nhận ra những dấu hiệu của sự đối đầu xung đột, và cô đi chuyển đến bên phía chồng mình. Hai người họ trao cho nhau những cái nhìn chăm chăm, và sau đó Dan bắt đầu tiến thẳng ra làn đường. "Đi nào. Ngay bây giờ."

Thời điểm phán xét cuối cùng đã đến, và không có ai thoát được khỏi nó. Molly có thể tưởng

tượng được những câu hỏi họ sẽ hỏi. Ước gì chỉ có mình cô tính toán làm thế nào để trả lời họ.

Họ đi âm thầm qua bờ hồ và những căn nhà sau cùng, sau đó đi dọc theo rìa của khu rừng. Khi họ đến tường hàng rào sắt đánh dấu sự kết thúc của khu cắm trại, Dan dừng lại. Kevin bước nhẹ ra xa Molly và dựa hông vào một cái cột trụ.

"Cậu đã ở đây trong hai tuần," Phoebe nói khi cô buông tay ra khỏi Dan.

"Hai tuần tính từ Thứ tư," Kevin trả lời.

"Khu cắm trại rất đẹp. Bọn trẻ đang có một khoảng thời gian tuyệt vời."

"Thật tốt khi có chúng ở đây."

"Chúng vẫn không thể tin được cậu đã mua tất cả những chiếc xe đạp đó."

"Tôi rất thích làm việc đó."

Dan mất kiên nhẫn. "Phoebe và tôi muốn biết cậu có ý định gì với Molly."

"Dan!" Molly bật khóc.

"Mọi việc đang ổn," Kevin nói.

"Không, nó không!" Cô nhìn chằm chằm vào người anh rể của mình. "Và cái việc thành kiến giới tính miền Nam chết tiệt đó là sao? Còn về ý định của em với anh ấy thì thế nào?" Cô không biết chính xác làm thế nào giữ những ý định đó nằm ngoài thế giới thực tại bằng cách để chúng ở trong rừng Nightingale lâu nhất có thể, nhưng cô phải đối mặt với Dan.

"Hai đứa được cho là sắp tiến hành hủy hôn," Phoebe nói. "Thay vào đó, hai đứa lại bỏ trốn cùng nhau."

"Chúng em không chạy trốn," Molly đáp lại.

"Thế em gọi nó là gì? Và mỗi khi chị cố gắng để nói chuyện với với em về nó, em lại gạch đi." Cô cho tay vào túi quần jean của mình. "Đây là một cái báo cháy nữa, phải không, Molly?"

"Không!"

"Báo cháy nào?" Kevin hỏi.

"Đừng để tâm", Molly nói vội vàng.

"Không, Anh muốn nghe nó."

Phoebe đã phản bội cô. "Khi Molly mười sáu tuổi, con bé đã kéo chuông báo cháy ở trường trung học của mình. Thật không may là, nó đã không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của lửa cháy cả."

Kevin nhìn cô tò mò. "Chắc em đã phải có một lý do hợp lý phải không?"

Cô lắc đầu, cảm thấy 16 tuổi thêm một lần nữa.

"Vậy tại sao em làm điều đó?"

"Em không muốn nói về nó ngay bây giờ."

Anh nghiêng đầu về phía Dan. "Anh luôn luôn nói chuyện như thể cô ấy là hoàn hảo vậy."

"Con bé là thế!" Dan gầm gừ.

Molly mỉm cười mặc cho bản thân mình, sau đó cô cắn môi. "Đó là một sai lầm. Em là một thiếu niên bấp bênh đang thử nghiệm Phoebe và Dan để đảm bảo rằng họ muốn gắn bó với em dù cho em đã làm gì đi nữa."

Mắt của Kevin ánh lên vẻ suy đoán. "Vì vậy, họ đã di tản khỏi trường?"

Molly gật đầu.

"Có bao nhiêu xe cứu hỏa đến?"

"Chúa ơi ..." Phoebe lẩm bẩm. "Đó là một hành vi phạm tội nghiêm trọng".

"Nó được xếp vào trọng tội loại 2", Molly nói rầu rĩ, "vì vậy nó khá là cay đắng."

"Anh sẽ cựa cựa." Kevin quay lại phía nhà Caleb. "Thật li kì – và anh sẽ thừa nhận nó khá là hấp dẫn – anh không nghĩ rằng nó là những gì mà em đang muốn nói về."

"Nó không phải là chuyện gì ghê gớm lắm!" Molly kêu lên. "Hai tuần trước, Kevin đã xuất hiện ở nhà em vì em đã bỏ lỡ một cuộc hẹn với luật sư. Em đã cảm thấy không tốt, và anh ấy đã quyết định một ít không khí trong lành sẽ tốt cho em, vì vậy anh ấy đã mang em lên đây."

Khi Phoebe muốn, cô ấy có thể mỉa mai giỏi hơn bất cứ ai. "Cậu có thể chỉ cần đưa con bé đi dạo?"

"Đã không nghĩ đến nó." Không giống như Phoebe, Kevin sẽ không nói ra bí mật của Molly.

Tuy nhiên Molly đã trung thực về phần này. "Em đã thực sự chán nản, nhưng em không muốn chị biết nó tệ như thế nào. Kevin khá là tận tâm giúp đỡ, mặc dù anh ấy đã cố gắng đấu tranh với điều đó, và anh ấy đã nói với em nếu em không đi với anh ấy, anh ấy sẽ kéo em đến chỗ của chị và ném em cho anh chị. Em đã không muốn chị nhìn thấy em như thế."

Phoebe nhìn bỡ ngỡ. "Anh chị là gia đình của em! Em không nên cảm thấy như thế."

"Em đã làm chị buồn đủ rồi. Em đã cố gắng giả vờ là em đang ổn, nhưng em chỉ không thể làm điều đó lâu hơn được nữa."

"Cô ấy không ổn tí nào", Kevin nói. "Nhưng cô ấy đã tốt hơn kể từ khi cô ấy ở đây."

"Em dự định ở đây bao lâu?" Biểu hiện của Dan đáng ngờ.

"Không lâu nữa," Kevin trả lời. "Một vài ngày thôi."

Lời nói của anh khiến cho ngực Molly tổn thương.

"Em có nhớ Eddie Dillard?" Kevin nói thêm vào. "Ông ta đã chơi cho đội Bears."

"Em có nhớ."

"Ông ta muốn mua lại nơi này, và ông ta sẽ lái xe lên đây vào ngày mai để kiểm tra xem nó thế nào."

Dạ dày Molly lộn lại. "Anh đã không nói với em điều đó!"

"Anh đã không à? Anh đoán anh đã lơ đãng."

Bị lơ đãng vì quan hệ tình dục với cô. Nhưng có rất nhiều khoảng thời gian giữa chúng để anh có thể đề cập đến điều này.

"Chúng ta có thể rời đi ngay sau đó," anh nói. "Anh đã nói chuyện với người quản lý của mình chiều nay, và anh ấy cuối cùng đã tìm thấy một người ở Chicago để tiếp nhận phần còn lại của mùa hè, một cặp vợ chồng người đã làm việc này trước đây."

Anh cũng đã làm tốt như tát tai cô vậy. Anh thậm chí còn không nói với cô anh đã đề nghị người quản lý kinh doanh của mình tìm kiếm ở Chicago. Cô cảm thấy như bị phản bội còn nhiều hơn cả lúc

Phoebe đề cập đến việc báo cháy. Anh biết cô ghét điều này, vì vậy anh đã rất thờ ơ khi đề cập đến nó. Không có một liên kết thực sự nào giữa họ, không có mục đích chung nào cả. Tất cả mọi điều cô không muốn chấp nhận về mối quan hệ giữa họ đang phơi bày trước mặt cô. Họ có thể đã chia sẻ tình dục, nhưng đó là tất cả.

Phoebe huých nhẹ một cụm rau diếp xoắn với ngón chân của cô. "Và sau đó điều gì sẽ xảy ra?"

Cô không thể đứng nghe Kevin nói, vì vậy cô nói nó cho anh. "Không có gì xảy ra cả. Chúng tôi nộp đơn xin ly hôn và đi theo con đường riêng của mình."

"Đơn ly hôn?" Dan hỏi. "Không phải là một hủy hôn?"

"Căn cứ để hủy hôn đã bị hạn chế." Molly đã cố gắng để âm thanh như vô cảm, như thể điều này không là gì với cô. "Anh cần phải chứng minh sai sót hoặc bị cưỡng ép. Bọn em không thể, vì vậy bọn em sẽ tiến hành ly hôn."

Phoebe nhìn lên từ đám rau diếp xoắn. "Chị phải hỏi ..."

Molly biết ngay lập tức những gì sẽ đến và cố gắng nghĩ ra cách để ngăn chặn nó.

"Hai đứa dường như đã cùng ..."

Không, Phoebe. Xin đừng.

"Có phải hai đứa được xem như đang kết hôn?"

"Không!" Molly nhảy lên trước khi Kevin có thể trả lời. "Chị có nghĩ rằng em điên không? Anh ấy không phải là kiểu của em."

Lông mày của Phoebe nhướn lên, và Kevin trông khó chịu. Cô không quan tâm. Cô đang được lấp đầy với mong muốn khủng khiếp làm tổn thương anh. Ngoại trừ cô không thể làm được điều đó. Phoebe là bà chủ của Kevin, và sự nghiệp là tất cả mọi thứ có nghĩa với anh.

"Kevin không cần phải mang em đến đây, nhưng anh ấy đã làm nó bằng cách nào đó bởi vì anh ấy biết rằng em cần sự giúp đỡ." Cô hít một hơi thật sâu và nhắc nhở bản thân mình anh đã tha thứ cho cô và rằng cô nợ anh điều này. "Anh ấy thật tuyệt vời, cực kỳ tử tế và nhạy cảm, và em đánh giá cao nếu anh chị không nghi ngờ anh ấy."

"Anh chị không—"

"Vâng. Nó sẽ đặt anh ấy vào một vị trí khó khăn."

"Có lẽ cậu ta nên nghĩ về điều đó khi cậu ta kéo em vào rừng vào ngày Chủ nhật vừa rồi," Dan nói với giọng kéo dài. "Hay là cậu ta quá bận rộn làm người tốt bụng và nhạy cảm?"

Kevin có cái nhìn gắn chặt vào quai hàm anh một lần nữa. "Chính xác thì anh muốn nói gì, Dan?"

"Tôi nói rằng nếu muốn giúp Molly thì chỉ cần thực hiện những cử chỉ nhân đạo từ phía cậu thôi, cậu không nên ngủ với con bé."

"Thôi đi!" Molly kêu lên. "Anh vừa vượt qua ranh giới rồi đó."

"Nó không phải là lần đầu tiên, và anh chắc chắn rằng nó sẽ không phải là lần cuối cùng. Phoebe và anh phải xem chừng gia đình của chính mình."

"Có lẽ anh nên xem chừng người nào đó khác trong gia đình của anh," Kevin nói lạnh lùng. "Molly đang yêu cầu anh tôn trọng quyền riêng tư của cô ấy đấy."

"Cậu quan tâm đến sự riêng tư của cô ấy hay là của cậu?"

Xung đột cá nhân một lần nữa, nhưng Molly không quan tâm. "Anh luôn quên rằng em không còn là trách nhiệm của anh nữa. Như mối quan hệ của em với Kevin ... Trong trường hợp anh không nhận thấy, chúng em thậm chí không ngủ dưới cùng một mái nhà."

"Và anh thì đã không được sinh ra vào ngày hôm qua," Dan nói một cách ngoan cố.

Molly không thể giữ lại lâu hơn được nữa. "Còn về phép lịch sự tối thiểu thì sao? Em đã trải qua 12 năm giả vờ em không nhìn thấy hai người mò mẫm nhau, giả vờ em không nghe thấy tiếng hai người vào ban đêm khi hai người tạo – tin em đi – tạo ra quá nhiều tiếng ồn. Sự thật là, Kevin và em đã kết hôn tại thời điểm này. Chúng em sẽ tiến hành ly hôn sớm, nhưng chúng em chưa làm nó bây giờ, vì vậy bất cứ điều gì xảy ra hoặc không xảy ra giữa chúng em không phải là một đề tài để thảo luận. Anh chị có hiểu em không?"

Phoebe trông có vẻ đau khổ hơn. "Molly, em không phải là loại người có thể quan hệ tình dục bừa bãi. Nó cần phải có một ý nghĩa gì đó."

"Em đúng chết tiệt như vậy đó!" Dan xoay Kevin lại. "Cậu đã quên rằng con bé vừa mới bị sảy thai hả?"

"Tránh ra đi." Môi Kevin hầu như không di chuyển.

Dan thấy anh không tránh đi đâu cả và chỉ tập trung vào Molly. "Cậu ta là một cầu thủ bóng bầu dục, và đó là một phần cuộc sống của nó. Cậu ta có thể không có chủ ý, nhưng cậu ta đang sử dụng em."

Những lời của Dan thật đau nhói. Anh hiểu những gì để yêu một người phụ nữ, vì vậy anh nhận ra tình cảm của Kevin với cô nông cạn như thế nào.

Kevin bắn về phía trước. "Tôi đã nói với anh lùi lại mà."

Molly không thể để điều này tiếp tục nữa, do đó thay vì khóc như cô muốn, cô tiếp tục tấn công mình. "Sai rồi. Em đang sử dụng anh ấy. Em đã mất đứa bé, sự nghiệp thì đáng vứt đi, và em lại đang bị phá sản nữa. Kevin là trò tiêu khiển của em. Anh ấy là phần thưởng của em cho 27 năm làm một cô gái ngoan. Bây giờ, anh chị có bất kỳ câu hỏi nào thêm không?"

"Ôi, Molly ..." Phoebe cắn môi dưới của cô, và Dan trông thậm chí còn đau khổ hơn.

Molly nâng cằm lên và nhìn chằm chằm vào cả hai người bọn họ. "Em sẽ trả anh ấy lại khi nào em xong việc. Cho đến khi đó thì hãy để em một mình."

Cô gần như đã đi đến 'Hoa Lily trên cánh đồng' trước khi bị Kevin bắt kịp. "Molly!"

"Đi đi", cô ngắt lời.

"Anh là *phần thưởng* của em à?"

"Chỉ khi nào anh đang trần truồng thôi. Khi anh có đầy đủ quần áo, anh là một nỗi thống khổ mà tôi phải chịu đựng."

"Đừng có tỏ vẻ biết điều nữa."

Mọi thứ đều đã tan vỡ. Eddie Dillard sẽ xuất hiện vào ngày mai, và Kevin đã tìm được ai đó điều hành khu cắm trại. Thậm chí tệ hơn, không có gì có thể khiến anh quan tâm đến cô cùng cái cách mà cô quan tâm đến anh.

Anh chạm vào cánh tay cô. "Em biết họ có ý gì mà. Đừng để họ có được em."

Anh không hiểu rằng họ không phải là những người duy nhất đã làm cô tan nát.

Lilly đã từ chối không nhìn vào đồng hồ khi cô di chuyển khỏi cánh cửa sổ. Gia đình Calebaw cuối cùng đã xử lý để đón được Kevin và Molly lại, nhưng bà không thể tưởng tượng được rằng cuộc đối đầu đã không có ích lợi gì. Con trai bà và vợ của nó không có vẻ gì biết về thứ chúng muốn từ mối quan hệ của chúng, vì vậy bà nghi ngờ chúng có thể giải thích được nó cho gia đình của con bé.

Lilly đã thích gia đình Calebaw ngay từ lúc đầu, và sự hiện diện của họ ở đây năm ngày vừa qua đã giúp bà cải thiện tâm trạng nặng nề của mình. Họ rõ ràng là yêu Molly và, cũng rõ ràng như, nhìn Kevin là một mối đe dọa, nhưng Lilly bắt đầu nghi ngờ rằng Kevin là một mối nguy hiểm lớn cho chính bản thân anh khi anh ở cùng Molly.

Chín giờ rưỡi ... Bà tiến về cái ghế bành ở góc nơi bà đã để lại tấm chăn nhưng bà lại nhắc một cuốn tạp chí lên thay vào đó. Bà đã không thể làm việc với tấm chăn của mình từ hôm Chủ nhật, khi Liam đưa ra tối hậu thư của mình. Và bây giờ đã là thứ năm.

Hãy đến nhà tôi vào tối thứ Năm ... Nếu em không xuất hiện, tôi sẽ không tìm đến em nữa.

Bà đã cố gắng để dựng lên những bất mãn chống lại ông, nhưng nó đã không hiệu quả lắm. Bà hiểu chính xác lý do tại sao ông làm vậy, và bà không thể đổ lỗi cho ông. Cả hai đều đã quá già để chơi trò chơi này.

09:34 ... Bà nghĩ về Kevin đang đi xuống cầu thang phòng ngủ. Bà thích đi ngủ khi biết họ đang ở dưới cùng một mái nhà. Khi họ đi ngang qua nhau trong hành lang, họ mỉm cười và hỏi thăm đơn giản. Tại một thời điểm nào đó, nó đã được cho là nhiều hơn thứ bà có thể hy vọng. Nhưng bây giờ, nó là không đủ.

09:35 ... Bà tập trung vào các chuyến bay trên tạp chí của mình, sau đó từ bỏ và đi tới đi lui trên sàn nhà. Những gì tuyệt vời nhất bạn sẽ học được trong cuộc sống nếu bạn không chú tâm đến nó?

Lúc 10h30, bà buộc mình cởi quần áo và mặc quần áo ngủ vào. Bà lên giường và nhìn chăm chăm vào các trang của một cuốn sách mà bà muốn được thưởng thức chỉ một tuần trước đây. Bây giờ bà không thể nhớ bất cứ điều gì về nó. Liam, em nhớ anh quá... Ông là người đàn ông đáng chú ý nhất mà bà từng gặp, nhưng Craig cũng rất đáng chú ý, và ông ấy đã gây đau khổ cho bà.

Khi bà với ngang qua giường và tắt đèn, thế giới của bà dường như chưa bao giờ nhỏ bé hay cô đơn đến thế.

Eddie Dillard rất to lớn, hay đùa, và thô lỗ, là loại đàn ông mang một dây chuyền vàng, ợ hơi, gãi vào đùi quần, mang một sắp các dự án với một kẹp tiền lớn, và nói...

"Cậu là người đó hả, Kev. Có phải cậu ta không, Larry? Kev ở đây chính là cậu ta?"

Ồ, vâng, Larry đồng ý, Kev chắc chắn là người đó.

Dillard và em trai của ông ta đã xuất hiện vào cuối buổi sáng hôm nay trong một chiếc SUV màu đen. Bây giờ họ đang ngồi quanh bàn bếp, ăn bánh mì kẹp xúc xích và ợ hơi bia trong khi Eddie nhìn hả hê vào viên cảnh sở hữu trại câu cá của mình và Larry thì hả hê với viên cảnh điều hành nó cho anh ta. Để làm mất tinh thần của Molly, tất cả bọn họ dường như coi nó như là một thỏa thuận đã thực hiện xong.

Đây sẽ là một nơi, Eddie nói, nơi mà một người đàn ông có thể đặt bàn chân của mình lên, thư giãn, và thoát khỏi bị "điều khiển bởi vợ anh ta". Điều cuối cùng này được thốt lên với cái nháy mắt, một tín hiệu rõ ràng (với một người đàn ông khác) rằng không có người phụ nữ nào kiểm soát được

Eddie Dillard.

Molly muốn đứng dậy bỏ đi. Nhưng thay vào đó, cô bị kẹt với công việc làm xà phòng xay kiểu Pháp để đựng trong những cái giỏ tổ chim mà họ thường sử dụng trong phòng tắm. Cô không biết ai là người mà cô ghét nhiều hơn, Eddie hay em trai ghê tởm của ông ta Larry, người đã lên kế hoạch sống ở tầng trên ngôi nhà này trong khi điều hành khu trại câu cá.

Cô liếc nhìn Kevin, người đang dựa vào bức tường nhăm nháp ly rượu. Anh đã không ợ hơi. Khi Eddie đến, Kevin đã cố gắng thoát khỏi cô, nhưng cô nhất quyết không đi đâu cả.

"Vì vậy, Larry," Eddie nói với em trai của ông ta, "Phải mất chi phí bao nhiêu con số để sơn lại những căn nhà màu mè này?"

Molly đánh rơi một chai dầu gội đầu bằng thủy tinh mờ nhỏ. "Những căn nhà vừa mới được sơn. Và chúng thật đẹp. "

Eddie dường như đã quên cô đang ở đó. Larry cười và lắc đầu. "Không có luật nào cả, Maggie, nhưng nó sẽ biến thành khu câu cá, và những gã đàn ông thì chẳng thích màu sắc tí nào. Chúng tôi sẽ chỉ sơn chúng lại màu nâu mà thôi."

Eddie chỉ Larry với cái ly của mình. "Chúng tôi chỉ sơn các căn nhà ở giữa, còn những cái xung quanh - cái mà bạn gọi nó là gì đó ấy? – là bãi cỏ chung. Tôi sẽ phá bỏ các phần còn lại của chúng. Quá nhiều sự chăm sóc."

Trái tim của Molly ngừng lại. 'Hoa Lily trên cánh đồng' không nằm trong bãi cỏ chung. Những bông hoa màu hồng, màu xanh, và màu vàng của cô trong khu vườn ươm nhỏ sẽ bị phá hủy. Cô thả rơi cái giỏ đựng đồ phòng tắm. "Ông không có thể phá những căn nhà đó! Chúng là lịch sử nơi đây! Chúng—"

"Việc nuôi cá sẽ thực sự tốt ở đây," Kevin cắt lời, bắn cho cô một cái cau mày. "Khu vực rộng lớn – và các loài cá vược, cá rô, cá mang xanh. Tôi nghe nói một anh chàng trong thị trấn nói về một con cá chó nặng 7 pound anh ta đã bắt được khi rút nước ra khỏi hồ tuần trước."

Eddie vỗ nhẹ vào bụng và ợ. "Tôi không thể đợi để được ra ngoài đó trên một con thuyền."

"Hồ này quá nhỏ để làm những gì ông muốn," Molly nói một cách tuyệt vọng. "Có một giới hạn nghiêm ngặt để một con thuyền có động cơ lớn có thể được sử dụng. Ông không thể sử dụng thậm chí là xe trượt nước."

Kevin bắn cho cô một cái nhìn sắc nhọn. "Anh không nghĩ rằng Eddie có kế hoạch phục vụ cho đám đông chơi trượt nước."

"Không. Chỉ là những người câu cá. Lăn ra khỏi giường vào mỗi buổi sáng, phục vụ cho tất cả mọi người một bình cà phê, một túi bánh rán, và một ít bia, sau đó đưa họ ra hồ, trong khi sương mù vẫn còn dày đặc trên mặt nước. Trờ lại sau một vài giờ phá phách với bia, ngủ một giấc ngắn, rồi chơi bida ..."

"Tôi nghĩ chúng ta nên đặt một cái bàn bida lố ở ngoài kia." Larry chỉ về phía trước của ngôi nhà. "Cùng với một cái TV màn hình lớn. Một khi chúng ta phá bỏ tất cả các bức tường giữa các phòng, tất cả mọi thứ sẽ được ở cùng nhau – bàn bida lố, TV, quầy bar, và cửa hàng bán mồi."

"*Cửa hàng bán mồi!* Ông đặt một cửa hàng mồi ngay trong nhà này!"

"Molly". Giọng nói của Kevin nghe có vẻ một chút gì đó cảnh báo, và Eddie ném cho anh một

cái nhìn thương hại. Kevin thu hẹp mắt nhìn cô. "Có lẽ em tốt hơn nên đi kiểm tra Amy thử."

Bỏ qua anh, cô chỉ chú tâm vào Eddie. "Mọi người đã tới đây trong nhiều năm. Khu cắm trại cần được ở hiện trạng chúng bây giờ, và cả khu ngủ nghỉ-và-bữa sáng cũng như vậy. Ngôi nhà được trang trí đầy đồ cổ, và nó đang trong điều kiện rất tuyệt vời. Nó thậm chí còn đang cho ra một ít lợi nhuận." Không nhiều lắm, nhưng ít nhất nó cũng đủ trả cho việc vận hành chính nó.

Eddie phát ra một tiếng cười mở miệng để lộ quá nhiều bánh mì xúc xích ông đang ăn. Ông thọc mạnh vào em trai của ông. "Hey, Larry, mày có muốn điều hành một khu nhà ngủ cộng với ăn sáng không?"

"Ừ, chắc chắn." Larry khịt mũi và tìm chai bia của mình. "Miễn là em có thể có một cái bàn bida lỗ, truyền hình vệ tinh, và không có phụ nữ."

"Molly ...ra ngoài. Ngay bây giờ." Kevin hát đầu về phía cửa.

Eddie cười khúc khích khi người phụ nữ cuối cùng đã được đưa vào đúng vị trí của mình.

Molly nghiêng chặt răng, sau đó kéo đôi môi của cô với một nụ cười cứng. "Em đi đây, cưng à. Chỉ cần chắc chắn rằng anh sẽ lau dọn sạch sau khi bạn của anh rời đi. Và lần cuối cùng anh rửa chén, anh để bắn nước quá nhiều – vì vậy đừng quên đeo tạp dề của anh vào."

Bây giờ nó chính xác là sự kiểm soát!

Sau bữa tối, Molly lấy lý do rối loạn tiêu hóa để rời đi và nói với họ rằng họ phải ngủ trong căn nhà của mình. Kể từ khi đây là đêm cuối cùng của họ ở đây, cô cảm thấy có lỗi, nhưng cô không có bất kỳ sự lựa chọn nào khác. Cô thay quần jean, tắt đèn, và ngồi cuộn tròn trên ghế gần cái cửa sổ mở. Sau đó, cô chờ đợi.

Cô không lo lắng nếu Kevin có ghé qua. Anh đã đi đến thị trấn với Dillards, nơi, với tất cả đặc quyền, anh sẽ uống say và kết thúc với một cuộc ăn chơi đẳng cấp thế giới. Mặc cho họ đã không nói chuyện suốt cả buổi chiều.

Trong suốt bữa trà có thể thấy ngay rằng anh rất nổi giận với cô, nhưng cô không quan tâm bởi vì cô cũng thấy tức giận ngược lại với anh. *Anh là người đó hả... Anh là gã ngu ngốc căm lạng chết tiệt đó hả!* Bán khu cắm trại là đủ tồi tệ rồi, nhưng bán nó cho ai đó có ý định để phá hủy nó là vô lương tâm, và cô không bao giờ tha thứ cho mình nếu cô đã không ít nhất là cố gắng để chấm dứt nó.

‘Hoa Lily trên cách đồng’ quá xa để cô có thể nhìn những người đàn ông khi họ trở về từ thị trấn, nhưng khu cắm trại thì đủ yên tĩnh để cô biết cô có thể nghe họ. Gần như chắc chắn, gần sáng thì âm thanh của động cơ xe đã chạy ngang qua cửa sổ. Khi cô đứng thẳng trên ghế, cô ước đã không có quá nhiều sơ hở trong kế hoạch của mình, nhưng nó là những gì tốt nhất cô có.

Cô đứng dậy trên đôi giày thể thao của mình, nắm lấy đèn pin cô đã ăn trộm từ ngôi nhà, và bỏ lại Roo phía sau để cô có thể làm việc. Bốn mươi lăm phút sau, cô đi vào bên trong căn ‘Đứa con của Chúa’, nơi Eddie và Larry đang ở. Cô đã kiểm tra nó trước đó, ngay sau khi những người đàn ông đi đến thị trấn, để xem đâu là phòng ngủ của Eddie. Bây giờ nó có mùi như rượu cũ.

Molly di chuyển gần hơn, cô nhìn xuống một người to lớn, im lặng, say rượu, lồi lên dưới tấm chăn. "Eddie?"

Cục thịch di chuyển.

"Eddie", cô thì thầm một lần nữa, hy vọng cô không làm Larry cùng thức dậy, vì nó sẽ dễ dàng

hơn nếu giao dịch với chỉ một trong số họ. "Eddie, thức dậy đi."

Hơi thở bật ra khi ông động dậy. Người quá khổ này không nên được phép ở trong rừng Nightingale. "Ừm ... Ừ?" Ông hé mở mắt của mình. "Cô đang làm ..."

"Là Molly," cô thì thầm. "Vợ ly thân của Kevin, tôi cần nói chuyện với ông."

"Cô muốn gì... Về cái gì?"

"Về khu câu cá. Nó rất quan trọng."

Ông bắt đầu bầy mình lên, sau đó ngã trở lại vào gối.

"Tôi sẽ không làm phiền ông nếu nó không quan trọng. Tôi sẽ bước ra ngoài trong khi ông mặc lại quần áo. Oh, và ông không cần phải đánh thức Larry dậy đâu."

"Chúng ta có nhất thiết phải nói chuyện ngay bây giờ?"

"Tôi e là vậy. Trừ khi ông muốn thực hiện một sai lầm khủng khiếp." Cô vội vã ra khỏi phòng, hy vọng ông ta sẽ dậy.

Một vài phút sau đó, ông suýt nữa vấp ngã ở cửa trước. Cô đưa ngón tay lên môi mình và ra hiệu cho ông ta làm theo. Chiếu đèn pin trên mặt đất, cô băng qua rìa bãi cỏ chung, sau đó tiến lại về phía cánh 'Hoa Lily trên cánh đồng'. Tuy nhiên, gần đến đó, cô rẽ vào rừng và đi về phía hồ.

Gió đã mạnh lên. Cô cảm thấy cơn bão đã tích tụ và hy vọng nó không tới cho đến khi cô làm xong việc này. Ông hiện ra lù lù bên cạnh cô, một hình dạng vụng về to lớn.

"Cái gì đang diễn ra vậy?"

"Có vài thứ ông cần phải nhìn thấy."

"Tôi có thể nhìn nó vào buổi sáng?"

"Đó sẽ là quá muộn."

Ông vấp vào một cành cây. "Cút thật. Kev có biết về việc này không?"

"Kev không muốn biết."

Ông dừng lại. "Cô có ý gì khi nói thế?"

Cô giữ đèn pin của mình chiếu xuống mặt đất. "Tôi có ý là anh ấy không có ý lừa gạt ông. Anh ấy chỉ bỏ sót một vài điều thôi."

"Lừa gạt tôi? Cô đang nói về cái quái gì vậy?"

"Tôi biết ông nghĩ rằng tôi thật ngớ ngẩn lúc bữa ăn trưa hôm nay, nhưng tôi hy vọng ông sẽ muốn nghe tôi. Sau đó, chúng ta có thể tránh được việc này." Cô bắt đầu đi tiếp.

"Tránh được cái gì? Cô tốt hơn là nói cho tôi biết những gì đang xảy ra ở đây, quý cô ạ."

"Thay vào đó tôi sẽ chỉ cho ông."

Eddie vấp thêm vài lần nữa trước khi họ đến hồ nước. Những cành cây quất trong gió, và cô sốc lại tinh thần mình. "Tôi ghét là một trong những người phải chỉ cho ông thấy điều này, nhưng có một vấn đề ... với cái hồ."

"Những loại vấn đề nào?"

Cô từ từ quét chùm ánh sáng đèn pin dọc theo mép nước, nơi tấp vào bờ, cho đến khi cô tìm thấy cái cô đang kiếm.

Cá chết nổi trên mặt nước.

"Cái quái gì ...?"

Cô chiếu lên cái bụng bạc của con cá trước khi kéo chum tia sáng trở lại vào bờ. "Eddie, tôi rất tiếc. Tôi biết ông đã đặt cả trái tim mình để thiết lập một trại câu cá, nhưng cá trong hồ này đang chết dần."

"Chết?"

"Chúng tôi có một thảm họa môi trường đang diễn ra. Chất độc bị rò rỉ vào nước từ một bãi chứa hóa chất bí mật dưới lòng đất. Nó sẽ mất chi phí hàng triệu đô để khắc phục vấn đề, và thị trấn thì không có tiền. Kể từ khi nền kinh tế địa phương phụ thuộc vào khách du lịch, thì việc che đậy nó lại đang diễn ra, và không có ai công khai thừa nhận rằng có vấn đề ở đây cả."

"Chó đẻ". Ông nắm lấy đèn pin và chiếu trở lại vào con cá đang nổi. Sau đó, ông tắt nó đi. "Tôi không thể tin Kev sẽ làm điều này với tôi!"

Đây là kẻ hở rõ ràng nhất trong kế hoạch của cô, và cô đã cố gắng để vượt qua nó với bài thuyết trình ấn tượng. "Anh ấy đã từ chối sự thật, Eddie ..., từ chối tai họa. Đây là ngôi nhà thời thơ ấu của anh ấy, liên kết cuối cùng của anh ấy với cha mẹ mình, và anh ấy chỉ đơn giản là không thể đối mặt với một thực tế rằng hồ đang chết, vì vậy anh ấy tự thuyết phục mình rằng nó không xảy ra."

"Làm thế nào để anh ta giải thích được những con cá chết tiệt kia đang chết!"

Một câu hỏi rất tốt, và cô đã đưa ra một câu trả lời nhanh tốt nhất của mình. "Anh ấy tránh xa khỏi mặt nước. Rất buồn. Sự chối bỏ của anh rất sâu sắc đến nỗi—" Cô ấy nắm chặt cánh tay ông. "Oh, Eddie, tôi biết thật không công bằng để yêu cầu ông làm điều này, nhưng ông có nghĩ rằng ...? Ông có thể chỉ cần nói với anh ấy ông đã thay đổi ý định và không hỏi anh ấy về điều này? Tôi thề rằng anh ấy không cố ý để lừa dối ông, và nó sẽ làm tan nát anh ấy nếu anh ấy nghĩ rằng anh ấy đã hủy hoại tình bạn với ông."

"Ừm, có lẽ, tôi nghĩ rằng anh ta sẽ."

"Anh ấy không khỏe lắm, Eddie. Đó là một vấn đề về tâm lý. Ngay sau khi chúng tôi quay trở lại Chicago, tôi sẽ chắc chắn rằng anh ấy được điều trị tâm lý."

"Cút thật." Ông thở dốc. "Nó sẽ thổi bay địa ngục nếu cậu ta bị loại ra khỏi cuộc chơi."

"Tôi sẽ tìm một nhà tâm lý thể thao."

Eddie không phải hoàn toàn là kẻ ngốc, và ông đã hỏi cô về bãi chứa dưới lòng đất. Cô mở rộng câu chuyện của mình bao gồm rất nhiều từ ngữ lấy từ Erin Brockovich^[89] như cô vẫn nhớ và lấy làm cảm hứng. Khi cô xong việc, cô cắm móng vào lòng bàn tay của mình và chờ đợi.

"Cô chắc chắn về tất cả những chuyện này?" cuối cùng ông nói.

"Tôi ước rằng tôi không."

Ông lê bước chân của mình và thở dài. "Cảm ơn, Maggie. Tôi đánh giá cao điều đó. Cô sẽ ổn thôi."

Cô từ từ thở ra, hơi thở mà cô đang giữ lại. "Ông cũng vậy, Eddie. Ông cũng vậy."

Cơn bão tới sau khi Molly đổ sụp trên giường, nhưng cô đã quá mệt mỏi để nghe được thấy nó. Không chờ lâu đến sáng hôm sau khi một loạt tiếng ục ục trên các bậc thềm phía trước đánh thức buộc cô phải mở mắt. Cô chớp mắt và nhìn vào đồng hồ của mình. Nó đã là 9 giờ hơn! Cô đã quên đặt

đồng hồ báo thức của mình, và không có ai đánh thức cô cả. Ai đã chuẩn bị bữa sáng?

"Molly!"

Uh-oh ...

Roo chạy vội vàng vào phòng, và theo sau là Kevin xuất hiện trông như một đám mây bão tuyết đẹp. Quá nhiều hi vọng những sơ hở trong kế hoạch của cô sẽ không quay trở lại ám ảnh cô. Eddie phải đối mặt với Kevin sau tất cả, và bây giờ sẽ là địa ngục đang chờ cô.

Cô ngồi dậy trên giường. Có lẽ cô có thể đánh lạc hướng anh. "Chỉ cần để em đánh răng, chàng lính ạ, và sau đó em sẽ đưa anh đến thiên đường."

"Molly ..." Giọng của anh có một chút gì đó lưu ý cảnh báo, cùng một lưu ý cô đã nghe trên kênh Nick at Nite khi Desi đối đầu với Lucy^[90]. Molly phải làm gì đó để giải thích mọi việc.

"Tôi phải đi tiêu!" Cô nhảy lên, bay qua anh thẳng vào phòng tắm, và đóng cửa lại.

Anh đập tay vào cánh cửa. "Ra đây!"

"Vài phút nữa. Anh muốn gì à?"

"Yeah, tôi muốn một vài điều, tất cả ngay bây giờ. Tôi muốn một lời giải thích."

"Oh?" Cô nhắm mắt lại và chờ đợi điều tồi tệ nhất.

"Tôi muốn em giải thích lý do tại sao lại có một con cá ngừ chết tiệt ngay trong hồ của tôi!"

Chương 23

Đó là sự thật. Các chàng trai không suy nghĩ giống như cái cách của các cô gái, và điều này có thể dẫn đến rắc rối.

"Khi các chàng trai không chịu lắng nghe"

Cho tạp chí Chik

Ôi, con trai ... Molly trì hoãn lâu nhất có thể - đánh răng, tát nước tung tóe lên khắp mặt cô, sửa lại cái áo tank top của mình, và buộc lại cái dây rút ở cái quần pajama của cô. Cô một nửa mong anh sẽ tính chuyện với cô sau, nhưng dường như anh đã không thấy sự cần thiết, từ khi cái cửa sổ vừa mới được sơn đã đóng lại nên cái cách duy nhất còn lại để cô thoát ra ngoài là băng qua anh.

Hi vọng ở cái phòng tắm là quá nhiều. Bên cạnh đó, chỉ là vấn đề thời gian để đối mặt với hậu quả cô đã làm. Cô hé mở cửa và nhìn thấy anh đang dựa vào bức tường đối diện, sẵn sàng chụp lấy cô. "Uh ... Anh đang nói gì vậy?"

Anh phát âm rõ từng từ với hàm răng mình. "Em có phiền giải thích anh lý do tại sao, khi anh đi bộ xuống bờ hồ sau bữa sáng nay, anh đã tìm thấy một con cá ngừ chết nổi trong hồ không?"

"Một sự thay đổi trong mô hình di cư của cá chăng?"

Anh nắm lấy cánh tay cô và kéo cô về phía phòng trước. Một dấu hiệu xấu. Ít nhất trong phòng ngủ cô cũng có một cơ hội chiến đấu.

"Anh nghiêm túc nghi ngờ rằng mô hình di cư thay đổi không đủ để một con cá nước mặn kết thúc cuộc đời trong một hồ nước ngọt!" Anh đẩy cô xuống chiếc ghế dài.

Cô đã nên quay trở lại con hồ đêm qua và vớt con cá lên, nhưng cô đã cho rằng chúng sẽ nằm đó rồi sau đó sẽ chìm. Có lẽ chúng sẽ như vậy nếu không xảy ra cơn bão.

Được rồi, đã đủ phiền phức quanh đây. Đây là lúc cho sự phần nộ chính đáng. "Sự thật thì, Kevin, chỉ vì em thông minh hơn anh không có nghĩa là em biết mọi thứ về cá."

Có lẽ đó không phải là chiến lược tốt nhất của cô, bởi vì lời nói của anh thể hiện sự nổi giận trong từng từ ngữ. "Em sẽ nhìn vào mắt anh và nói cho anh biết là em không biết bất cứ điều gì về việc làm thế nào một cá ngừ lại có trong hồ đó?"

"Thì ..."

"Hay là em không biết lý do tại sao Eddie Dillard lại đến gặp anh sáng nay và nói với anh ông ta sẽ không mua khu cắm trại sau tất cả những chuyện đó?"

“Ông ta đã làm vậy à? ”

"Và em nghĩ ông ta đã nói những gì với anh trước khi ông ta lái xe bỏ đi?"

"Chỉ là đoán thôi: Anh là gã đó hả?"

Lông mày anh nhướn lên và giọng nói của anh trở nên mềm mại như bước chân của một sát thủ. "Không, Molly, ông ta không nói vậy. Những gì ông ta đã nói là “Hãy nhận một vài sự giúp đỡ đi, chàng trai!”

Cô nhăn mặt.

"Bây giờ, em đã làm những gì để ông ta có ý vậy?"

"Những gì mà ông ta đã lại nói à?" cô cất giọng khàn khàn.

"Chính xác thì em đã nói những gì với ông ta?"

Cô trở về kỹ thuật của lũ trẻ nhà Calebow thường dùng. "Tại sao anh lại nghĩ rằng em đã nói với ông ta một điều gì đó? Có rất nhiều người dân ở đây có thể nói một cái gì đó với ông ta – Troy, Amy, Charlotte Long. Thật không công bằng, Kevin. Mỗi lần một điều gì đó xảy ra xung quanh đây, anh lại đổ lỗi cho em."

"Và tại sao em nghĩ rằng họ có thể?"

"Em không biết."

Anh ngồi xuống, giữ chặt cả hai tay trên đầu gối của cô, và kéo mặt anh lại sát mặt cô. "Bởi vì anh đã biết rõ ý định của em. Và anh có cả ngày."

“Được, tốt thôi, em thì không." Cô liếm môi mình và nghiên cứu dải tai của anh, hoàn hảo giống như phần còn lại của anh vậy, ngoại trừ một dấu răng nhỏ màu đỏ cô khá chắc chắn là cô đã đặt nó ở đó. "Ai đã chuẩn bị bữa ăn sáng hôm nay?"

“Anh đã làm." Anh nói nhẹ nhàng, nhưng áp lực lên đầu gối của cô không nhẹ chút nào. Anh chắc chắn sẽ không để cho cô đứng dậy. "Sau đó, Amy đến và giúp anh làm. Em đã đánh trống lảng xong chưa?"

"Không ... có— Em không biết!" Cô cố gắng di chuyển chân của mình, nhưng chúng không đi được bất cứ đâu cả. "Em không muốn anh bán khu cắm trại, đó là tất cả."

"Nói cho anh biết điều gì đó mà anh chưa biết ấy."

“Eddie Dillard là một kẻ ngốc."

"Anh cũng quá biết." Anh đứng dậy, nhưng anh không quay đi. "Em còn điều gì khác nữa?"

Cô cố gắng tự đứng dậy và cô có thể để anh có nó, nhưng cô đã bị ghim chặt bởi cơ thể của anh.

Nó đã làm cô thêm kích động và cô muốn được hét lên. "Nếu anh biết rằng, làm sao anh có thể làm điều này với nơi đầu tiên của anh? Làm sao anh có thể đứng đó và để cho ông ta nói về việc sơn những căn nhà thành màu nâu? Còn về việc phá hủy căn nhà này – căn nhà mà anh đang đứng ngay bây giờ! – và sau đó là chuyển khu B & B thành một cửa hàng bán môi hả?"

"Ông ta chỉ có thể làm những điều đó nếu anh bán khu cắm trại cho ông ta."

"Nếu anh –" Cô nhảy lên và quấn chân mình xung quanh anh. "Anh đang nói gì vậy? Ôi Chúa ơi, Kevin, anh có ý gì?"

"Đầu tiên, anh muốn nghe về con cá ngừ."

Cô nuốt khan. Thời điểm cô lên kế hoạch, cô biết là cô phải nói cho anh sự thật. Cô chỉ hy vọng nó sẽ không quá sớm như vậy. "Được rồi." Cô lùi lại một vài bước. "Hôm qua em đã mua một vài con cá ở chợ, và đêm qua em đã đặt chúng trong hồ, và sau đó em đánh thức Eddie dậy và để ông ta nhìn thấy chúng."

Dừng lại một lúc. "Và em đã nói với ông ta *chính xác những gì?*"

Cô để mắt mình vào khuỷu tay anh và nói nhanh nhất có thể. "Đó là một bãi chứa hóa chất ngằm dưới lòng đất đã bị rò rỉ vào hồ và giết chết hết tất cả các con cá."

"Một bãi chứa hóa chất ngằm dưới lòng đất?"

"Uh-huh."

"*Một bãi chứa hóa chất ngằm dưới lòng đất!*"

Cô bước nhanh vài bước lùi lại. "Chúng ta có thể nói về một điều gì đó khác không?"

Oh, Jeez, nó làm mắt anh ánh lên 14 sắc thái khác nhau của sự điên liên. "Eddie đã không nhận ra rằng những con cá đó không nên ở trong một hồ nước ngọt à?"

"Trời là rất tốt, và em đã không để cho ông ta có một cái nhìn thực sự tốt." Một vài bước nhanh chóng lùi lại khác.

Cô phòng ngự bằng cách bước một vài bước nhanh chóng khỏi anh. "Và làm thế nào em giải thích được ý định cố gắng bán một *khu trại cá bị ô nhiễm* của anh cho ông ta?"

Các dây thần kinh của cô căng ra. "Đừng có nhìn em như thế!"

"Như anh có thể vòng tay quanh cổ em và bóp lại hả?"

"Ngoại trừ anh không thể, bởi vì em là em gái của bà chủ anh."

"Nó chỉ có nghĩa là anh cần thực hiện một cái gì đó mà không để lại dấu vết."

"Quan hệ tình dục! Có những cặp nghĩ rằng quan hệ tình dục khi họ đang thực sự tức giận lẫn nhau là một sự kích thích."

"Và em biết nó như thế nào? Đừng bận tâm, anh sẽ thực hiện những từ ngữ đó." Anh bước đến và bắt đầu cảm dỗ phía trước cô.

"Uh ... Kev ..." Cô ấy liếm môi mình và nhìn vào đôi mắt lấp lánh màu xanh lá cây.

Anh di chuyển rộng tay ở phía dưới cô. "Anh nghiêm túc đề nghị em không được gọi anh như vậy. Và anh nghiêm túc đề nghị em không được cố gắng ngăn chặn điều này, bởi vì anh thực sự, thực sự cần làm một số việc thể chất với em." Anh đẩy mình sát vào cô. "Và tất cả mọi thứ khác anh đang nghĩ về sẽ đặt anh ở trong tù."

"Đ – được. Nó thật công bằng." Ngay sau khi cô trần truồng, cô đã để anh biết những điều khác cô đã nói với Eddie.

Nhưng sau đó miệng của anh đã nghiền nát môi cô, và cô dừng hoàn toàn suy nghĩ lại.

Anh không đủ kiên nhẫn để cởi bỏ quần áo của mình, nhưng anh đã cởi bỏ cô hoàn toàn, rồi đóng sầm và khóa cửa phòng ngủ lại trong trường hợp bất kỳ đứa trẻ Calebow nào quyết định đến thăm Di M của chúng.

"Lên giường. Ngay bây giờ."

Ồ, vâng. Nhanh như cô đã ở đó rồi vậy.

"Mở chân của em ra."

Vâng, thưa ông.

"Rộng hơn nữa."

Cô mở ra cho anh một vài inche.

"Đừng để anh yêu cầu lại lần nữa."

Cô trượt rộng đầu gối ra. Nó sẽ không bao giờ được như thế này cho cô một lần nữa. Không bao giờ một lần nữa cô cảm thấy hoàn toàn an toàn với một người đàn ông nguy hiểm.

Cô nghe thấy những âm thanh dây kéo của khóa quần anh. Một tiếng lẩm bẩm khàn đặc. "Em muốn thế nào?"

"Oh, im đi" Cô vươn người tới và giang rộng cánh tay mình. "Im đi và đến đây."

Vài giây sau, cô cảm thấy trọng lượng của anh trên cô. Anh vẫn còn tức giận, cô biết điều đó, nhưng nó không thể ngăn anh không chạm vào cô ở mọi nơi cô thích được anh chạm vào.

Giọng anh thấp và khàn đặc, và hơi thở của anh làm rung một lọn tóc gần tai cô. "Em đang làm anh điên lên, em biết mà, phải không?"

Cô ép má vào quai hàm cứng rắn của anh. "Em biết. Em xin lỗi."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng hơn và cứng rắn hơn. "Nó không thể – chúng ta không thể giữ ..."

Cô cắn môi mình và giữ anh chặt hơn. "Em cũng biết vậy."

Anh có thể không hiểu rằng đây sẽ là lần cuối cùng, nhưng cô thì có. Anh vào sâu hơn bên trong cô, đúng theo cái cách anh biết là cô thích. Cơ thể cô cong lại. Cô tìm thấy nhịp điệu của riêng mình và trao cho anh tất cả mọi thứ. Chỉ một lần nữa thôi. Chỉ một lần cuối cùng.

Thông thường, khi nó đã trôi qua, anh để cô nằm bên trên ngực anh, và họ cùng ôm nhau và nói chuyện. Ai đã tuyệt vời hơn, cô hay là anh? Ai tạo ra nhiều tiếng ồn nhất? Tại sao Glamour lại đẳng cấp hơn Sports Illustrated. Tuy nhiên, sáng nay họ đã không làm như vậy. Thay vào đó, Kevin quay đi, và Molly thì đi vào phòng tắm để làm sạch và mặc lại quần áo.

Không khí vẫn còn ẩm ướt từ cơn bão, vì vậy cô mặc vào một cái áo khoác dày dài che phủ cả quần short của cô. Anh đang chờ ở nhà trước, Roo ở dưới chân anh. Hơi nóng bốc lên từ cốc cà phê của anh khi anh nhìn ra ngoài khu rừng. Cô rúc sâu hơn vào sự ấm áp của cái áo. "Anh đã sẵn sàng để nghe phần còn lại của nó chưa?"

"Anh đoán tốt hơn là thế."

Cô khiến mình phải nhìn vào anh. "Em đã nói cho Eddie rằng ngay cả khi anh đang rao bán nơi

này, anh vẫn còn nhiều tình cảm gắn liền với nó, và anh không thể chịu được ý nghĩ rằng một điều gì đó đang xảy ra với con hồ. Do đó, anh đã chối bỏ việc nó bị nhiễm bẩn. Em đã nói rằng anh không cố tình lừa gạt ông ta; anh không thể giúp gì được nó "

" Và ông ta tin vào điều đó? "

"Ông ta ngốc hơn em nghĩ, và em đã thuyết phục khá tốt." Cô đi chậm chạp qua phần còn lại của câu chuyện. "Sau đó, em đã nói anh đang có một vấn đề về tâm thần – em thực sự xin lỗi về điều đó – và em hứa em sẽ đảm bảo là anh nhận được sự giúp đỡ về tinh thần."

"Một vấn đề tâm thần?"

"Đó là tất cả những gì em có thể nghĩ ra."

"Đừng có can thiệp vào công việc của anh?" Anh đập sầm cái cốc xuống, làm cả phê bắn tung tóe trên mặt bàn.

"Em không thể không làm điều đó."

"Tại sao lại không? Ai cho em cái quyền điều khiển cuộc sống của anh?"

"Không một ai. Nhưng ..."

Tâm trạng của anh đang được kiềm nén, bây giờ nó vẫn chưa bùng lên. "Nó có gì giữa em và nơi này nào?"

"Nó không phải với em, Kevin, đó chính là anh! Anh đã mất cả bố mẹ mình, và anh đang quyết tâm giữ cho Lilly cách xa chiều dài cánh tay của anh. Anh không có bất kỳ anh chị em ruột nào— kể cả họ hàng gia đình. Duy trì kết nối với nguồn gốc của anh rất là quan trọng, và khu cắm trại này là tất cả những gì anh có!"

"Anh chẳng quan tâm đến nguồn gốc của mình! Và, tin anh đi, anh có nhiều thứ hơn khu cắm trại này!"

"Những gì em đang cố gắng để nói là –"

"Anh có hàng triệu đô la và anh không đủ ngốc để ném nó đi – hãy bắt đầu với nó! Anh có xe hơi, một ngôi nhà sang trọng, một danh mục đầu tư chứng khoán sẽ giữ cho anh mỉm cười trong một thời gian dài. Và đoán xem anh còn có những gì? Anh có một sự nghiệp mà anh sẽ không để cho những kẻ ích kỉ lí sự ăn cắp khỏi anh."

Cô nắm chặt bàn tay mình lại với nhau. "Anh có ý gì khi nói vậy?"

"Giải thích một điều gì đó về anh. Giải thích điều em biện minh như thế nào cho việc em dành quá nhiều thời gian để tâm vào công việc của anh thay vì chăm sóc chính bản thân em?"

"Em vẫn chăm sóc nó."

"Khi nào? Trong hai tuần em đã lên kế hoạch âm mưu với khu cắm trại này thay vì tập trung năng lượng của mình đúng nơi nó cần. Em đang có một sự nghiệp đáng vứt vào toilet. Khi nào em mới bắt đầu cuộc chiến đấu tranh cho những con thỏ của em thay vì đầu hàng và chờ chết hả?"

"Em không có những điều đó! Anh không biết mình đang nói gì cả."

"Em biết anh nghĩ gì không? Anh nghĩ rằng sự ám ảnh của em với cuộc sống của anh và khu cắm trại này chỉ là một cách để em làm xao lãng chính mình khỏi những thứ em cần phải làm với cuộc sống của chính em."

Làm sao anh có thể xoay sở trở lại vấn đề này? "Anh không hiểu bất cứ điều gì cả. *Daphne Ngã Nhào* là cuốn sách đầu tiên trong hợp đồng mới. Họ sẽ không chấp nhận bất cứ điều gì khác từ em cho đến khi em sửa lại nó."

"Em không có bất kỳ can đảm nào cả."

"Nó không đúng sự thật! Em đã làm tất cả những gì có thể để thuyết phục biên tập viên của em rằng chị ta đã phạm sai lầm, nhưng Birdcage sẽ không lay động."

"Hannah đã nói với anh về *Daphne Ngã Nhào*. Con bé nói đó là cuốn sách hay nhất của em. Quá tệ là con bé sẽ là đứa trẻ duy nhất được đọc nó." Anh ra hiệu về phía tập ghi chép cô đã để lại trên chiếc ghế dài. "Kia là một cuốn mới em đang viết. *Daphne Đi Trại Hè*."

"Làm thế nào anh biết về –"

"Em không phải là người duy nhất lén lút. Anh đã đọc bản thảo của em. Ngoài một số bất công trắng trợn với chủ lưng, có vẻ như em đã có một chiến thắng khác. Nhưng không ai có thể xuất bản nó, trừ khi em thực hiện theo đơn đặt hàng. Và có phải em đang làm điều đó? Không. Có phải em đang buộc họ xuất bản? Không. Thay vào đó, em đang để cho mình trôi dạt đến vùng đất Never-never land^[91], nơi mà không có bất cứ rắc rối nào của em là có thật cả, chỉ có của anh."

"Anh không hiểu!"

"Em nói đúng về điều đó. Anh không bao giờ hiểu được một người bỏ cuộc."

"Nó thật không công bằng! Em không thể giành được chiến thắng. Nếu em sửa lại câu chuyện, em sẽ bán hết và em cũng sẽ ghét chính bản thân mình. Nếu em không làm điều đó, những cuốn sách về Daphne sẽ không xuất hiện. Nhà xuất bản sẽ không bao giờ xuất bản lại những bản thảo cũ, và họ chắc chắn cũng sẽ không xuất bản bất kỳ những bản thảo mới nào. Dù em có làm gì đi nữa, em vẫn là người thua cuộc, và thua cuộc không phải là một sự lựa chọn."

"Thua cuộc không tệ như không chiến đấu."

"Vâng nó có. Những người phụ nữ trong gia đình em không thua cuộc."

Anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu. "Trừ khi anh đang quên một điều gì đó, hay chỉ có một người phụ nữ khác trong gia đình em."

"Và hãy nhìn xem những gì chị ấy đã làm!" Sự kích động buộc cô phải di chuyển. "Phoebe đã giữ lại đội Ngôi sao khi tất cả mọi người trên thế giới gạch tên chị ấy. Chị ấy phải đối mặt với tất cả các kẻ thù của mình –"

"Kết hôn với một trong số họ."

"– và đánh bại họ trên chính cuộc chơi của riêng họ. Những người đàn ông đó đã nghĩ rằng chị ấy là một Bimbo và đã gạt bỏ chị ấy đi. Chị ấy không bao giờ được cho là kết thúc với đội Ngôi sao, nhưng chị ấy đã làm được."

"Tất cả mọi người trong giới bóng bầu dục đều ngưỡng mộ cô ấy vì nó. Vậy thì điều này tác động gì tới em?"

Cô quay lưng đi. Anh hoàn toàn đã biết, và anh sẽ không dừng lại việc làm cho cô nói nó ra.

"Thôi nào, Molly! Anh muốn nghe những lời than vãn đó thốt ra từ miệng của em để anh có thể khóc thật to."

"Xuống địa ngục đi!"

"Được rồi, anh sẽ nói cho em. Em sẽ không chiến đấu cho những cuốn sách của mình bởi vì em có thể thất bại, và em quá cạnh tranh với chị gái của mình đến nỗi em không thể mạo hiểm với nó."

"Em không cạnh tranh với Phoebe. Em yêu chị ấy!"

"Anh không nghi ngờ điều đó. Nhưng chị gái em là một trong những phụ nữ quyền lực nhất trong giới thể thao chuyên nghiệp, và em thì thật là lộn xộn."

"Em không phải!"

"Vậy thì đừng có hành động như thế nữa."

"Anh không hiểu."

"Anh đang bắt đầu hiểu ra rất nhiều thứ." Anh vòng tay ra sau của một trong những cái ghế gỗ cũ. "Thực tế là, anh nghĩ rằng mình cuối cùng cũng có được nó."

"Có được gì? Đừng để tâm, em không muốn biết." Cô tiến về phía nhà bếp, nhưng anh đã di chuyển đứng trước mặt cô trước khi cô có thể đến đó.

"Đó là về việc báo cháy. Dan nói chuyện em là một đứa trẻ điềm tĩnh, nghiêm túc. Những thành tích mà em có, tất cả các giải thưởng mà em kiếm được. Em đã dành toàn bộ cuộc sống mình cố gắng để được hoàn hảo, đúng không? Giành lấy vị trí danh dự đầu bản, thu thập huy chương hạnh kiểm tốt như những đứa trẻ khác thu thập thẻ bóng chày. Nhưng sau đó một điều gì đó đã xảy ra. Một áp lực đột ngột dồn lên em, và em đã bật lên. Em kéo chuông báo cháy, em cho đi toàn bộ số tiền của mình, em nhảy vào giường với một người hoàn toàn xa lạ!" Anh lắc đầu mình. "Anh không thể tin rằng anh đã không nhận ra nó ngay lập tức. Anh không thể tin được đã không ai khác nhìn thấy nó."

"Nhận ra những gì?"

"Em thực sự là ai."

"Như thể anh đã biết vậy."

"Tất cả những gì hoàn hảo đó. Nó không phải là bản tính tự nhiên của em."

"Anh đang nói gì vậy?"

"Anh đang nói về người mà em có thể đã là nếu em được lớn lên trong một gia đình bình thường."

Cô không biết anh đang nói gì, nhưng cô biết anh tin vào nó, và cô đột nhiên muốn bỏ chạy.

Anh đứng lù lù ở cửa, giữa cô và lối thoát. "Em không thấy à? Bản chất của em rất bốc đồng, một cô gái người mà đã bỏ học để cô có thể hút thuốc với bạn trai của cô ta và làm tình ở băng ghế sau trong chiếc xe hơi của anh ta."

"Cái gì?"

"Một cô gái có thể bỏ qua đại học và – và chạy đến Vegas để điều hành xung quanh trong một chiếc G-string^[92]."

"Một cái G-string! Điều đó thật là –"

"Em không phải là con gái của Bert Somerville." Anh bật ra một tiếng cười rầu rĩ. "Chết tiệt! Em là con gái của mẹ em. Và tất cả mọi người đều bị mù để có thể thấy được nó."

Cô ngồi lún xuống cái ghế dựa. Điều này thật ngớ ngẩn. Tinh thần vờ của một người đã trải qua quá nhiều thời gian với cái máy chụp cộng hưởng từ. Anh đã cố gắng để lấy đi tất cả mọi thứ mà

cô đã hiểu về việc cô là ai và biến nó trở nên bất nháo. "Anh không biết những gì anh vừa –"

Chỉ cần như thế, phổi cô đã hết không khí.

"Những gì anh –" Cô đã cố gắng để nói nốt phần còn lại, nhưng cô không thể vì sâu bên trong cô, một cái gì đó cuối cùng đã ráp vào đúng vị trí của nó.

Một người bốc đồng... Một cô gái gần như muốn bỏ học...

"Nó không phải chỉ là em sợ nhận lấy rủi ro bởi vì em đang cạnh tranh với Phoebe. Em sợ nhận lấy rủi ro bởi vì em đang sống với ảo tưởng rằng em phải *được hoàn hảo*. Và, Molly, hãy tin anh về điều này, trở nên hoàn hảo không phải là bản chất con người của em."

Cô cần phải suy nghĩ, nhưng cô không thể làm điều đó dưới đôi mắt màu xanh lá cây đang nhìn kia. "Em không phải – Em thậm chí không nhận ra cái con người mà anh đang nói tới."

"Cho nó một vài giây, và anh cược rằng em sẽ."

Đó là quá nhiều. *Anh* là một tên ngớ ngẩn, không phải cô. "Em chỉ đang cố gắng đánh lạc hướng để anh không chỉ ra tất cả mọi thứ hỗn loạn nơi em."

"Không có gì về em là hỗn loạn cả. Hoặc ít nhất là không cho đến khi em gặp anh."

"Có đúng không?" Cô nói với chính mình im đi, đây không phải là lúc, nhưng tất cả mọi thứ cô đã suy nghĩ và cố gắng không nói đã tuôn ra. "Còn cái sự thật anh sợ có bất kỳ loại kết nối cảm xúc nào thì sao?"

"Nếu đây là về Lilly ..."

"Oh, không. Nó quá đơn giản. Ngay cả một người nào đó chậm hiểu như anh cũng có thể chỉ ra. Tại sao chúng ta không nhìn mọi việc phức tạp hơn một tí?"

"Tại sao chúng ta không?"

"Không phải quá khó hiểu rằng anh đã 33 tuổi, anh giàu có, đủ thông minh, trông như một vị thần Hy Lạp, và anh chắc chắn là quan hệ tình dục khác giới. Nhưng có gì sai với những hình ảnh phác họa đó? Oh, yeah, em nhớ ra rồi ... Anh đã chưa bao giờ có một mối quan hệ lâu dài với một người phụ nữ."

"Aw, cho vấn đề đó ... " Anh ngồi xuống trên cái bàn.

"Có chuyện gì với nó vậy hả?"

"Thậm chí làm thế nào để em biết đó là sự thật."

"Chuyện ngồi lê đôi mách, báo chí, các tí báo về chúng ta trên *People*. Nếu anh đã bao giờ có một mối quan hệ lâu dài, thì nó đã ở thời trung học cơ sở của anh. Rất nhiều những phụ nữ đã đi qua cuộc đời anh, nhưng không ai trong số họ ở lại lâu cả."

"Vẫn có một trong số họ, người mà đã ở lại quá lâu đấy!"

"Và nhìn xem những loại phụ nữ nào mà anh đã chọn." Cô vung tay lên bàn. "Anh có chọn những phụ nữ thông minh, người có thể có một cơ hội nào đó giữ lại được sự thích thú nơi anh không? Hay phụ nữ đáng trân trọng, người chia sẻ ít nhất một vài điều với anh – và thậm chí *không nghĩ* về việc tranh cãi với em về điều này – anh có một vài giá trị cực kì bảo thủ? Ha, bất ngờ, hay ngạc nhiên. Không có cái nào ở trong đó cả."

"Chúng ta lại quay về vấn đề phụ nữ ngoại quốc một lần nữa cơ đấy. Anh thì là em đang bị ám

ảnh.”

"Được thôi, hãy để họ ngoài chuyện này và nhìn vào những phụ nữ Mỹ anh dính vào. Những cô gái thích tiệc tùng, người mà trang điểm lòe loẹt và ăn mặc thiếu vải. Những cô gái để lại vết nước dãi trên áo sơ mi của anh và đã không nhìn vào bên trong một lớp học kể từ khi họ bị đánh trượt môn toán!"

"Em đang phóng đại đấy."

"Anh không thấy à, Kevin? Anh cố ý chọn những phụ nữ mà anh tính toán là không thể có một mối quan hệ thực sự."

"Vậy thì sao? Anh muốn tập trung vào sự nghiệp của mình, không phải nhảy vào cái vòng cổ gắng để làm cho một số người phụ nữ hạnh phúc. Bên cạnh đó, anh mới chỉ 33. Anh chưa sẵn sàng để ổn định mọi thứ."

"Những gì anh không sẵn sàng là trưởng thành hơn."

"Anh?"

"Và tiếp theo là Lilly."

"Chúng ta lại ..."

"Bà ấy thật tuyệt vời. Mặc dù anh đã làm tất cả mọi thứ anh có thể để giữ bà tránh xa chiều dài cánh tay anh, bà ấy vẫn cố gắng ở quanh anh, chờ đợi anh để đến được cảm xúc của anh. Anh đã có tất cả mọi thứ để đạt được và không có gì để mất với bà ấy, nhưng anh sẽ không cho bà ấy ngay cả một góc rất nhỏ trong cuộc sống của anh. Thay vào đó, anh hành động như một thiếu niên nóng nảy. Không thấy sao? Theo cách của riêng anh, anh bị ảnh hưởng bởi nền giáo dục của mình cũng như em trong câu chuyện của em mà thôi."

"Không anh không có."

"Vết sẹo của em thì dễ hiểu hơn. Em có một người cha ngược đãi và không có mẹ, trong khi anh có cả cha mẹ yêu thương. Nhưng họ đã quá khác với anh đến nỗi anh không bao giờ cảm thấy kết nối được với họ, và anh vẫn cảm thấy có lỗi với điều đó. Hầu hết mọi người có thể đẩy nó sang một bên và tiếp tục tiến lên, nhưng hầu hết mọi người không nhạy cảm như anh."

Anh đứng dậy khỏi ghế. "Mẹ kiếp! Anh cũng không nhạy cảm như vậy, quý cô à, và em đã quên nó rồi sao."

"Yeah, Anh chỉ cứng rắn ở bên ngoài thôi, nhưng bên trong anh đang rất nhạy cảm, và từng nỗi sợ hãi đó đã tạo nên cuộc sống hỗn loạn của anh giống như em vậy."

"Em không biết bất cứ điều gì cả!"

"Em biết rằng không có một người đàn ông nào khác trong hàng ngàn người, những người mà cảm thấy vinh dự được ràng buộc kết hôn với một người phụ nữ loạn óc, người mà tấn công anh ta trong giấc ngủ, thậm chí cô ta còn có mối liên hệ đến ông chủ của anh ta. Dan và Phoebe có thể đã dí một khẩu súng vào đầu anh, nhưng tất cả những gì anh phải làm là đổ lỗi nơi mà nó thuộc về. Không chỉ anh đã không làm điều đó, mà anh còn bắt em thề cũng không được." Cô cho bàn tay lạnh lẽo của mình vào túi áo khoác. "Đó là cách anh đã cư xử khi em bị sẩy thai."

"Bất cứ ai cũng sẽ –"

"Không, bất cứ ai cũng sẽ không, nhưng anh muốn tin điều đó bởi vì anh sợ bất kì loại cảm xúc

mà không phải là chạy vào giữa hai cột gôn."

"Nó thật quá ngớ ngẩn!"

"Khi ra ngoài sân bóng, anh biết thiếu sót một cái gì đó, nhưng anh sợ phải đi tìm nó bởi vì, trong suy nghĩ điển hình và chưa trưởng thành của anh, anh tin rằng đó là một cái gì đó nhằm lẫn bên trong anh để anh giữ mình khỏi tìm kiếm nó. Anh không thể kết nối được với cha mẹ mình, vậy thì làm sao anh có thể có một kết nối lâu dài với bất cứ ai đó khác? Nó sẽ dễ dàng hơn để tập trung vào chiến thắng trong các trận đấu."

"Kết nối lâu dài? Chờ một phút! Chúng ta thực sự đang nói về chuyện gì ở đây vậy?"

"Chúng ta đang nói về thực tế rằng đã đến lúc anh trưởng thành lên và nhận lấy một vài rủi ro thực sự."

"Anh không nghĩ như vậy. Anh nghĩ rằng có một vấn đề cần thảo luận ẩn đằng sau tất cả những chuyện nhằm nhí này."

Cho đến thời điểm đó cô đã không nghĩ như vậy, nhưng đôi khi anh lại nhìn thấy những việc trước cả cô. Bây giờ cô nhận ra rằng anh đã đúng, nhưng nó đã quá muộn. Cô cảm thấy muốn bệnh.

"Anh nghĩ rằng em đang nói về một kết nối lâu dài giữa chúng ta", anh nói.

"Ha!"

"Đó có phải là những gì em muốn không, Molly? Em đang có quan điểm biến chuyện này thành một cuộc hôn nhân thực sự?"

"Với một đứa trẻ 12 tuổi nhạy cảm? Với một người hầu như không muốn dính dáng gì đến mối quan hệ máu mủ duy nhất của anh ta? Em không muốn tự hủy hoại mình."

"Có đúng không?"

"Anh có ý gì khi nói thế? Rằng em đã yêu anh ư?" Cô có ý phải gay gắt, nhưng cô đã nhìn thấy biểu hiện sét đánh trên gương mặt anh rằng anh đã nhận ra sự thật

Đôi chân của cô cảm thấy như làm bằng cao su. Cô ngồi xuống trên rìa cái ghế dựa và cố gắng nghĩ cách để thoát ra, nhưng lại có quá nhiều cảm xúc đập vào cô. Và đâu là điểm cốt lõi khi anh đã nhìn thông suốt nó? Cô nâng đầu mình lên. "Vậy thì sao nào? Em biết đó là con đường một chiều khi em đi vào, và em không ngu ngốc đủ để đi trên nó theo một hướng sai lầm."

Cô ghét biểu hiện sốc của anh.

"Em đang yêu anh."

Miệng cô khô khốc. Roo cọ xát vào mắt cá chân cô và rên rỉ. Cô muốn nói điều này chỉ như là một biến thể khác sự phải lòng của cô, nhưng cô đã không thể. "Không có chuyện gì lớn lắm," cô xoay xở. "Nếu anh nghĩ rằng em sẽ khóc trên ngực anh bởi vì anh không cảm thấy như em, thì anh đã sai. Em không cầu xin tình yêu của bất cứ ai cả."

"Molly ..."

Cô ghét phải nghe giọng điệu thương hại của anh. Một lần nữa, cô đã không lường trước được. Cô đã không đủ thông minh hay đủ xinh đẹp, hay đủ đặc biệt để cho một người đàn ông yêu.

Dừng lại đi!

Một sự tức giận khủng khiếp tràn ngập trong cô, và lần này nó không nhắm trực tiếp vào anh. Cô

muốn bệnh với sự thiếu tự tin của mình. Cô đã cáo buộc anh cần phải lớn lên đi, nhưng anh không phải là người duy nhất. Không có bất cứ điều gì sai với cô cả, và cô không thể tiếp tục sống cuộc sống của mình như bây giờ. Nếu anh không yêu lại cô, đó là mất mát của anh.

Cô đứng lên khỏi cái ghế. "Em sẽ rời đi ngày hôm nay với Phoebe và Dan. Em và trái tim tan vỡ của mình sẽ lần tránh trở lại Chicago, và anh biết gì không? Chúng tôi sẽ sống sót tốt thôi."

"Molly, em không thể —"

"Thôi ngay đi, trước khi lương tâm của anh quay lại. Anh không chịu trách nhiệm cho cảm xúc của em, được chứ? Đây không phải là lỗi của anh, và anh không phải sửa chữa nó. Nó chỉ là một trong những điều cứ thế xảy ra mà thôi."

"Nhưng ... Anh xin lỗi. Anh —"

"Thôi đi." Cô nói điều đó một cách lặng lẽ bởi vì cô không muốn đưa ra nó trong sự tức giận. Cô thấy mình đang bước về phía anh, theo dõi tay cô đưa lên má anh. Cô yêu cảm giác của làn da anh, yêu con người anh bất chấp cả cái con người yêu đuổi trong anh. "Anh là một người đàn ông tốt, Charlie Brown^[93], và em ước mọi điều tốt đẹp sẽ đến với anh."

"Molly, anh không —"

"Này, đừng có van nài em ở lại, được không?" Cô xoay xở một nụ cười và bước đi. "Tất cả mọi điều tốt đẹp đã kết thúc, và chúng ta sẽ trở lại nơi của mình." Cô hướng ra cửa. "Đi nào, Roo, đi tìm Phoebe thôi."

Chương 24

Đó là một cuốn sách Bunny-eat-bunny World.^[94]

Của một biên tập viên sách trẻ em khuyết danh.

Chỉ có sự hiện diện của lũ nhóc mới làm cho chuyến đi trở lại Chicago có thể chịu đựng được. Rất khó để Molly có thể che dấu cảm xúc của mình với chị gái cô, nhưng lần này cô đã làm được. Cô không thể làm hỏng mối quan hệ giữa Phoebe và Dan với Kevin thêm nữa.

Căn hộ của cô có mùi mốc vì bị đóng cửa trong gần ba tuần và thậm chí trông còn bẩn hơn trước khi cô rời đi. Hai tay cô ngứa ngáy muốn bắt đầu cọ rửa và lau chùi, nhưng công việc làm sạch sẽ phải đợi đến ngày mai. Với Roo chạy dẫn đường, cô mang vali lên căn gác xếp buồng ngủ của mình, sau đó buộc cô đi xuống lại cái bàn làm việc của mình đến cái thùng nhựa đen để sắp xếp lại các tài liệu.

Ngồi chéo chân trên sàn nhà, cô rút bản hợp đồng cuối cùng của cô với Birdcage ra và lật qua các trang.

Đúng như cô nghĩ.

Cô nhìn lên cái cửa sổ kéo dài đến trần nhà, nghiên cứu các bức tường gạch cũ, căn bếp ẩm cứng, và xem ánh sáng nhảy múa trên sàn gỗ cứng. Nhà mình.

Hai tuần khốn khổ sau đó Molly bước ra khỏi thang máy lên tầng thứ chín của tòa nhà Michigan Avenue mà văn phòng nhà xuất bản Birdcage đang đóng. Cô chỉnh lại chiếc áo len chõ xung quanh phần eo của cái váy carô đỏ trắng của mình và tự mình đi xuống hành lang văn phòng của Helen Kennedy Schott. Molly đã đi qua cái điểm nơi mà cô có thể quay lại được, và cô chỉ hy vọng kem che khuyết điểm mà cô chấm nhẹ dưới mắt của mình sẽ che được những vết thâm.

Helen đứng dậy để chào đón cô từ phía sau một bàn làm việc lộn xộn với các bản thảo, bản vẽ, và bìa sách. Mặc cho thời tiết oi bức, cô mặc bộ đồng phục biên tập viên màu đen của mình. Mái tóc ngắn màu xám của cô nằm ngay ngắn, và mặc dù cô không trang điểm, nhưng móng tay của cô ánh lên với màu đỏ thẫm bóng mượt. "Molly, thật tuyệt khi gặp lại cô. Tôi rất vui vì cuối cùng cô đã gọi lại. Tôi gần như đã từ bỏ cố gắng để giữ được cô."

"Thật tốt khi gặp lại chị," Molly trả lời lịch sự, bởi vì mặc cho những gì Kevin đã nói về cô, cô là, *theo bản chất*, là một người lịch sự.

Một dải sông Chicago có thể nhìn thấy qua cửa sổ văn phòng, nhưng một sự trưng bày đầy màu sắc của những cuốn sách trẻ em trên các kệ đã thu hút sự chú ý của Molly. Khi Helen nói chuyện về quản lý tiếp thị mới, Molly phát hiện ra những khung lưng sách mỏng của năm cuốn sách đầu tiên về Daphne. Biết rằng *Daphne Ngã Nhào* sẽ không bao giờ có trong số đó khiến cô cảm thấy giống như bị đâm vào tim, nhưng một phần trong cô bây giờ đã quá tê tái để có thể cảm thấy bất cứ điều gì hơn nữa.

"Tôi rất vui vì cuối cùng chúng ta đang có cuộc gặp này", Helen nói. "Chúng ta có rất nhiều thứ cần trao đổi."

"Không có nhiều lắm." Molly không thể kéo dài việc này. Cô mở ví, rút ra một phong bì màu trắng, và đặt nó trên bàn làm việc. "Đây là tấm séc hoàn trả lại Birdcage số tiền ứng trước một nửa của *Daphne Ngã Nhào*."

Helen nhìn choáng váng. "Chúng tôi không muốn lấy lại số tiền ứng trước. Chúng tôi muốn xuất bản các cuốn sách."

"Tôi sợ rằng chị sẽ không thể để tôi làm. Tôi sẽ không sửa lại các bản thảo."

"Molly, tôi biết rằng cô chưa hài lòng với chúng tôi, và đây là lúc để điều chỉnh nó. Ngay từ đầu chúng tôi chỉ mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho sự nghiệp của cô."

"Còn tôi chỉ muốn những gì tốt nhất cho độc giả của mình."

"Chúng tôi cũng vậy. Xin hãy cố hiểu cho. Các tác giả có xu hướng chỉ nhìn vào một dự án trên quan điểm của họ, nhưng một nhà xuất bản thì phải nhìn vào một bức tranh lớn hơn, bao gồm cả mối quan hệ của chúng tôi với báo chí và cộng đồng. Chúng tôi cảm thấy mình không có sự lựa chọn nào cả."

"Mọi người đều có sự lựa chọn, và một giờ trước, tôi đã luyện tập cho mình."

"Ý cô là gì?"

"Tôi đã tự tay xuất bản *Daphne Ngã Nhào*. Phiên bản gốc."

"Cô đã cho xuất bản nó?" Lông mày của Helen dựng lên. "Cô đang nói về cái gì vậy?"

"Tôi đã xuất bản nó trên Internet."

Helen bùng nổ trên chiếc ghế của mình. "Cô không thể làm điều đó! Chúng ta có một hợp đồng!"

"Nếu chị kiểm tra trên một bản in đẹp, chị sẽ thấy rằng tôi vẫn giữ quyền xuất bản điện tử cho tất cả các cuốn sách của mình."

Helen nhìn choáng váng. Các nhà xuất bản lớn đã bị lỗ hổng này trong những hợp đồng của họ, nhưng một số nhà xuất bản nhỏ hơn như Birdcage đã không nhận ra nó. "Tôi không thể tin rằng cô đã làm điều này."

"Bây giờ bất kỳ đứa trẻ nào muốn đọc bản gốc *Daphne Ngã Nhào* và xem những hình ảnh minh

họa đều có thể được." Molly đã lên kế hoạch cho một bài phát biểu lớn, đầy đủ với các tài liệu tham khảo và điều Luật đầu tiên trong Hiến Pháp sửa đổi lần thứ nhất^[95], nhưng cô không còn đủ năng lượng. Đây tám séc về phía trước, cô đứng dậy khỏi cái ghế và bước ra ngoài.

"Molly, đợi đã!"

Cô đã làm xong những gì cần làm, và cô đã không dừng lại. Khi cô tiến về chiếc xe của mình, cô đã cố gắng để cảm thấy chiến thắng, nhưng hầu như cô chỉ cảm thấy kiệt quệ. Một người bạn thời đại học đã giúp cô thành lập một trang web. Thêm vào đó là các đoạn văn bản và bản vẽ của *Daphne Ngã Nhào*, Molly đã đính kèm vào một trang liệt kê những cuốn sách khác, những cuốn đã rất cố gắng để giữ bản tay của những đứa trẻ rời ra trong những năm qua bởi vì nội dung rất tuyệt của chúng hay những hình minh họa kèm theo. Danh sách đó bao gồm Little Red Riding Hood, tất cả các tập của Harry Potter, cuốn *A Wrinkle in Time* của Madeleine L'Engle, *Harriet the Spy*, *Tom Sawyer*, *Huckleberry Finn*, cũng như những cuốn sách của Judy Blume, Maurice Sendak, sách của anh em nhà Grimm, và *Cuốn nhật ký của cô gái trẻ* của Anne Frank^[96]. Ở cuối danh sách, Molly đã thêm vào *Daphne Ngã Nhào*. Cô không phải là Anne Frank, nhưng cô cảm tốt hơn khi được đồng hành với một người bạn tuyệt vời như vậy. Cô chỉ ước có thể gọi cho Kevin và nói với anh rằng cô cuối cùng đã chiến đấu cho cô thỏ của mình.

Cô dừng lại một vài lần để mua những thứ cần thiết, sau đó đã rẽ vào Lake Shore Drive và tiến về phía bắc đến Evanston. Giao thông ít người, và nó đã không làm cô mất nhiều thời gian để thấy được khu căn hộ cao tầng cũ rích mọc meo nơi cô sẽ ở từ bây giờ. Cô ghét căn hộ ở tầng hai của mình với tầm nhìn ra cái thùng rác nằm đằng sau một nhà hàng Thái Lan, nhưng nó là nơi duy nhất trong khả năng của cô để cô có thể được nuôi một con chó.

Cô cố gắng không nghĩ về căn hộ cũ hơi nhỏ của mình, nơi những người lạ đã chuyển vào. Evanston không có nhiều căn hộ được chuyển đổi có gác mái lấm, và khu nhà đang nằm trong danh sách chờ của những người nóng lòng muốn mua, vì vậy cô biết nó sẽ được bán đi một cách nhanh chóng. Mặc dù vậy, cô đã không được chuẩn bị để đi trong vòng ít hơn 24 giờ. Những chủ sở hữu mới đã trả cho cô một khoản phụ phí để thuê lại căn hộ trong khi họ chờ thủ tục giấy tờ cuối cùng, vì vậy cô đã phải bò ra ngoài để tìm thuê một căn nhà, và cô đang ở đây trong tòa nhà ẩm đạm này. Nhưng cô đã có tiền để đặt cọc và giải quyết các hóa đơn của mình.

Cô đậu xe trên con đường cách 2 khu nhà vì chủ nhà Slytherin của cô tính phí 70 đô la một tháng cho một chỗ đậu xe thuộc tòa nhà. Khi cô bước lên các bậc thềm mòn đến căn hộ của mình, tiếng tàu hỏa rít lên ngay bên ngoài cửa sổ. Roo chào đón cô ở cửa, sau đó chạy lon ton trên miếng vải lót sàn mòn vẹt và bắt đầu rửa ở bồn rửa chén.

"Không phải nữa chứ."

Căn hộ rất nhỏ đến nỗi cô không có chỗ cho những cuốn sách của mình, và cô đóng nó trong một cái thùng và để trên bồn rửa nhà bếp. Cô thận trọng mở cửa, chăm chú nhìn vào bên trong, và rùng mình. Một con chuột khác run lên trong cái bẫy chuột Hav-A-Heart của cô. Con thứ 3 mà cô đã bắt được, mà cô mới chỉ ở đây được vài ngày.

Có lẽ cô có thể viết một bài cho *Chik* về vấn đề này – "Tại sao những người ghét những con vật nhỏ lại không luôn gặp những điều tồi tệ nhỉ." Công thức nấu ăn của cô vừa mới được gửi đi. Lúc đầu cô đã gọi nó là "Bữa sáng sẽ không làm anh ta nôn ra: Món trộn của não anh ta với trứng của bạn." Nhưng ngay trước khi cô nhét nó vào phong bì, cô đã kết nối lại với các cảm xúc của mình và thay thế bằng "Kích thích buổi sáng sớm."

Cô đã viết hàng ngày. Mọi thứ về cô đều bị tàn phá, nhưng cô đã không từ bỏ và đi ngủ như cái

cách cô đã làm sau khi cô bị sảy thai. Thay vào đó, cô đang đối mặt với nỗi đau của mình và làm hết sức để sống qua nó. Nhưng trái tim cô đã chưa bao giờ cảm thấy trống rỗng hơn.

Cô nhớ Kevin điên cuồng. Mỗi đêm, cô nằm trên giường nhìn chăm chăm lên trần nhà và nhớ lại cánh tay anh đã bao bọc xung quanh cô như thế nào. Nhưng nó không nhiều bằng những lúc làm tình. Anh hiểu cô hơn chính cô hiểu mình, và anh đã trở thành người bạn tinh thần của cô trong mọi cách nhưng chỉ trừ có một. Anh đã không yêu cô.

Với một tiếng thở dài được thốt ra từ phía dưới chân cô, cô đặt cái túi xách của mình sang bên, xỏ đôi găng tay làm vườn cô đã mua cùng với cái bẫy vào, và thận trọng tìm dưới cái bồn rửa chén một cái lồng nhỏ. Ít nhất cô thả của cô cũng được nhảy tự do và hạnh phúc trong không gian mạng. Nhiều hơn so với những gì cô có thể nói về động vật gặm nhấm.

Cô bỏ ngoài tai tiếng rít của con chuột sợ hãi bắt đầu kêu trong cái lồng. "Đừng có làm thế. Im đi nào, và ta hứa sẽ thả ngươi trong công viên trước khi ngươi biết." Anh ta ở đâu khi cô cần một người đàn ông chứ?

Trái tim cô đã ký một hợp đồng khác với những cơn đau thắt. Cặp vợ chồng mà Kevin đã thuê để chăm sóc khu cắm trại đang ở đó ngay lúc này, vì vậy anh có thể quay lại thị trấn tiệc tùng ở mức đẳng cấp quốc tế. *Chúa ơi, làm ơn, đừng để cho anh ấy ngủ với bất kỳ người trong số họ. Chưa được.*

Lilly đã để lại một vài tin nhắn trên máy trả lời tự động của cô muốn biết Molly có ổn không, nhưng cô vẫn chưa trả lời chúng. Cô có thể nói gì đây? Rằng cô đã phải bán căn hộ của mình? Rằng cô đã để mất nhà xuất bản của mình? Rằng trái tim của cô đã bị tan vỡ vĩnh viễn? Ít nhất bây giờ cô cũng có đủ khả năng để thuê luật sư, để cô có thể thoát khỏi hợp đồng hiện tại của cô và bán cuốn sách Daphne tiếp theo cho một nhà xuất bản khác.

Cô giữ cái lồng xa nhất có thể và lấy chùm chìa khóa của mình. Cô đang trên đường đi đến cửa thì tiếng chuông vang lên. Con chuột đã đủ gây cho cô một cảm giác lo sợ, và cô gần như đã giật nảy mình vì sợ hãi.

"Chờ một phút."

Vẫn giữ cái lồng với chiều dài cánh tay cô, cô bước quanh một thùng sách khác và mở cửa.

Helen nhảy xổ vào bên trong. "Molly, cô chạy đi trước khi chúng ta có thể nói chuyện, Ôi, Chúa ơi!"

"Helen, hãy gặp Mickey."

Helen ép tay lên ngực, mặt cô trắng bạch. "Một con thú cưng à?"

"Không chính xác lắm." Molly đặt cái lồng trên một thùng đồ, nhưng Roo không thích điều đó. "Yên nào, đồ sâu bọ! tôi sợ đây không phải là lúc tốt nhất cho một chuyến thăm, Helen. Tôi phải đi ra công viên."

"Cô đi dạo à?"

"Đi thả nó."

"Tôi sẽ – tôi sẽ đi với cô."

Molly nên thích khi nhìn thấy cự biên tập tỉ mỉ của cô trông lo lắng, nhưng con chuột đó cũng đang làm cô sợ. Với cái lồng được giữ tránh xa cơ thể cô, cô lách ra ngoài và bắt đầu quanh co qua

những con hẻm nhỏ của trung tâm Evanston hướng về phía công viên nằm cạnh con hồ. Helen, trong bộ đồ màu đen và đôi giày cao gót của cô, đã không chọn thứ quần áo nào khác cho nhiệt độ hay những ổ gà, nhưng Molly đã không mời cô đi cùng, vì vậy cô từ chối cảm thấy có lỗi.

"Tôi không biết cô đã chuyển chỗ," Helen gọi từ phía sau. "May mắn thay, tôi đã chạy đến một trong những người hàng xóm của cô, và ông ấy đã cho tôi địa chỉ mới của cô. C – Cô có thể thả nó ra ở nơi nào đó gần đây không?"

"Tôi không muốn nó tìm được cách quay lại."

"Sử dụng nhiều hơn những cái bẫy thì sao?"

"Hoàn toàn không."

Mặc dù nó là một ngày trong tuần, công viên đã được lấp đầy với xe đạp, sinh viên đại học trên những đôi giày trượt, và cả trẻ em. Molly tìm thấy một bãi cỏ và đặt cái lồng xuống, sau đó do dự tìm đến cái chốt. Ngay sau khi cô bật nó ra, Mickey đã thực hiện một bước nhảy vọt cho tự do của mình.

Thẳng về phía Helen.

Biên tập viên của cô phát ra một tiếng khóc nghẹn ngào và nhảy lên trên một chiếc ghế dã ngoại. Mickey biến mất vào trong bụi dâu.

"Đồ kinh tởm." Helen ngồi xuống trên mặt bàn.

Molly cũng cảm thấy một chút gì đó sợ hãi, vì vậy cô ngồi xuống băng ghế. Phía xa rìa công viên, hồ Michigan trải dài đến tận chân trời. Cô nhìn ra xa và nghĩ về con hồ nhỏ hơn nơi có một vách đá để nhảy xuống.

Helen lôi ra một khăn lụa từ túi xách của mình và chấm chấm nhẹ ở chán. "Nó là về con chuột à".

Không có chú chuột nào cả trong Nightingale Woods. Molly sẽ phải thêm vào một chú nếu cô có thể tìm thấy một nhà xuất bản mới.

Cô nhìn chăm chăm vào biên tập viên cũ của cô. "Nếu chị đến đây để đe dọa tôi với một vụ kiện, chị sẽ không nhận được nhiều thứ đâu."

"Tại sao chúng tôi lại muốn kiện một tác giả yêu thích của chúng tôi?" Helen rút ra một phong bì chứa tấm séc của Molly và đặt nó trên băng ghế.

"Tôi muốn trả lại cái này. Và khi cô nhìn vào bên trong, cô sẽ thấy một tấm séc thứ 2 cho phần tạm ứng còn lại của cô. Thực sự thì Molly, cô nên nói với tôi cảm giác của cô về việc sửa đổi này mạnh mẽ như thế nào."

Molly đã thậm chí không cố gắng để trả lời một phiên bản Slytherin kia. Cô cũng không nhận lấy cái phong bì.

Giọng điệu của Helen dạt dào cảm xúc hơn. "Chúng tôi sẽ xuất bản *Daphne Ngã Nhào* theo phiên bản gốc của nó. Tôi đã xếp lịch vào mùa đông này vì vậy chúng tôi có thời gian để chạy các chương trình xúc tiến. Chúng tôi đang lên kế hoạch cho một chiến dịch tiếp thị lớn, với đầy đủ các trang quảng cáo trong tất cả các cuốn các tạp chí lớn về nuôi dạy con cái, và chúng tôi đang gửi bạn một loạt các chuyến đi tiếp xúc tại các cửa hàng sách."

Molly tự hỏi nếu mặt trời có chiếu vào mặt cô ta. "*Daphne Ngã Nhào* đã có sẵn sàng trên Internet rồi."

"Chúng tôi muốn cô xóa nó đi, nhưng chúng tôi sẽ để lại quyết định cuối cùng dành cho cô. Thậm chí nếu cô quyết định giữ lại trang web, chúng tôi tin rằng hầu hết các bậc cha mẹ vẫn sẽ muốn mua các cuốn sách thực để thêm vào bộ sưu tập cho con em của họ".

Molly không thể tưởng tượng làm thế nào mà cô đã được chuyển một cách kỳ diệu từ một tác giả nhỏ thành một tác giả lớn. "Tôi sợ rằng chị sẽ cần phải làm tốt hơn thế này, Helen."

"Chúng tôi đang chuẩn bị để đàm phán lại hợp đồng của cô. Tôi chắc chắn rằng cô sẽ hài lòng với các điều khoản."

Molly đã yêu cầu một lời giải thích, không phải để có nhiều tiền hơn, nhưng cô bằng cách nào đó đã liên lạc với bản chất trù tu sĩ sản bên trong mình. "Chị sẽ phải thỏa thuận với người đại diện mới của tôi về vấn đề đó."

"Tất nhiên."

Molly không có một đại diện nào, cả mới lẫn cũ. Sự nghiệp của cô là quá nhỏ bé để cho cô cần một người, nhưng chắc chắn một điều gì đó đã thay đổi. "Nói cho tôi biết những gì đang diễn ra, Helen."

"Đó là các thông tin công chúng. Doanh số bán hàng mới vừa được ra cách đây hai ngày. Trong khoảng thời gian giữa các tin tức báo chí về cuộc hôn nhân của cô và những câu chuyện của SKIFSA, doanh số bán của cô đã tăng vọt."

"Nhưng tôi đã kết hôn vào tháng Hai, và SKIFSA bám theo tôi vào tháng Tư. Cô không để ý à?"

"Chúng tôi phát hiện sự gia tăng đầu tiên trong tháng Ba và một lần nữa trong tháng Tư. Tuy nhiên, tất cả các con số đó không đáng kể cho đến khi chúng tôi đã nhận được báo cáo cuối tháng Năm. Và con số sơ bộ đầu tháng Sáu thậm chí còn tốt hơn."

Molly nghĩ rằng thật tốt khi cô đã ngồi xuống, bởi vì chân của cô sẽ không thể đỡ được người cô. "Nhưng các thông tin công chúng đã hết. Tại sao các con số lại đang tăng?"

"Đó là điều mà chúng tôi muốn tìm hiểu, vì vậy chúng tôi đã dành một khoảng thời gian trên điện thoại để nói chuyện với các nhà sách. Họ nói với chúng tôi rằng những người lớn ban đầu đã mua một cuốn sách Daphne để thỏa mãn sự tò mò – hoặc họ đã nghe về cuộc hôn nhân của cô hoặc là họ muốn xem xem SKIFSA đã khó chịu về điều gì. Nhưng khi họ mang cuốn sách về nhà, những đứa trẻ của họ rất yêu thích các nhân vật, và bây giờ họ đang quay trở lại các cửa hàng và mua trọn bộ seri."

Molly choáng váng. "Tôi không thể tin được."

"Những đứa trẻ đang khoe các cuốn sách với bạn bè của chúng. Chúng tôi đã nghe rằng ngay cả các bậc cha mẹ, những người đã ủng hộ việc tẩy chay của SKIFSA cũng mua những cuốn sách Daphne."

"Tôi đang gặp khó khăn để tiếp nhận chuyện này."

"Tôi hiểu." Helen bắt chéo chân và mỉm cười. "Sau tất cả những năm đó, cô cuối cùng đã có một thành công ngoài sức tưởng tượng. Chúc mừng cô, Molly."

Janice và Paul Hubert là cặp đôi hoàn hảo để điều hành khu nhà ngủ nghỉ-và-bữa ăn. Món trứng của bà Hubert không bao giờ bị nguội, và không có cái bánh nào trong số những chiếc bánh của bà bị cháy xém ở phía dưới cả. Ông Hubert thì thực sự thích việc thông toilet và có thể nói chuyện với các vị khách hàng giờ đồng hồ mà không thấy chán. Kevin đã sa thải họ sau một tuần rưỡi làm việc.

"Cần giúp đỡ không?"

Anh kéo đầu ra khỏi cái tủ lạnh và nhìn thấy Lilly đứng ngay dưới cánh cửa nhà bếp. Bây giờ là 11 giờ đêm, hai tuần và một ngày kể từ khi Molly rời khỏi. Cũng đã là bốn ngày kể từ khi anh xa khỏi nhà Hubert, và tất cả mọi thứ đã trở thành một đồng lộn xộn.

Trại huấn luyện đã bắt đầu được hai tuần, và anh chưa sẵn sàng. Anh biết anh nên nói với Lilly rằng anh rất vui vì bà đã ở lại để giúp đỡ, nhưng anh không thể để nó diễn ra, và nó làm cho anh cảm thấy có lỗi. Có một điều gì đó buồn ở bà kể từ khi Liam Jenner không xuất hiện vào mỗi bữa sáng nữa. Anh thậm chí đã cố đề cập đến nó một lần, nhưng anh quá vụng về, và bà đã giả vờ không hiểu.

"Tôi đang tìm bột men bánh mì. Amy đã để lại một mảnh giấy nói rằng có thể con bé cần một ít. Mà bột men bánh mì là cái quái gì vậy?"

"Ta không biết," bà trả lời. "Khả năng làm bánh của ta bị hạn chế trong các loại đã pha trộn đóng gói sẵn."

"Vâng. Khôn thật." anh đóng cánh cửa lại.

"Nhớ gia đình Hubert rồi à?"

"Không. Chỉ nhớ cái cách bà ta nấu nướng và cái cách ông ta chăm sóc tất cả mọi việc."

"À." Bà nhìn chăm chăm vào anh, sự thích thú tạm thời đã xóa đi sự không vui trong bà.

"Tôi không thích cách bà ta đối xử với những đứa trẻ", anh lầm bầm. "Và ông ta đã làm cho Troy thành kẻ dở hơi. Ai quan tâm nếu cô được cắt theo chiều kim đồng hồ hay ngược chiều kim đồng hồ chứ?"

"Bà ấy không chính xác là lừa dối những đứa trẻ. Bà ấy chỉ không đưa bánh cho những đứa trẻ tinh quái, những đứa mà xuất hiện ở cửa bếp như Molly đã làm."

"Mụ phù thủy già đó đã xua đuổi chúng cứ như chúng là những con gián vậy. Và không thêm dành một vài phút để kể cho những đứa trẻ một câu chuyện. Đó là đòi hỏi quá nhiều à? Nếu một đứa trẻ muốn nghe một câu chuyện, bà có nghĩ rằng bà ta có thể sẽ đặt cái chai Lysol chết tiệt của bà ta xuống đủ lâu để kể cho lũ trẻ một câu chuyện không?"

"Ta chưa bao giờ nghe bất cứ đứa trẻ nào thực sự yêu cầu bà Hubert kể cho chúng một câu chuyện cả."

"Chúng chắc chắn là đã hỏi Molly!"

"Chính xác".

"Điều đó có nghĩa gì?"

"Không có gì."

Kevin đã mở nắp lọ bánh, nhưng lại đóng nó lại khi anh nhớ ra những cái bánh nào được đựng bên trong đó. Anh tìm trong tủ lạnh một bia thay thế. "Chồng bà ta thậm chí còn tồi tệ hơn."

"Khi ta nghe ông ta nói với những đứa trẻ không được chơi bóng đá trên bãi cỏ chung bởi vì chúng sẽ đã làm hỏng cỏ, ta nhận ra công việc của ông ta có thể phải kết thúc sớm."

"Slytherin."

"Mặc dù vậy, các vị khách của khu B & B đã rất thích nhà Hubert" bà chỉ ra.

"Đó là bởi vì họ không có những đứa trẻ ở đây giống như những người đang ở các căn nhà có".

Anh mời bà một chai bia, nhưng bà lắc đầu và lấy một cốc nước từ tủ thay vào đó. "Ta rất vui vì các cậu bé O'Brians ở lại đây thêm một tuần nữa," bà nói, "nhưng ta nhớ Cody và các cô gái nhà Kramer. Tuy nhiên, những đứa trẻ mới đến thật là dễ thương. Ta thấy con đã mua thêm xe đạp."

"Tôi quên mất mấy đứa nhỏ chưa đủ tuổi. Chúng ta cần một vài cái xe ba bánh."

"Những đứa trẻ lớn hơn dường như rất thích thú với cái cột bóng rổ, và con đã làm một việc đúng đắn khi thuê một nhân viên cứu hộ."

"Một số ông bố bà mẹ quá vô tâm." Anh mang chai bia của mình đến bàn bếp, ngồi xuống, sau đó hơi do dự. Nhưng anh đã bỏ vấn đề này ra ngoài đủ lâu rồi. "Tôi thực sự đánh giá cao cái cách bà đang giúp đỡ."

"Ta không phiền, nhưng ta nhớ Molly. Tất cả mọi thứ đều thú vị hơn khi con bé ở đây."

Anh cảm thấy mình tăng cường sự đề phòng. "Tôi không nghĩ vậy. Chúng ta có rất nhiều niềm vui mà không có cô ấy "

"Không, chúng ta đã không. Các chàng trai nhà O'Brian tiếp tục phàn nàn, những người già nhớ cô ấy, và con thì trở nên cáu kỉnh và chẳng hợp lý chút nào." Bà dựa người vào bồn rửa chén." Kevin, đã được hai tuần rồi. Con không nghĩ rằng đây là lúc đi tìm con bé à? Amy, Troy và ta có thể chăm sóc nơi này trong một vài ngày."

Bà có nhận ra rằng anh đã nghĩ về điều đó hàng trăm cách khác nhau không? Không có gì khiến anh muốn nhiều hơn, nhưng anh không thể đuổi theo cô, không, trừ khi anh muốn mãi mãi là một người đàn ông đã lập gia đình, và đó là điều mà anh không thể làm. "Nó sẽ không công bằng."

Công bằng cho ai?"

Anh cào cái nhãn trên chai bia với ngón tay cái của mình. "Cô ấy đã nói với tôi ... Cô ấy có tình cảm."

"Ta biết. Và con thì không?"

Anh có nhiều cảm xúc hơn anh biết phải làm gì, nhưng không có cái nào trong số chúng sẽ làm cho anh đánh mất những điều quan trọng nhất. "Có thể trong 5 hoặc 6 năm nữa mọi chuyện sẽ khác, nhưng ngay lúc này tôi không có thời gian cho bất cứ điều gì ngoài sự nghiệp của mình. Và hãy nhìn thực tế đi – bà có thể nhìn thấy Molly và tôi cùng nhau lâu dài được không?"

"Không có vấn đề gì cả."

"Thôi nào!" Anh đứng bắn dậy khỏi cái ghế. "Tôi là một người cơ bắp! Tôi yêu thích được hoạt động, và cô ấy thì ghét thể thao."

"Đối với những người ghét thể thao, con bé là một vận động viên tuyệt vời."

"Cô ấy thì ổn, tôi đoán thế."

"Con bé bơi rất đẹp và lặn giống như một nhà vô địch."

"Đó chỉ là từ trại hè."

"Con bé đã chơi một trận bóng mềm tuyệt vời."

"Trại hè."

"Con bé biết tất cả mọi thứ về bóng bầu dục."

"Đó là chỉ bởi vì –"

"Con bé chơi cả bóng đá."

"Chỉ với Tess."

"Con bé đang học võ thuật."

Anh đã quên mất vài đường kung fu mà cô đã nhắm vào anh mùa đông năm ngoái

"Và con bé đã nói với ta nó đã chơi trong đội tennis ở trường trung học của nó."

"Đây rồi. Tôi ghét quần vợt "

"Có thể là bởi vì con chơi không tốt."

Làm sao Lilly biết điều đó?

Nụ cười của Lilly trông tán thành một cách nguy hiểm. "Ta muốn nói con sẽ có một khoảng thời gian khó khăn để tìm thấy một người phụ nữ giống một vận động viên và và ưu mạo hiểm như là Molly Somerville."

"Tôi cược là cô ấy sẽ không chơi nhảy dù."

"Ta cược con bé sẽ."

Ngay cả chính đôi tai của anh cũng nghe thấy giọng anh có vẻ hờn dỗi. Và Lilly đã đứng về nhảy dù. Anh gần như có thể nghe thấy tiếng la hét của Molly khi anh đẩy cô ra khỏi máy bay. Tuy nhiên, anh biết cô sẽ thích nó ngay sau khi chiếc dù của cô bật ra.

Anh vẫn cảm thấy khó chịu về tình cảm của cô với anh. Và cũng tức giận nữa. Nó chỉ là thứ tạm thời ngay từ lúc đầu, do đó không phải như thể anh đã lừa gạt cô. Và anh chắc chắn đã không hứa bất cứ điều gì. Thật chết tiệt, trong đó một nửa thời gian anh hầu như chẳng lịch sự tí nào.

Đó là tình dục. Tất cả mọi thứ đều ổn cho đến sau đó. Nếu anh đã giữ chặt quần và bàn tay của mình trên cơ thể, cô đã ổn, nhưng anh đã không thể làm điều đó, không khi họ đã ở cùng nhau ngày qua ngày. Và ai có thể đổ lỗi cho anh chứ?

Anh nghĩ về cái cách cô cười. Loại người nào sẽ muốn cảm nhận nụ cười đó dưới môi anh ta? Và cặp mắt màu xanh-xám với độ xét độc ác kia là một sự cố ý thách thức tình dục. Làm thế nào anh có thể nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoại trừ làm tình khi chúng cứ chạy vào con đường của anh?

Nhưng Molly đã biết các quy tắc, biết quan hệ tình dục không ràng buộc, không phải trong những ngày này và tuổi tác này. Tất cả những thứ tào lao mà cô đã dựng lên về việc không có kết nối cảm xúc của anh không thể nào sai hơn được nữa. Anh có những kết nối, hoàn toàn có. Một kết nối quan trọng. Với Cal và Jane Bonner.

Những người mà anh đã không nói chuyện trong nhiều tuần.

Anh nhìn chăm chăm vào Lilly. Có lẽ bởi vì nó là quá muộn và sự đề phòng của anh đã hạ xuống, anh thấy mình nói với bà nhiều hơn là anh dự định. "Molly có một số ý kiến về tôi mà tôi không nghĩ như vậy."

"Loại ý kiến như thế nào?"

"Cô ấy nghĩ rằng ..." Anh đặt chai bia của mình xuống. "Cô ấy nói tôi là một người nông cạn trong tình cảm."

"Con không phải!" ánh mắt Lilly lóe lửa. "Đó là một điều tồi tệ để có thể nói!"

"Yeah, nhưng vấn đề là —"

"Con là một người đàn ông rất phức tạp. Chúa ơi, nếu con là người nông cạn, con đã tổng khởi ta ngay lập tức."

"Tôi đã cố gắng –"

"Con đã cho ta một vài cái vỗ vai và hứa sẽ gửi cho ta một tấm thiệp Giáng sinh. Ta đã rất hài lòng và thỏa mãn với phần đời còn lại. Tuy nhiên con dành quá nhiều cảm xúc chân thành khi làm điều đó, và đó là lý do tại sao ta ở đây cảm thấy đau đớn cho con."

"Đó là những lời thật đẹp, nhưng –"

"Oh, Kevin ... con không bao giờ được nghĩ mình nông cạn. Ta yêu Molly, nhưng nếu ta có bao giờ nghe con bé nói bất cứ điều gì như thế về con, con bé và ta sẽ có vài việc để giải quyết."

Kevin muốn cười, nhưng đôi mắt anh bắt đầu cảm thấy cay cay, và chân anh đã di chuyển, điều tiếp theo mà anh biết, cánh tay anh vừa được giang rộng ra. Để mở nó cho Mẹ của một người đàn ông đến được với sự phòng thủ của anh ta khi bức tường đã được hạ, thậm chí ngay cả việc anh ta không xứng đáng với nó.

Anh đã cho bà một cái ôm mãnh liệt và sở hữu. Bà đã phát ra âm thanh nhắc anh nhớ về tiếng kêu của một con mèo sơ sinh.

Anh ôm bà chặt hơn. "Có một số điều con đã rất muốn hỏi dì."

Một tiếng nấc run rẩy dựa vào ngực anh.

Anh háng giọng. "Dì đã bao giờ theo học về âm nhạc và ngồi ra đó cho đến khi bốc mùi hôi với cái piano "

"Ồ, Kevin ... ta vẫn không phân biệt được phím nào với phím nào cả."

"Và Dì có bao giờ phát ban quanh miệng khi ăn cà chua chưa?"

Vòng tay của bà quanh anh càng chặt hơn. "Nếu ta ăn quá nhiều."

"Và những củ khoai lang thì sao?" Anh nghe thấy tiếng nấc. "Mọi người đều thích chúng trừ con ra, vì vậy con đã tự hỏi ..." Anh dừng lại bởi vì nó thật khó khăn để anh có thể nói ra. Đồng thời, những mảnh vỡ bên trong anh tưởng chừng như sẽ không bao giờ được hàn gắn đang bắt đầu ghép lại với nhau.

Trong một lúc lâu họ chỉ đơn giản là ôm nhau thật chặt. Cuối cùng thì họ cũng bắt đầu nói chuyện, cố gắng để bắt kịp hơn ba thập kỷ trong một đêm, những từ ngữ được họ thốt ra vẫn còn vấp khi họ đang cố lấp đầy những khoảng trống. Có một sự chấp thuận bất thành văn rằng họ chỉ tránh 2 chủ đề: Molly và Liam Jenner.

Lúc 3 sáng, khi họ cuối cùng đã chia tay nhau tại các bậc thêm đầu tiên, Lilly vuốt ve má anh "Ngủ ngon, con trai bé bỏng của ta."

"Ngủ ngon –" *Ngủ ngon, Mẹ của con.* Đó là những gì anh muốn nói, nhưng nó làm anh cảm thấy như một sự phản bội với Maida Tucker, và anh không thể làm điều đó. Maida có thể không là người mẹ trong những giấc mơ của anh, nhưng bà đã yêu anh với tất cả trái tim của bà, và anh cũng rất yêu bà. Anh mỉm cười. "Chúc ngủ ngon, mẹ Lilly."

Những dòng nước mắt hạnh phúc tuôn trào. "Ôi, Kevin ... Kevin, đưa con bé bỏng của mẹ."

Anh chìm vào giấc ngủ với một nụ cười trên môi.

Khi chuông báo thức buộc anh ra khỏi giường một vài giờ sau đó để bắt đầu bữa sáng, anh nghĩ về đêm trước và sự thật rằng bây giờ Lilly sẽ là một phần vĩnh viễn trong cuộc đời của anh. Nó thật tốt. Hoàn toàn chính xác.

Nhưng đã không có gì khác xảy ra.

Khi anh đi xuống căn nhà bếp màu xám, trống rỗng, anh tự nhủ là không có lý do gì để cảm thấy có lỗi với Molly, nhưng điều đó dường như không có ý nghĩa lắm với lương tâm của anh. Cho đến khi anh tìm ra cách để khắc phục, anh sẽ không bao giờ có thể ngừng suy nghĩ về cô.

Sau đó, nó đến với anh. Một giải pháp hoàn hảo.

Molly nhìn chăm chăm vào luật sư của Kevin. "Anh ấy cho tôi khu cắm trại?"

Người luật sư đã chuyển trọng lượng của mình lại vùng trung tâm của cái thùng đóng gói chứa cái máy tính của Molly. "Anh ấy đã gọi điện cho tôi vào sáng hôm qua. Bây giờ tôi đang hoàn thành thủ tục giấy tờ."

"Tôi không muốn nó! Tôi sẽ không lấy bất cứ thứ gì từ anh ấy cả."

"Anh ấy chắc phải biết cô sẽ phản ứng lại theo cách đó, bởi vì anh ấy nói rằng nếu cô từ chối, anh ấy sẽ để cho Eddie Dillard san phẳng nơi đó. Tôi không nghĩ rằng anh ấy nói đùa đâu."

Cô muốn hét lên, nhưng nó không phải là lỗi của luật sư mà đó là Kevin đã thật mạnh khỏe và cao tay, vì vậy cô cố gắng để kiểm soát lại tính khí của mình. "Có bất cứ điều gì ngăn chặn tôi khỏi việc cho khu cắm trại đi không?"

"Không."

"Được rồi, tôi chấp nhận. Và sau đó tôi sẽ cho nó đi."

"Tôi không nghĩ rằng anh ấy sẽ quá hạnh phúc với điều đó."

"Vậy thì đưa cho anh ta hộp khăn giấy."

Người luật sư rất trẻ, và anh trao cho cô một nụ cười nửa miệng tán tỉnh, sau đó đóng chiếc cặp tài liệu của mình và đứng dậy đi xuyên qua các đồ dùng trong nhà ra đến cửa. Chiều theo cái nóng của tháng Bảy, anh ta đã không mặc áo vest, tuy nhiên căn hộ của cô lại không có điều hòa, và trên lưng anh ta đã có một vệt ướt. "Có thể cô sẽ muốn đến đó sớm. Kevin đã rời đi, và không có ai chịu trách nhiệm ở đó cả."

"Tôi chắc rằng đã có. Anh ấy đã thuê một người nào đó để tiếp nhận công việc."

"Họ không có vẻ còn làm việc ở đó."

Molly không phải là một người thích chửi thề, nhưng cô không thể giữ lại được một câu lúc này. Cô chỉ có 48 giờ để làm quen với việc trở thành một tác giả sách trẻ em thành công, và nó bắt đầu từ bây giờ.

Ngay khi luật sư rời khỏi, cô thu gọn lại những tài liệu vứt trên chiếc ghế để tìm cái điện thoại của cô và gọi cho người đại diện mới của mình, một người đàm phán hợp đồng tốt nhất trong thành phố. "Phoeb, là em đây."

"Hey, chào tác giả lớn! Các cuộc đàm phán đang tiến triển rất tốt, nhưng chị vẫn chưa hài lòng với số tiền ứng trước mà họ đề nghị."

Cô nghe thấy sự thích thú trong giọng nói của chị gái mình. "Chỉ cần không làm họ phá sản là

được.”

"Nó thật là hấp dẫn."

Họ trò chuyện về các cuộc đàm phán trong một vài phút trước khi Molly đi vào điểm chính, làm những gì cô tốt nhất để nói mà không bị ghen lại. "Kevin vừa mới làm một việc rất ngọt ngào."

"Đi bộ bị mất ở chỗ giao thông chạy quá tốc độ à?"

"Đừng như thế, Phoebe." Cô chắc chắn sẽ ghen lại ở đoạn này. "Anh ấy là một chàng trai tuyệt vời. Thực tế là, anh ấy đã cho em khu cắm trại như là một điều bất ngờ."

"Em đùa à."

Molly nắm tờ chứng nhận chặt hơn. "Anh ấy biết em yêu nó đến nhường nào."

"Chị hiểu, nhưng ..."

"Em sẽ lái xe lên đó vào ngày mai. Em không chắc em sẽ ở lại đó bao lâu."

"Ít nhất điều này sẽ giúp em được ra khỏi cái căn hộ tồi tàn đó cho đến khi chúng tôi kết thúc đàm phán hợp đồng của em. Chị cho là chị nên biết ơn."

Nó thật là bẽ mặt khi nói với Phoebe rằng cô đã bị buộc phải bán căn hộ của cô. Với tình trạng tín dụng của em gái mình, cô đã không yêu cầu được giúp đỡ Molly ra khỏi túng quần, nhưng điều đó không có nghĩa là cô giữ im lặng.

Molly đã dập điện thoại ngay khi cô có thể và liếc nhìn Roo, nó đang cố gắng tránh nóng dưới cái bàn ăn. "Đi đi và nói nó ra. Một khoảng thời gian tồi tệ. Nếu ta đợi thêm hai tuần, có lẽ chúng ta vẫn được ở trong căn hộ cũ nằm phơi trong điều hòa không khí."

Nó có lẽ chỉ do trong trí tưởng tượng của cô, hay Roo trông có vẻ chỉ trích. Kẻ phản bội đó đang nhớ Kevin.

"Hãy dọn dẹp nhà nào, cậu bạn thân mến. Việc đầu tiên vào ngày mai là chúng ta sẽ bay đến North Woods."

Roo vui tươi hẳn lên.

"Đừng có quá vui mừng, bởi vì chúng ta sẽ không ở lại đó. Ý ta là, Roo, ta sẽ cho nơi đó đi!"

Ngoại trừ cô không thể. Cô đã đá một hộp đồ ăn sang bên, ước rằng nó là đầu của Kevin. Anh đã làm điều này để chuộc lỗi. Đây là cách anh cố gắng để bồi thường cho cô vì cô đã yêu anh mà anh không yêu lại cô.

Một món quà thương hại rất lớn.

Chương 25

Daphne đã không nói chuyện với Benny, và Benny không quan tâm, và Melissa thì không thể tìm thấy cái kính movie-star của cô, và trời bắt đầu đổ mưa. Tất cả mọi thứ giờ là một đồng lộn xộn lớn!

Daphne Đi Trại Hè

Lilly dừng lại ngay bên trong cánh cửa nhà bếp của khu B & B. Molly đang ngủ trên mặt bàn. Đầu cô tựa trên cánh tay, bàn tay cô nằm đè lên các bản phác họa, và mái tóc cô đổ ra trên mặt bàn gỗ sồi cũ như chai xi-rô bị tràn. Làm thế nào Lilly có thể chưa bao giờ tin rằng cô là một nghệ sĩ?

Molly đã quay trở lại khu cắm trại mười ngày trước, cô đã hoàn thành các bản minh họa cho *Daphne Đi Trại Hè*, và đang bắt đầu một cuốn sách mới, với viết một bài báo cho *Chik*, thêm vào đó là công việc nấu nướng và chăm sóc các vị khách. Cô đã không thể nghỉ ngơi, mặc dù cô đã nói với Lilly rằng hợp đồng mới của cô cuối cùng đã cho cô một sự ổn định về mặt tài chính. Lilly biết cô đã cố gắng không nhắc đến Kevin và thấu hiểu nỗi đau khổ thầm lặng của cô. Bà có thể sẽ bóp cổ con trai mình.

Molly động dậy và chớp mắt, sau đó nhìn lên và mỉm cười. Có một vài vết thâm ngay dưới mắt của cô. Chúng cũng hoàn toàn giống với các vết thâm mà Lilly có dưới mắt mình. "Một chuyến đi bộ tuyệt vời hả?"

"Vâng"

Cô ngồi dậy và vén lại các lọn tóc sau tai mình. "Liam đã ở đây."

Trái tim Lilly đập lỡ một nhịp. Ngoại trừ cái trộm nhìn ông ở thị trấn một vài ngày sau khi ông ra tối hậu của mình, bà đã không nhìn thấy ông trong nhiều tuần. Thay vì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, thì sự chia tay của họ đã trở nên đau đớn hơn.

"Ông ấy đã mang một thứ cho bác", Molly nói. "Cháu đã để ông ấy đặt nó trong phòng của bác."

"Nó là cái gì vậy?"

"Có lẽ bác nên tự đi xem nó." Cô nhắc cái bút đã rơi xuống sàn nhà lên, sau đó nghịch với nó. "Ông ấy nói cháu gửi lời chào tạm biệt tới bác."

Lilly cảm thấy lạnh cả người, mặc dù ở nhà bếp rất ấm. "Ông ấy rời đi à?"

"Vào hôm nay. Ông ấy sẽ sống ở Mexico trong một thời gian. Ông ấy muốn trải nghiệm nhiều khía cạnh mới."

Bà không nên bị sốc. Bà phải mong ông vờ vợ xung quanh chờ đợi bà thay đổi suy nghĩ sao? Bất cứ ai am hiểu nghệ thuật của Liam Jenner thì đều biết rằng bản chất ông là một người đàn ông của hành động. "Ta hiểu."

Molly đứng dậy và cho bà một cái nhìn thông cảm. "Bác đã xử lý tình thế rất tệ."

"Quá tệ hại", bà vặn lại, một trong những phản xạ còn sót lại từ cuộc sống với Craig.

"Không phải là vì cháu có thể sống sót mà không có bác, nhưng, Kevin đã đi, tại sao bác vẫn còn ở đây?"

Lilly đã lên kế hoạch sẽ gặp lại Kevin ở Chicago sớm. Cả hai đều không muốn giữ mối quan hệ của họ trong vòng bí mật, và Kevin đã bay tới Bắc Carolina để chia sẻ tin tức mới này với bạn bè của mình, gia đình nhà Bonner. Theo như cuộc gọi cuối cùng của họ thì anh cũng đã nói với em trai Cal, vợ của bọn họ, và cả anh chàng ngồi kế bên cạnh anh trên máy bay.

Lilly khao khát được gặp lại anh, nhưng bà chưa thể để mình rời khỏi khu cắm trại được. Bà tự nói với mình bà đang ở lại là vì Molly. "Ta la cà xung quanh đây là để giúp cháu, cháu có một chút vô ơn đấy."

Molly mang ly nước đến bồn rửa chén. "Khác hơn thế."

"Bởi vì ở đây rất yên tĩnh, và vì ta ghét L.A."

"Hoặc có lẽ bởi vì bác không thể làm cho mình tránh xa được khỏi Liam, thậm chí ngay cả khi bác đã đối xử với ông ấy thật tệ và bác không xứng đáng với ông ấy."

"Nếu cháu nghĩ rằng ông ấy thật tuyệt vời, hãy đi mà lấy ông ấy. Cháu không thể tưởng tượng được việc cưới một người đàn ông đầy kiểm soát là như thế nào đâu."

"Cũng giống như bác bắt ông ấy phải phục tùng nếu như bác muốn."

"Đừng có giờ cái giọng đó ra với ta, quý cô trẻ tuổi ạ."

"Bác đúng là một quý bà ngớ ngẩn." Molly mỉm cười. "Hãy lên lầu và nhìn xem ông ấy đã để lại gì cho bác."

Lilly đã cố gắng để lướt qua nhà bếp với cơn mệt lòng của một diva, nhưng bà biết rằng Molly không có ý xúc phạm. Vợ của con trai bà có cùng sự quyến rũ cởi mở, trung thực như là Mallory. Tại sao Kevin có thể không nhìn thấy được những gì nó đã bỏ lại sau lưng?

Còn người đàn ông mà bà đã quay lưng lại thì sao? Bà vẫn không thể làm việc lại với tấm chăn của mình. Tất cả những gì bà có thể nhìn thấy vào chúng bây giờ là những mảnh vải phế liệu. Đã không còn một tí năng lượng sáng tạo nào cả, không còn những cái nhìn thông suốt cho những bí ẩn cuộc sống.

Bà đi qua tầng hai theo cầu thang dẫn đến căn gác mái. Kevin đã cố gắng thuyết phục bà chuyển vào một căn phòng rộng rãi, nhưng Lilly lại thích được ở đây.

Khi bà vào bên trong, bà nhìn thấy một tấm bạt lớn, chiều cao dài hơn chiều rộng của nó, được tựa vào cuối giường của bà. Mặc dù nó được bọc trong giấy màu nâu, nhưng bà biết chính xác nó là cái gì. Bức Đức Mẹ mà bà đã rất ngưỡng mộ vào buổi chiều hôm đó trong xưởng vẽ của ông. Bà hạ đầu gối xuống tấm thảm bên, giữ nhịp thở của mình, kéo tấm giấy bọc ra.

Nhưng nó không phải là bức Đức Mẹ. Đó là bức tranh Liam đã hoàn thành xong về bà.

Một tiếng nấc dâng lên trong lồng ngực bà. Bà ấn ngón tay lên miệng và ngả về phía sau. Ông đã rất tàn bạo trong cách ông miêu tả về cơ thể của bà. Ông đã cho thấy mọi nếp vồng xuống, mọi nếp nhăn, mọi chỗ lồi ra nơi mà nó nên phải bằng phẳng. Thịt một trong những bên đùi bà đã che phủ một cạnh của chiếc ghế nơi bà ngồi; ngực bà thì được treo một cách nặng nề.

Nhưng bà rất rục rờ. Da của bà tỏa sáng hồng hào dường như được xuất phát từ sâu bên trong, những đường cong mạnh mẽ và những nếp chảy của bà, khuôn mặt bà đẹp một cách trang trọng. Bà là hiện thân của chính bản thân mình và bất kì người đàn bà nào khác ở cùng độ tuổi này.

Đây là bức thư tình cuối cùng của Liam Jenner cho bà. Một tuyên bố kiên quyết của cảm xúc qua cái nhìn rõ ràng và không hề sợ hãi. Đây là linh hồn của bà được phơi bày bởi người đàn ông tài năng mà bà đã không đủ can đảm để giữ ông cho riêng mình. Và có thể bây giờ đã là quá muộn.

Bà chộp lấy chìa khóa, bay xuống cầu thang, chạy ra ngoài xe của bà. Một trong những đứa trẻ đã vẽ một con thỏ tí mĩ trên thân xe. Sau đó, bà nhận ra rằng đó là một bản vẽ quá phức tạp. Nó có vẻ là của Molly và những trò nghịch ngợm của cô.

Quá muộn, quá muộn, quá muộn rồi ... Tiếng lốp xe rít lên khi bà tăng tốc từ khu cắm trại tiến về phía nhà kính của ông. Trong khi bà dựng lên những rào chắn chống lại người chồng đã chết của mình, nó đã làm bà không thể yêu được ai trong nhiều năm. Ông vẫn còn điều khiển được bà khi đã mất.

Quá muộn, quá muộn, quá muộn rồi ... Chiếc xe giật xóc lún sâu trên mặt đường, sau đó ổn định trở lại khi căn nhà đi vào tầm nhìn. Nó trông trống rỗng và hoang vắng.

Bà nhảy ra, lao ngay tới cửa, và bấm chuông. Không có ai trả lời. Bà đập cửa bằng nắm đấm của mình, sau đó lùi lại. *Ông ấy đã đi Mexico ...*

Xưởng vẽ bằng kính ngay phía trên đầu bà, một ngôi nhà trên cây của một thiên tài. Bà có thể thấy không có dấu hiệu của cuộc sống nào bên trong, không có cả trong phần còn lại của ngôi nhà.

Đằng sau bà, mặt hồ lấp lánh trong ánh sáng mặt trời, và bầu trời phủ màu xanh với mây lơ lửng, một ngày hoàn hảo để chế giễu bà. Bà phát hiện ra một cánh cửa phía bên và vội vã tiến về phía nó, không hy vọng nó được mở, nhưng cái núm nặng được xoay trong tay bà.

Mọi thứ bên trong đều yên tĩnh. Bà đi từ phía sau căn nhà vào trong bếp, sau đó tiến ra phòng khách. Từ đó bà có thể leo lên lối cầu thang hẹp.

Khối kiến trúc hình vòng cung đó như mời gọi bà tiến về phía nơi không gian thiêng liêng của ông. Bà không có quyền được vào, nhưng bà đã vào.

Ông đang đứng quay lưng lại với cửa đóng gói các hộp màu nước vào thùng. Giống như lần trước bà đã ở đây, ông mặc cái quần âu đen và một cái áo sơ mi dài tay. Trang phục dành cho việc đi lại.

"Bà muốn gì à?" Ông càu nhàu mà không cần nhìn lên.

"Ồ, có đây," bà nói không kịp thở.

Ông quay lại, nhưng bà nhìn thấy các biểu hiện cứng đầu trên quai hàm của ông nói rằng ông sẽ không dễ cho nó dễ dàng.

"Em muốn anh", bà nói.

Nếu bất cứ dấu hiệu gì thì đó là biểu hiện của ông ngày càng kiêu ngạo hơn. Bà đã làm sứt mẻ trầm trọng niềm kiêu hãnh của ông, và ông cần nó rất nhiều.

Bà với người tới đường viền cái váy hè của bà, kéo nó qua đầu, và ném nó sang một bên. Bà tháo cái áo ngực và thả xuống, trượt ngón tay cái bên dưới dây thắt lưng quần lót của bà, đẩy chúng xuống, và bước ra khỏi chúng.

Ông nhìn bà một cách im lặng, gương mặt ông không biểu hiện một cảm xúc nào cả.

Bà nâng cánh tay lên và luồn vào mái tóc của mình, hất nó ra sau gáy. Bà hạ một đầu gối, xoay nhẹ thắt lưng, và thả lỏng vào tư thế như trong những tấm áp phích đã được bán hàng triệu bản.

Với độ tuổi và cân nặng của mình, đứng trước ông như thế này có thể là một trò hề. Thay vào đó, bà cảm thấy mạnh mẽ, gợi cảm một cách mãnh liệt, giống như cái cách ông đã vẽ bà.

"Bà nghĩ rằng đó là tất cả những điều bà phải làm để có được tôi trở lại à?" ông chế giễu.

"Vâng, em nghĩ thế."

Ông hất đầu về phía một chiếc ghế nhung cũ, cái mà đã không có ở đó trước đây. "Nằm xuống".

Bà tự hỏi có phải ông đã vẽ một người mẫu khác ở đó, nhưng thay vì cảm thấy ghen tuông, bà chỉ cảm thấy thương hại. Bất kì người phụ nữ nào đã ở đó, cô ta đã không có những sức mạnh như của Lilly.

Với một nụ cười chậm rãi, chắc chắn, bà tự mình đi đến cái ghế dài. Nó được đặt bên dưới cái cửa sổ ở mái của xưởng vẽ, và ánh sáng như tắm trên làn da của bà khi bà nằm trên nó.

Bà không ngạc nhiên khi thấy ông lấy ra một cái bảng pha màu và ống màu từ trong thùng. Làm

thể nào ông có thể chống lại được việc vẽ bà? Bà ngã đầu lên một trong các cánh tay cuộn lại của mình, bà nằm xuống với sự hài lòng hoàn hảo trên nền vải nhung mềm, trong khi ông làm việc, pha trộn các màu sơn. Cuối cùng ông cầm chổi vẽ lên và đi về phía bà.

Bà đã để ý thấy hơi thở gấp gấp của ông. Còn giờ thì bà nhìn thấy được ngọn lửa khát vọng cháy đằng sau đôi mắt thiên tài của ông. Ông quỳ xuống trước mặt bà. Bà chờ đợi. Hài lòng.

Ông bắt đầu vẽ bà. Không phải là một hình ảnh trên tấm vải. Ông đã vẽ trên da thịt của bà.

Ông vẽ một đường kéo rộng mềm mại với màu đỏ thẫm (cadmium red) trên xương sườn của bà, sau đó thêm vào màu tím đỏ (Mars violet) và màu xanh đen (Prussian blue). Ông chấm lốm đốm lên vai và bụng bà với màu cam, xanh ngọc (cobalt), và màu ngọc lục bảo (emerald), kẹp chặt cái bàn chải bỏ đi giữa hai hàm răng ông như một con dao găm của bọn cướp biển và ông điểm chấm trên ngực bà với màu xanh biếc và màu vàng chanh. Núm vú của bà như hạt cườm khi ông hoà quyện giữa màu xanh ngọc và màu đỏ tươi. Ông đã đẩy mở đùi bà ra và trang trí chùng với các mô hình bùng nổ của màu xanh lục và màu xanh tím.

Bà cảm thấy sự thất bại của ông ngày càng tăng cùng với khát khao của ông và không ngạc nhiên khi ông vứt cây cọ vẽ sang một bên và bắt đầu sử dụng đôi bàn tay của mình lên bà, xoa trộn các màu sắc, đòi hỏi xác thịt bà cho đến khi bà không còn có thể chịu đựng hơn được nữa.

Bà thả chân xuống và mở các nút trên áo của ông, bôi bẩn nó với dấu thánh Phục hưng màu vàng mà ông đã chấm lên trong lòng bàn tay bà. Không còn là nơi thể hiện sự sáng tạo của ông nữa, bà cần thiết phải tái tạo ông trong tưởng tượng của bà, và khi ông đang trần truồng, bà ép chặt mình vào với da thịt ông.

Các sắc tố da nóng rực và pha trộn với màu vẽ khi bà in dấu mình lên người ông. Một lần nữa không có cái giường nào cả, vì vậy bà kéo tấm đệm từ chiếc ghế dài xuống và hôn ông cho đến khi cả hai đều thở hổn hển. Cuối cùng, ông cũng lùi lại đủ xa để bà có thể mở bản thân mình cho ông. "Lilly, tình yêu của anh ..." Ông đi vào bà một cách đam mê như khi ông đang sáng tạo.

Màu sơn bên trong đùi làm chân bà trượt khỏi hông của ông, vì vậy bà đã cố bám vào chặt chẽ hơn. Ông đâm vào mạnh mẽ hơn và nhanh hơn. Miệng họ pha trộn các màu sắc trên cơ thể họ cho đến khi họ không còn là hai người nữa. Cùng nhau họ đi vào nơi tận cùng thế giới.

Sau đó họ chơi đùa với sơn và trao nhau những nụ hôn sâu cùng với tất cả các ngôn từ tình yêu mà họ cần phải nói ra. Chỉ khi họ đứng tắm dưới vòi hoa sen thì Lilly mới nói với ông rằng bà sẽ không lấy ông.

"Ai đã hỏi em đâu nào?"

"Không phải là ngay lập tức", bà nói thêm, bỏ qua sự tức giận của ông. "Trước tiên em muốn chúng ta sống cùng với nhau đã. Một cuộc sống hạnh phúc không có sự ràng buộc."

"Chỉ cần nói anh biết là anh sẽ không phải thuê một căn hộ trống rỗng đâu đó dưới Manhattan là được."

"Không. Và cũng không phải là Mexico. Ở Paris. Nó không tuyệt vời à? Em sẽ là nàng thơ của anh."

"Lilly yêu dấu, em không biết rằng em đã là nàng thơ của anh rồi à?"

"Oh, Liam, em yêu anh rất nhiều. Hai chúng ta... có một xưởng vẽ ở Quận Sixth Pháp thuộc sở hữu của một phụ nữ lớn tuổi đáng kính. Anh cùng với sự thiên tài và cơ thể tuyệt vời của mình. Và em

cùng với những tấm chắn của mình. Và rượu vang và màu sơn và cả Paris nữa."

"Chúng là của em." Ông cười tràn đầy sức sống và xoa xà phòng lên ngực của bà. "Anh đã nói anh yêu em chưa?"

"Anh nói rồi." Bà mỉm cười với đôi mắt đen dữ dội kia bằng cảm xúc từ tận đáy lòng mình. "Em sẽ treo một bộ chuông gió dưới mái hiên đấy."

"Nó sẽ giữ cho anh tỉnh táo, vì vậy anh sẽ phải làm tình với em cả đêm đấy."

"Em yêu những cái chuông gió."

"Và anh yêu em."

Với một cảm giác thờ ơ Kevin theo dõi chỉ số ngày càng tăng trên cái đồng hồ đo tốc độ của chiếc Ferrari. 87... 88. Anh bắn về phía Tây trên con đường cao tốc băng qua vùng ngoại ô cuối cùng của Chicago. Anh sẽ đi bằng tất cả các cách để đến Iowa nếu anh phải làm, bất cứ điều gì để làm biến đi sự bồn chồn trong anh để anh có thể tập trung vào những gì là quan trọng.

Trại huấn luyện sẽ bắt đầu vào buổi sáng ngày mai. Anh sẽ chạy cho đến khi đó.

Anh cần phải cảm thấy tốc độ. Tiếng báo động của nguy hiểm. 90... 91.

Bên cạnh anh là tờ đơn ly hôn vừa mới được gửi đến vào sáng hôm nay từ luật sư của Molly đang trượt khỏi ghế. Tại sao cô không nói cho anh biết trước khi cô làm điều này? Anh đã cố gắng để ổn định chính mình bằng cách ghi nhớ những gì là quan trọng.

Anh mới chỉ có năm hoặc sáu năm tốt đẹp trước đó mà thôi... Chơi cho đội Stars thì không tính...

Anh không đủ khả năng để phân tâm cho một người phụ nữ khó chiều ...

Anh chạy liên tục, cho đến khi anh cảm thấy quá mệt mỏi phải lắng nghe chính mình rằng anh đạp chân ga ngày càng khó khăn hơn.

Đã được một tháng và bốn ngày kể từ khi anh nhìn thấy Molly, vì vậy anh không thể đổ lỗi cho cô bởi một thực tế rằng anh đã không tăng cường tập luyện như anh đã lên kế hoạch hoặc xem lại tất cả các cuốn phim ghi hình trận đấu anh dự định xem. Thay vào đó, anh đã đi leo núi đá, đi thám hiểm thác nước, đi tàu lượn. Nhưng không cái gì trong số đó thỏa mãn anh.

Thời gian duy nhất anh cảm thấy một ít hài lòng là khi anh nói chuyện với Lilly và Liam một vài ngày trước đây. Giọng của họ nghe có vẻ rất hạnh phúc.

Các bánh xe rung lên dưới bàn tay anh, nhưng anh cảm thấy một sự xôn xao lớn hơn khi nhảy khỏi vách đá với Molly.

Chín mươi lăm. Hoặc là cái lúc mà cô bị lật xuống? Chín mươi sáu. Hoặc là khi anh trèo lên cây để bắt Marmie? Chín mươi bảy. Hoặc chỉ cần nhìn sự tinh nghịch ánh lên trong mắt cô.

Và khi họ làm tình. Đó là khoảnh khắc xáo động nhất cuộc đời anh.

Bây giờ tất cả niềm vui đó đã mất. Anh đã có nhiều cảm giác mạnh khi anh đi xe đạp ở khu cắm trại với cô bên mình hơn là chạy chín mươi tám cây số một giờ với chiếc Spider Ferrari này.

Mồ hôi nhỏ giọt dưới cánh tay anh. Nếu anh bị nổ một lốp xe ngay bây giờ, anh sẽ không bao giờ nhìn thấy cô một lần nữa, không bao giờ có một cơ hội để nói với cô là cô đã đúng tất cả mọi thứ về anh. Anh chính xác là sợ hãi như cô đã nói.

Anh đã yêu cô rồi.

Giống như những không gian trống rỗng bên trong anh đã được lấp đầy, và anh kéo chân mình ra khỏi chân ga. Anh ngã người trở lại ghế, anh cảm thấy như thể ngực anh đã chịu nhượng bộ. Lilly đã cố gắng để nói với anh và Jane Bonner cũng vậy, nhưng anh đã không chịu để mình lắng nghe. Molly đã đúng. Anh đã tin một cách bảo thủ rằng anh không là ai khác ngoài một cậu thủ, vì vậy anh đã không cố gắng. Tuy nhiên, anh đã quá già để tiếp tục sống cuộc sống của mình dưới cái bóng còn sót lại đó.

Anh rẽ vào làn đường bên phải. Lần đầu tiên trong tháng anh cảm thấy bình tĩnh. Cô đã nói với anh rằng cô yêu anh, và bây giờ anh biết chính xác nó có nghĩa là gì. Anh cũng đã hiểu những gì anh cần phải làm. Và lần này anh dự định sẽ làm một điều đúng đắn.

Nửa giờ sau anh ấn chuông cửa nhà Calebaw. Andrew ra trả lời mặc chiếc quần jean và một cái áo da cam đóng thùng. "Chú Kevin! Chú có muốn đi bơi với cháu không?"

"Xin lỗi, công sự, không thể làm điều đó ngày hôm nay được." Kevin trượt vào xuyên qua cậu. "Chú cần phải gặp mẹ và bố cháu."

"Cháu không biết bố đang ở đâu, nhưng mẹ đang ở trong văn phòng của bà."

"Cảm ơn." Anh vò tóc Andrew và tự mình băng qua căn nhà đi đến cái văn phòng ở phía sau. Cánh cửa đang mở, và anh nghĩ gõ cửa cũng chẳng khác gì. "Phoebe?"

Cô quay lại và nhìn chằm chằm vào anh.

"Xin lỗi đã xông vào như thế này, nhưng tôi cần nói chuyện với chị."

"Ồ?" Cô thả mình trở lại ghế và duỗi thẳng đôi chân dài hơn Molly nhưng gần như không hấp dẫn bằng ra. Cô mặc quần trắng và đôi dép màu hồng được in con khủng long màu tím. Mặc dù vậy, cô trông còn ghê gớm hơn cả Chúa, và khi ở trong thế giới của đội Stars, cô đơn giản chỉ là đầy quyền lực.

"Đó là về Molly."

Trong một khoảnh khắc, anh nghĩ rằng anh đã nhìn thấy một biểu hiện đầy suy đoán trên mặt cô. "Có điều gì về con bé?"

Anh bước vào phòng và chờ đợi một lời mời để ngồi xuống. Nhưng nó đã không đến.

Không có cách nào dễ dàng để đi vào vấn đề này, và không có lý do gì anh cần để phải thế. "Tôi muốn cưới cô ấy. Cưới thực sự. Và tôi muốn sự chúc phúc của chị."

Anh đã không nhận được nụ cười mà anh mong đợi. "Thế tại sao trái tim của cậu lại thay đổi?"

"Bởi vì tôi yêu cô ấy và tôi muốn là một phần cuộc sống của cô ấy mãi mãi."

"Tôi hiểu."

Cô có một khuôn mặt giả tạo hoàn hảo. Có thể cô không biết cái cách Molly cảm thấy về anh. Nó có thể như là Molly đang cố gắng để bảo vệ anh bằng cách che giấu cảm xúc của cô với chị gái mình.

"Cô ấy yêu tôi."

Phoebe trông không ấn tượng mấy.

Anh cố gắng lần nữa. "Tôi khá chắc chắn là cô ấy sẽ hạnh phúc với điều này."

"Ồ, tôi chắc chắn là con bé sẽ. Đầu tiên sẽ như vậy."

Nhiệt độ trong phòng giảm xuống 10 độ. "Chị nói thế có nghĩa gì?"

Cô đứng lên từ bàn làm việc, trông mạnh mẽ hơn so với bất kì một người nào khác mang dép khủng long nên. "Bạn có biết chúng tôi muốn một cuộc hôn nhân thực sự cho Molly."

"Tôi cũng thế. Đó là lý do tại sao tôi ở đây."

"Một người chồng sẽ đặt con bé lên trước tiên."

"Đó là những gì cô ấy sẽ nhận được."

"Những con Hồ thay đổi sọc trên người nó hết sức nhanh chóng."

Anh không giả vờ không biết những gì cô đang đề cập. "Tôi thừa nhận mất một khoảng thời gian để tìm ra rằng cuộc sống của tôi cần nhiều thứ hơn là chơi bóng bầu dục, và tình yêu với Molly sẽ điều chỉnh quan điểm của tôi."

Biểu hiện lạnh lùng hoài nghi của cô trong khi cô đến đi phía bên kia cái bàn làm việc không phải là dễ động viên. "Còn về tương lai? Mọi người đều biết cậu cảm thấy như thế nào về đội bóng. Một lần cậu đã nói với Dan là cậu muốn trở thành huấn luyện sau khi nghỉ thi đấu, và anh ấy đã mang cái ý muốn sau cùng của cậu di chuyển vào văn phòng phía trước. Cậu vẫn còn cảm thấy muốn như vậy chứ?"

Anh đã không nói dối. "Đặt các trận đấu vào một viễn cảnh không có nghĩa là tôi muốn vứt nó đi."

"Không, tôi không nghĩ nó như vậy." Cô khoanh tay lại. "Hãy trung thực với nhau – hoặc là Molly mà cậu muốn hoặc là đội Stars?"

Tất cả mọi thứ bên trong anh vẫn sẵn sàng. "Tôi hy vọng chị không có ý như tôi đang nghĩ."

"Kết hôn vào gia đình trên cơ sở lâu dài có vẻ như là một cách hiệu quả để đảm bảo rằng cuối cùng cậu sẽ được đến văn phòng phía trước."

Sự lạnh lẽo tràn vào anh, đi qua tất cả các góc ngách trong cơ thể anh. "Tôi nói rằng tôi muốn sự chúc phúc. Tôi không nói là tôi cần nó." Anh bắt đầu bước ra, chỉ đến khi những từ ngữ tiếp theo của Phoebe đánh vào anh từ phía sau.

"Nếu cậu đến gần con bé một lần nữa, cậu có thể hôn tạm biệt đội Stars."

Anh quay lại, không tin vào những gì mình nghe thấy.

Đôi mắt cô lạnh lùng và chắc chắn. "Tôi có ý đó đấy, Kevin. Em gái tôi đã bị tổn thương đủ rồi, và tôi sẽ không cho phép cậu lợi dụng con bé để thực hiện kế hoạch lâu dài của mình. Tránh xa con bé ra. Cậu có thể có đội Stars hoặc cậu có thể có Molly, nhưng cậu không thể có được cả hai."

Chương 26

Daphne đang trong tâm trạng không được tốt. Nó theo cô trong khi cô làm món bánh quy yến mạch dâu tây nướng yêu thích của cô, và nó đang bị mắc kẹt bên cạnh cô khi cô đang nói chuyện với chuột Murphy, người đã chuyển vào khu rừng một vài tuần trước. Ngay cả một đồng tiền xu mới sáng bóng kêu leng keng trong ba lô màu hồng của cô cũng đã không làm cho cô cảm thấy tốt hơn. Cô muốn chạy đến nhà của Melissa để được chơi đùa, nhưng Melissa đang lên kế hoạch đi du lịch đến Paris với người bạn mới của cô, ẽnh ương Leo. Hầu hết tất cả các lí do Daphne ở trong một tâm trạng tồi tệ là bởi vì cô ấy đang nhớ Benny. Cậu ta nhiều lần đã làm cô giận dữ, nhưng cậu vẫn là người bạn thân nhất của cô. Ngoại trừ cô không phải là bạn thân nhất của cậu nữa. Daphne yêu Benny, nhưng Benny

không yêu cô. Cô sụt sùi và lau đôi mắt của cô với dây đeo guitar điện của mình. Lớp học mới bắt đầu vào ngày hôm nay, và cậu sẽ có được rất nhiều niềm vui đến nỗi cậu sẽ không nghĩ về cô. Thay vào đó cậu sẽ nghĩ về những cú ăn điểm trực tiếp (touchdown), và tất cả các cô thả mặc những cái áo ông muốn được treo lên hàng rào và cố gắng để lôi kéo cậu với các câu nói nước ngoài với môi sưng húp và ngực nảy lên. Những cô thả đó không hiểu cậu bằng cô, những người chỉ ấn tượng với danh tiếng và tiền bạc của cậu cùng với đôi mắt màu xanh lá cây kia, và không biết rằng cậu yêu mèo và không ghét chó xù nhiều như là như cậu thường nghĩ, và rằng cậu thích được ngủ với vòng tay ôm quanh cô –

Molly xé tờ giấy từ cuốn sổ vàng của cô. Đây là một lời gợi ý cho *Tâm trạng tồi tệ của Daphne*, chứ không phải cho *Daphne đi Dallas*. Cô nhìn ra ngoài đến chỗ con chim sẽ vườn trên bãi cỏ và tự hỏi làm thế nào một số phần trong cuộc sống của cô có thể rất hạnh phúc còn một số khác lại rất buồn.

Cái áo cô giăng trên bãi cỏ đã nhăn nhúm lại dưới đôi chân trần của cô. Nó là của Kevin. Khi cô đứng thẳng lên, cô đã cố gắng tập trung vào những phần hạnh phúc của cuộc đời cô.

Cảm ơn đến cái hợp đồng mới của cô, cô đã có sự ổn định tài chính lần đầu tiên kể từ khi cô cho đi số tiền của mình, và cô đã bùng lên các ý tưởng cho những cuốn sách mới. Khu cắm trại và B & B đã được lấp đầy khách và cô càng trao nhiều hơn trách nhiệm cho Amy và Troy, thì họ càng có thể xử lý tốt hơn.

Tình cảm của họ với nơi này đã trở thành như là tài sản của họ giống như là cô, và họ đã đề nghị cô xem xét để chuyển đổi căn gác mái thành một căn hộ, nơi họ có thể sống quanh năm. Họ muốn giữ khu B & B mở cửa vào mùa đông để cho những người đam mê trượt tuyết, cũng như những người dân thành phố, những người chỉ đơn thuần là cảm thấy thích thú thưởng thức một mùa đông thôn quê. Molly đã quyết định để cho họ làm điều đó. Khi Kevin tìm kiếm một người nào đó để điều hành khu cắm trại toàn thời gian, anh dường như đã bỏ qua những ứng cử viên rõ ràng nhất.

Cô ghét việc cô nhớ anh đến điên cuồng. Anh có lẽ thậm chí đã không nghĩ về cô. Cô biết bây giờ nó sẽ là mất mát của anh. Cô đã đưa cho anh tài sản quý giá nhất của cô, và thay vì nắm giữ chặt nó, anh đã ném nó đi.

Cô chụp lấy cái sổ ghi chép của mình. Nếu cô không thể làm việc với Tâm Trạng Tồi Tệ Của Daphne, thì ít nhất cô cũng có thể làm một danh sách các đồ dùng cần thiết để Troy có thể mua ở thị trấn. Amy đang làm món bánh trà nướng đặc biệt mới, với sô cô la được phủ lên trên, rắc dừa và kẹo sô. Molly sẽ nhớ sự giúp đỡ của Lilly với các vị khách, mặc dù không nhiều như cô nhớ người bạn đồng hành của mình. Tâm trạng của cô được cải thiện một chút khi cô nghĩ về hạnh phúc của Lilly và ẽnh ương Leo.

Cô nghe thấy một chuyển động phía sau mình và đặt cuốn sổ ghi chép sang một bên. Một trong những vị khách đã tìm thấy nơi trú ẩn của cô. Sáng hôm nay cô đã lên lịch đặt nhà hàng, vẽ bản đồ đến các cửa hàng đồ cổ và các sân golf, thông toilet, hay dán lại cái cửa sổ bị vỡ và giúp mấy đứa trẻ lớn hơn tổ chức trò chơi săn tìm các đồ vật.

Không thể tránh né, cô quay lại – và thấy Kevin đang tiến đến gần hàng rào ở cuối bãi cỏ.

Cô đã quên thở. Cái khung kính Revos bạc của anh lấp lánh, và những làn gió thổi làm rối bù mái tóc của anh. Anh mặc cái quần kaki với cái áo thun có cổ màu xanh nước biển nhẹ. Chỉ khi anh đến gần hơn cô mới nhìn thấy hình của Daphne được in ở mặt trước.

Kevin dừng lại và đơn giản là đứng đó nhìn chằm chằm vào cô. Molly ngồi bắt chéo chân ở mặt

cổ với ánh sáng mặt trời tràn trên đôi vai trần của cô và một đôi bướm vàng đang bay lượn như cái nơ cài tóc trên đầu cô. Cô là tất cả những giấc mơ mà anh đã bị mất vào lúc bình minh – giấc mơ về tất cả mọi thứ anh cần mà anh đã không nhận ra cho đến bây giờ. Cô là người bạn tâm tình, bạn thân của anh, là người yêu làm cho máu anh sôi sục. Cô là mẹ của con anh và là người bạn đồng hành đến tuổi già của anh. Cô là niềm vui của trái tim anh.

Và cô nhìn chăm chăm vào anh như một chú chồn hôi đang lang thang ra khỏi khu rừng.

"Anh muốn gì?"

Hôn anh thì thế nào, đồ ngốc? Ngay bây giờ.... Anh gỡ cái kính mát ra và cố gắng nở nụ cười quyến rũ quen thuộc. "Vậy mọi việc thế nào rồi?"

Anh thực sự đã nói vậy? Anh thực sự đã nói “mọi việc thế nào?” Anh xứng đáng với tất cả mọi thứ mà cô sẽ ném vào anh.

"Không thể tốt hơn. Cái áo đẹp đấy. Còn bây giờ thì bước ra khỏi tài sản của tôi."

Quá nhiều với người phụ nữ đã chúc anh mọi điều tốt đẹp vào lần cuối cùng họ ở cùng nhau. "Anh, uh ... nghe nói rằng em có thể sẽ bán nơi này."

"Khi đến lúc thích hợp."

"Có lẽ anh sẽ mua lại nó."

"Có lẽ anh sẽ không." Cô đứng lên, và một vài cọng cỏ vương lên đôi chân anh yêu thích được chạm vào. "Tại sao anh không ở trại huấn luyện?"

"Trại huấn luyện?" Anh trượt cái kính mát vào túi áo của mình.

"Các cầu thủ có nghĩa vụ phải có mặt vào sáng nay."

"Chết tiệt. Anh đoán anh đang gặp rắc rối."

"Có phải Phoebe gửi anh đến đây?"

"Không chính xác lắm."

"Vậy thì có chuyện gì?"

"Anh muốn nói chuyện với em, đó là tất cả. Nói với em một số điều."

"Anh lẽ ra phải đang ở trại huấn luyện. "

"Anh nghĩ em vừa đề cập đến nó rồi."

"Một cuộc gọi điện thoại và tôi sẽ tìm ra lý do tại sao anh lại không có ở đó."

Anh không muốn nó, anh cho tay vào túi. "Đầu tiên, có lẽ tốt hơn em nên nghe những gì anh nói."

"Đưa tôi cái di động của anh."

"Nó ở trong xe."

Cô nhắc lấy cái áo mà anh dường như không nhớ thuộc về mình lên và bước về phía hàng rào ở cuối bãi cỏ. "Tôi sẽ gọi từ căn nhà."

"Anh đào ngũ, được chưa? Anh đang được chuyển nhượng!"

Cô quay bật lại. "Chuyển nhượng? Họ không thể làm thế."

"Họ điên rồi, và họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn."

"Không phải là vứt bỏ đi mùa giải." Cô cột cái tay áo của anh xung quanh thắt lưng mình và đi lại phía anh. "Nói cho tôi biết chính xác những gì đã xảy ra. Mọi chi tiết."

"Anh không muốn nói." Anh cảm thấy cổ họng thắt chặt và lưỡi mình cứng lại. "Anh muốn nói với em là em đẹp đến thế nào."

Cô nhìn anh nghi ngờ. "Tôi trông giống như cái lần cuối anh trông thấy tôi, ngoại trừ mũi tôi đã bị cháy nắng."

"Em rất đẹp." Anh tiến lại gần hơn. "Và anh muốn được cưới em. Cưới thật sự. Mãi mãi."

Cô chớp mắt. "Tại sao?"

Điều này đã không nằm trong kế hoạch của anh. Anh muốn chạm vào cô, nhưng các biểu hiện giận dữ giữa cặp lông mày cô làm cho anh suy nghĩ lại. "Bởi vì anh yêu em. Anh thực sự đấy. Nhiều hơn em có thể tưởng tượng."

Sự im lặng chết chóc.

"Molly, nghe anh này. Anh xin lỗi về những gì đã xảy ra, xin lỗi vì đã mất quá lâu để nhận ra những gì anh muốn, nhưng khi anh ở cùng với em, anh đã có một khoảng thời gian tuyệt vời để suy nghĩ. Sau khi em đi, anh nghĩ, mọi thứ không còn tuyệt như vậy nữa, và anh nhận ra rằng tất cả mọi thứ em nói về anh đều đúng, anh sợ hãi. Anh đã biến bóng bầu dục trở thành toàn bộ cuộc đời của mình. Đó là điều duy nhất anh có thể chắc chắn, và đó cũng là lý do tại sao anh đã thiếu suy nghĩ trong năm nay. Có một điều gì đó thiếu sót bên trong anh mà anh đã cố gắng để lấp đầy, nhưng anh đã làm nó sai cách. Nhưng bây giờ anh chắc chắn không còn bất kì khoảng trống nào nữa, bởi vì em đã ở đó."

Trái tim Molly đập quá lớn tiếng vì vậy cô sợ rằng anh có thể nghe thấy. Có phải anh có ý đó? Anh trông như thể anh có ý đó – lo lắng hơn, buồn hơn, nghiêm trọng hơn so với cô từng nhìn thấy ở anh. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh thực sự có ý đó?

Với một đứa trẻ đã từng bị ngược đãi cảm xúc, cô có một bản năng mạnh mẽ của người sống sót, và nó bung ra. "Nói cho tôi biết về vụ chuyển nhượng."

"Hãy đừng nói về chuyện đó bây giờ. Hãy nói về chúng ta. Về tương lai của chúng ta."

"Tôi không thể nói gì về tương lai cho đến khi tôi hiểu được bây giờ và ở đây."

Anh nên biết cô sẽ không cho qua nó, nhưng anh vẫn cố gắng để nó ngoài cuộc. "Anh nhớ em rất nhiều. Không có em, anh không còn cảm thấy hạnh phúc nữa."

Đó là tất cả những gì mà cô muốn nghe. Và chưa hết... "Tất cả những gì tôi phải làm là gọi cho chị ấy."

Anh đi lang thang về phía hàng rào. "Được rồi, hãy làm nó theo cách của em." Anh giữ chặt một tay trên bờ rào. "Anh muốn cố gắng để sửa lại mọi việc cho đúng một lần và mãi mãi, vì vậy anh đã đi đến nhà chị em. Dan không có ở nhà, nhưng Phoebe thì có. Anh đã nói với chị ấy là anh yêu em và anh sẽ đi hỏi cưới em thật sự. Anh đã nói anh muốn lời chúc phúc của chị ấy."

Molly cần một cái gì đó để giữ mình đứng, nhưng không có bất cứ cái gì xung quanh cả, vì vậy cô ngồi xuống bãi cỏ, thu đầu gối vào ngực mình, và tập trung vào việc hít thở không khí.

Anh nhìn xuống cô. "Em có vẻ trông một ít hạnh phúc hơn rồi."

"Nói cho tôi biết phần còn lại."

"Phoebe đã không thích điều đó." Anh kéo mình ra khỏi hàng rào, đường lẩn xung quanh miệng

anh sâu hơn. "Thực ra thì chị ấy ghét nó. Chị ấy buộc tội anh lợi dụng em như là một tờ bảo hiểm cho sự nghiệp sau khi nghỉ thi đấu của anh."

"Tôi không hiểu."

"Mọi người đều biết anh muốn trở thành huấn luyện viên sau khi giải nghệ, và anh đã nói chuyện với Dan về công việc ở văn phòng phía trước của anh ấy."

Molly cuối cùng cũng hiểu nó. "Chị ấy nói rằng anh đang lợi dụng em để đảm bảo tương lai của anh với đội Stars. Có phải không?"

Anh bùng nổ. "Anh không cần đảm bảo! Anh đã chứng minh bản thân mình một thời gian dài trước đó! Không có một cầu thủ nào trong giải hiểu về các trận đấu hơn anh, nhưng chị ấy nhìn anh như thể anh là một ký sinh trùng không tên tuổi gì cả. Molly, anh hiểu rằng em yêu chị gái mình, nhưng bóng bầu dục là một trò chơi về sự chiến thắng, và bây giờ anh phải nói với em rằng chị ấy đã mất đi tất cả sự tôn trọng của anh."

Chân của cô đã lấy lại đủ sức mạnh để cô có thể đứng. "Nó đúng chứ?"

Biểu hiện của anh là một pha trộn giữa giận dữ và bối rối, như thể anh không hiểu được làm thế nào mà cuộc sống hoàn hảo của anh lại có thể trở nên mờ mịt như thế này. "Chị ấy nói anh chỉ có thể có được em hoặc là đội Stars, không thể có cả hai. Chị ấy nói nếu anh còn gặp em một lần nữa, thì sự nghiệp của anh với đội bóng coi như kết thúc. Nếu anh tránh xa em, anh vẫn có công việc của mình."

Một cái gì đó ấm áp mở ra trong trái tim Molly. "Và anh tin chị ấy?"

"Anh chết tiệt tin chị ấy! Và đó là mất mát của chị ấy! Anh không cần đội Stars. Anh thậm chí không còn muốn chơi cho họ nữa."

Người chị yêu quý thích can thiệp của cô... "Chị ấy đã chơi xỏ anh, Kevin. Toàn bộ chuyện này chỉ là một trò đùa."

"Em đang nói gì vậy?"

"Chị ấy muốn em có một Chuyện Tình Tuyệt Vời như chị ấy có với Dan."

"Anh đã nhìn trên gương mặt chị ấy. Nó không phải là chuyện đùa."

"Chị ấy rất giỏi."

"Em không hiểu à. Em có ý gì khi nói rằng chị ấy muốn em có một chuyện tình tuyệt vời? Anh đã nói với chị ấy rằng anh yêu em."

"Chị ấy là một người rất lãng mạn. Nhiều như em vậy. Một câu chuyện tình yêu bình thường là không đủ. Chị ấy muốn em có một điều gì đó mà em sẽ nhớ suốt cuộc đời mình, một điều gì đó tuyệt vời và muốn kiểm tra xem nếu anh có quên gửi hoa nhân ngày kỷ niệm của chúng ta không hay có nổi điên lên khi em làm trầy xước chiếc xe."

"Anh chắc chắn rằng em hiểu những gì em đang nói, nhưng anh không có một manh mối nào cả."

"Nếu anh là một phụ nữ thì anh sẽ."

"Vậy, thứ lỗi cho anh vì anh có—"

"Những lời nói rất tuyệt vời, nhưng thường thì chỉ một số ít phụ nữ đủ may mắn để có thêm một điều gì đó, một điều không bao giờ quên." Điều này là rất cần thiết đối với cô đến nỗi cô phải làm cho anh hiểu được. "Anh không thấy sao? Dan đã cứu cuộc đời của chị ấy! Anh ấy sẵn sàng từ bỏ tất cả

mọi thứ vì chị ấy. Vì vậy, Phoebe luôn luôn biết chị ấy là ưu tiên số một của anh – trên cả bóng bầu dục, trên cả tham vọng của anh ấy, trên tất cả mọi thứ. Chị ấy muốn em cũng có điều tương tự như vậy với anh, vì vậy chị ấy đã thuyết phục anh rằng anh phải lựa chọn."

"Anh nên tin rằng chị ấy đã hủy hoại toàn bộ đội bóng chỉ để buộc anh làm những thứ đại loại như *cử chỉ lãng mạn*?" Anh bắt đầu hét lên. "Anh nên *tin nó*?"

Kevin yêu cô! Cô có thể nhìn thấy nó trong đôi mắt của anh, nghe nó trong sự thất vọng của anh. Anh đã sẵn sàng từ bỏ đội bóng vì cô, và trái tim cô đang reo ca. Nhưng những âm thanh đó gần như đã bị lấn át bởi một tiếng ồn khác – tiếng ồn không mong đợi nhưng không thể né tránh được.

Tiếng kêu vang của chuông báo cháy.

Cô từ chối nó. Mặc dù cô biết sự nghiệp của Kevin với đội Stars an toàn hơn bao giờ hết, nhưng anh vẫn không biết, và thực tế là, anh đã sẵn sàng để hy sinh.

Đúng thế, trái tim cô chắc chắn đang hát. Đúng vậy, đây là thời điểm mà cô có thể hồi tưởng lại trong suốt cuộc đời sống của mình. Giây phút này thật hoàn hảo.

Ngoại trừ tiếng báo động cháy.

Cô từ chối nghe nó. "Anh nghe có vẻ một chút tức giận."

"Tức giận? Bây giờ, tại sao anh lại tức giận?"

"Bởi vì anh nghĩ rằng Phoebe đã đá anh ra khỏi đội Ngôi sao."

"Em quên rằng anh không còn quan tâm đến đội Ngôi sao nữa sao. Em quên rằng anh muốn chơi cho một đội bóng có một ông chủ hiểu rằng điều quan trọng trong trận đấu là chiến thắng, người sẽ không gây thiệt hại hàng triệu đô la doanh thu để cho tiền vệ ngôi sao của cô ta có thể chơi một cách công bằng!"

Chuông báo cháy vang to hơn. "Vậy là anh không sẵn sàng hi sinh nhiều lắm nhỉ."

Anh là một nhà vô địch, vì vậy anh có thể phát hiện ra một tia chớp nhoáng xa đến cả dăm, và biểu hiện của anh đã tăng cao cảnh giác. "Điều này quan trọng với em đến thế à? Toàn bộ các cử chỉ lãng mạn đó?"

Reng ... Reng ... Reng ... "Em phải đi chuẩn bị cho bữa trà."

"Anh đã làm chưa đủ à? Em muốn cái gì đó nhiều hơn?"

"Không phải như thế."

Một lời rửa tội bị ghen lại, và sau đó anh bế cô trong tay mình và bắt đầu mang cô về phía khu rừng. "Cử chỉ lãng mạn này thì sao?"

Cô khoanh tay trên ngực của mình, bắt chéo mắt cá chân, một bức chân dung hoàn hảo của sự hờn dỗi, nhưng cô cảm thấy muốn bệnh. "Nếu điều này liên quan đến cơ thể trần truồng, thì nó chỉ là tình dục, không phải lãng mạn."

Thật không may, anh đặt cô xuống thay vì hôn cô cho đến khi anh bị chìm trong hàng ngàn tiếng chuông báo cháy. "Em nghĩ rằng anh không biết sự khác nhau giữa tình dục và lãng mạn bởi vì anh là đàn ông và đàn ông à."

Chuyện Tình Tuyệt Vời của cô đang lao xuống theo đường xoắn ốc bởi vì tiếng báo cháy đã ngày càng lớn hơn, cô muốn bịt tai mình lại. "Em đoán chỉ anh mới có thể trả lời câu hỏi đó."

"Được rồi, đây là những gì anh sẽ làm." Anh hít một hơi thật sâu và nhìn thẳng vào mắt cô. "Anh sẽ giành Siêu cúp cho em."

Cô nhận ra rằng anh có ý đó, và những tia sáng hạnh phúc bùng nổ bên trong của cô – nhưng mỗi tia lại bị làm ngắt quãng bởi tiếng ồn của chuông báo cháy. Ngay sau đó cô hiểu rằng cô đang phải đối mặt với những câu hỏi cơ bản trong cuộc sống của cô, một câu hỏi mà đã ăn sâu vào trong trái tim của một cô gái nhỏ, người đã bị ruồng bỏ tình cảm khi cô còn quá nhỏ. Kevin Tucker đủ mạnh mẽ để giết những con rồng vì cô và đủ mạnh mẽ để giành Siêu cúp cho cô, nhưng anh có đủ mạnh mẽ để yêu cô ngay cả khi cô không còn đáng yêu? Cô cần một câu trả lời sẽ làm cái chuông báo cháy kia im lặng mãi mãi.

"Nó diễn ra vào tháng Bảy, kẻ thua cuộc à," Cô chế nhạo. "Ngay cả khi cái chiến thắng Siêu cúp đó vào chủ nhật này, tôi đã quên tên anh rồi."

"Anh nghiêm túc nghi ngờ điều đó đấy."

"Sao cũng được." Cô xoa vết cắn muỗi, trông buồn rầu, và nói những lời đáng sợ nhất trong cuộc đời mình. "Đó là lỗi của tôi. Tôi thực sự không nghĩ rằng sau cùng tôi lại yêu anh."

Hoảng sợ, nhưng cô bắt đầu lấy lại ổn định, sau đó dừng lại vì anh đã không trông thất vọng lắm, chỉ có vẻ đang tính toán thôi.

"Nói dối. Em đã bao giờ nghe nói đến thung lũng sông Saxeten chưa?"

"Không thể nói là tôi đã nghe." Có phải tiếng chuông báo động đã giảm đi vài đề xi ben? "Nó có vẻ chán. Anh có nghe là tôi nói tôi không yêu anh không?"

"Có. Dù sao thì nó là ở Thụy Sĩ, và nó chứa rất nhiều nguy hiểm. Nhưng anh chuẩn bị để leo xuống dưới hạ nguồn, và một khi anh đã ở đó, anh sẽ khắc tên em vào đá."

Đúng rồi, nó chắc chắn không còn kêu to nữa. Cô đập nhẹ chân mình xuống cỏ. "Rất cảm động, nhưng Thụy Sĩ cũng xa vời như là Siêu cúp vậy. Bên cạnh đó, khi đi xuống đến đó, tất cả những gì anh đang nói đến là một tí graffiti thôi, đúng không?"

"Có một môn thể thao được gọi là parapenting. Em sẽ phải nhảy dù ra khỏi một đỉnh núi."

"Trừ khi anh đang muốn viết tên tôi lên bầu trời, đừng bận tâm làm gì."

Đôi mắt anh sáng lên.

"Ồ cái ý nghĩ thứ hai," cô nói vội vàng, "anh có thể đánh vắn sai nó. Và những ngọn núi gần nhất là ở phía bên kia bang, vì vậy bây giờ và ở đây thì thế nào? Được thôi, có lẽ tôi có yêu anh, nhưng sự thật thì, nhà vô địch ạ, tất cả các đồ độn Iron Man đó có thể gây ấn tượng với những kẻ trong phòng thay đồ, nhưng nó sẽ không giúp anh có được những bữa ăn ở nhà và những đứa trẻ."

Những đứa trẻ và những bữa ăn ở nhà! Một gia đình là tất cả với cô. Và một người đàn ông, người mà chạm đến độ sâu trong tâm hồn cô.

Chỉ cần như thế thôi tiếng chuông báo cháy sẽ mất đi mãi mãi.

"Vậy là chúng ta sẽ chơi cứng rắn," anh nói.

Kevin hiểu cô hơn bất cứ ai trên trái đất này. Anh hiểu cô đến nỗi anh vẫn không vung tay và bỏ đi. Cô lắng nghe sự im lặng chiến thắng bên trong mình và muốn khóc lên với niềm vui khi biết rằng tình yêu của người đàn ông này không phải để kiểm những cử xử đúng đắn.

"Anh sẵn sàng từ bỏ đội Stars vì em," anh nhắc cô, biểu hiện của anh đau đớn. "Nhưng anh đoán

nó là chưa đủ ..."

"Ồ, đúng rồi ..." Kevin mà không có đội Stars là không thể tưởng tượng được.

Anh không rời mắt khỏi cô. "Vậy là anh sẽ phải làm gì đó nhiều hơn."

"Không cần thiết." Cô mỉm cười đầy tình yêu với anh. "Anh đã vượt qua bài kiểm tra."

"Quá muộn rồi." Anh nắm lấy tay cô và bắt đầu kéo cô trở lại khu cắm trại. "Nhanh lên nào, cưng."

"Không, thực sự đây, Kevin. Mọi việc ổn rồi. Em chỉ – Đó chỉ là chuyện cái chuông báo cháy thôi. Em biết nó thật là loạn thần kinh, nhưng em muốn chắc chắn rằng anh thực sự yêu em. Em –."

"Em có đi nhanh lên được không? Anh muốn chúng ta vượt qua chuyện này để chúng ta có thể bắt đầu tạo ra những đứa trẻ mà em đã đề cập."

Một đứa trẻ... Và lúc này việc đó sẽ tốt thôi. Cô nhận ra rằng anh đang kéo cô về phía bờ hồ. "Anh không cần phải –"

"Chúng ta tốt hơn là kiếm một cái thuyền gỗ. Không phải là anh không tin tưởng em trên một cái xuồng, nhưng hãy thành thật, em đã có một kỷ lục đáng kinh ngạc."

"Anh muốn dạo chơi trên hồ à? Bây giờ ư?"

"Chúng ta có việc chưa hoàn thành." Anh dẫn cô đến bến tàu. "Em vẫn đang tìm kiếm những cử chỉ lãng mạn tuyệt vời đó chứ."

"Không, em không. Thực sự đây! Em đã có những cử chỉ lãng mạn nhất mà anh có thể làm rồi. Anh đã sẵn sàng từ bỏ đội Stars vì em."

"Cái mà không gây ấn tượng với em."

"Nhiều hơn anh có thể tưởng tượng. Em chưa bao giờ ấn tượng như thế."

"Em có thể lừa anh đấy." Anh bước vào con thuyền gỗ được buộc ở cuối bến tàu, sau đó kéo cô vào với anh. "Rõ ràng anh vẫn không được đáp ứng được tiêu chuẩn Dan Calebaw."

"Ồ, anh có đấy." Cô ngồi xuống ghế. "Em chỉ là ... cẩn thận thôi."

"Em bị loạn thần kinh." Anh gỡ dây buộc và nhắc mái chèo lên.

"Cả điều đó nữa. Vì vậy chúng ta có thực sự cần phải làm ở ngoài chỗ nước sâu này không?"

"Ồ, có chứ". Anh bắt đầu chèo thuyền.

"Em không phải ý đó, khi mà em nói em không yêu anh."

"Em nghĩ rằng anh không biết điều đó? Và em sẽ cho anh biết nó lãng mạn như thế nào khi chúng ta đến được giữa hồ."

"Em không phải khó tính, nhưng em không tưởng tượng được anh có thể làm bất cứ điều gì thật sự lãng mạn ngoài đó."

"Đó là những gì em nghĩ."

Cô yêu anh rất nhiều đến nỗi không quá khó để chiều theo anh. "Anh nói đúng. Chèo ra giữa hồ là một cử chỉ rất lãng mạn."

"Anh biết làm thế nào là lãng mạn."

Anh không có một manh mối nào về sự lãng mạn, nhưng cuộc trò chuyện ngọt ngào lúc này đã

cho biết tất cả mọi thứ có vẻ tình yêu. Daphne cảm thấy ngực anh nhấp nhô cùng với chuyển động của cơ bắp khi anh chèo thuyền. "Em thích chiếc áo của anh."

"Nếu em nói đúng về chị gái của mình – cái mà anh hy vọng là em đúng, thậm chí anh thề anh sẽ báo cáo việc chị ấy lên ban giám đốc – Anh sẽ bắt họ thay thế tất cả các chàng trai trong đội."

"Có thể đó không phải là một ý tưởng hay."

"Họ sẽ hứa làm việc đó." Anh mỉm cười. "Mặc dù anh nghĩ anh sẽ có một ít nhượng bộ để phòng thủ. Anh sẽ thay thế họ bởi Benny. Và xin chúc mừng công cuộc bảo vệ những cuốn sách của em. Lilly đã nói với anh tất cả về nó trên điện thoại. Anh rất tiếc vì em đã phải bán căn hộ của mình, nhưng nó thực sự là quá nhỏ cho cả hai chúng ta."

Molly nghĩ về cái trang trại lớn thời Victoria ở vùng ngoại ô của Du Page County mà cô đã nghe Phoebe có đề cập là để bán. Nó sẽ đủ rộng.

"Em nghĩ chúng ta đang ở giữa hồ", cô nói.

Anh nhìn ra sau lưng. "Ra xa thêm một chút nữa. Anh đã nói cho em biết nó sâu như thế nào chưa?"

"Em nghĩ là chưa."

"Thực sự rất sâu."

Cô có thể cảm thấy nụ cười của cô đang nở rộng khắp khuôn mặt mình. "Em yêu anh một cách vô vọng rồi."

"Anh biết điều đó. Đó chính là cảm giác tình yêu vô vọng của anh chứa trong câu hỏi."

"Em hứa em sẽ không bao giờ hỏi về chúng một lần nữa."

"Hãy làm cho chắc chắn điều đó nào." Anh gác mái chèo, và để họ trôi dạt trong một lúc. Anh nhìn cô và mỉm cười. Cô mỉm cười trở lại với anh.

Trái tim cô cảm thấy như thể bằng cách nào đó nó đã bị kẹt trong cổ họng của cô. "Anh là người chung thủy nhất mà em từng biết, Kevin Tucker. Em không thể tưởng tượng tại sao em lại nghĩ vậy, thậm chí là ngay cả lúc này, đó là điều em đã cần kiểm tra ở anh."

"Nhiều lúc em trở nên rất điên cuồng."

"Phoebe gọi nó là “rắc rối”. Và hôm nay là lần cuối cùng. Em đã liệu mình ném đi điều quan trọng nhất trong cuộc đời của em, nhưng em sẽ không lặp lại sai lầm đó một lần nữa. Đôi mắt cô đầy nước mắt. "Anh đã từ bỏ đội Ngôi sao vì em."

"Anh sẽ làm nó lần nữa. Mặc dù anh chân thành hy vọng anh sẽ phải không."

Cô cười. Anh mỉm cười, sau đó trông nghiêm trọng. "Anh biết em không yêu bóng bầu dục giống như cái cách anh yêu chúng, nhưng, bắt đầu từ đây, anh sẽ giữ suy nghĩ phóng ra khỏi đám đông và hướng phía đường năm mươi yard." Anh chạm vào má cô. "Anh nhìn thấy em ngồi ở đó chỉ vì anh."

Molly cũng có thể nhìn thấy nó như vậy.

"Gió đang lên", anh nói. "Trời sẽ trở nên lạnh hơn."

Mặt trời đang tỏa sáng trên bầu trời cũng giống như trong trái tim cô vậy, và cô biết cô không bao giờ cảm thấy lạnh cho phần còn lại của cuộc đời mình. "Em hoàn toàn ổn."

Anh gạt đầu về phía cái áo được quần quanh eo cô. "Em tốt hơn nên mặc nó vào."

"Em không cần nó."

"Em đang run lấy bấy kia."

"Đó là từ sự phản kích."

"Không quá cẩn thận đâu." Con thuyền lắc lư một chút khi anh đứng lên và kéo cô lên trước mặt anh, nơi anh đã cởi cái áo của mình ra và chồng nó vào cơ thể cô. Nó rất rộng, kéo dài đến đầu gối cô. Anh vén một lọn tóc ra sau tai cô. "Em có biết rằng em quý giá như thế nào với anh không?"

"Vâng, em thực sự biết."

"Tốt." Nhanh như cắt anh kéo hai cái ống tay áo rộng phía trước cô và cột vòng nó lại ở phía sau cô như cái áo straitjacket^[97].

"Anh đang làm gì –"

"Anh yêu em." Anh thả một nụ hôn trên đôi môi cô, nâng cô lên, và thả cô xuống mặt nước.

Cô bắt ngờ sắc nước, sau đó vẫy vùng dữ dội để trôi lên bề mặt. Với cánh tay cô đang bị cầm tù, điều đó thật là không dễ dàng.

"Em đây rồi," Anh nói khi cô trôi lên. "Anh đã rất lo lắng."

"*Anh đang làm cái gì vậy?*"

"Đang chờ cho đến khi em sẵn sàng để bị chết đuối." Anh mỉm cười và ngồi trở lại xuống ghế. "Và sau đó anh sẽ cứu em. Dan đã làm điều đó với Phoebe, và anh sẽ làm điều đó tương tự cho em."

"Dan đã không cố gắng để *giết chị ấy trước!*" cô hét lên.

"Anh thêm vào vài chi tiết."

"Tất cả những việc ngu ngốc này –" Cô bắt một ngụm nước khác, ho sặc sụa, và cố gắng để nói nhiều hơn. Những thật không may, cô đang bị chìm xuống dưới.

Anh đã ở trong nước chờ đợi cho đến khi cô trôi lên lại – nước trên tóc nhỏ giọt lên mắt anh, hình Daphne dán vào ngực anh, đôi mắt màu xanh lá của anh nhảy múa với niềm vui tuyệt đối được sống trong tình yêu. Không có người phụ nữ nào trên trái đất có thể mang lại niềm vui cho anh nhiều như cô. Và không có người phụ nữ nào đã từng yêu anh nhiều như cô.

Nó không có nghĩa là cô sẽ nhượng bộ mà không phải chiến đấu. "Lúc mà anh cứu được em." cô chỉ ra, "Em sẽ rất mệt để làm bất cứ điều gì ngoài việc ngủ."

Vài giây sau, cô nhìn áo mình chìm xuống dưới đáy hồ mà không có cô đi cùng.

"Nó vui đấy." Nụ cười của Kevin rộng cả một dậm, và đôi mắt anh mờ nước với một cái gì đó không phải là nước hồ.

"Không phải trước mặt bọn trẻ." Đôi mắt cô cũng mù sương, khi cô kéo mạnh cái áo Daphne của anh ra.

Họ làm tình dưới bóng che của con thuyền, giữ lấy mép thuyền và giữ lấy nhau, nghẹt thở và hỗn hển, đầu tiên một trong số họ ở dưới mặt nước và sau đó là người còn lại, hai con người liêu lĩnh đã tìm thấy người bạn đời hoàn hảo của họ. Sau đó họ nhìn chằm chằm vào mắt nhau, không nói bất cứ điều gì, chỉ có cảm giác yên bình và hoàn hảo trọn vẹn.

Đoạn kết

Đã tìm thấy một cuốn sổ ghi chép được giấu bên dưới căn vọng lâu ở Khu cắm trại Hồ Gió. Tác giả hoàn toàn không biết – mặc dù đã có những nghi ngờ.

Tất cả các con vật trong Nightingale Woods đang tụ tập lại cho lễ rửa tội. Daphne đang mang cái vương miện đính cườm đẹp thứ hai của cô (cô đã để mất chỗ tốt nhất nhìn ra con đường). Benny đã đánh bóng cái xe đạp leo núi của mình cho đến khi nó sáng lóa. Melissa nổi bật với một chiếc khăn quàng từ Rue Faubourg Saint-Honoré, và người chồng mới của cô Leo ềnh ương đã vẽ một bức tranh tuyệt đẹp trong buổi lễ danh dự này.

Buổi lễ diễn ra dưới bóng mát của một cái cây. Các loài vật chờ đợi cho đến khi điều đó xuất hiện từ căn nhà đầy màu sắc và di chuyển giữa đám đông các vị khách, ẩn mình với tất cả nhưng đó là một cô bé rất nhỏ.

Victoria Phoebe Tucker chớp mắt xuống Benny từ chỗ dựa trên vai của cha cô, đôi mắt màu xanh lá cây của cô tràn đầy với sự tò mò. *Có chuyện gì vậy, cậu bạn?*

"Có chuyện gì với cậu vậy?"

"Này, cậu nhìn rất quen."

"Tôi biết cha của cậu khá rõ."

Daphne nhảy về phía trước. "Bonjour, Victoria Phoebe, và chào đón cậu đến với Nightingale Woods." Cô ném một cái nhìn ngưỡng mộ đến viền đăng ten màu trắng mềm mại và dải ruy băng màu hồng đang bọc đứa bé và phủ lên cánh tay to lớn và dịu dàng của cha cô bé. Victoria Phoebe sinh ra đã có một nhãn quan thời trang tốt. "Tớ là Daphne, và đây là Benny. Chúng tôi dừng lại để giới thiệu mình."

"Và xem xem nếu bạn có muốn chơi bóng bầu dục không," Benny thêm vào.

Victoria Phoebe nhét một dải băng màu hồng từ cái mũ rửa tội của cô vào miệng. *Cậu có thể thấy tớ bây giờ cứ như là bị buộc lại vậy.*

"Giọng châm chọc giống như mẹ cậu vậy", chuột Murphy nói.

Cha của Victoria Phoebe đòi lại cái dây ruy băng. Cô theo sau bàn tay của cha mình và nhai chèo chạo với chiếc răng sữa mới nhú của cô, chú ý vào cái nhãn Super Bowl mới cứng của cha cô. Anh hôn lên trán cô và trao một nụ cười đặc biệt với mẹ cô, người đang đứng ở bên cạnh. Gần đó bác Phoebe đang nhìn hạnh phúc vào gia đình mới mà bằng tài năng lừa gạt đặc biệt của mình đã giúp họ vun vén.

"Tớ không nhận ra tất cả những người lớn kia," Leo ềnh ương cho biết, "nhưng tớ chắc chắn biết những đứa nhỏ – con nhà Calebow và nhà Bonner, những đứa trẻ nhà Denton đến từ Telarosa, Texas, và không phải là Traveler ở đằng kia hay sao? "

Victoria Phoebe thích việc biết họ là ai, và cô từ bỏ chiếc nhãn Super Bowl để giới thiệu một vài vị khách lớn tuổi hơn. *Tất cả những người đàn ông không lồ kia là bạn cùng chơi với bố. Và trên đó là hai em trai của Bác Cal với những đứa trẻ và mẹ chúng. Bác Jane là người đang nói chuyện với Bác Dan lúc này. Bác ấy khá đẹp, nhưng bác ấy đã cố gắng để viết một cái gì đó lên chân của tớ đêm qua khi bác ấy đang giữ tớ, và bố phải chộp lấy cái bút của bác ấy.*

"Chúng tớ đã than phiền trước đó," Daphne nói. "Mẹ cậu trông thật sự quyến rũ."

Và bà ấy có mùi hoàn toàn tuyệt vời như hoa với bánh quy. Tớ yêu mẹ tớ. Bà ấy luôn kể

những câu chuyện tuyệt vời.

"Giống Dap," Benny nói.

Daphne thọc vào cậu, nhưng Victoria Phoebe đang rúc vào cổ bố cô và không để ý. Cô thò ra trở lại. *Đây là cha yêu quý của tớ. Ông nói rằng tớ là cô gái rất đặc biệt của ông, nhưng không được nói với mẹ, ngoại trừ việc ông luôn luôn nói điều đó trước mặt bà, và sau đó họ cùng cười.*

"Cậu có cha mẹ rất tốt," Melissa quan sát một cách lịch sự.

Tớ biết, nhưng họ hôn lên má tớ quá nhiều. Má tớ đỏ cả lên.

"Tớ nhớ là Rosie Bonner cũng thường hay phàn nàn như thế."

Rosie Bonner! Victoria Phoebe la lớn phẫn nộ. *Đêm qua, chị ấy đã cố gắng để giấu tớ trong một cái hộp nhỏ bởi vì tớ đã nhận được quá nhiều sự chú ý, nhưng chị Hannah đã làm phân tâm chị ấy với một cái bánh quy. Tớ rất yêu quý chị Hannah.*

"Cô ấy luôn luôn là một người bạn đặc biệt của chúng tớ," Daphne nói. "Chúng tớ đã chơi với cô ấy rất nhiều khi cô ấy bằng tuổi của bạn."

Các cậu không chơi với chị ấy bây giờ à?

Các loài vật trao nhau cái nhìn. "Không cùng một cách," Benny cho biết. "Mọi thứ đã thay đổi. Nó cứ thế xảy ra."

Victoria Phoebe tương lai là một học giả xuất sắc, nên không có gì qua được mắt cô bé. *Cái gì cứ thế xảy ra?*

"Chỉ có trẻ em mới có thể nhìn thấy chúng tớ khi họ còn rất nhỏ thôi," Melissa vui vẻ giải thích.

"Khi họ lớn lên, họ bị mất đi sức mạnh đó."

Thật đáng ghét.

"Nhưng họ có thể đọc về chúng tớ trong những cuốn sách", chuột Murphy thêm vào, "nó sẽ tốt hơn."

"Sách mang lại cho mẹ cậu hàng đồng tiền", Leo chỉ ra. "Mặc dù không nhiều như những bức tranh của tớ."

Victoria Phoebe cau gợn. *Hãy tha lỗi cho tớ, nhưng đọc không mang lại nhiều thú vị tại thời điểm này. Tớ vẫn đang cố gắng để đối phó với việc hăm tã đây."*

"Hoàn toàn mĩa mai," Gà mái Celia cục tác

Daphne, người đánh giá cao sự mĩa mai, quyết định đó là lúc để giải thích thêm. "Mặc dù bạn sẽ không thể nhìn thấy chúng tớ khi bạn lớn lên, Victoria Phoebe, chúng tớ sẽ luôn ở xung quanh theo dõi bạn và tất cả những anh chị em của bạn."

Anh chị em?!

"Chúng tớ gần giống như là những thiên thần hộ mệnh", Melissa vội vàng xen vào.

"Những con vật hộ mệnh", Benny thêm vào.

"Vấn đề là," Daphne nói một cách kiên nhẫn. "Bạn sẽ không bao giờ ở một mình."

Chính xác thì có bao nhiêu anh chị em? Victoria Phoebe hỏi. *Và sau đó, Oops!* Khi cha cô đưa cô cho mẹ.

Các loài vật nhìn Kevin lấy một ly nước chanh từ cái bàn bên dưới cái cây. "Tôi đề nghị nâng cốc chúc mừng," anh nói. "với tất cả bạn bè và gia đình, những người có ý nghĩa rất lớn đối với chúng tôi. Đặc biệt là mẹ tôi, Lilly, người đã đi vào cuộc sống của tôi rất đúng lúc. Và người chị dâu của tôi, Phoebe, người đã làm mai mối rất tốt cũng giống như khi chị điều hành một đội bóng." Anh quay lại, hắng giọng, nhưng tiếng nghe có vẻ bị nghẹn lại. "Và đến vợ tôi ... tình yêu của cuộc đời tôi."

Victoria Phoebe chăm chú nhìn quanh cánh tay mẹ mình. *Lại thế, họ sắp hôn nhau lần nữa, và họ cũng sẽ lại làm thế với má tớ tiếp theo.*

Khá chắc chắn, họ đã làm thế.

Daphne phát ra một tiếng thở dài hạnh phúc. "Bây giờ chúng ta đang ở phần tuyệt vời nhất trong một cuốn sách thương mại."

"Phần Kết có hậu", Melissa nói, gật đầu đồng ý.

"Với quá nhiều nụ hôn", Benny cầu nhàu. Và sau đó cậu tươi tỉnh. "Tớ có một ý kiến. Hãy đi chơi bóng bầu dục nào!"

Cái mà họ đã làm. Ngay trước khi hạnh phúc mãi mãi.

Hết!

Chú thích

- [1] Rollerblade: Một loại giày trượt pa-tanh.
- [2] Raphael: phong cách của hội họa Ý thời Raphael.
- [3] Double-deep: Loại kệ giống như hai giá sách chập vào với nhau ở phần lưng.
- [4] Rottweiler: Một giống chó rất giỏi trong việc bảo vệ người.
- [5] 49er Jersey: Là tên một đội bóng bầu dục, có đồng phục màu đỏ chói. Ở đây tác giả đã sử dụng nó như tính từ.
- [6] Nguyên văn là badger
- [7] Nguyên văn là bastard. Nghe giống như badger.
- [8] Joan of Arc: Nữ anh hùng người Pháp.
- [9] Je suis auteur (Tiếng Pháp): tôi là một nhà văn.
- [10] Soy autora (Tiếng Tây Ban Nha): tôi viết sách.
- [11] Vous partez (Tiếng Pháp): Anh sẽ rời đây.
- [12] Nguyên văn: "Press kits": Một bộ tài liệu đính kèm, được gọi là "press kit" hay "media kit", là phần mở rộng của thông cáo báo chí. Nó thường là một tập tài liệu có chất lượng cao bao gồm các thông tin cần gửi đến cho báo chí: thông cáo báo chí, brochure, các tài liệu phụ thêm, bản giới thiệu về công ty, tổng hợp thông tin báo chí (news clippings), ảnh (nếu phù hợp), thông tin liên lạc và những tài liệu cần thiết khác. Những tài liệu này được dùng thường xuyên để thu hút những đối tượng mới.
- [13] Nguyên tác: Prize kisser - có thể viết tắt là PK. Cùng trong đoạn đó là nguyên tác: Pathetic klutz – có thể viết tắt là PK. Nguyên tác: Preacher's kid.
- [14] Nguyên tác: Tabernacle: nơi thờ phụng của những người không theo Quốc giáo, hoặc những

người theo đạo Mormon.

- [15] Sequins: bộ quần áo lông lánh, ám chỉ những gì vũ nữ hay mặc.
- [16] The Sands: tên một sòng bạc ở Las Vegas.
- [17] The Flamingo: tên một sòng bạc ở Las Vegas.
- [18] Tiếng pháp nghĩa là Hoàn hảo!
- [19] Nguyên văn là Skiing: Trượt tuyết. Chú thích ở đây để phân biệt với cross-country skiing ở dưới. Do ở VN không có tuyết nên khó phân biệt.
- [20] Nguyên văn là Cross-country skiing: cũng là trượt tuyết, nhưng khác skiing ở trên. Skiing là trượt tuyết từ trên đỉnh núi xuống, lên đỉnh núi có máy đưa lên và trượt xuống. Cross country skiing là trượt tuyết trong rừng hoặc chỗ đất trống, không có máy đưa lên. Cross country skiing ở trong rừng có lên dốc và xuống dốc, nhưng độ của dốc không đáng kể. Nhiều thú vị và thách thức khi đi trượt tuyết. Trên mặt phẳng thì chỉ trượt nhẹ nhàng và dùng hai cây đẩy tới.
- [21] Au pair là một cụm từ Anh ngữ hóa từ tiếng Pháp có nghĩa là “đôi cặp” hoặc “ngang bằng” để chỉ một bạn trẻ sống với một gia đình nuôi ở nước ngoài dựa trên cơ sở bình đẳng. Au pair thông thường là nữ, giúp đỡ gia đình chăm sóc trẻ, việc nhà hoặc cả hai trong thời gian sống như một người khách của gia đình và thông thường nhận được một khoản (hay tiền tiêu vặt). (Nguồn: Wikipedia)
- [22] Ciao: tiếng Ý, nghĩa là “Xin chào”
- [23] Phi Beta Kappa: một tổ chức ở Mỹ với thành viên là những sinh viên các trường đại học đạt thành tích cao.
- [24] Ibuprofen: một loại thuốc kháng viêm.
- [25] Neosporin: thuốc kháng sinh điều trị vết thương.
- [26] Glenn Close: Tên nữ diễn viên đóng vai Cruella de Vil trong bộ phim 101 Con Chó Đốm.
- [27] Defensive tackle.
- [28] Khu pocket là một khu vực có hình móng ngựa được tạo ra bởi các cầu thủ offensive linemen, những người di chuyển và bảo vệ tiền vệ thủ quân trong suốt thời gian ném bóng cho đồng đội.
- [29] Monday Night Football: buổi phát thanh truyền hình trực tiếp giải Bóng bầu dục Quốc gia Mỹ trên kênh ESPN.
- [30] Receiver.
- [31] Down: Một cầu thủ được coi là bị down khi bất kỳ phần nào trên cơ thể anh ta - ngoài bàn tay, cánh tay và bàn chân - chạm đất, trong khi hoặc sau khi tương tác với một cầu thủ phòng ngự.
- [32] Touchdown: cú ghi bàn 6 điểm. Để ghi được touchdown, một cầu thủ phải xuyên thủng đường cấm địa của đối phương khi đang sở hữu bóng. Bóng không cần chạm mặt đất.
- [33] Tiếng Tây Ban Nha: Anh yêu.
- [34] Tiếng Tây Ban Nha: Chúc mừng.
- [35] Tiếng Pháp: Anh yêu.
- [36] Tiếng Pháp: Anh có vẻ mệt, anh yêu.

- [37] Nguyên tác: lascivious intent.
- [38] Nguyên tác: tent. Cô gái này không nghe ra từ “intent” (ý định) mà tưởng là “tent” (cái lều).
- [39] Midwest Sports Dome: Sân nhà của đội Ngôi sao Chicago.
- [40] American Football Conference. Trong NFL bao gồm hai giải nhỏ: AFC (American Football Conference) và NFC (National Football Conference). Hai đội vô địch AFC và NFC sẽ gặp nhau trong trận tranh Siêu Cúp (Super Bowl) để xác định đội vô địch NFL.
- [41] Double coverage là một thuật ngữ đề cập một thể trận phòng thủ trong đó hai cầu thủ phòng ngự được giao nhiệm vụ kiểm soát một cầu thủ tấn công đội bên, cụ thể là “chăm sóc” cầu thủ Wide receiver (–anh Bobby Tom Denton trong Heaven, Texas đó) hoặc running backs, cả hai vị trí này đều có nhiệm vụ nhận bóng rồi chạy lên ghi bàn. Tức là cái vị trí chỗ double coverage có tới 2 cầu thủ phòng ngự là cornerbacks – nhiệm vụ đánh chặn WR luôn. Một cầu thủ tiền vệ có nhãn quan chiến thuật tốt thì không nên gieo bóng vào chỗ đó, vì rất khó để đồng đội mình thoát ra được.
- [42] Field goal: bàn thắng 3 điểm.
- [43] Great Barrier Reef.
- [44] Yank: viết tắt của Yankee, từ lóng để chỉ dân Mỹ nói chung.
- [45] Tương tự trò chơi xì lát.
- [46] Nữ diễn viên Anna Margret sinh năm 1967 đã kết hôn với nam diễn viên Roger Smith sinh năm 1932 vào năm 1967. Sau này Roger trở thành quản lý của Anna.
- [47] Julian Schnabel (1951) là đạo diễn phim nổi tiếng người Mỹ. Keith Haring (1958-1990) là một nhà hoạt động xã hội và là nghệ sĩ nổi tiếng với những tác phẩm “đường phố” như Graffiti từ những năm 1980.
- [48] Teletubbies



Năm 1999, chương trình Teletubbies (1997-2002) dính vào trung tâm của một vụ tranh cãi khi mục sư trường phái bảo thủ người Mỹ Jerry Falwell đã tuyên bố rằng nhân vật Tinky Winky, một trong các nhân vật của Teletubbies, là một hình mẫu đồng tính luyến ái cho trẻ em. Falwell dựa vào kết luận hành ảnh màu tím và ăng-ten hình tam giác trên đầu của nhân vật; cả hai yếu tố nhiều lúc được sử dụng như là biểu tượng của các phong trào Pride Gay (Tạm dịch: Tự hào đồng tính luyến ái).

- [49] Bảo tàng J. Paul Getty là một trong 10 bảo tàng lớn nhất thế giới do kiến trúc sư J. Paul Getty xây dựng, nằm ở trung tâm Los Angeles, bang California.



Bảo tàng Getty sở hữu số lượng cổ vật rất lớn, trong đó có các tác phẩm của Van Gogh, Monet và Cezanne. Kiến trúc của bảo tàng tự nó cũng là một phần của nghệ thuật với nền là những khu vườn rất đẹp trong ra thành phố Los Angeles. Toàn cảnh trung tâm gồm Bảo Tàng Viện, nhà hàng, quán cà phê, cửa hàng, phòng ca nhạc với bốn trăm chỗ ngồi nói lên sự đa dạng của trung tâm. Với 4 toà nhà lớn kiến trúc tân kỳ mang tên Đông, Tây, Nam, Bắc trưng bày những bức tranh, những cổ vật, những tài liệu từ thời xa xưa.

- [50] Chères amies : hình như tiếng Pháp nghĩa là người tình.
- [60] Sault Ste. Marie là một thành phố thuộc tiểu bang Michigan, có biên giới với Canada.
- [61] Bed & Breakfast là một hình thức kinh doanh nhà nghỉ phục vụ chỗ nghỉ qua đêm và bữa sáng cho khách du lịch.
- [62] Phong cách Gothic



- [63] Loaves and Fishes là một tổ chức phi lợi nhuận phục vụ những người nghèo, vô gia cư và người cao tuổi sống xung quanh thành phố.

- [64] toby jug



Bình toby có hình dáng một ông già đội mũ ba góc, trước đây dùng đựng bia.

- [65] Stolichnaya là một loại Vodka của Nga.
- [66] Shabby Chic là một hình thức thiết kế nội thất mang sắc thái cổ điển và sang trọng, chỉ dùng một tông màu duy nhất tạo ra cảm giác đơn giản, mềm mại, và nữ tính.



- [67] baby boomers là thuật ngữ dùng để chỉ những người đang giữ những chức vụ quan trọng trên thế giới và đã làm thay đổi cục diện của thế giới từ khi họ ra đời.
- [68] Hai nhân vật chính trong phim Casablanca.
- [69] Bộ phim Babe (1995) là bộ phim kể về chú heo dễ thương dũng cảm tên là babe. Trong một nỗ lực lên thành phố biểu diễn để cứu nông trại Hoggett, chú đã có một chuyến phưu lưu đầy thú vị.
- [70] Taekwondo là một bài tập aerobic, là sự kết hợp giữa taekwondo và boxing.
- [71] Martha Stewart là một đầu bếp nổi tiếng của Mỹ, bà có một show truyền hình riêng.
- [72] Ruth Westheimer (1928) là tiến sĩ tâm lý tình dục học người Mỹ gốc Đức.

Nguyên văn là The Babe thing? tức là như đề cập ở trên thì Molly không thích ăn thịt động vật dễ thương, và cô cũng cho rằng heo thật đáng yêu theo như bộ phim Babe về chú heo dũng cảm, dễ thương. Ý của Kevin muốn nói ở đây là Molly không sẵn sàng làm việc với thịt heo sao?)

- [73] Jerome David "J.D." Salinger (1919 - 2010) là một nhà văn người Mỹ, nổi tiếng với tiểu thuyết Bắt trẻ đồng xanh - The Catcher in the Rye, xuất bản năm 1951.

- [74] Đảo Gilligan là một bộ phim truyền hình Mỹ, được phát sóng trong ba mùa trên kênh CBS từ 1964 đến 1967. Bộ phim kể về cuộc phiêu lưu của bảy người sống sót sau vụ đắm tàu, cố gắng để tồn tại và cuối cùng thoát khỏi hòn đảo nơi mà họ dạt vào, họ cố gắng trốn thoát với các mục đích khác nhau.

- [75] Nguyên văn là Buddy system: tức là đối với những trò chơi dễ xảy ra nguy hiểm như bơi lội,

leo núi, trượt tuyết, ... thì không nên đi một mình mà phải có đồng đội hỗ trợ đi cùng.

- [76] tức là kiểu bơi swimming sidestroke: kiểu bơi này thường dành cho người đột quỵ, nghiêng người về 1 phía, dùng 1 tay gạt nước còn hai chân bơi cật kéo song song với mặt nước.
- [77] Danielle Steel một nữ tác giả dòng tiểu thuyết lãng mạn nổi tiếng của Mỹ.
- [78] Bill Cosby diễn viên, nhà sản xuất nổi tiếng của Mỹ.
- [79] Bruce Springsteen một ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Mỹ có biệt danh là “The Boss”.
- [80] Sigmund Freud (1856-1939) ông là nhà tâm thần học, ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.
- [81] Nguyên văn là Bite me! – ý Molly ở đây là Hãy cắn tôi! Nhưng Kevin hiểu lầm là Molly đang chửi anh là đồ chết tiệt!
- [82] Simba là chú sư tử con nhân vật chính trong phim Vua Sư Tử phần một.
- [83] Big Sur là một thành phố nằm ở vùng ven biển California nơi có dãy núi Santa Lucia dốc đứng nổi lên từ Thái Bình Dương. Cap d'Antibes là một thành phố du lịch rất đẹp nằm ở phía Đông Nam nước Pháp trên biển Địa Trung Hải.
- [84] Nguyên văn là deconstructionist – Đại loại là dùng hình ảnh thể hiện thay cho ngôn từ mạch lạc không thể hiện được.
- [85] Marine Corps Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ.
- [86] Cầu thủ tiền vệ thường là đội trưởng và có trách nhiệm thông báo chiến thuật chơi cho cả đội.
- [87] Nguyên tác là Four Horsewomen of the Apocalypse: được mô tả trong cuốn cuối cùng của Kinh Tân ước (nhưng là Horsemen nha). Trong đó, Chúa Giesu đã mở 4 con dấu đầu tiên, triệu hồi 4 kỵ binh xuất hiện, mỗi người cưỡi một con ngựa màu trắng, đỏ, đen và xanh lần lượt tượng trưng cho chiến thắng, chiến tranh, nạn đói và cái chết như là người báo trước cho ngày phán xét cuối cùng.
- [88] All-American là đội hình bao gồm những cầu thủ nghiệp dư xuất sắc nhất ở từng vị trí. MPV- Most Valuable Player – là cầu thủ chơi tốt nhất trong một giải đấu. Giải thưởng Heisman là giải thưởng được trao hàng năm cho các cầu thủ xuất sắc nhất trong bóng bầu dục trường đại học. All-pro là một thuật ngữ được sử dụng chủ yếu là trong NFL dành cho đội hình gồm các cầu thủ chơi hay nhất ở từng vị trí trong mùa giải năm đó.
- [89] Erin Brockovich (22/6/1960) là một nhà hoạt động môi trường người Mỹ. Bà đã chiến đấu chống lại tập đoàn năng lượng Pacific Gas and Electric Company ở Bờ Tây Hoa Kỳ. Đạo diễn Steven Soderbergh đã làm một bộ phim tiểu sử về bà mang chính tên bà. Bộ phim nhận được đề cử cho phim hay nhất và đạo diễn xuất sắc nhất tại lễ trao giải Oscar lần thứ 73. Và bộ phim cũng mang về cho Julia Roberts giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.
- [90] Lucy là nhân vật trong bộ phim truyền hình sitcom trắng đen I love Lucy được chiếu từ năm 1951 đến 1957. Nó được tạp chí Time bình chọn là một trong 100 phim truyền hình hay nhất mọi thời đại. Kể về cuộc sống của Lucy (Lucille Ball) cùng chồng cô Ricky Ricardo (Desi Arnaz) và những người bạn thân của mình. Lucy là một bà nội trợ có trí tưởng tượng phong phú, hay làm những chuyện bình thường trở thành thảm họa và có một mong muốn trở thành ngôi sao.
- [91] Never land là vùng đất mà Peter Pan, Tinker Bell, Lost Boys... ở.

- [92] G-string là à một loại quần lót gồm một miếng vải, hoặc da nhỏ có dây lọt giữa hai mông và được nối với dây quanh hông.

- [93] Charlie Brown là một nhân vật hoạt hình nổi tiếng, cậu là một kẻ thất bại đáng yêu, một cậu bé sở hữu quyết tâm và hy vọng bất tận, nhưng lại là người bị chi phối bởi sự thiếu tự tin và mặc cảm.

- [94] Bunny-eat-bunny Word là sách của tác giả Olga Litowinsky xuất bản năm 2001, cuốn sách là lời hướng dẫn của chính tác giả làm sao để tồn tại và phát triển trong sự cạnh tranh khốc liệt của thị trường sách trẻ em. Bản thân tác giả là một biên tập viên xuất sắc.

- [95] ý chính là được tự do ngôn luận.

- [96] Cuốn nhật kí của Anne Frank này rất nổi tiếng được Anna (1929-1945) viết trong giai đoạn từ tuổi 13 đến 15 (6/1942 – 8/1944) lúc cô đang bị bắt ở trại tập trung của Đức quốc xã. Cuốn nhật kí này tựa như Nhật Ký Đặng Thùy Trâm của Việt Nam vậy.

- [97] straitjacket là loại áo khóa tay hay dùng trong trại tâm thần ấy.

- [*] Abstract Expressionists là phong trào tiên phong của Hoa Kỳ để đạt được tầm ảnh hưởng quốc tế và thiết lập thành phố New York làm trung tâm của thế giới nghệ thuật phương Tây, một vai trò trước đây chỉ thuộc về Paris.

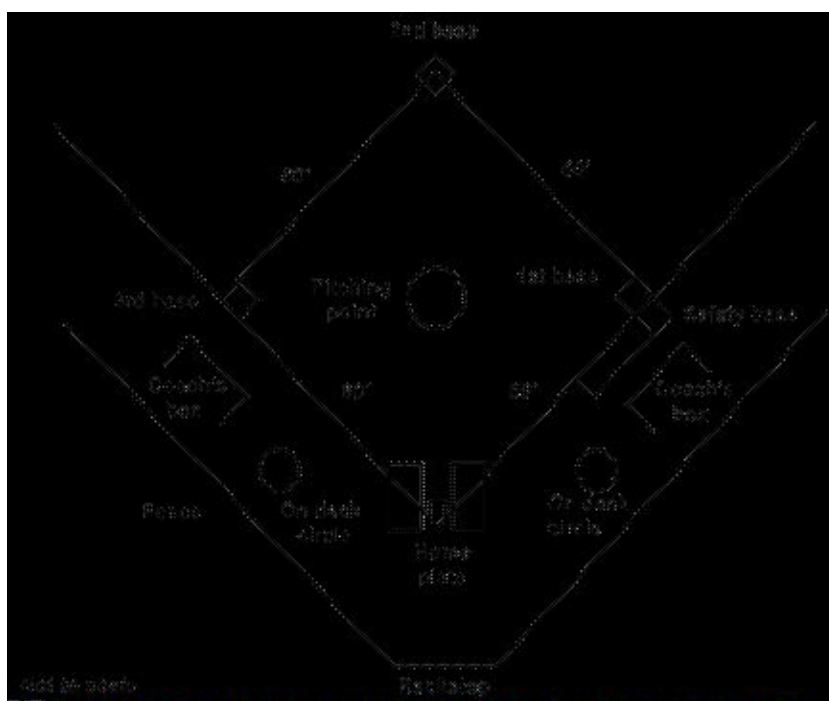
***** Tìm hiểu sơ qua về luật chơi của bóng mềm để dễ hiểu nhé!

Bóng mềm (Softball): là một trò chơi tương tự như bóng chày. Ở giải các trường trung học ở Mỹ thì baseball (bóng chày) và softball (bóng mềm) đều có giải cho cả nữ lẫn nam nhưng ở Olympics thì baseball chỉ dành cho nam và softball cho nữ có lẽ vì luật chơi 2 môn này quá giống nhau. Tuy nhiên, đến Olympics 2012 tại London thì sẽ không có Softball nữa, Ủy ban Olympic quốc tế sẽ bỏ phiếu vào năm 2009 để xem xét có đưa Softball vào Olympics 2016 hay không.

Khác với bóng chày dùng bóng màu trắng viền đỏ với kích thước bằng 1 nắm tay, thì bóng mềm dùng bóng màu trắng hay vàng viền trắng với kích thước bằng 2 nắm tay.

Sân bóng mềm có cấu trúc như sau: Có 4 cái căn cứ - base (có thể gọi là chốt hay gôn). Đánh số theo ngược chiều kim đồng hồ, gôn thứ nhất – first base, thứ hai – second base, thứ ba – third base hay gọi là nệm (đôi khi còn gọi là túi); cùng với gôn nhà – home plate là căn cứ thứ tư, nó tạo thành một hình vuông – baselines có cạnh 60ft (18,29m) gọi là kim cương. Gôn nhà (plate) là phiến đá mỏng bằng cao su hình ngũ giác được gọi là nhà. Sân chơi được chia làm 2 phần chính:

Khu vực nội thành, bao gồm cả 4 gôn (3 gôn và 1 nhà), được cách với bên ngoài bởi 4 đường vôi trắng và bao quanh là khu vực cỏ xanh. Tuy nhiên xét kỹ về mặt kỹ thuật thì khu vực nội thành chỉ bao gồm phần đất nền bên trong đường vôi, 4 chốt và 4 đường vôi trắng.



Khu vực ngoại thành, là khu vực có trồng cỏ bao quanh khu vực nội thành, giữa 4 chốt, và ngoài cùng được bao bọc bởi 1 bờ tường hoặc hàng rào chắn. Đường vô nội chốt nhà và chốt 1, chốt nhà và chốt 3, kéo dài ra đến khi chạm bờ rào, được xem là đường ngăn cách khu vực phạm lỗi. Khu vực nằm trên (cỏ mọc dày hơn) là khu vực an toàn – safe area, khu vực nằm ngoài là khu vực phạm lỗi (đường vô được tính là nằm trong khu vực an toàn)

Về cơ bản, softball cũng như base ball chỉ là **hit and run** - Đập bóng (đánh bóng) và chạy về các base (gôn).

Bóng mềm gồm 2 đội, mỗi đội gồm 9 đến 14 người chơi. Mỗi trận thường có 7 hiệp đấu không giới hạn về thời gian và được chơi theo lượt, ở mỗi lượt hai đội sẽ thay nhau làm **Đội tấn công** và **Đội phòng thủ**.

Trong trận đấu, bên phòng thủ sẽ ném bóng, bên tấn công sẽ đập bóng bằng gậy. Nếu đập được bóng và bóng bay trong phạm vi quy định (Fair area) thì cầu thủ đập bóng sẽ tiến đến từng Base. Bên tấn công sẽ bắt đầu từ Home Base (HB) -> First Base (1B) -> Second (2B) -> Third Base (3B), và sau 3 base (gôn) nếu trở về được Home Base thì đội tấn công sẽ ghi được điểm. 1 cầu thủ trở về tương ứng với 1 điểm.

Đội tấn công nếu bị 3 "OUT" thì sẽ phải trao quyền tấn công cho đối phương, còn mình thì quay về phòng thủ. Mỗi đội tấn công và phòng thủ 1 lần được gọi là 1 hiệp (Inning).

Cụ thể như sau:

Đội phòng thủ sẽ cho Pitcher (Người ném bóng) lên Mount (gò đất ụ ném bóng) ở chính giữa. Từ đây Pitcher sẽ ném bóng về cho Catcher (Người bắt bóng) thủ tại gôn nhà. Trong khi đó các cầu thủ khác sẽ chia ra giữ các vị trí khác như Gôn 1, Gôn 2, Gôn 3. Short stop (vị trí ở giữa các gôn), Center field (giữa sân phía xa), Right field (bên cánh phải phía xa), Left field (bên cánh trái phía xa). Tổng cộng là 9 cầu thủ.

Trong khi đó **Đội tấn công** sẽ lần lượt đưa các Batter (Người đánh bóng) lên đánh, mỗi Batter sẽ bị Out (Bị loại) sau 3 Strike out (đập không trúng bóng) hoặc đập trúng bóng nhưng:

- Bị cầu thủ của đội bạn bắt bóng trên không khi bóng chưa chạm đất. Khi đó batter sẽ bị Out

ngay.

- Trong lúc chạy về gôn thì bị cầu thủ phòng ngự trụ ở gôn đó có bóng và chạm vào người (hoặc chiếm được gôn trước khi batter kịp chạy về đó).

Batter sẽ được **Walk** (đi bộ về gôn 1) nếu như :

- Bốn bóng Balls (Ném bóng lỗi) - Pitcher ném bóng bay ra ngoài khu vực strike , ném bóng cao, ném bóng thấp, ném bóng sát người Batter.

- Dead-ball (Bóng chết) - Pitcher ném bóng trúng người Batter

Batter nếu như đập trúng bóng và chạy về gôn sẽ được gọi là Runner (Người chạy gôn) ghi điểm. Nhiệm vụ của Runner là:

- Chờ bóng bị đập trúng bởi các Batter tiếp theo để chạy về các gôn kế tiếp nhằm ghi điểm. Tuy nhiên trong lúc chờ bóng các Runner có thể sử dụng chiến thuật Steath (Cướp gôn) hay còn gọi là Chạy trước khi bóng bị đập để tiết kiệm thời gian. Chiến thuật này thường được sử dụng nếu như các Batter sử dụng chiêu Bunt (giơ chày ra trước găng tay của Catcher để chạm bóng) . Tuy nhiên cách này nếu như sơ hở sẽ bị Double play (Cả hai Runner cùng bị out một lúc) hoặc Tripple play (3 runner bị out).

Sau khi có 3 Batter bị Out (bị loại), khi đó 2 đội sẽ đổi phe . Đội tấn công sẽ thành đội phòng thủ, đội phòng thủ lại lên tấn công. Sau mỗi lần hai bên thay nhau phòng thủ và tấn công sẽ kết thúc 1 Inning (Hiệp)

Trong đội tấn công các cầu thủ sẽ lần lượt lên đánh bóng với thứ tự như sau:

- Leadoff batter: người đập bóng số 1, người này thường là một cầu thủ chạy nhanh nhất đội và có một khả năng ứng biến nhanh khi đánh bóng để thích nghi tốt với nhiều loại pitcher và để nhanh chóng cướp gôn.

- Two-hole: người đập bóng số 2 trên thứ tự, người này thường được coi là cầu thủ chuyên chạm bóng (Contact hitter), với kỹ năng Bunt (dùng chày chặn bóng trước găng tay Catcher) thật tốt . Nhằm mục đích giúp cho Leadoff batter có thời gian chạy để cướp gôn thứ 2. Chiến thuật Stealth (lén cướp gôn) hay được sử dụng tại bước này.

- Three-hole: người đập bóng số 3 , người này thường là một cầu thủ có kỹ thuật bat đa năng (all-around) , nhưng ko cần phải chạy nhanh vì mục đích chính của anh ta là để đánh bóng cho Leadoff batter (người chạy nhanh) tiếp tục cướp tiếp gôn 3 .

- Clean-up batter: là người lên đánh bóng ở vị trí thứ 4 (4th batter), thường là người có trình độ bat (đánh bóng) giỏi nhất đội nhằm tạo cơ hội cho 3 batter trước đang ở các gôn (3 gôn 1 , 2, 3) có thời gian chạy về gôn chính (home) và ghi điểm.

- Các thứ tự còn lại 5, 6 , 7, 8, 9 thường được xếp theo trình độ bat của các cầu thủ và họ đa phần nhằm mục đích đánh được bóng để đưa các runner 1, 2, 3, 4 về gôn.

Đội thắng là đội có nhiều run (điểm) nhất sau 7 hiệp. Trong trường hợp hòa nhau, một số hiệp bổ sung cho tới khi một đội bị out trước ở cuối lượt đấu (nếu đội khách chơi trước) hay trong một lượt đấu thiếu (nếu đội nhà dẫn đầu trong nửa đầu lượt đấu bổ sung, trận đấu kết thúc tại đó).

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>